

*Příběh starý
jako čas sám.*

*Duše, která
nenalezla klid.*

STROM ČARODĚJNIC

ELENA COLLINS

STROM ČARODĚJNIC

Tato e-kniha byla zakoupena u Vašeho dobrého knihkupce
knihydobrovsky.cz

Kupující: Nikola Kajsrlíková

Adresa:

ID 20110-26380387274622522112-405039-234

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice. Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

Automatizovaná analýza a trénování textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Copyright © Judy Leigh, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Buchalová, 2024

Cover © Alice Moore Design, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4908-9 (pdf)

STROM ČARODĚJNIC ELENA COLLINS

přeložila Jana Buchalová

Mojí mámě Irene.

PROLOG

V komíně víří jiskry, polínka v krbu syčí a doutnají a zčernalé větvičky praskají jako ohořelé kosti. Kouř se klikatí a stoupá vzhůru, tiše jako kouzlo, a ona natahuje ruce, aby si ohřála dlaně, až se skoro spálí. Za oknem burácí vítr a profukuje skrz okenice. Uhladí si sukni a zadívá se do ohně, pozorujíc plameny, jak poskakují, šlehají do výšky a zase se stahují zpět. Není slyšet nic než praskání ohně. Trnka svou větví třikrát zaklepe na okno, vrhající dlouhé stíny na měsíc.

Bosky vyjde neslyšně ven a octne se v zahradě pokryté noční rosou. Sova zamává křídly a teskně zahouká, odkudsi se vynoří zajíc a zase zmizí. Žena natahuje tenké prsty k obloze, jako by se z ní snažila něco utrhnout. Vtom se vzduch ochladí a z kamenné studny se roznese ozvěna známých hlasů. Ten zvuk poznává. Zná ho tak dobře jako tlukot vlastního srdce. Vydechne a tiše odpoví. Už nastal její čas.

Uplynulo víc než tři sta let a chalupa i přes všechny změny zatvrzele stojí stále na svém místě. Staré schodiště je pryč, došková střecha se zvlnila a ani krb už nevypadá jako dřív. Je v něm ukryto tolik vzpomínek, tolik let, kdy se různé prsty dotýkaly těch samých zdí a hřály se u téhož ohně.

Zná ten dům dobře, je její a nikdy ho neopustí. Oknem nahlíží dovnitř, ale skleněná tabule se pod jejím dechem

nezamlží. V zahradě ševelí stará kamenná studna, a když jí něco pošeptá, vodní hladina se jemně zvlíní.

Trnka tam stále stojí, běžnou délku svého života překonala už několikanásobně a neoblomně ustála všechny roz-
břesky i stmívání. Tmavé kořeny se provrtávají do země, tak
hluboko jako nevyslovená pravda. Vždy v květnu rozkveté
a v říjnu vydá světu své hořké plody. Odpočinku se jí nikdy
nedostává, což mají obě společné.

Teď tu žijí pod jednou střechou dvě ženy, které sdílí stejné
útočiště. Zdi dovnitř nenechají proniknout chlad a dveře ne-
vpustí žádného cizince. Tajemství, sliby a láska jsou v téhle
skrýši vzácnými poklady, které už po staletí nikdo neodhalil.

Dvě ženy v jednom domě žijí a pod jeho ochrannými kří-
dly pozorují a vyčkávají. Dvě ženy, jedna tehdy, jedna teď.

**BŘEZEN, SOUČASNOST
MANCHESTER, ANGLIE**

Selena si nacvičila, co chce říct. Vysnila si, jak by to mělo dopadnout, a z celého srdce doufala, že to tak skutečně bude. David bude mít z té novinky radost – miminko, nový začátek pro ně pro oba, daleko od Manchesteru i od Veroniky. Věřila, že si nový začátek přejí oba. Ale mýlila se. Oči mu zaplavil vztek. Křičel, ona mu oponovala, on se urazil, ona ho přemlouvala, pak ji od sebe odstrčil a sykl: „Ne, Seleno. Tohle nejde. K tomuhle jsem se neupsal. Promiň, ale nemůžu. Nechci to.“ Pak si vzal kabát a bez jediného slova odešel, což pro ni bylo jako by jí vrazil facku.

Když teď po čase Selena pozorovala oknem z obývacího pokoje noční oblohu a rušnou ulici plnou aut a lidí, kteří si dál žili svoje životy, byla už otupělá. Davidův surový tón jí pořád zněl v uších. Rozhodl se během vteřiny a ona stále ještě nedokázala všechen ten šok vstřebat.

Zalezla si do postele a zírala do tmy, ale nemohla usnout, protože se jí hlavou stále honily myšlenky, které nešly zastavit. Celou tu konverzaci si přehrávala pořád a pořád dokola, jako by se odehrávala právě teď, i když David odešel už před několika hodinami. Pozorovala, jak se od ní odvrací a s jakou rozhodností za sebou zavírá dveře. Jak se to mohlo takhle zvrtnout? Vždyť si představovala, že ji vezme do náruče a slíbí, že se o ni postará. Doufala, že ho to konečně přiměje opustit svou ženu.

Přetočila se a ruce si ovinula kolem stále ještě plochého břicha – těhotná byla teprve sedm týdnů. Zeptala se sama sebe, jak se cítí, a okamžitě ji přepadly tři různé emoce. Rani-
lo ji to – David jí zlomil srdce, zničil všechny její touhy a sny. Cítila se hloupě. Měla to tušit. Claire ji varovala – jakmile zjistila, že je ženatý, bylo jí jasné, že ho nesmí milovat. Ale zároveň byla šťastná, jako by se vznášela na obláčku – čeka-
la dítě, nový život, z čehož měla neskutečnou radost. Všechny ty tři emoce spolu soupeřily o to, která převáží. Miminko samozřejmě vítězilo na plné čáře, jenže Selena se cítila hluboce zraněná a z té její pošetilsti jí bylo trapně.

Vtom uslyšela, jak klaply dveře od bytu – její spolubydlící Claire byla noční sova a zrovna se vracela z večírku. Selena by nejradši vyskočila z postele, popadla župan, doběhla za Claire, padla jí do náruče a rozbřečela se. Claire by ji objala, nabídla rameno, na kterém se může vybrečet, a připomněla by jí, že jí to říkala. A měla by pravdu. Claire jí to opakovala dokonce několikrát – ze vztahu se ženatým chlapem nemůže nikdy vzejít nic jiného než potoky slz. A obzvláště s takovým, jako je David, který se málokdy stará o někoho jiného než sám o sebe, nechce se vázat a skvěle manipuluje s lidmi. Jenže Selena neměla v plánu se zamilovat do ženatého chlapa. Za celého půl roku o Davidově ženě nepadlo ani slovo, a pak ji zničehonic láskyplně chytil za ruku, zahleděl se jí dlouze do očí a řekl jí, že jí nutně potřebuje něco říct. Přísahal, že ji miluje, že jim to s Veronikou už dávno neklape, ale čeká na ten správný okamžik, kdy to své ženě vyklopit, protože prý je hodně zranitelná a křehká. Neměli spolu prý už nic společného, nesdíleli spolu ani život, ani postel – manželství už pro ně bylo jen prázdnou schránkou bez lásky. Selena mu bezmezně věřila každé slovo, protože do něj byla bezhlavě zamilovaná. A pak, o měsíc později, zjistila, že je těhotná.

Ozvala se tichá rána a tlumené nadávky. Claire si nejspíš ukopla prst – stoprocentně si dala pár skleniček vína. Nebyl

to nejvhodnější večer na to, aby u ní hledala soucit. Promluví si s ní zítra.

Převalila se směrem k nočnímu stolku, na kterém se jí rozvibroval telefon – David! Psala mu, dokonce dvakrát, žadonila, aby si to rozmyslel, a teď jí konečně volal zpátky. Popadla telefon a představovala si, jak se jí horečně omlouvá, slibuje věčnou lásku a říká, že bude zase všechno v pořádku. Ale na displeji spatřila neznámé číslo.

Přitiskla si mobil k uchu a zamumlala: „Haló?“ Nikdo neodpovídal, na druhé straně bylo ticho, ozýval se jen podivný zvuk, jako by někdo poslouchal, pak v telefonu zapraskalo a hovor skončil. Kdo by si asi tak mohl skoro ve dvě ráno splést číslo, brblala Selena. Ovinula si ruce kolem břicha a pevně zavřela oči. Chtěla to zaspát, což by bylo to nejlepší řešení, ale spánek se ne a ne dostavit.

Když se ráno v županu a se zrzavými vlasy sčesanými do culíku hrbila nad stolem a v rukou svírala hrnek mátového čaje, znavené oči prozrazovaly, že toho v noci moc nenaspala.

To Claire oči jen zářily, a navíc už byla oblečená. Stála u linky, nalévala si černou kávu a krátké blond vlasy měla ještě mokré ze sprchy. Seleně řekla to, co už sama dávno věděla. „Vypadáš jako smrtka. Hádám, že to s Davidem dopadlo blbě.“

„Mnohem hůř.“ Oči se jí už zase zalily slzami. „Byla jsem pěkná naivka, co?“

„To víš, že byla,“ pravila Claire vlídně zpoza stolu, natáhla se k ní a vzala ji za ruku. „Co ti řekl?“

„V podstatě...“ Selena zavrtěla hlavou, „se mnou nechce mít dítě. Byl to omyl a že prý... jak přesně to řekl? ‚K tomuhle jsem se neupsal.‘ Pak přišel s tím, že se ho snažím zatlačit do kouta. Chápeš...“ vykulila oči, „že mi dokonce řekl, že by jeho ženu zničilo, kdyby zjistila, že jeho přítelkyně čeká dítě,

protože ona sama děti mít nemůže? I při tomhle všem zase upřednostnil Veroniku, takže mě tím akorát utvrdil v tom, co jsem si už stejně myslela, a to že ji nikdy opustit nechtěl.“

Claire nakrčila nos. „Myslíš, že o vás ví?“

„Ne. Poslední dva měsíce mi David slibuje, že jí to řekne, až na to bude vhodná chvíle, ale vždycky do toho prý něco vlezlo – nejdřív měla nemocnou mámu, pak zase byla moc zranitelná. No a já mu samozřejmě věřila. A teď...“ po tváři jí stekla slza.

„A co teď?“ Claire si s tázavým pohledem usrkla kávy. „Jaký máš plán?“

„Pořádně jsem si nabila pusu, ale poučila jsem se,“ otřela si slzu hřbetem ruky. Další slza však následovala vzápětí. „Ale to dítě vychovám sama. Nějak to zvládnou... panebože, Claire! To mě vlastně vůbec nenapadlo, vždyť tohle je tvůj byt! Něco si najdu...“

„To ať tě ani nenapadne,“ odpověděla Claire rozhodně. „Zůstaneš tady. Můžeš se o to mimčo starat a přitom malovat. Máme spolu přece galerii. Finančně jsi na tom dobře. Na všem hledej pozitiva, Seleno.“ Stiskla jí ruku. „Je to miminko. Nový život. To je přece vzrušující!“

„Když já to chtěla sdílet s Davidem. Doufala jsem, že si najdeme společné bydlení, doufala jsem, že...“ zhluboka se nadechla. „Ach jo, já jsem tak pitomá. Měla jsem se na něho vykašlat hned, jakmile jsem se dozvěděla, že je ženatý.“

„Fajn. Pozitivní myšlení.“ Z topinkovače vyskočily opečené tousty, Claire vstala ze židle a nožem, který si předtím připravila, si na ně začala roztírat máslo. „Zajdeme spolu do galerie a prodáme nějaké obrazy. Ty tvoje poslední se líbily tolika lidem, ty krajinky, Pendle v Severním Yorkshiru.“

Selena si povzdechla. „Ty jsem všechny malovala podle fotek, které jsme tam udělali s Davidem.“

„David tě zklamal. Nasliboval hory doly, ale skutek utek, je to tak?“

Selena zkroušeně zavrtěla hlavou. „Já si vážně myslela, že se mnou chce začít nanovo. Postavil mě zpátky na nohy. Jak jsem mohla být tak naivní?“

„Není na něj spolehnutí. Je to sobec. Vážně, na světě jsou i lepší lidé, milí chlapi, kterým se dá věřit... anebo třeba žádní chlapi. To je taky možnost.“

Selena nepatrně přikývla. „S Davidem to byla chyba. To jsi mi říkala od začátku.“

„Ještě předtím, než ti přiznal, že je ženatý. A po jak dlouhé době jsi vlastně zjistila tuhle jobovku? Po půl roce?“

„Jo... věčně se na něco vymlouval a já mu prostě všechno věřila – že cestuje kvůli práci, přespává v hotelech, fotí na různých místech. Vůbec nechápu, že jsem mohla být tak pošetilá a ubohá,“ řekla Selena. „A když jsem pak zjistila, že je ženatý, už bylo pozdě. Zamilovala jsem se. A navíc mě utěšoval, že se nemám čeho bát, protože od ní přece chce odejít...“

Claire si povzddechla. „Musím říct, že mi bylo hned jasné, že je to lhář... jak ti pořád nosil kytky, lichotil ti a k tomu ten jeho sladounký vtíravý hlásek.“

„To jsi mi opakovala mockrát,“ připustila Selena. „V lásce nemáme zrovna štěstí, viď Claire?“

„Do toho se pouštět nebudeme, žádné litování ani sebelítost. Štěstí máme tak akorát. Jsme svobodné, nezávislé a solventní.“ Claire se rozřehtala a bezstarostně rozhodila rukama. „Já mám za sebou manželství, které nevyšlo. Mám tenhle byt. Spolu máme prosperující business, naše obrazy jdou na dračku. Ty čekáš dítě. Podle mě jsme na tom dobře.“

„Fakt si to myslíš?“ Selena si tak jistá nebyla. „Školu jsme dodělaly před kolika... patnácti lety? Takhle jsem si sama sebe v osmatřiceti nepředstavovala. Svobodná nastávající matka, která maluje u tebe v bytě...“

„Máme se dobře.“ Claire si nacpala do pusy skoro celý toust. „Šup, obleč se a jdeme do galerie, otevřeme, něco málo vyděláme a pokecáme s pár klienty.“

„Tam jsem se seznámila s Davidem. Hrozně ho zaujaly moje obrazy i já. Byl neskutečně okouzlující a pozorný.“

„Vyhlašuju embargo na to slovo na D.“

„Ale co kdyby tam za mnou přišel? Co kdyby se mi omluvil a řekl mi, že ho to mrzí a že si to rozmyslel?“ Selenu samotnou překvapilo, s jakou nadějí to vyslovila. Byla našťavaná sama na sebe a vadilo jí, jaký je slaboch, když jde o Davida.

Claire se znovu rozesmála. „No a i kdyby, tak co? Pošleš ho ty víš kam. Zradil tě. Je naprosto bezpáteční.“

„Máš pravdu. Ale když mně je tak... příšerně.“ Seleně se v očích pořád leskly slzy. Nadechla se, tentokrát ale už rozhodně. „Fajn, tak jo, dej mi dvacet minut, abych se sebou něco provedla. To zvládnou. Život jde dál.“ Seleně se rozvibroval mobil. „Haló?“ zeptala se tiše, chvíli poslouchala a pak ho položila zpátky na stůl. „Nic. Jenom ticho. Divné.“

„Špatné číslo,“ hádala Claire. „Tak šup, sobota taky robota. Musíme vydělávat, když teď živíme tři hladové krky.“

Claire na Selenu mrkla a ta se přinutila vstát. Bolela ji záda a cítila, jak jí ochabují svaly, ale řekla si, že udělá, co bude v jejích silách. Claire měla pravdu. Nechá si teď tak měsíc na to, aby ji to přebolelo, a pak bude zase všechno v pořádku.

O hodinu později už Selena s Claire otevíraly dveře do své galerie Ariel Art v rušné bohémské ulici kousek od centra Manchesteru. Claire dosypala zrnka do kávovaru a ten pak v rohu galerie bublal a zaplavoval místnost vůní arabiky. Přišlo několik zákazníků, kteří si prohlíželi obrazy na stěnách. Některé z nich malovala Claire – její výrazné malby ve stylu socialistického realismu zachycovaly vyčerpané rodiny, pokřivené tváře a barevné cákance. Své obrazy tu vystavovala i spousta dalších autorů různých stylů, od kubismu přes abstrakci až po africké umění, ale největší úspěch měla

Selenina tvorba. Při pohledu na pustou krajinu, temné pochmurné pahorky, mračna skoro splývající se zemí a prudké bouře se lidem tajil dech.

Selena ze židle pozorovala starší pár, jak si pozorně prohlíží její malbu vrcholku Chrbského kopce a u toho si cosi špitají. Claire nasadila zářivý úsměv a štrádovala si to za nimi. V upnutých džínách působila v kombinaci s tím svým blondatým mikádem a rudými rty sebevědomě. Selena si rychle promnula dlaně, aby jí nebyla taková zima. Venku si ranní březnový vítr pohrával s listím a sem tam i s nějakým odhozeným odpadkem. Otřásla se. Šál, dlouhé šaty ani teplé boty ji před zimou neochránily, bolely ji kosti. Pozorovala Claire, jak zapáleně klábosí s pánem a paní, kteří vychvalují Selenin obraz, a najednou ji přemohla únava.

Rozhlížela se po galerii, kde kdysi býval second hand a Claire si tento prostor vyhlídla, protože kromě toho, že byl ve skvělé lokalitě, měl taky dva výklenky s obrovskými okny.

Stěny vymalovaly na bílo, doplnily je zlatými lustry a rozplývaly se nad tím, jaký má tenhle jejich projekt hned od začátku úspěch. To bylo před deseti lety. Claire byla tehdy vdaná za Rosse a Selena žila s Flynnem, se kterým chodila už od vysoké školy.

Od té doby se toho tolik změnilo. Jeden neúspěšný vztah střídal druhý, nadějně začátky vždycky nevyhnutelně zamířily ke špatnému konci. Jedinou konstantou v Selenině životě byla Claire a galerie.

Claire si pořád povídala s tím veselým párem a u kávovaru postával vousatý muž ve středních letech. Žena s obrovskými kulatými brýlemi, zřejmě znalkyně, si prohlížela Selenin obraz vřesovišť v Zálivu Robina Hooda v Yorkshiru, což bylo jedno z dalších míst, které navštívila s Davidem. Pak do galerie vešla tmavovláška v černém kabátu a slunečních brýlích. Vypadala jako nějaká filmová hvězda ze šedesátých let, třeba Jackie Kennedyová.

Selena zachytila Clairin pohled a nenápadné gesto, aby se k nim přidala. „Třeba by vám o tom obraze mohla něco povědět sama autorka?“

Selena se tedy vydala směrem ke štíhlé ženě v elegantním kostýmku a pánovi v mohutném kabátu a s upravenou bradkou.

Žena celá zářila. „Přesně vím, kde to je. Chrbský kopec má úžasnou atmosféru. Neskutečně se vám povedlo zachytit tu mystičnost a kouzlo celého toho místa.“

Muž souhlasil. „Já se kousek tamodtud narodil, v Blackburnu. S Daphne to tam dobře známe. Ten obraz je úžasný, tak bezútesný a nádherný. Kdy jste ho malovala?“

„Loni v zimě. Jela jsem tam se svým... svými štětci a barvami,“ odpověděla Selena. „Ano, Chrbský kopec se skvěle maluje. Ta scénérie člověka tak nějak vtáhne.“

„To tedy ano, ta historie vás tam doslova pohltí.“ Přitakala žena a usmála se na svého manžela. „Měli bychom ho koupit, Bobe. V chodbě by se krásně vyjímal.“

„Viděli jsme ho na vašich stránkách,“ vysvětlil muž. „Hned jsme si říkali, že bychom ho rádi koupili.“ Pousmál se. „Celé naše dědictví zvládneme utratit dřív, než se vůbec dostane na naše vnoučata.“

„Skvělý nápad,“ zaradovala se Claire. „Seleniny krajinky v galerii nikdy nevydrží moc dlouho.“

Po chvíli ticha se za nimi ozval nervózní hlas. „Selena Cainová?“

Selena se otočila. Žena v černém kabátu ji oslovila a sundala si sluneční brýle.

„Ano, to jsem já...“

„Já jsem Veronika Marshová. Davidova žena.“

Selena stála jako opařená. „Aha...“

„Včera večer jsem zahlédla, že mu přišly dvě zprávy. Byly od vás a žadonila jste, aby za vámi přišel. Tak jsem se ho na to na rovinu zeptala a on mi o všem řekl – o tom, jak ho už

několik měsíců uháníte a jak vám říkal, ať ho necháte na pokoji. Tak teď jsem vám přišla říct já, abyste se od něj držela dál.“

Seleně se podlamovala kolena. Cítila, jak k ní Claire přistoupila a položila jí hřejivou dlaň na rameno. Ten milý pár se k ní také o kousek přiblížil a soucitně Selenu pozoroval.

Veronika se rozhlédla po galerii a pak se znovu zadívala na Selenu. „Můžete se snažit, jak chcete, sledovat ho, jak chcete, psát mu jednu zprávu za druhou, ale nevezmete mi ho.“

„Cože...?“ Selena se nezmohla ani na slovo.

Veronika namířila prstem na vousatého čtyřicátníka u kávovaru. „Být vámi, tak bych se tu moc nezdržovala. Z dobrých zdrojů vím, že jede po komkoli, kdo nosí kalhoty.“ Potom svůj vztek namířila zpět k Seleně. „David mi všechno řekl.“ Veronika se otočila na starší pár, který mezitím poodstoupil od obrazu a celou scénu sledoval. „Nic si od té ženské neкупujte. Uhání mého manžela už od Vánoc. Neustále mu volá, píše a sleduje ho od rána do večera. Je na něm úplně závislá.“

„To ale vážně... není pravda,“ vykoktala ze sebe Selena.

„Možná byste se Davida měla zeptat, jak to bylo doopravdy,“ vložila se do toho Claire, ale Selena ji usazeným pohledem prosila, ať už nepokračuje.

„To jsem taky udělala a řekl mi pravdu,“ namítla Veronika rozechvěle. „Nejste nic než rozvracečka, štetka, prohnaná intrikánka a čarodějnice.“ Jako by začala slábnout, její tělo pod kabátem ochabovalo a vypadala, že se každou chvíli rozbrečí. Svižným pohybem si nasadila brýle a přešla ke dveřím. Zněla nejistě. „Já teď půjdu domů za svým manželem. Doufám, že se vám v noci dobře spí, po tom co jste provedla.“

S bouchnutím dveří se ozvalo i slabounké zacinkání zvoněčku a Claire pomohla Seleně posadit se zpátky na židli a něžně ji pohladila po rameni, načež se otočila směrem k zákazníkům a zazubila se. „Ochotníci z místního amatérského divadla si tu teď nacvičují svůj nejnovější počín,“ vysvětlila

a pak zašeptala: „V klidu seď, Seleno. Hned ti donesu mátový čaj. Řekla, co měla na srdci. Už se nevrátí.“ Claire se oslnivě usmála na starší pár. „Tak, chtěli byste si tedy koupit ten obraz Chrbského kopce? Moc mě mrzí, že nás ta semetrika takhle přerušila.“

Selena strnule sledovala, jak dvojice tiše hovoří s Claire, přistupuje k pokladně a vytahuje kreditní kartu. Přiložila si ruku na čelo. Místnost se jí točila před očima jako pouťový kolotoč, motala se jí hlava. Z dálky k ní doléhalo nerozeznatelné mumlání, všechno to znělo jako ozvěna, Claiřino tlačání i soucitné pomlaskávání té paní, která Selenu přes celou místnost pozorovala. Potom ucítla, jak se jí hluboko v břiše něco pohnulo, stáhla ji křeč, cosi jako by se sevřelo a zničehonic zase uvolnilo. Pak už cítila jen pramínek krve.

BŘEZEN 1682
ASHCOMB, SOMERSET

Dívka v šedých záplatovaných šatech se přehrabovala ve vlhké zemině, nazrzlé vlasy měla zakryté šálem. Cítila, jak tenkou látkou profukuje ostrý poryv větru, ale na zimu byla zvyklá. Před několika měsíci zasadila na zahradě u Trnné chýše pastinák a teď tu hbitými prsty prohrabovala hlínu a postupně z ní vytahovala tři pěkné kousky.

Zašpiněné ruce si otřela do zástěry, postavila se a na chvíli zavřela oči. Byla malá a drobná, štíhlou postavu halila do dlouhého hávu, který vláčela blátem. Znovu se zvedl vítr, zpod šálu jí uvolnil několik pramínků a foukl jí je do tváře. Vítila ho s úsměvem jako starého známého. Pak si pastinák schovala do zástěry a spěchala zpět do chalupy, úzkou kamennou chodbičkou prošla až do vyhřáté dolní světnice. V krbu hořel oheň a na stole lojová svíčka.

Mužský hlas zamumlal: „To jsi ty, Grace?“

„A kdo jiný by to byl, tatínku? Snad anglický král?“ Na chvíli se odmlčela a pozorovala ho, jak sedí zhrouceně v dřevěném křesle a plameny mu zbarvují tváře doruda. „Dejte mi chvíličku. Nesu pastinák na polévku. Dnes se pomějeme jako sám král Karel se svou portugalskou královnou Kateřinou.“

Will Cotter se pohledem vrátil k ohni a pozoroval mihotající se plamínky. Jeho dcera nesmírně ráda žertovala, ale on měl to její roztomilé žvanění rád. Doma bylo aspoň pořád živo, když tak vesele brebentila, a málokdy ji napomínal, aby

se ztišila. Oční víčka mu těžkla, oheň z krbu mu na chvíli dopřál pocit tepla a klidu a pak ho přemohl spánek.

Grace se na otce ještě jednou podívala, ujistila se, že má pohodlí, a po špičkách se vydala pro vědro, které si odložila do rohu místnosti. Vodu ze studny si přinesla už předtím a teď opatrně čistila a krájela pastinák a přidávala ho do kotlíku k hovězím kostem, bramborám a cibuli. Vrátila se ke krbu, proplížila se kolem otce a pomalinku zavěsila zčernalý kotlík na háček nad ohněm.

„Chléb už snad bude hotový.“ Vzala si hadr, vložila ruce do pícky na chleba vyhloubené v boční zdi hned za ohništěm, nahnědlý bochník rychle přendala na dřevěný stůl a rukama ho začala ovívat, aby trochu vychladl. „Ano, dnes si tedy dopřejeme.“

Willovi se zachvěla víčka a otevřel oči. „Jsi hodné děvče.“

Grace si otce pečlivě prohlížela. Bylo mu dvačtyřicet, ale celý život pracoval na statku, takže byl tou dřinou úplně ztrhaný. Dlouhé nohy si natáhl ke krbu a z nazutých bot se mu pod přívalem horka kouřilo. Starosti mu na čele zanechaly vrásky, zrzavé vlasy mu pobledly. Pozorovala, jak mu pod bílou látkou neklidně stoupá a klesá hrud', a zamračila se. Byl jedním z nejstarších mužů, kteří na statku pracovali, a Grace si nepřestávala dělat starosti o jeho zdraví. Vtom ji něco napadlo. „Tatínku, nedal byste si hrnek teplého moku? To by vás postavilo na nohy cobydup.“

Will přikývl, jako by ho odpověď měla stát až příliš úsilí.

Grace se sehnula pro džbán, a když ho zvedala z ohniště, na kratičkou chvíli ucítila, jak jí žár ožehl kůži. Nalila nápoj do korbele a podala ho otci.

Sevřel ho ve svých obrovských dlaních sedřených prací a jak ho pozvedal k ústům, ruce se mu třásly únavou. Usrkl si a vzdychl. „To je dobrota. Hned po večeři půjdu na kutě.“

„Já budu ještě chvíli ponocovat,“ odpověděla mu. „Na příští úterý pětadvacátého připadá svátek Zvěstování Panny Marie.

To tehdy k naší paní přiletěl promluvit anděl. Tak chci mít všechno naklizeno. Ale mám na to všehovšudy tři dny, neboť zítra je neděle, a to musíme do kostela. Ještě chci pár věcí stihnout a připravit. Chtěla bych doma poklidit, vyzvednout na statku vědro mléka a trochu sýra. Musím se postarat o bylinky...”

Will ji pozoroval a v očích se mu odráželo hřejivé světlo ohně. „Připomínáš mi tvou maminku, Grace. Stále samá práce, tu něco obsloužit, tam zase vyspravit.“

Grace s laskavým výrazem přikývla. „Také mi chybí.“

„Není den, abych si na ni nevzpomněl. Bylo ti teprve dvánáct, když nás opustila. Už to bude deset let. Tehdy o svátku tří archandělů ulehla na lůžko, když ji schvátila ta horečka.“ Pevně sevřel korbel v dlaních. „Od té doby stále jenom vaříš, látáš, pleješ záhony, a přes to všechno sis ani jedinkrát nestěžovala. Jsi celá ona, silná, laskavá, trpělivá.“

„Však mne právě ona všechno naučila,“ odpověděla Grace bez váhání. „A také bába Bett dole ve vesnici mi ukázala, jak šít i pracovat s vřetenem a jak léčit pomocí bylinek a rostlin. A jsem jí moc vděčná, že mne naučila péct chléb a vařit. Zajdu k ní ještě před mší a donesu jí trochu zeleniny na polévku.“

„Bett už má svůj věk. V šedesáti je ale stále jako rybička. Škoda, že tvá matka také nedostala do vínku takový tuhý kořínek.“ Will zasípal a rozkašlal se, vzduch se mu zasekl v hrdle a nemohl se nadechnout. Předklonil se a pomalu upil svého moku. „Jak mi ta moje Anne schází. Odešla tak brzy.“

Grace mu vzala korbel z dlaní a položila mu ho na zem k nohám. „Tatínku, já teď nakrájím chleba a dojdou pro zbytek másla. Potom už se můžeme dát do jídla.“

Will zavřel oči a s potěšením poslouchal, jak jeho dcera pobíhá po světnici. Na chvíli se její kroky vzdálily, když přešla do vedlejší místnosti vzadu v chalupě, kde ve spížíce uchovávali máslo, sýr a různé sušené potraviny.

Grace se na chvíli zastavila a prohmatala svazky sušených kořinek zavěšených na trámech, tymián svázaný provázkem, přičichla i k pár líbezně vonícím stonkům levandule a zkontrolovala misky s bobulemi a bylinkami. Pak se vrátila ke stolu, kde se dál věnovala práci a k tomu si pobrukovala.

Její přítomnost otce uklidňovala, tak nějak mu dodávala pocit bezpečí, jako by byl váženým pánem vlastního domu – čeledínům se v životě dostávalo úcty jen poskrovnu, a to tím spíš, když jim chalupu pronajímal hospodář, ale Grace z ní dokázala vytvořit útulný domov plný domácí pohody. Jeho žena Anne i její matka, Bett Whiteová, měly stejný dar šířit kolem sebe klid. Po dlouhém dni na statku, kde se Will staral o dobytek a orol pole, mu málokdy zbyla energie na rozmlouvání, ale uklidňovalo ho, když mohl jen tak poslouchat Grace, jak si štěbetá. Každý večer netoužil po ničem jiném než sedět v křesle, dívat se do ohně, vzpomínat, sledovat, jak se v tančících plamenech tvoří obrázky, a dát odpočinout boľavým končetinám. Ale Grace, která teď za ním odkrajovala kůrky z chleba, měla jiné představy. Nejvíc ze všeho se těšila na to, až se otec začne k večeru ukládat ke spánku.

O pár hodin později Grace vykročila do zahrady zalité měsíčním svitem a plnými doušky nasávala vůni vlhké trávy. Otec už tou dobou podřimoval na slamníku, a protože je zítra neděle, nevzbudí se dřív jak po sedmé ranní. Ta hodina spánku navíc mu jedině prospěje. Teď měla celou noční zahradu jen sama pro sebe.

Z hlavy si sejmula šál, pod kterým schovávala světle zrzavé vlasy, zatřásla hlavou, aby se mohly volně rozpustit, pak si z krku odmotala šátek a ihned cítila, jak ji studený vítr štípe na kůži. Nechala ho, aby ji zcela pohltil, rozvlnil jí šaty a pořofoukal krk jako mrazivý dech milence. Slastně zavřela oči.

Když je otevřela, měsíc se vymanil zpoza mraku a plul dál po temně modré obloze, kulatý jako kovová mince. V dáli zahoukala sova. Grace si přiložila dlaně k ústům a houknutí jí stejně hlubokým tónem oplatila. Sova jí odpověděla dalším houknutím a Grace se usmála.

Procházela se po zahradě a prsty proplétala mezi stonky levandule, pak si je přiložila pod nos a nasála slabounkou vůni, která jí ulpěla na prstech. Kvítka už brzy rozkvetou, pak je bude moci usušit a vyrobit z nich obklad, který vyléčí záněty i otoky. Dobře věděla, že pár ohřátých a rozdrcených zelených listů dokáže vyléčit modřiny nebo třeba nateklý kotník. Nebo když se do mušelínu zabalí kaše z měsíčku, řebříčku a horké vody, pomůže na kdejakou zimnici. Maminka i bába Bett ji už od dětství učily, jak používat bylinky a rostliny, a zahradu měla plnou všeho, co potřebovala. Grace sušila bylinky a vařila z nich čaje, které dokázaly zklidnit i utišit bolest nebo přivodit spánek. Na zahrádce pěstovala petržel, řřichu, hořčici setou, lopuch, tužebník i celer na odvar. Otcí často natékaly bolavé klouby, ale stačilo v mléce svařit lístek starčku přímětníku, kapustu, tuřín, podběl, oves a máslo a ze směsi vytvořit obklad – ten mu vždy ulevil od bolesti.

Měsíc se znovu schoval za mráček a Grace se vydala zpět k domu. Trnka, která rostla před chalupou, už byla téměř rozkvetlá. Došla až k ní a něžně se dotkla trnů ve větvích. Byl to její nejmilovanější strom. „Směla bych si kvítek či dva utrhnout pro radost?“ špitla, z větvičky sňala dva bílé květy a vsadila si je za ucho do vlasů. „Tisícere díky.“ Grace se znovu opatrně dotkla tmavé dřeviny a prsty něžně hladila okraje drobných okvětních lístků. Tu trnku si zamilovala pro její útlý kmen a tmavě zelené listy, pro černou kůru a trnité větvičky. Líbilo se jí, že se z těch jemných kvítků dal na jarní svatbu uplést věnček pro nevěstu, ale přinést je do světnice by přinášelo smůlu.

Grace vyráběla z tmavých bobulí každý rok v říjnu sladkou pálenku, a navíc byly skvělé na vaření, protože dodávaly jídlu

na chuti. Ale především měla na paměti, že i jediné škrábnutí trnu může být smrtelné. Když se kousek trnky zaryl pod kůži, dokázal způsobit těžkou infekci, otoky a bolest. S trnem zapíchnutým do dlaně mohly člověku ztuhnout klouby a uměl i otrávit krev.

Grace kráčela hustou tmou směrem ke staré studni a vítr jí čechrал vlasy. Letitá kamenná studna byla zapuštěná hluboko do země. Grace se u ní zastavila a zadívala se pod sebe do temných hlubin. Pozorovala, jak ve vlnkách jiskří stříbrná měsíční záře, která se odrážela na temně modré hladině. Tiše se zasmála a smích se jí ozvěnou ze studny vrátil nazpět. „Jakpak se dnes máš?“ zeptala se a celý sbor šeptajících hlasů jí otázku oplatil. „Já se mám výtečně,“ odpověděla s úsměvem, vděčná za ševelivou studánku, do které si může kdykoli vyhlítnout celé své srdce a vlastní slova se jí vždy vrátí jako tichounké zaklínadlo. Jednou jí pošeptala jméno „Nathaniel Harper“ a ozvěna jí ta tajná slůvka vyslala nazpět tak něžně, jako by je vyslovil milenec. Dál sledovala neklidnou vodní hladinu hluboko pod sebou, a když měsíc poodplul, celá studna dočista potemněla. Znovu špitla „Nathaniel Harper a Grace Anne Cotterová“ a slova se jí s tichým zaševelením vrátila nazpět.

Opřela se o kamenný okraj a studni slíbila, že se zítra zase vrátí. Za bílého dne si k ní poránu chodila nabrat vodu do dřevěného vědra, ale pod rouškou noci jí svěřovala tajemství, která u ní v hlubinách zůstávala bezpečně uschovaná.

Zahradou prošla k dřevěné bráně, na chvíli se u ní zastavila, opřela si hlavu do dlaní a zasnila se. Vítr ustal a navzdory ledovému nočnímu vzduchu nebyla Grace vůbec zima, ba naopak, hřála ji rozvernost. Zamrkala a pohled obrátila ke kopci, na jehož vrcholku stál Harperovic statek, na němž se otec skoro denně lopotil a kam sama občas chodívala plít záhony a dojit krávy. Statkáře Josefa Harpera měla ráda, byl to poctivý klidáš, akorát jeho žena Harriet dokázala být na děvečky občas poněkud přísná a uštěpačná. Zato na svého

syna Nathaniela nedala dopustit. To kvůli němu neměla sli-
tování s žádnou, která po něm házela očkem nebo by se na
něj snad chtěla usmát.

Ve svých čtyřiaadvaceti letech byl Nathaniel vysoký, urost-
lý, pohledný, měl tmavé vlasy a velké modré oči. Nosil kože-
né boty s ovčím kožíškem a v zimě ho hřála pletená čepice
a palčáky. Ty však teď na jaře vyměnil za bílou košili s rozha-
lenkou a vypasované pumpky. Dech se jí zrychlil, kdykoli se
na ni usmál, vůbec to nedokázala ovládat. Nebo když před ní
o neděli po mši smekl klobouk. To takhle vždycky postával pod
stříškou u vrátek, kam na něj matka nedohlédla, aby se jí mohl
zdvořile poklonit a tiše utrousit: „Dobrý den, slečno Grace.“

Grace vzhlédla, když jí kousek nad hlavou zatřepotala kříd-
ly sova a něžně zahoukala. „Jéje, už je později, než jsem mys-
lela. Svátek Zvěstování je už za dva dny a ještě mi toho to-
lik zbývá udělat, doma i na zahradě. Budu si muset přivstat
a ještě před mší zaskočit za bábou Bett.“ Pohlédla na vysoký
strom směrem k místu, kde sova hnízдила, zamávala jí, pak si
kolem krku omotala šátek, přes rozčepýřené vlasy si přetáhla
šál a uháněla zpátky k chalupě.

Otevřela dveře, proběhla chodbičkou a utíkala vstříc ro-
zehřáté světnici v přízemí, kde stále ještě hořel oheň. Lojo-
vá svíčka už skoro dohořela. Otcovo křeslo bylo prázdné, ale
korbel i džbánky stály na krbové římse. Chopila se korbele,
nasála sladkou vůni sedlin, které už mezitím dávno vychladly,
a povzdechla si. „Půjdu na kutě, tohle mohu umýt zítra. Však
ono to neuteče.“ Položila ho na stůl a po dřevěném schodišti
tichounce vyběhla ke své komůrce, nejmenší místnosti v cha-
lupě přímo pod doškovou střechou. Měla tam slavník s pro-
šívanou dekou, kterou jí asi před dvanácti lety maminka se-
šila z nejrůznějších látek.

Krom doutnajících uhlíků halila celý pokoj tma. Venku si
vítr pohrával se slabounkou dřevěnou okenicí, trnka zaklepa-
la větvičkou na okno, jednou, dvakrát, třikrát, a pak přestala.

3

Už cestou do nemocnice, kam ji Claire zavezla, si Selena nedávala žádnou naději. Jakmile ji v galerii zachvátila bolest v podbřišku a nepolevovala, bylo jí jasné, že potratila, ačkoli jí to s jistotou potvrdila až sestřička se silným skotským přízvukem, když ji opatrně usazovala na nemocniční lůžko.

„Byla jste teprve na začátku. Spoustu dětí se do dvanáctého týdne nepodaří donosit. A nemohla jste to vůbec nijak ovlivnit. Hlavně si to nesmíte dávat za vinu.“

„To ty úzkosti, které jsem teď měla.“ Selena si otřela oči kapesníkem, který svírala v dlani. „Byla jsem v poslední době hrozně ve stresu.“

Sestřička potřásla hlavou. Byla mladá, něco málo přes dvacet, a nos měla posetý pihami. „Máte někoho, o koho se teď můžete opřít? Otec dítěte? Příbuzný nebo nějaká blízká kamarádka?“

„Moje spolubydlící je zlatá.“ Selena se zhluboka nadechla. „S přítelem jsem se zrovna rozešla. Nechtěl děti.“

„Na plánování rodiny máte ještě času až až.“

„Je mi osmatřicet,“ vyhrkla Selena.

„Spousta žen rodí těsně před čtyřicítkou, dokonce i po ní. Třeba členky královské rodiny, Madonna nebo manželka Davida Bowieho,“ pravila sestřička soucitně a pohladila Selenu po paži. „Teď si hlavně dopřejte nějaký čas na zahojení, a to jak fyzické, tak psychické.“

Selena přikývla.

Venku na ni bude čekat Claire, aby ji vzala zpátky do bytu, ale tentokrát se tam vrátí bez dítěte. Byla prázdná a osamělá. Když se jí z očí začaly znovu řinout slzy, došlo jí, že nemá nejmenší ponětí, co bude dál.

O něco později, kolem šesté, se Selena s čajem usadila na gauč a nohy si podložila polštáři. Měla v plánu celý večer proležet u televize, i když pochybovala, že by snad něco dokázala vnímat.

Claire si k ní přisedla a láskyplně ji objala, hlas měla plný soucitu. „Jak ti je?“

„Bude to dobré.“ Selena se přinutila k úsměvu. „Co ty, vyrážíš ven? Do baru na víno? Jako obvykle?“

„Ty bys chtěla jít?“ zeptala se Claire opatrně.

„Ne, to ne, to bych nezvládla.“

„Tak spolu zůstaneme doma, jo?“ Claire se k ní přitulila o něco víc. „Můžeme si něco objednat, třeba pizzu, a dát si lahev vína, chtěla bys?“

„Kvůli miminku jsem teď vůbec nepila...“ Seleně se zalily oči slzami, což ji okamžitě rozčílilo. „Nějak mi to zatím nepřijde vhodné.“

„Chápu,“ odpověděla Claire. „Bylo toho teď na tebe hrozně moc...“

„Mám pocit, že se mi život hroutí jako domeček z karet. Všechno mi padá na hlavu a každá místnost je plná harampádí. Nemám vůbec v co doufat. Cokoli jsem si myslela, že mám – dítě, Davida, budoucnost –, to všechno je najednou pryč. A jsem naštvaná sama na sebe, protože jsem Davidovi úplně slepě důvěřovala, i když jsem všechna ta znamení moc dobře viděla. Mělo mi to být jasné. A teď se akorát tak stydím, přijdu si úplně blbá a je mi smutno.“

„To chápu, ale chyby dělá každý a jednou se z toho oklepeš.“ Claire si povzdechla. „Nějakou chvíli to bude trvat. Tenhle tvůj imaginární domek možná teď vypadá úplně neobyvatelně, ale uvidíš, že ho hezky místnost po místnosti uklidíme.“

„Napadlo mě, že bych mohla jet za rodiči do Buxtonu a pár dní tam třeba zůstat,“ navrhla tiše Selena. „Jenže už jsem moc stará na to, abych se svými problémy běžala za maminkou a tatínkem.“

„Ty sama víš nejlíp, co by ti nejvíc pomohlo.“

Vtom Selenu něco napadlo, až vyjekla: „Claire, myslíš, že bych o tom měla říct Davidovi? Teda jako jestli bych mu měla zavolat a říct mu, že to miminko...?“

„A co on s tím?“ Claire zrudla vzteky. „Jeho se to přece vůbec netýká. Opustil tě, takže mu do toho už ani v nejmenším nic není...“

„Ale co když na sebe někde narazíme? Je fotograf, chodí na všechny velké výstavy, takže jednou se naše cesty zkrátí musí.“

„Já bych ho na tvém místě prostě ignorovala. Nemám pro něj ani špetku respektu za to, co udělal svojí ženě i tobě. Ale ty moc dobře víš, co si o tom všem myslím. Je pěkně vykutálený. Mně bylo od začátku jasné, jaký je to lhář, a hodně těžce se mi přihlíželo tomu, jak mu ty jeho lži baštíš.“ To už Claire svírala ruce v pěst. „Zradil tě a vůbec, měl zůstat s Veronikou. Vodil vás za nos obě dvě.“

Selena přikývla. „Máš pravdu. Nejspíš jí zapřel, že jsme spolu byli. Navykládal jí, že jsem ho uháněla. To je šílené.“

„Bez něj ti bude líp. Když takhle podvádí, není pochyb, že to udělá znova a pak zase.“ Claire si odfrkla. Potom tón o něco zmírnila. „Tak, teď nám dojdou pro nějaké zobání a pustíme si nějaký skvělý seroš.“

„Žádné dojáky ani sladárny, prosím,“ žadonila Selena. „Nechci pak celou noc probulet.“

„Takže *Gangy z Birminghamu*,“ rozhodla Claire. „Anebo *Perníkového tátu*.“ Vyskočila z gauče a uháněla do kuchyně. Selena slyšela, jak pobíhá sem a tam a otvírá dvířka od skříněk.

Na chvíli zavřela oči.

V hlavě měla úplně prázdnou. Pak si vzpomněla na miminko, na to dítě, které už nikdy nepotká. Byl by to chlapeček nebo holčička? Jestlipak by po ní zdědilo zrzavé vlasy a hnědé oči, nebo spíš Davidovy tmavé kudrlinky a modré oči? To už se nikdy nedozví.

Zavibroval jí telefon a jako omráčená, aniž by se nad tím zamyslela, ho zvedla a přiložila si ho k uchu. „Haló?“

„Seleno, musíme si promluvit.“

„Veroniko?“ Selena ztuhla.

„Já jsem jenom hrozně zmatená.“ Zoufalost v jejím hlase se stupňovala. „Proč všechny ty intriky kvůli mému manželovi? Potřebuju vědět, co se stalo. Vůbec to nedává smysl. David mi řekl, že mu prý bylo trapné, jak jste mu pořád nadbíhala, a že mu vás bylo líto. Tak kdy to tedy začalo?“

Selena na moment úplně přestala dýchat. Nevěděla, co jí na to má odpovědět. O dítěti se jí zmínit nemůže a neexistuje nic, co by jí mohla říct, aby ji uklidnila. Takže bylo lepší jednoduše mlčet.

Veronika nervózně pokračovala dál. „Já jenom nechápu, kde jste na něj vzala číslo? David říkal, že vás v tom prý nijak nepodporoval. Tak mi teda vysvětlete, o co mezi vámi šlo a proč jste na něj tak dotírala. On mi řekl jen to, že jste mu nechtěla dát pokoj. Kdy jste se poznali?“

„Promiňte... nemůžu o tom mluvit...“ Selena zmáčkla tlačítko, hovor ukončila a telefon pak rychle odhodila na opěrkou gauče, jako by si o něj popálila prsty.

Claire se zpoza ní vynořila s miskou guacamole a nachos. „To ti volala ta jeho manželka? Slyšela jsem, že jsi jí říkala Veroniko...“

„Je hrozně rozrušená,“ vysvětlila Selena. „Chce po mně všechny podrobnosti, ale to jí přece nemůžu říct, ne? Vůbec neví, jak to celé bylo, což je děsné, protože kdybych jí to vysvětlila popravdě, tak by to třeba pochopila. Anebo by jí to taky mohlo zlomit srdce.“

„Chudák Veronika je taky obět.“ Claire se posadila. „Má za to, že ses od ní snažila odlákat chlapa, kterého miluje. Ty už ses Davida aspoň zbavila, ale ona mu pořád věří.“

„Co když mi zase zavolá? Nebo co když zase přijde do galerie a já tam zrovna budu?“

Claire pokrčila rameny. „Jestli si chce dát manželství zase do kupy, bude potřebovat prostor, ale vůbec nepochybuju, že je jenom otázka času, než jí David takovou prasárnu provede znova. Možná, že bys přece jenom na nějaký ten týden měla odjet k vašim... než se to přežene.“

Selena zabořila hlavu zpátky do pohodlí měkkých polštářů. „Chápu, že se cítí ublížená a nejistá, ale já teď potřebuju strávit nějaký čas o samotě. Tohle se mi teď fakt nehodí, rozhodně ne po těch posledních čtyřiaadvaceti hodinách.“

„Tak na ni teď nemysli. A ani na toho ubožáka Davida. Když ti zavolá, tak jí to nezvedej. O galerii se postarám já, a kdyby tam přišla, tak jí řeknu, že tam nejsi. Anebo bych jí taky klidně mohla vysvětlit, co je David za podvodníka.“ Claire se natáhla pro miskou s nachos a stiskla tlačítko na ovladači. „Teď se na pár hodin odreagujeme u Cilliana Murphyho. Já už jsem celý ten seriál viděla dvakrát. Bude se ti fakt líbit, rozhodně u toho úplně vypneš.“ Pohládila Selenu po ruce a televize se rozsvítila. „Já vím, že to máš těžké a jsem tu pro tebe, kdykoli. Ale jsi silná, dostaneš se z toho. Teď potřebuješ hlavně čas. Čas a prostor.“

Selena přikývla a snažila se soustředit na blikající obrazovku. Děj vůbec nevnímala, jen se jí jednotlivé obrazy míhaly před očima. Muž v kabátě s bekovkou na hlavě projížděl na koni dlážděnou ulicí, zřejmě se to odehrávalo někdy ve

dvacátých, třicátých letech, nejspíš někde ve střední Anglii. Selenu myslela s rukou na břicho na miminko a prohmatávala to prázdno, které jí zbylo uvnitř, jako by snad dokázala dlaní zahojit všechnu tu bolest. Myšlenky se jí zatoulaly k Davidovi, který byl teď někde nedaleko, s Veronikou. Představovala si, jak spolu sedí v nějaké restauraci, Veronika se ho s ustaraným výrazem vyptává, jak se se Selenou potkali, a David se na ni usmívá a něžně jí tiskne ruku, zatímco jí líbezným hlasem vykládá jednu lež za druhou. Veronika mu s nadějeplným pohledem visí na rtech a hltá mu každé slovo, protože mu tak moc chce věřit. Selenu velmi dobře ví, jak přesvědčivý umí být. Claire měla pravdu – David jim ublížil oběma. V tomhle melodramatu byl viníkem on a Selenu najednou přepadla náhlá a překvapivá vlna soucitu s Veronikou, která si jen snažila zachránit manželství.

Na obrazovce se hádali dva bratři. Muž s modrýma očima a odhodlaným výrazem kouřil cigaretu. Selenu si znovu vzpomněla na miminko. Představovala si holčičku, malý hřejivý uzlíček, drobounké pěstičky, chomáčky blondatých vlásků a k tomu ta sladounká vůně. Ztěžka polkla. Do očí se jí začínaly drát slzy. Na obrazovce se mezitím muž v bekovce vydal z města na venkov, stál teď uprostřed velkého pole ještě s dalšími muži. Všichni byli oblečení podobně, na hlavách měli bekovky, k tomu elegantní saka a s brokovnicí přehozenou přes rameno kamsi kráčeli mezi světlými trsy trávy. Ten vpředu měl v ústech cigaretu, na ruku kožené rukavice a na vestě řetízek od elegantních kapesních hodinek. Pak si Selenu všimla stromu v pozadí. Větve vzrostlého dubu se rozpínaly směrem k bledé obloze obtěžkané mračny. Najednou ji přepadla touha celý ten obraz zachytit – ne ty muže, ale tu mírumilovnost rozlehlých polí, ten dub a jeho sílu a také oblohu, která se rozpínala široko daleko. Úplně tu malbu viděla hotovou, všechny ty odstíny zlaté a světle zelené, okrově žluté i šedé se stříbrnými odlesky. A pak jí to došlo.

Potřebuje malovat na venkově, nechat se obklopit přírodou, čerpat z ní klid a mír.

Může z Manchesteru klidně na měsíc či dva odjet, možná dokonce i na dýl. Proč by ne? Galerie se bez ní obejde a ona se bude soustředit hlavně na to, aby se z toho dostala. Jak řekla Claire – potřebuje čas a prostor, a přesně v tom jí může pobyt na venkově pomoci. Namaluje spoustu obrazů, zažije, jaké to je být každý den v tichu a o samotě, zaměří se sama na sebe, dokončí hned několik uměleckých děl a v novém prostředí jistě vytvoří něco neotřelého. Navíc bude daleko od Manchesteru i od Davida a než bude připravená se vrátit, celá ta aférka bude dávnou minulostí. Začne znovu, ona i Claire – galerie bude slavit úspěch a ona se vrátí zpátky do města, mezi své přátele a do společnosti. A pak už zase převezme otěže.

Selena se natáhla po mobilu a zamyslela se. Vydá se někam hodně daleko od Manchesteru, do nějaké vesnice. Do Cornwallu a Devonu to byla přeci jen až moc velká dálka, a tak do internetového vyhledávače natukala slova *Somerset* a *chalupy k pronájmu*. Na obrazovce se ihned objevily stovky domů – drahých a extravagantních. Selena tedy dál přejížděla palcem po displeji a hledání upřesnila: *dvě ložnice, zahrada, vesnice, venkovské prostředí*. A to už se objevily jen tři domky. První z nich byla idylická chaloupka s doškovou střechou přímo uprostřed vesnice, nedaleko místní hospody. Druhé stavení mělo zářivě žlutou fasádu, bylo okouzlující, na zahradě stála houpačka a trampolína, takže se evidentně hodilo spíš pro nějakou menší rodinu, a nájem byl docela vysoký. Poslední chalupu za dřevěnou brankou obklopovala zahrada se spoustou rostlin, keřů, k tomu i pár stromů, a mezi tím vším stála stará kamenná studna. Hliněný domek ze sedmnáctého století se vstupní teráskou měl zdi částečně nabílené vápnem a za ta léta se zřejmě několikrát modernizoval a přestavoval. Nechyběla klasická olejová kamna

Aga a nově zrekonstruovaná kuchyň. Selena zírala na částku, kterou chtěli za nájem, a nemohla uvěřit tomu, že by to byla cena za měsíc – takhle levné to určitě být nemůže, to bude nejspíš nějaká chyba.

Projížděla stránku s nabídkou a prohlížela si interiér – dvě ložnice, překrásný nábytek, nově vybudovaná kuchyň a vzadu zimní zahrada obložená dubovým dřevem, kde by se jí určitě nádherně malovalo. Na první pohled ji zaujal bíle vymalovaný obývací pokoj s obrovskými krbovými kamny, velkým oknem a gaučem, který vypadal úžasně pohodlně. Představovala si, jak tam v klidu sedí, obklopená tichem a svými malbami. Nejdřív ze všeho namaluje zahradu a zachytí, jak v březnu všechno pučí a v dubnu kvete.

Stiskla tlačítko na displeji. Chata Trnka, kterou vlastnila jakási Lesley Russelová, byla ihned k dispozici. Zkusí paní Russelové zavolat, za to nic nedá.

4

V neděli třiadvacátého března roku 1682 vstala Grace Cottenová za rozbřesku a jen v noční košili vyběhla na zahradu, aby nabrala vodu ze studny. V zahradě bylo naprosté ticho, ozývalo se jen ranní bzučení hmyzu, a když si obličej i ruce ošplouchla čerstvě nabranou vodou, ovanul ji studený vítr. V rychlosti si omyla i zbytek těla, vlasy si opláchla čistou vodou z vědra, hbitými prsty si promasírovala hlavu a osušila se silným lněným plátnem. Pak se pustila do praní oblečení. Do vědra nabrala další vodu a přelila ji do kádě, opatrně přidala směs dřevěného popela a trochu moči z nočníku a vydrhla si noční košili i šedé šaty, které měla včera na sobě. Obzvlášť pečlivě drhla zablácený lem. Nejdřív ho pořádně protřela mezi klouby, načež šaty naklepala dřevěným tloučkem. Ztěžklé šaty vytáhla z kádě, vyždímala z nich vodu a pověsila je na keře, aby doschly. Poté se dala do praní oblečení, ve kterém chodil otec do práce, a to byla vždycky pěkná dřina, protože měl po celodenní robotě šaty nasáklé potem a hlinou. Čerstvý vzduch jim ale prospěje a její záplatované šaty dobře schnou.

Grace se vrátila do Trnné chýše a hnětla si podrážděné ruce. Klouby měla rozbolavělé a popraskané. Vlasy měla pořád ještě mokré a tělo ji pod tenkou košílkou záblo, ale rychle spěchala do světnice, aby se ohřála. Foukla mezi uhlíky a postupně rozdmýchala oheň, do nějž přidala nejprve pár

větviček a pak i nějaké to polínko, naplnila zčernalý kotlík a zavěsila ho na háček umístěný nad ohništěm. Ukrojila kus chleba a položila ho na talíř, který měl otec přichystaný na stole, k tomu přidala plátek sýra a kus studeného skopového masa a pak mu ještě do korbele nalila čerstvé mléko ze džbáňku. Brzy vstane, opláchne se a posnídá trochu později než obvykle, tak jako každou neděli.

Grace přeběhla do své komůrky, kde hned vedle postele stála truhla s oblečením. Otevřela ji a vytáhla nedělní krémově bílé šaty z lněné látky, které si schovávala na slavnostní příležitosti. Oblékla si je, uhladila sukni, kolem krku si uvázala čistý šátek, upravila si vlhké vlasy a na ně si nasadila béžový čepce. Pak uháněla zpátky dolů do malé zadní komůrky, kde začala ze spíže vybírat vše, co potřebovala – semínkový koláč, který upekla bábě, opatrně vložila do košíku a přidala k němu hrnek ostružinové marmelády. Loni na podzim zavařila hned několik várek, neboť tehdy bylo teplo a hromady bobulí přečkaly až do půli října. Bába Bett byla na sladké, takže ji nějaká ta zavařenina k chlebu jediné potěší, zvláště když v ní bude hodně cukru. Pak košík ještě doplnila lahvi nakládaných okurek.

Už už spížku opouštěla, když vtom jí padla do oka kniha v polici. Byla to matčina takřka netknutá kopie knihy *Anglická malženka* od Gervase Markhama, jež obsahovala spoustu receptů, medicín i rad. Grace ji uchopila do dlaní, otáčela s ní sem a tam a v prstech svírala nahnědlou obálku, které se kdysi dotýkala i její maminka. Poznávala jen pár písmen – ještě jako dítě se sice naučila podepsat, číst ale nedovedla. Popravdě řečeno, její matka nebyla v psaní ani čtení o mnoho vzdělanější. Tu knihu dostala darem, jako takový poklad, a přesně tak si ji také střežila, ale z obsahu toho nikdy příliš mnoho nevyluštila.

Grace knihu otevřela na první stránce a prsty něžně přejížděla po prvních pár slovech, ačkoli neměla nejmenší ponětí,

co znamenají. *Snad pomýšlíš si právě (ctěný čitateli), copak má mužský tento do činění s tím, co malženky jest práce, sám jest na hony vzdálen této robotě.*

Grace se usmála. Maminka kdysi podle jednoho receptu pekla výborný, velmi kořeněný perník. Zítra ho upeče, aby byl hotový na svátek Zvěstování a mohli si ho večer společně s otcem dát. Představila si, jak se bude tatínek tvářit, až se zakousne do sladkého koláče a ucítí štiplavou chuť teplého zázvoru. To mu připomene, jak kdysi celá jeho trojčlenná rodina sedávala pospolu u ohně. Tehdy byl doopravdy šťastný.

Grace seshora zaslechla šramot. Poslouchala, jak otec pomalými, leč těžkými kroky scházel po schodech, načež v neupravených šatech a se znavenou tváří vešel do světnice. Vřele se na něj usmála. „Dobrý den vinšuji, tatínku. Přichystala jsem vám tu hostinu – chléb se sýrem a skopovým a k tomu džbáněk mléka. Máte to na stole.“ S košíčkem v ruce si poskočila. „Já se teď vypravím za bábou Bett. Setkáme se v kostele.“

Když ji pozoroval, oči mu zářily. „Je z tebe půvabná slečna, Grace, a máš v sobě spoustu dobra. Tolik mi připomínáš Anne.“

„Ale vlasy mám po vás, tatínku, rudé jako jahody. To maminka měla lokny tmavé a ty se jí kudrnatily do prstýnků, zatímco mně se na vlasech ani jediná kudrlinka neudrží, i když si je na plátýnko natočím a spím tak celou noc.“

„Ale laskavá jsi po ní.“

Grace se samým štěstím začervenala a udělala malé pukrle. „Mám velkou radost, že vám ji připomínám a kouzlí vám to úsměv na rtech. Šaty na neděli máte čerstvě vyprané. O pátku jsem vám je dala nahoru. Tak se zanedlouho sejdem v kostele, to už budete slavnostně oděný.“

Will Cotter sebou žuchl do křesla a natáhl si své dlouhé nohy. „Lepší by bylo, kdybych tu mohl zůstat a odpočívat. Reverend Walters mne tím svým rozvleklým kázáním pěkně rozčiluje.“

„Otče!“ Grace se sice naoko tvářila překvapeně, ale v očích jí rošťácky zajiskřilo. „Víte, že nám hrozí peněžitý trest, když nepůjdeme do kostela, a to si nemůžeme dovolit. Sám jste to povídal – pokuta za to, že nedorazíme na mši, může být dokonce vyšší než výplata za celý rok. Takže hybaj.“ Mávla košíkem, až jí sukně zašustila. „Uvidíme se v kostele svatého Bartoloměje, tatíčku. A mějte se na pozoru, abyste nám z toho vysedávání u ohně nevynesl spaní, to byste pak prodřimal celé boží ráno a do kostela byste se opozdil.“

Grace to měla do vesnice necelý kilometr, cestou procházela kolem řady chalup s nízkými doškovými střechami a míjela i místní hostinec U Králova dubu, který před více než dvaceti lety přejmenovali na počest krále Karla II., když v roce 1660 znovu usedl na trůn.

To bába Grace vyprávěla, jak se král ukrýval v koruně dubu, protože jí zkrátka nic neuniklo a věděla, co se kde šustne, ať už ve vesnici nebo mimo ni.

Když Grace míjel mladý muž, nějaký Ned Shears, který s otcem pracoval na statku, smekl a zahuhlal: „Dobré ráno vinšuju, slečno Grace,“ na což mu s očima cudně sklopenýma k zemi tiše popřála dobrého dne.

Bába bydlela v malé hliněné chaloupce s doškovou střechou. Stála zrovna ve dveřích a cenila na Grace těch pár zubů, co jí ještě zbylo. Na hlavě měla bílý čepec, na sobě čistou zástěru a jak se k ní Grace blížila, nejprve jí zamávala a pak už jí běžela v ústrety, aby jí mohla na tvář vlepit hubičku. „Já tušila, že se za mnou přijdeš ještě před mší podívat.“ Hlas měla jemný, jako když šelestí listí. „Pojď dál.“

Zavedla ji dovnitř. V potemnělé světnici v přízemí plál v krbu oheň, nad ním visela na háčku zčernalá konvice a v rohu stál kolovrátek se stoličkou.

Bett Whiteová pohladila Grace láskyplně po paži, pak ji vzala za ruce, a když je otočila dlaněmi vzhůru, zamračila se. „Podívej na ty ruce, Gracie Cotterová. Celé rozpraskané a odřené. Že ty jsi zase prala šaty a řádně sis ty ruce nevysušila?“ Než Grace stačila odpovédět, už ji táhla ke krbu a usazovala ji na židli. „S tím se musí něco udělat. Až s nimi budu hotová, hebounké je budeš mít jak ten nejjemnější šátek. Tak, pověz mi, z čehopak děláme takovou dobrou ovesnou kaši na ručky?“

„Čtyři unce sádla, šest uncí medu, osm uncí ovesných vloček, tři žloutky a to všechno smíchat dohromady,“ odpověděla Grace svědomitě.

„Na moji ovesnou kaši nedá žádná žena z vesnice dopustit.“ Bett došla k polici v rohu a vrátila se s kotlíkem. „Že prý z ní mají kůži náramně hebkou a pružnou. Pomáhá i na kůži po porodu.“ Uchopila Graceiny dlaně do rukou a začala jí léčivou mast vtírat do pokožky. „Tak povídej, děvče moje, jakpak se máš? A co Will?“

Grace zavřela oči a užívala si, jak jí bába pravidelnými pohyby masírovala dlaně svými silnými prsty. „Otec se má dobře. A já také.“ Usmála se. „Vše je v nejlepším pořádku, díkybohu.“

„Tvůj otec je dobrák. Máš štěstí, že je na tebe tak hodný, dítě. Tolerantní otec, to se dneska jen tak nevidí, zvláště když jsi teď ženská na vdávání. Ale mám obavu, jestli ti přeci jen nedopřává svobody až příliš.“

„Večer chodívá spát brzy a mne nechává, abych si hleděla svých bylinek v zahradě. A já se o něj starám, jak nejlépe dovedu. Už je starý a ta jeho každodenní robota ho znavuje. Musím si ještě dnes najít čas, abych natrhala pár lístků kopřivy. Nadrťím je a smíchám s trochou kostivalu, to těm jeho bolavým kloubům pomůže. Dělán, co můžu, abych mu od těch jeho bolestí pomohla.“

„Tak teď nám zase já pomůžu od těch našich bolístek. Ohřála jsem trochu jablečného vína,“ pravila Bett vlídně,

zatímco z konve zavěšené nad ohněm plnila dvě cínové holby. „Sama už jsem dneska dva plecháčky vypila.“ Neušel jí Gracein káravý pohled. „Ale prosím tě, neměj mě za nějakou násosku. To já jen tak, na zahřátí.“

„A co že ho tedy tolik vypijete i v létě?“ utahovala si z ní Grace.

„To mě zase pěkně chladí,“ odsekla Bett rozpustile. „Pojď, Gracie, pojď se podívat. Trochu jsem se tu pustila do látání. Děláám z těch tvých lněných šatů oděv hodný mladé dámy.“ Odtáhla Grace za rukáv do rohu světnice a z ohromného koše na šití vyndala běžové šaty. Budou se ti krásně hodit na Prvního máje. Vyšiju ti na ně bílé kvítky, takové, jaké rostou na trnce, takže si je můžeš obléct na jarní slavnost. Bude z tebe překrásná Královna máje.“

Grace šaty pozvedla a zatočila se s nimi kolem dokola.

Bett nadšeně zatleskala. „Děvče, jednou z tebe bude nádherná nevěsta.“

Grace přešla ke krbu, uchopila plecháček hřejivého moku do dlaní a pomalu si usrkla. „To si nemyslím.“

Bett sevřela holbu v jedné ruce a druhou poplácala Grace po koleni. „A proč by ne?“ Nahnula se k ní. „Že už by ti padl do oka nějaký ten mládenec?“ Všimla si, jak Grace zčervenala. „Tak přeci mám pravdu. Pověz mi o něm, Gracie, páč já znám všecinky mládence ze vsi.“

Grace zavrtěla hlavou. „Já na vdavky nepomýšlím. Tatínek mě potřebuje doma. A mně to nevadí, ráda s ním zůstanu, abych se o něj mohla postarat.“

Bett povytáhla obočí. Na chvíli se ponořila hluboko do myšlenek a pečlivě studovala Gracein výraz, sklopené oči a sevřené rty. „Ále, jsi hodná holka, o tom není pochyb, jenže srdci neporučíš. Tvoje matka si brala tvého otce, když jí bylo tolik co tobě. Já byla provdaná už ve dvaceti a jsem vděčná za každický rok, který jsem se svým Johnem mohla strávit, dej mu pánbůh věčnou slávu. Děvčata v tvém věku už mívají

děčka... jéje, a kolik! Láska hýbe světem a usilovat o ni je přirozenost.“

Grace zavrtěla hlavou. „Po ničem takovém já netoužím...“

„A přeci toužíš.“ Bett si hltla z hrnku a v očích se jí zablesklo. „Však to na tobě dobře vidím. A ten mladík je tady ze vsi.“

„Víte, babičko, jeden pohledný mládenec by tu byl, jenomže jsme spolu sotva slůvko prohodili, až na nějaký ten zdvořilý pozdrav. Ví, kdo jsem a kde bydlím, ale nevybere si mne.“

„A proč by ne? Jsi pěkná, skromná a šikovná. Žádné tvrdé práce se nezalekneš.“

Grace špitla: „Je synem Josefa Harpera, toho statkáře, který otci dává výplatu, a vlastní tu chaloupku, v níž bydlíme. Pro takovou, jako jsem já, nikdy mít oči nebude.“ Dál seděla s pohledem zarytým do klína, v němž dlaněmi svírala plecháček.

„Tak ho tedy očaruju, aby se k tobě měl. Když smíchám kvítka barvínku s pórkem a žízalami, dokážu vyrobít lektvar lásky a to si piš, že zafunguje.“ Bett zajiskřila očka. „Jak jinak by si podle tebe John White vybral zrovinka mne, když si mohl odvést kteroukoli, na niž by si ukázal?“

Grace se napřímila a pohoršeně se ohradila: „Ale babičko, takový lektvar svedu i sama, když budu chtít.“

Bett se rozesmála. „To víš, že svedeš. Naučila jsem ho tvou matku a ona zase tebe.“

„Pokud ve mně Nathaniel Harper najde zalíbení, přála bych si, aby to tak měl sám od sebe, a ne proto, že jsem ho očarovala.“

„A to je moudré. Ale pro případ, že by potřeboval k Trnné chýši trochu popostrčit, aby se ti tam mohl po večerech dvořit, radši bych přeci jen vyrobila něco, co bych mu mohla nechat ve dveřích nebo mu to třeba v kostele podstrčit do dlaně, to jen aby se té jeho vášni trochu pomohlo.“

„Babičko...“ Grace zpozorovala tu neplechu, která se Bett zračila v očích.

„Pojď a ukaž, co jsi mi to v košíčku přinesla za dobroty. Vidím koláč a mou oblíbenou zavařeninu. I okurky.“ Bett s pousmáním změnila téma. „Tak to abychom si k tomu ukrojily krajíc chleba a kousek sýra. Celičský den jsem nejedla, hlady div nešilhám.“

Grace vstala ze židle. „Ukažte, já vám připravím talíř.“

„I kdepak, ještě toho musíme spoustu probrat, najíme se spolu. Chci ti povídat o Kitty Stokesové, která s manželem bydlí kousek od kostela. Čeká dítě a do porodu už jí moc nezbývá. Rodit jí ho budu já, ale tebe budu potřebovat s sebou, páč to asi nebude lehké, je to její první. Znáš Kitty? Před veselkou se jmenovala Kitty Wattová.“

„Asi ano, babičko. Je tak stará jako já, možná o rok mladší.“

„Její děd přišel o život na hradě Dunster, tehdy jsem byla mladá matka, Anne ještě teklo mlíko po bradě. Chlapi ze Somersetu s Robertem Blakem bránili hrad proti parlamentaristům. Tam se ti střídali majitelé jak počasí v dubnu. Za mých mladých let jsme to neměli jednoduché. Nejdřív tady tomu velel lord protektor, pak zase Puritáni. Ti nás ani Prvního máje nenechali slavit. O tanci tvrdili, že je to barbarství a marnivost nad marnivost. No a před rokem se Kitty Wattová provdala za Edmunda Stokese, tedy vnuka Harryho Stoke-se. To bývali s mým Johnem náramní kamarádi.“

Grace pomalu přikyvovala. „Beze všeho. Mile ráda vám pomůžu, jak jen budu moct.“

„Tak, teď už jezme a ty mi pověz všecinko o tom tvém mláďenci, panu Nathanielu Harperovi.“

„Ale on není můj a povídat o něm také nemám co. Je to obyčejný muž – má dvě ruce, dvě nohy a k tomu jeden nos.“ Grace se sama pro sebe usmála. „Je to mužský jako každý jiný.“

„Žádný mužský není jako každý jiný, pánbůh je mi svědkem,“ pronesla Bett s úsměvem a už si to štrádovala do rohu světnice, aby nakrájela chléb se sýrem.

Grace ji chvíli pozorovala a chystala se k ní přidat, ale namísto toho se zahleděla do své holby s jablečným vínem. Kalná tmavá tekutina jí připomínala pohled do hlubin její studny a na kratičký okamžik se jí zdálo, jako by v usazeninách na dně zahlédla nepatrný stín, který ale postupně nabyl jasnějších obrysů. Moc dobře tu postavu znala. Přesně tak si ho pamatovala – v kožených botách, krásně padnoucích pumpkách a s rozhalenou bílou košilí. Grace ani nedýchala, když se jí obraz Nathaniela Harpera začal před očima rozpíjet, až docela zmizel. Srdce jí tlouklo jako o závod a temný kal mokem klesal až na dno holby.

Den Zvěstování pětadvacátého pominul stejně rychle, jako nastal a chalupa byla krásně poklizená, nikde ani smítko. Grace s Willem si u krbu pochutnávali na perníku – byl výborný, kořeněný tak akorát, přesně jak by ho upekla Anne. Následující neděli pak Grace po celou bohoslužbu v kostele svatého Bartoloměje pozorovala Nathaniela Harpera. Byl elegantně oblečený do nedělních šatů a spolu s matkou a otcem stál v první lavici.

On si jí zřejmě nevšiml, ale Grace obdivně poslouchala, jak se jeho libý hlas při zpěvu chvalozpěvů nese a je slyšet daleko víc než všichni ostatní, prohlížela si jeho široká ramena, zatímco Nathaniel seděl nehnutě se sepjatýma rukama, farář přednášel svou zdoluhavou bohoslužbu a otec podřimoval po jejím boku. Z druhé strany ji koutkem oka tiše pozorovala Bett. Sledovala, jak Grace neslyšeně pohybuje rty a rozhlíží se po kostele, až jí rozechvělý pohled nakonec přistane na mladém synovi statkáře.

Začal duben, dny byly zase o něco více prosvětlené a slunce nesměle svítilo a lehounce i hřálo. Bílé kvítky na trnce vedle Trnné chýše se ve větru ani nepohnuly, byly krásné jako malinký chomáč perel. Grace každý den tvrdě dřela, pole se teď musela pořádně odplevelit, a po práci zase otci připravovala jídlo a prala mu oblečení. Často se oralo až dlouho do noci a Will býval po večerech značně vyčerpaný. Chodil spát

brzy a Grace se pak vyplížila ven, kde poslouchala, jak hluboko ve studni klokotá voda a svěřovala jí tajemství svého srdce.

Jednoho pátku na konci dubna Grace odvolali od pleť a poslali ji, aby děvečkám pomohla s dojením. Dojilo se v chlívě, kde byla podlaha pokryta slámou. Nemohla se dočkat, až uleví svým bolavým zádům, a tak přes pole uháněla směrem k chlívu. Při příchodu ji vítaly Alice a Nancy Bryantovy, sestry asi tak v jejím věku, které už měly plné ruce práce s dojením dvou poslušných krav. Když Nancy zaslechla Graceiny kroky, ohlédla se směrem k ní. „To je dobře, že jsi tu, Grace. Paní Harriet se zachtělo sýřeniny na máslo a syrovátky k pití a my se tu můžeme přetrhnout. Dneska není v dobré náladě.“

Grace si vzala dřevěnou stoličku, v tichosti se posadila a pod hnědobílou jalovici umístila vědro. Konejšivou dlaní pohladila krávu po boku a laskavým hlasem k ní promluvila: „Tak, paní kravičko, dnes od vás potřebuji spoustu teplého mlíčka, kdybyste byla té lásky a dobroty.“ Vší silou si promnula ruce, aby je pořádně zahřála, otřela si je do zástěry a pak ovinula prsty kolem struků. „Prosím pěkně, spusťte to mlíčko pro mne,“ zašeptala a za chvíli už se ozval zvuk tekutiny stříkající do vědra. Grace si opřela tvář krávě o bok, zavřela oči a něžně oddechovala, zatímco kráva spokojeně pobrukovala.

Alice Bryantová, děvče s kulatým obličejem a růžovou tváří posetou pihami, se napřímila. „Jak ty to děláš, Grace, že ti krávy dávají mléko s takovou ochotou?“

Grace se usmála. Obě sestry obvykle bez ustání klevetily a na krávy nebraly ohled, byly k nim hrubé a dojily je studenými rukama.

Nancy, s tváří štíhlou, ostře řezanou bradou a intenzivně modrým pohledem, přitakala: „Grace to se zvířaty umí. Něžně k nim promlouvá a ona ji poslouchají na slovo.“

„Jestlipak to taky tak umíš s mužskými, Grace?“ napadlo Alici.

Grace na to nic neřekla, jen sklonila hlavu, zatímco mléko dál špláhalo do vědra.

Alice se usmála. „Kéž bych dokázala okouzlit svého vysněného chalána. To já neumím ani tu kravku přimět, aby mi byla po vůli. Celý den se tu dřou, jedna bestie zpupnější než druhá, a vědra se mi ne a ne plnit. Paní Harriet se na mne už teď zlobí.“

„Stará Harperová je rýpalka – ta si chybu najde i tam, kde žádná není,“ pravila Nancy zatrpkle.

Alice souhlasila. „A nás děvečky přímo nesnáší. Bojí se, že se na jejího synáčka až moc mile usmějeme a on že nám ten úsměv oplatí. S děvčicemi ze vsi vychází obzvlášť dobře. Vsadím se, že si hledá nevěstu.“

„Však by ho stěžší některá odmítla,“ pravila Nancy. „Nathaniel Harper je pro kdejakou výborná partie.“

Grace je neposlouchala. Při dojení se tváří dotýkala hřejivé kravské kůže, vdechovala její intenzivní vůni a snažila se ji pobídnout, aby se také uvolnila.

Alice se usmála. „Tak co, Grace, zvládla bys mužům učit, aby tak jako zvířatům?“

Nancy se rozesmála. „Grace, musíš nás to naučit. Spousta chlapů tady ve vesnici by si třeba všimla, kdyby...“

„Co vy se tu vybavujete jak na jarmarku?“ ozval se rozezlený hlas. Patřil štíhlé ženě ve lněných šatech, se šátkem a malým kloboučkem na hlavě, která za nimi napochodovala do chlíva. „Platím tě za dojení, ne za lelkování, Nancy Bryantová. Jestli tu míníš celý den jenom zbůhdarma kvokat, tak se můžeš rovnou vypravit domů. A to samé platí pro tebe, Alice.“

Alici samým studem zčervenaly tváře. „Paní Harriet, odpusťte mi to prosím...“

„Jen jsme se kravkám snažily domluvit, aby nám daly trochu víc mléka, jako tady Grace, nelelkovaly jsme...“

„Zmlkni, Nancy.“ Harriet Harperová je obešla, aby se podívala, kolik toho mají ve džberech. „Grace, vždyť ty už máš plné vědro. Nech tu krávu a přiveď další.“

„Odvedu ji na pastvu,“ odpověděla Grace, ale prsty dál přejížděla krávé po strucích. Šeptem jí poděkovala a začala ji odvazovat.

Harriet byla rudá vzteky. „Naplní celé vědro, zatímco vy dvě nadojíte sotva polovinu. Koukejte se obě dvě snažit.“

„Ano, paní,“ zamumlala Nancy a Alice sklopila hlavu, jako by se hned pustila do práce ještě usilovněji než předtím. Obě děvečky zatnuly zuby a tahaly za struky, co to jen šlo, aby své paní ukázaly, jak jsou zapálené do plnění svých džberů.

Grace odstavila vědro ke straně a odvedla krávu na pastvu. Když odcházela, boty jí tiše čvachtaly v blátě a v pozadí zaslechla, jak si Nancy Bryantová brblá pod vousy. Prý jak si asi tak paní může myslet, že se jim podaří nadojit víc mléka než Grace s těmi jejími kouzly. Grace si povzddechla a zavřená víčka se jí zachvěla. Nebyla její vina, že si se zvířaty tolik rozuměla. Némé tváře prostě jen hnedle poznaly, že k nim bude vlídná a trpělivá.

Když došla na pastvu, zahleděla se směrem ke křoviskům a všimla si trsu pupečníku, těch jeho krásných kulatých listů nízko nad zemí. Později se vrátí a natrhá si ho plnou zástěru. Byla to velmi blahodárná bylina. Otci se hodila na ztuhlé klouby a k tomu měla i mnoho dalších možností, jak ji využít: pomáhala na srdce i na to, aby se voda nezadržovala v těle, a navíc dobře působila proti melancholii. Kromě toho byla také skvělá do polévky z masa a zeleniny, protože byla lehce nasládlá a dodávala jí tak výraznou chuť.

Grace krávu pohladila a se slovy plnými něhy ji vypustila na pastvu.

Potom se zadívala zpátky k chlívu. Dnes bude pracovat o něco déle, podojí ještě tak tucet krav a pak už bude čas vrátit se do Trnné chýše. Ve spíži měla nachystané nějaké

skopové maso na polévku a otce jistě potěší, když se vrátí z orby domů k plápolajícimu ohni.

Pohlédla přes pole a zahleděla se k místu, kde se krčila jejich chaloupka. Z vyvýšeniny na statku dohlédla až na trnku, která se skláněla ke zdi, i na vyšší stromy o kus dál u dřevěných vrat. Viděla i studnu v rohu a svůj záhonek se zeleninou, bylinkami a květinami hned naproti.

Otočila se k okraji pastvy a spatřila krávu, jak se k ní přibližuje a vemeno se jí těžce pohupuje. Grace se usmála a natáhla k ní ruku.

Selena se letmo zahleděla na pastvu s kravami, usmála se a dál se se svým autem značky Škoda Fabia proplétala klikatou cestou přes Černé vrchy směrem k vesnici Ashcombe. Podle navigace už zbývalo jen asi půl kilometru. Jak se cesty začínaly zužovat a křižovaly stále víc polností, Selena doufala, že nepotká žádný obří zemědělský stroj, protože to by pak musela couvat. Po obou stranách se rozprostíraly louky plné prasat a ovcí. Zpoza vrat zavřených na závoru ji pozorovalo stádo krav. Pak vyjela na kopec, na křižovatce odbočila doprava a silnice se proměnila v polní cestu, uprostřed níž rostla tráva.

Podle navigace dorazila do cíle, zadívala se vpravo na obrovský běloskvoucí statek na kopci a pak vlevo vedle něj spatřila roztomilou chaloupku, jak se krčí kousek od cesty obklopena vlastní zahrádkou. Selena poznávala její štít z fotek na internetu. Zastavila na štěrkové cestě a vypnula motor, opřela se do sedačky a zadívala se na bílou chalupu s kamenným obložení, která bude teď na několik měsíců jejím domovem. Zahrada před stavením byla krásně upravená, kvetly na ní prvosenky i zvonečky a jabloň se zrovna chystala k rozpuštění. Po levé straně stála starobylá kamenná studna a před oknem kvetl trnitý strom.

Selena vzala do ruky telefon a zkontrolovala, kdo jí volal. Snažila se jí dovolat dvě čísla, jedno bylo určité Veroničino – té rozhodně zpět volat nebude. Aspoň jí to připomnělo, že si ho musí zablokovat. Druhý hovor byl od Claire, tak vytočila její číslo a zavolala jí nazpátek.

„Tak jsem tu,“ zvolala Selena a snažila se znít vesele. Slíbila Claire, že se na venkově v Somersetu bude snažit hodit minulost za hlavu, zotavovat se a malovat, žádné stranění se ani litování vztahu s Davidem.

Claire také mluvila s nadšením. „Jsem teď v galerii a právě jsem prodala další obraz, který jsi namalovala, jak je na něm to Klenuté sedlo v horách. Takže šup na další, jdou úplně na dračku!“

„Budu se snažit,“ odvětila Selena. „Vypadá to tady fakt poklidně, mírumilovně. A ty výhledy jsou nádherné, je jich tu spousta.“

„A co ta chalupa?“ zeptala se Claire se zájmem. „Potřebuju vědět, jak vypadá můj pokoj. Za pár týdnů jsem tam jako na koni. Přijedu na víkend, tak mě vezmeš do nějaké hospůdky, co tam máte. Tý jo, dovča na venkově, to je prostě naprostá bomba.“

„Uvnitř jsem ještě nebyla,“ vysvětlila jí Selena. „Ale dám ti vědět.“

„A jaká byla cesta? Jelo se dobře?“

„Trvalo mi to sem čtyři a půl hodiny, ale jela jsem pomalu, takže ty tu budeš ani ne za čtyři hodky.“ Selena si všimla, že se otevřely dveře a žena, která v nich stála, na ni zamávala. „Claire, to je asi paní Russelová, zrovna vyšla z chalupy.“

„Asi to tam šla ještě rychle zkontrolovat,“ ozvala se Claire.

„Pak ti napíšu a pošlu nějaké fotky,“ loučila se Selena, zatímco prsty nesměle pokynula směrem k ženě ve dveřích. „Už musím jít.“

„Boží, držím palce!“ popřála jí Claire, pak v telefonu cvaklo a bylo ticho.

Selena vystoupila z auta a vydala se směrem k menší sympatické dámě, která na ni čekala u chalupy. Mohlo jí být něco přes šedesát a na sobě měla džíny a tenkou bundu.

„Vy budete Selena, že? Já jsem Lesley,“ napřáhla k ní ruku. Měla tmavé, lehce prošedivělé vlasy, vřelý úsměv a studené prsty. „Jste tu brzy.“

„Nebyl žádný provoz,“ odvětila Selena omluvně, „ale jsem moc ráda, že už jsem tady.“

„Tak pojdte dál. A vítejte v Chatě Trnka! Provedu vás tu.“ Lesley Russelová zůstala stát na terase a dveře otevřela do-kořán. „My bydlíme tamhle na statku hned přes ulici, kdybyste cokoli potřebovala.“ Ukázala směrem k bílému stavení na kopci. „Jsme rádi, že budeme mít sousedku. Říkala jste, že se věnujete umění?“

„Ano.“ Selena ji následovala do chodby. Okamžitě ji obklopil chlad a skoro se tam nedostávalo světla. Podlaha byla křivá a na stěnách se mísily šedé kameny s tmavým dřevem. Rozhlédla se. „To musí být hodně starý dům.“

„Přední část je původní, ze sedmnáctého století.“ Lesley jí pokynula, aby společně popošly dále do domu. „Pojďte se podívat do obývacího.“

Dovedla Selenu do bíle vymalované čtvercové místnosti s arkýřovým oknem a alkovnou vsazenou do rohu. Za skleněnými dvířky kamen hořelo dřevo a celým ohništěm se linula hřejivá jantarová záře.

„Rozdělna jsem vám tu oheň.“ Lesley ukázala na hromadu polínek v koši. „Nejspíš si budete muset topit i přes léto. Tahle místnost se prostě nikdy dost nevyhřeje, a to hlavně proto, že tu nejsou dvojité okna. Ale s těmi kamny je tu zase aspoň krásně útulno.“

„Co je to za vůni?“ začichala Selena. „Levandule?“

Lesley zavrtěla hlavou. „Na levanduli je ještě příliš brzy, i když na zahradě už trochu roste. Možná tu měl ten předchozí nájemník nějakou vonnou svíčku.“

Selena se otrásla. Zábly ji prsty. Venku už sice bujilo jaro a slunce svítilo naplno, ale vzduch zůstával zatvrzele chladný. Přikročila blíže ke kamnům a promnula si dlaně. „Je tu vážně moc útulno, vyzařuje tady z toho pohodlí.“

„Vzadu je ještě původní pec na chleba,“ prozradila jí Lesley. „I když teď už nefunguje. A tamhle v rohu, jak je ta alkovna ve zdi, tam bylo dřív schodiště, které vedlo k ložnicím v prvním patře. Ale to už tu samozřejmě dávno není.“

„Všechno to tu vypadá nádherně,“ pravila Selena s pohledem upřeným na měkkou hořčicově žlutou pohovku u kamen a dřevěný jídelní stůl v rohu místnosti. „Moc si to tu užiju.“

Lesley zachytila její pohled. „Většina lidí radši tráví čas v přístavbě, přeci jen je tam tepleji a je modernější. Pojdte se podívat do kuchyně a pak se vydáme nahoru. Asi byste si měla ustlat v hlavní ložnici, celá ta část se přistavovala až mnohem později, v devatenáctém století. V té starší je poměrně tma, ale určitě se vám bude moc líbit v kuchyni – byla rozšířena a je krásně prosvětlená. Je to takové srdce domu. A taky v zimní zahradě, ta se stavěla teprve nedávno. Tam se vám bude skvěle malovat.“

„To bude,“ souhlasila Selena, ale to už Lesley vyšla ven a zamířila do kuchyně. Cestou povídala o chodbě a o tom, jaká tam kdysi byla spížka na sušené potraviny a konzervy, že prý to bývala taková malá zadní místnůstka na skladování všeho možného, ale to už bylo před mnoha a mnoha lety.

Selena se otočila s tím, že se vydá za ní, ale zaujal ji jakýsi pohyb venku za oknem. Jedna z větví trnky sebou trhla, zarachotila o okno, jak se do ní opřel vítr, a na sklo obtiskla své smetanově bílé květy. Selena couvla a chodbou se vydala do kuchyně za Lesley.

Lesley ukázala Seleně prostornou kuchyň a pak ji dovedla po schodech na odpočívadlo, ze kterého se vcházelo do dvou ložnic a velké koupelny. Trvala na tom, že bude pro Selenu pohodlnější hlavní ložnice a Selena souhlasila. Byl to krásně prosvětlený pokoj hned nad kuchyní, a měl dokonce svou vlastní úplně novou koupelnu a výhled do zahrady. Zdi zdobila hezká bílá tapeta se sedmikráskami, a ta tedy rozhodně působila mnohem veseleji než chladný a nehostinný vedlejší pokoj. Lesley jí vysvětlila, že v sedmnáctém století byla ta druhá ložnice rozdělená na dva menší pokoje, ale teď je z ní jedna dlouhá místnost. Sice jsou tam světlé záclony a povlečení, ale i tak je tam neustále hrozná tma, nachází se totiž přímo nad promrzlým obývacím pokojem. Ale pokud jí přijede návštěva, stačí dole zatopit a brzy tam budou mít teplo, ujišťovala ji Lesley.

Když se vrátily dolů, Lesley jim udělala čaj a ukázala jí, kde co v kuchyni najde. Do lednice jí dala nějaké základní suroviny a jako dárek na uvítanou pro ni koupila dvě lahve vína, jedno bílé a jedno červené. Na okně stála průzračná váza s kyticí narcisek a v dřevěném stojanu byla vyskládaná zelenina. Selena sevřela hrnek do dlaní a cítila, jak se jejími prsty rozlévá teplo. V kuchyni bylo útulno. Seděly společně u stolu, mezi sebou měly otevřený balíček sušenek a nechávaly se hřát žářem z červených olejových kamínek.

„Takže,“ řekla Lesley po chvíli, „co říkáte na tu krásnou zimní zahradu?“

Selena se usmála. „Je úžasná. Už se nemůžu dočkat, až si tam přenesu všechny svoje věci na malování. Bude se tam vážně skvěle tvořit.“

„Máte tam i pohovku a malou televizi, tak si tam z toho můžete udělat takový hlavní obývací, je tam na to dost světla i tepla.“

„To bych mohla.“ Selena si usrkla čaje. „A vy vlastníte ty pozemky tady kolem, Lesley?“

„Můj pradědeček to tu kdysi před lety vlastnil všechno, až kam oko dohlédne, ale postupem času byla velká část těch pozemků rozprodána místním farmářům. Tuhle chatu původně postavili pro lidi, kteří tu pracovali na statku, ale s manželem ji teď pronajímáme jako chalupu.“

„Je to tu překrásné,“ pochválila Selena chalupu. „Kdy tu někdo byl naposledy?“

„Jedna rodina si to tu pronajala na Vánoce.“ Lesley se zakabonila. „Lidé si to tu většinou spíš pronajímají na kratší dobu, něco jako airbnb. Už roky sem nikdo nepřišel na dyl než dva týdny, až teď vy.“ Vesele se na ni usmála. „Takže kdybyste cokoli potřebovala, klidně se stavte. Vajíčka vůbec nemusíte řešit, máme desítky slepic, takže vám vždycky nějaká přineseme.“

„To jste moc hodná.“

„Návršní statek kdysi býval mnohem větší, ale co jsme s Ianem v důchodu, obděláváme si zahrádku, na níž roste všechno možné, a ve výběhu máme i dva koně. Jedno z těch polí tady za chalupou je taky naše – většinou necháváme ostatní farmáře, aby si tam pásli ovce a krávy, ale kdybyste tam chtěla malovat, není problém. V okolí žije spousta divokých zvířat – zajáci, veverky, lišky... Možná se vám poštěstí vidět i jelena.“

„Jé, krása.“ Selena už úplně viděla, jak si je vyfotí, načrtne a pak namaluje. „A co vesnice? Je tam hospoda a obchod, že?“

„Ano, hostinec se jmenuje U Králova dubu a v budově pošty je malinká samoobsluha. V Ashcombu jsou všichni moc milí a od Ševelánky je to pěšky jen kousíček.“

„Od Ševelánky?“

„Ach ano, tady u nás se tomu říká Ševelánka, těmhle dvěma chalupám a pozemkům, které patří ke statku. Vesnice jako taková se jmenuje Ashcombe.“

„Dobře.“ Selena se rozhlédla po kuchyni. „No, už se těším, až si tu dneska uvařím svou první večeři.“

Lesley se i se židlí odsunula od stolu. „Tak já už vás tu nechám. A nezapomeňte, kdybyste cokoli potřebovala, s Ianem bydlíme hned přes cestu.“

„Děkuju,“ odvětila Selena. „Nejspíš mi teď celé odpoledne zabere vybalování.“

„Supr dupr. Takže...,“ počítala Lesley na prstech, „dneska je druhého dubna, máte tedy zapláceno až do konce června, a když se vám tu bude líbit, klidně můžete zůstat i déle. A samozřejmě si sem pozvete návštěvu, když budete chtít, to není vůbec žádný problém.“

„Přijede se za mnou podívat moje kamarádka Claire. V Manchesteru spolu podnikáme, takže je zároveň můj obchodní partner.“

„Myslím, že nějaká ta společnost vám tu prospěje. Ve vesnici je poměrně klid, ale kdybyste zatoužila po lidech, asi dvacet minut odtud je Taunton, tam je celkem živo.“

Selenu napadlo, jestli se jí Lesley nechce zeptat na přítele. Pozorovala, jak se mračí, na chvíli jako by se myšlenkami zatoulala někam pryč, a pak se jí na tvář vrátil úsměv.

„No, tak vám přeju krásný den, Seleno.“

„Díky.“ Selena k ní napřáhla ruku. „Jsem moc ráda, že jsem tady. Bude to skvělé.“

O pár hodin později už měla Selena všechny věci v chalupě. Výtvarné potřeby si rozložila v zimní zahradě a oblečení si vybalila a úhledně poskládala v hlavní ložnici. Na stole leželo pouzdro s digitální zrcadlovkou, která dělala krásně ostré snímky, takže s ní fotila své obrazy a pak je nahrávala na stránky galerie. Pohled jí sklouzl na dvě lahve vína, které jí Lesley nechala na stole, ale ještě nebyla připravená pít alkohol. Nechá si je na později, třeba až přijede na návštěvu Claire.

Zadívávala se na hodiny – už odbyla šestá a začínalo jí lehce kručet v žaludku. Od snídaně nejedla. Povzdechla si. Proted' jí bude stačit sendvič a pak si třeba ještě udělá něco malého. Prsty si promnula spánky a vyhubovala si. Chtěla přeci zase nabrat sílu jak fyzickou, tak psychickou, a k tomu je potřeba pravidelně jíst, pořádně se ponořit do práce a za jarního slunce se dlouze procházet po okolí. Chtěla strávit nějaký čas o samotě, aby se zbavila toho pocitu strašlivé ztráty, který jí spočíval na ramenou a stahoval ji k zemi. Když si teď vzpomněla na Davida, cítila se pošetile. Zavírala oči nad všemi těmi varovnými signály, že Veroniku nikdy neopustí. Vzpomínka na miminko, o které přišla, jí vháněla slzy do očí. Od toho potratu se cítila osamělá, prázdná a křehká. Ale tady v Trnce všechnu tu ztracenou sílu znovu získá zpět.

Vzala si do ruky telefon. Měl skvělý foťák a koupila si ho speciálně kvůli tomu, aby jím mohla fotit krajinu a pak ji podle fotek malovat. Vyfotila kuchyň, červená kamínka i narcisy na okně a poslala je Claire se zprávou:

Posílám pozdrav z Chaty Trnka.

Odpověď jí přišla obratem:

To vypadá nádherně. Já teď mířím do baru, ale už se těším, až to tu na chvíli všechno vyměním za život na venkově.

Selena si podepřela hlavu dlaněmi. Claire teď bude až do rána křepčit v baru, popíjet a smát se. Selena tak taky kdysi žila, scházela se s přáteli, pařila do noci, a to nedlouho předtím, než potkala Davida. K tomuhle stylu života se ale asi jen tak nevrátí, jestli vůbec někdy.

Všimla si, že má další nepřijatý hovor. Opět od Veroniky. Udělala dobře, že odjela do Somersetu. Nechtěla se utápět ve vzpomínkách na tu zradu a ještě nebyla připravená odpovídat Veronice na všechny otázky, které na ni měla. Neutíkala od toho pryč, prostě si jen dopřála čas a prostor na zotavení. S touhle myšlenkou si zablokovala Veroničino číslo a rozplakala se. Myšlenky na dítě, které už začala tolik milovat, ji plnily naprosto nesnesitelným pocitem ztráty.

Zhluboka se nadechla. Půjde si teď pořádně prohlédnout celou chalupu. Zadívala se ke dveřím do zimní zahrady s dubovými krovy a trámy hned za kuchyní, kam si rozložila všechny své potřeby na malování. Nakonec se ale vydala na druhou stranu a chodbou prošla kolem spížky do obývacího pokoje. Světlo venku bylo našedlé, ale uvnitř hořel oheň v kamnech a spolu s malou lampičkou na stolku rozzářil celou místnost dooranžova. Selena došla k hořčicově žlutému gauči a zabořila se do něj. Ruce přiblížila dlaněmi ke kamnům, prohřála si je a pak otevřela dvířka, natáhla se pro polínko a přihodila ho do ohně. Dřevo zapraskalo a plameny se rozplápolaly.

Grace dala ruce dlaněmi k ohni, prohřála si je a pak se natáhla pro polínko a vhodila ho do ohně. Dřevo vzplálo

a komínem se rozlétly jiskry. Otec po celém dni v práci podřimoval v křesle a ona mu z očí odhrnula pramen vlasů. Z úst mu vyklouzl rozechvělý povzdech a Grace se v tichosti odebrala pryč.

Na zahradě bylo chladno, na nebi ani hvězdička a těsně nad zemí plul malý srpek měsíce. Grace vdechla vůni vlhké trávy a ucítila ještě něco jiného, takový ostřejší pach. Někde poblíž byla liška, asi i s mláďaty, která se jí v březnu narodila. Chvíli postála u trnky a prsty se dotýkala ostrých trnů na větvích, pak se přesunula ke studni a zadívala se do jejích temných hlubin. Sama pro sebe si zašeptala: „Okvětní lístky růží a med, tak bych mohla stvořit lektvar lásky, který by ho ke mně zavedl. Ale možná kdybych jen vyslovila jeho jméno a přála si, aby se objevil...“

Neslyšným pohybem rtů vyslovila jako zaklínadlo jediné slůvko, nad hlavou se jí vynořil měsíc a na kratičkou chvíli zahlédla na dně studny stříbrné záblesky. Popadla zástěru a pomalu kráčela k trsu kopřiv na okraji zahrady. Na špičce teď budou mít čerstvě dorostlé lístky. Silnými prsty je otrhala a naházela do zástěry. Nad hlavou jí křídly zatřepotala sova, která zrovna letěla ke stromu za brankou, kde se uvelebila na větvi v šustícím listí.

Pak ji vyrušil hluk na cestě – někdo po ní kráčet pravidelnými těžkými kroky. Spatřila siluetu muže, který si to vykračoval dolů směrem k brance. Poznala ho, takhle on si totiž vždycky vykračuje.

Byla sice tma, ale tu siluetu, pumpky a zářivě bílou košili bezpečně znala. Když ji Nathaniel Harper mýjel, ani nedýchal – vracel se domů ve značně povznesené náladě. Asi trávil večer U Králova dubu.

U branky se zastavil a zaslechla, jak na ni volá: „Dobrý večer vinšuju, slečno Grace.“

Grace tiše odvětila: „Pane Nathanieli.“ Nebyla si jistá, jestli se jí tím zdvořilým oslovením nevysmívá. Ten tón, kterým

to řekl, totiž moc dobře znala, ale on tam stál dál, opíral se o branku a pozoroval ji.

„Za týden se na návsi slaví První máj. Snad mi neodmítnete taneček.“

Grace vyčkávala, nevěděla, co na to říct. Nakonec ale špitla: „Dobrou noc vám přeji, pane Nathanieli.“

Rozesmál se, něžně a spokojeně, a odkráčel pryč. „Dobrou noc, slečno Grace,“ neslo se nocí a Grace si uvědomila, že jí srdce bije jako o závod.

Cípy zástěry pečlivě složila k sobě, zabalila tak do ní lístky kopřiv, a uháněla zpátky k chalupě. Zabouchla za sebou dveře a vběhla do rozehřáté světnice. Otec stále pospával u ohně, teplá záře se mu rudými odlesky odrážela ve tváři. Plamínek svíčky jemně blikotal.

Tiše vklouzla do vedlejší místnosti, čerstvě natrhané lístky vhodila do vody ze džbánu a pak do nádoby, ve které je tloučkem rozdrtí. Vše pak přenesla ke stolu a tam za otcova tichého pochrupování kopřivy tloukla a drtila na kaši. Myšlenky se jí ale mezitím rozutekly. Přemýšlela o Prvním máji a o tom, jak si oblékne ty smetanově bílé šaty, které jí bába vyšíla drobnými trnkovými kvítky. Představovala si také, jak tančí v hřejivém náručí statkářova pohledného syna, jak se na něj usmívá, na hlavě má věnec uvitý z květin a v uších jí zní hudba píšťaly a bubnu.

Selena otevřela oči, zamrkala do ohně a rázem byla vzhůru. Přiřadila pár polínek, a když vzplála, zavřela za nimi dvířka. Snad se jí ráno podaří vzkřísit pár zbylých uhlíků. V potemnělé místnosti se krčila spousta stínů a v rohu slabě poblikávala jediná lampička. Bylo už pozdě, něco po jedenácté. Selena prospala několik hodin. Zítra vstane, dá si snídani a začne malovat.

S povzdechem si protáhla paže, zvedla se z gauče a zhasla lampičku. V místnosti se rozhostila černočerná tma, takže po hmatu našla cestu ke dveřím, nechala je pootevřené a neslyšnými kroky pokračovala do vymrzlé chodby. Dál pak kráčela za světlem, které vycházelo z kuchyně. Po schodech vystoupala na odpočívadlo. Byla unavená, ale plná optimismu. Najednou se jí v hlavě rozezněla veselá lidová píseň hraná na píšťaly a bubny. Polohlasně si začala prozpěvovat:

*„Bloudil jsem samotný celičkou noc.
Od slunce východu bloudil jsem dál.
A když se teď k domovu navracím zpět,
rád bych ti májovou ratolest dal.“*

Selena prošla kolem nevyužité ložnice, otevřela dveře do té své a zadívala se na krásnou bílou tapetu s kytičkami. Pyžamo už si při vybalování připravila na postel a v koupelně si rozložila všechny hygienické potřeby. Telefon si odložila na noční stolek a do ruky vzala kartáček na zuby. Zaslechla, jak se dole s tichým cvaknutím zavřely dveře do ložnice.

Selena v zimní zahradě ustoupila o pár kroků dozadu, aby si svůj obraz pořádně prohlédla – zlatavě žlutá zahrada se koupala ve slunečních paprscích. Zvonečky, tulipány a narcisy se slívaly v obrovskou změť barev, za nimi se tyčily stromy a dál už se rozpínalo jen nekonečné pole. Ještě to sice neměla hotové, ale z malby už teď sálal klid venkova. Asi tak dva týdny střídavě pracovala na dvou obrazech, kromě tohohle malovala ještě pole s kravami kolem Návršního statku, a se svým dílem byla moc spokojená. Claire bude určitě nadšená. Tyhle malby sklídí v galerii úspěch, protože přesně takovou krajinu si lidé doma rádi pověsí. Vyfotila ho a snímky poslala Claire, aby je mohla i s krátkým, leč láskyplným popisem umístit na stránky galerie. Už se nemohla dočkat, až se vrhne na další obraz. Jaro bylo v rozpuku, takže chtěla trávit co nejvíc času venku a namalovat zahradu před domem i se stromy a s výhledem na protější statek.

Ty poslední dva týdny byly naprosto klidné, přesně jak si to Selena představovala. Dopřála si neskutečný luxus – měla čas jenom sama na sebe, na malování a mohla nerušeně přemítat a uzdravovat se. Dvakrát se za ní stavila Lesley, přinesla jí vejce a zdržela se asi tak půl hodinky na kus řeči, ale jinak si Selena plnými doušky užívala naprosté samoty.

Popadla štětec a dala se ještě do menších úprav, když vtom se jí rozvibroval telefon. Automaticky předpokládala,

že jí volá Claire kvůli těm fotkám, které jí poslala, a přiložila si ho k uchu. „Ano?“

V telefonu se rozezněl tichý hlas. „Seleno, prosím, potřebuji s vámi mluvit.“

„Veroniko...“ Selena zalapala po dechu. Její číslo si zablokovala, takže musela volat z nějakého jiného.

Veronika pokračovala monotónním hlasem. „Byla jsem za vámi v galerii, ale nezastihla jsem vás. Potřebuju toho tolik vědět, ale David se mnou o tom nechce mluvit.“

„Prosím vás, jestli to jde, pojďme to už hodit za hlavu,“ odvětila Selena.

„Jde mi o to, že jste se nám podle něj snažila zničit manželství, ale já jsem z toho hrozně zmatená. Vůbec mi to totiž nedává smysl – jak se na tom všem podílel on?“ Bylo slyšet, jak moc se jí třese hlas. „Je toho tolik, čemu vůbec nerozumím. Jak dlouho jste se znali? Kde jste se seznámili?“

„Nechci o tom mluvit. Vážně mě to moc mrzí, ale prostě teď potřebuju klid...“ zlomil se jí hlas. Veronika už se začala znovu vyptávat a Seleně bylo jasné, že o dítěti se před ní zmínit nemůže. Sevřelo se jí hrdlo a oči se zaplnily slzami. „Snad se vám podaří najít klid...“ špitla a zavěsila. Rychlým pohybem prstů nové číslo zablokovala, volala z pevné linky.

Claire byla tou dobou nejspíš v galerii, pravděpodobně tam měla dost práce, tak si Selena otřela oči a rychle jí napsala zprávu o tom, jak se z ní Veronika už zase snaží dostat odpovědi. Claire jí obratem poslala konejšivou odpověď: *Seleno, prostě musíš přestat Veronice zvedat telefon a soustředit se hlavně na to, aby ses z toho všeho dostala.*

Odložila štětec a přiložila si chladnou dlaň na čelo. Vlastně jí bylo Veroniky líto, protože se prostě jen naprosto zoufale snažila dostat odpovědi na otázky, kterým se David očividně vyhýbal. Zradil je obě úplně stejně a Selena si tolik přála jí to říct. Jenže Veronika se za každou cenu snažila upínat k tomu, že za to její manžel ani v nejmenším nemůže.

Selena si potřebovala trochu oddychnout. Udělá si čaj. Už byl skoro čas oběda. Odpoledne si zajde na procházku a vezme si s sebou skicář. Ráda by si ještě jednou načrtla tu trnku, ale tentokrát hodně zblízka – jen trnitou větev s jedním kvítkem.

Od předních dveří se ozvalo hlasité zabouchání. Někdo do nich bušil těžkým mosazným klepadlem. Lesley to nebyla, ta vždy jen něžně zatuká. Selena si schovala mobil do kapsy a vydala se obývacím pokojem do chodby, cestou ještě skleněnými dvířky mimoděk zkontrolovala, že v krbu stále hoří oheň. Otevřela dveře a ocitla se tváří v tvář mladé ženě s kulatými brýlemi, které na ramena splývaly krásné světle fialkové vlasy.

Nahnula se k Seleně a vesele se na ni usmála. „Dobrý den. Vy jste se sem teď nedávno nastěhovala, že? Chtěla jsem se za vámi stavít a zjistit, jak se tu zabydlujete.“

Trochu Selenu zaskočila. „Ano, skvěle, děkuji...“

Napřáhla k ní ruku. „Já jsem Laura Fletcherová. Bydlím v Ashcombu. Zaslechla jsem, že se sem nastěhovala malířka, tak jsem si říkala, že za vámi skočím.“

„Jo tak, já jsem...“ Seleně došlo, že má nejspíš tvář od barvy. „Ano, přijela jsem sem malovat.“

Žena se na ni usmála od ucha k uchu. „To je skvělé. Mám hroznou radost, že se tu konečně objevila nějaká nová tvář. Nevadí, když u vás na chvíli posedím a trochu vám o té naší víšce povyprávím? Doufám teda, že vás neruším?“

„Ale vůbec ne, mmm... dala byste si šálek čaje? Jo, mimochodem, já jsem Selena Cainová.“ Selena o krok ustoupila, ale nebyla si vlastně tak úplně jistá, jestli už má náladu na návštěvy. V chalupě se oddávala samotě, kterou zcela naplnila myšlenkami na své dítě. Zároveň jí však bylo jasné, že se musí aspoň pokusit trochu socializovat.

Laura mezitím vklouzla do dveří a rozhlížela se po chodbě. „Dám si, moc děkuju, Seleno. Můžeme si tykat? Klasický

černý, silný, dvě kostky cukru a mléko. Teda to je ale nádherná chaloupka.“ Prohlédla si kamenné prvky i tmavé dřevo a už si to vykračovala dál, jako by se nemohla dočkat, až uvidí i zbytek domu. „Ta chodba je vážně osobitá... a co teprve ten nádherný obývací! Díky tomu ohni je tady krásně útulno. Pozor na to, s těmi tlustými stěnami ho budeš vážně potřebovat.“ Selena ji vedla do kuchyně a Laura pokračovala ve vyprávění. „Naše chalupa se za ty roky taky několikrát přestavovala, ale... jé, no to je krásná kuchyň, a ta zimní zahrada. Já žiju s tátou. Před rokem ovdověl a je to pro něj hodně těžké. To teda ta naše je proti téhle prťavá.“ Usadila se na židli u stolu a pozorovala Selenu, jak plní konev vodou. „A co ty, jsi tu sama nebo s rodinou?“

Selena zavrtěla hlavou, bylo toho na ni přeci jen už dost. Nebyla si tak docela jistá, jak jí vysvětlit, proč se do Somersetu doopravdy přistěhovala. „Sama. Chci se tu pořádně soustředit na malování.“

„Páni, to je skvělé,“ odpověděla Laura. „Prosím tě, ale vážně tě nezdržuju od práce...?“

„Stejně jsem si zrovna chtěla chvíli odpočinout.“ Selena zalila dva sáčky čaje horkou vodou a pokusila se o vstřícný úsměv. „Ideální načasování.“

„A nevdáš, že jsem sem takhle vtrhla?“ povytáhla Laura tázavě obočí. Selena odložila hrnek a na stůl dala balení čokoládových sušenek. Laura je otevřela a jednu si vzala. „Ty mám nejradši. Nenech mě jich sníst víc než dvě.“

„Vůbec mi to nevdáš.“ Selena se posadila ke stolu. „Tak mi něco pověz o vesnici. Jak dlouho už tu žiješ?“

Laura mávla rukou. „Přistěhovala jsem se těsně před Vánoci, takže jsem tu taky nová. Táta učil dějepis v Mineheadu a na důchod se usadil v Ashcombu. Už tu žije přes deset let a z toho tedy rok sám, chudák.“ Na chvíli se se zkroušeným výrazem odmlčela a pak se natáhla pro další sušenku. „Předtím, než jsem se přestěhovala do Ashcombu, jsem žila

v Bristolu, kde jsem učila na základce. To mě neskutečně bavilo. Jenže pak mi vypršela smlouva, protože jsem zaskakovala jenom za mateřskou. A do toho umřela máma a táta tu byl tak sám. Pořád si zapomíná brát léky na tlak. Je tak trochu ponořený do vlastních myšlenek a nechodí moc ven a já neměla práci, a tak jsem tady, zpátky v rodinném hnízde.“ Promnula si ruce. „Ale teda toužím po nějakém projektu. Snažím se vypomáhat na místní základce, kdykoli to jen jde. To je mimochodem taky jeden z důvodů, proč jsem tady. Nemáme tu žádné učitele na výtvarnou výchovu... Myslíš, že by sis někdy našla čas se tam stavit? Mohla bys třeba udělat nějaký workshop s těmi nejmenšími, kterým je pět a šest.“ Laura zvedla ruce v gestu, jako když pejsek škemrá tlapkami. „Dětem by to udělalo hroznou radost. A tobě se tu taky bude líbit. Ashcombe je super.“

„No, přijela jsem sem malovat,“ vysvětlila jí Selena znovu. „Mám v Manchesteru takovou malou galerii, vlastníme ji společně s mojí kamarádkou, která je zároveň moje spolubydlíci, a doufala jsem, že toho stihnu do konce června namalovat co nejvíc. Ale vlastně proč ne. Budu tady několik měsíců, tak se nějaký čas snad najde...“ Selena se zadívala na ruce od barvy a představila si, jak stojí před třídou plnou dětí. Nebyla si tak docela jistá, že je na to připravená. Nejspíš ještě ne, ale stejně už zase svolila, jen aby někomu udělala radost.

Chvilí seděly jen tak v tichosti a popíjely čaj. Selena pozorovala Lauru, jak očima těká po místnosti a snaží se zpracovat každíčký detail. Pak si nabídla další sušenku a klevetila o počasí, o přátelských lidech ve vesnici, o tom, jak se Selena určitě rychle začlení do komunity. Selena kývala a snažila se ji vnímat, ale myšlenky jí pořád utíkaly k Manchesteru a k tomu, jak tam žila, k budoucnosti, ve kterou doufala, a k milovanému životu, o který přišla. Představa, že se začne bavit s lidmi, že se s někým spřátelí, byla hrozně zvláštní. A při pomyslení na to, že by měla navštívit školu, se jí

ježily chlupy. Ale připomněla si, že se chtěla víc snažit, a takhle temperamentní návštěva jí k tomu dala ideální příležitost.

Laura dopila čaj a s náhlým zaujetím vykulila oči. „Mohla bych se podívat na nějaké tvoje obrazy?“

„Tak pojď do zimní zahrady,“ Selena se s vřelým úsměvem odsunula od stolu. „Zatím jsem namalovala víceméně dva a ve skicáři mám řadu náčrtů. Pojď se podívat.“

Selena ji dovedla do prosvětlené místnosti, kde stály dva malířské stojany s plátny. Laura zalapala po dechu. „Teda to je nádhera, máš neskutečný talent.“

„Jsem ráda, že se ti líbí.“

„Musíš se u nás v chalupě někdy stavit na čaj...“ Laura překypovala nadšením. „Moc ráda jsem tě poznala a doufám, že se mi nějak podaří zorganizovat, aby ses zastavila v té škole. Promluví si o tom se Scottem, to je třídní, a dáme si brzy vědět.“

„Jo, to by bylo super.“ Selena se na ni zadívala, na ty její zlaté obroučky, nafialovělé vlasy, džíny se záplatami a neformální sáčko. Chovala se k ní moc mile. Bude hezké tu mít kamarádku.

„Piješ?“ zeptala se Laura. Selena se zatvářila úzkostně, což Lauře neušlo. „Nemyslím jako duha, ale jestli si občas zajdeš do hospody na jedno. Prostě že bychom se mohly sejít U Králova dubu a dát si skleničku nebo tak něco. Třeba teď v sobotu, kolikátého to je? Třídvacátého. Půl osmá, šlo by?“

„Tak jo, to bude skvělé. Mám tam dojet autem?“

„Ne ne, odtud je to kousek pěšky. Dej mi na sebe číslo. Potkáme se tam. U Králova dubu točí skvělý cider, já mám třeba hrozně ráda Jezevčí slinu.“

Selena napsala na kousek papíru své telefonní číslo. „Ještě se mám o životě v Somersetu hodně co učit, ale tohle zní skvěle. Tak se tedy budu těšit v sobotu.“

Laura prohodila: „Táta si nejspíš ani nevšimne, že jsem pryč – bude sedět u sebe v pracovně u počítače. Teď se zrovna

zabývá římským osídlením Somersetu. Ráno mi vyprávěl, jak těžili olovo, stavěli si sídla a taky jak založili město Bath. Taky jsem se ho snažila přesvědčit, aby o tom přišel povyprávět dětem do školy.“ Vydala se zpátky ke dveřím. „Ale jsem fakt moc ráda, že jsme se poznaly. A díky za čaj a za ty sušenky! Obávám se, že jsem jich do sebe nacpala asi tak půlku balení.“

„To je v pohodě. Ale vlastně jsem tě asi měla zastavit, co?“ Selena otevřela těžké dveře a zadívala se do zahrady. Stromy u branky se prohýbaly pod silnými poryvy větru.

„Cestou domů ty kalorie vychodím,“ zavtipkovala Laura. „A ty se někdy musíš stavit na čaj a seznámit se s tátou. Bydlíme v jedné z těch chalup poblíž kostela svatého Bartoloměje. Ví toho tady o tom spoustu a o historii jakbysmet. Občas mi s tím příšerně leze na nervy, ale jsem fakt ráda, že má nějaký koníček.“ Zničehonic Selenu objala. „Moc ráda jsem tě poznala.“

„Já tebe taky. A uvidíme se v sobotu.“ Selena pozorovala Lauru, jak uhání k dřevěné brance, za ní zahrula doleva a pak už spěchala směrem k Ashcombu, ale ještě jednou na ni na rozloučenou mávla. Selena zamávala nazpět a zrovna když se chystala zavřít dveře, zvedl se vítr, zvířená smítka prachu vletěla do chodby a přistála jí u nohou.

Dveře zavřela a vydala se zpátky do obývacího pokoje. Usadila se k ohni, otevřela skleněná dvířka od kamen, přiložila polínko a najednou se cítila osamělá. V kapse se jí rozvibroval mobil – volala Claire. Selena si přiložil telefon k uchu. „Ahoj.“

Claire se ozvala hned vzápětí, zněla trochu zadýchaně, jako by někam spěchala. „Tak jak jde život v zapadákově?“

„Skvěle...“

„Musím říct, že ty obrazy se mi fakt hrozně líbí. Ty fotky, které jsi posílala, jsou parádní.“

„A to jsem ještě zdaleka neskončila. Moc se mi tu líbí.“ Selena si víc než cokoli přála strávit čas se svou nejlepší

kamarádkou, kterou zná nejdéle a také nejlépe. „A kdy teda přijedeš?“

„No, říkala jsem si, že bych za tebou dojela za pár týdnů, prvního a druhého května – druhého je státní svátek, takže nemusím být v galerii. Mohla bych pár dokončených obrazů odvézt s sebou, kdybys chtěla.“

„Skvělé.“

„Seleno...,“ nadšení bylo totam a Claire najednou zněla ustaraně. „Ještě k té zprávě, kterou jsi mi předtím psala... Veronika ti teda zase volala?“

„Prý mě hledala v galerii.“

„Fakt? Tak to jsem asi zrovna měla moc práce, vůbec jsem si jí nevšimla,“ divila se Claire.

Selena si smutně povzdechla. „Je mi jí líto. David nás poštvává proti sobě navzájem...“

„Já vím. Ale vážně by měla vědět, co je zač.“

„Jenže já nechci, aby někdo věděl o... no, ty víš čem... o tom potratu. Ještě mi bude nějakou dobu trvat, než se z toho vzpamatuju.“ Selena cítila, jak se jí třese hlas.

„To je jasné,“ odpověděla Claire bez váhání. „No a co teda teď děláš? V galerii je hrozný frmol. Ani se nezastavím.“

„Mám výčitky svědomí.“

„No, tak neměj. Vůbec se tím nezatěžuj. Ty maluješ krásy a stromy v divočině v Somersetu a já už si tu nějak poradím. A kdyby ne, tak si najmu někoho na výpomoc. Stejně jsem přemýšlela o tom, že bych přijala asistenta. Kdyby nám tu někdo pomohl, tak bych tě aspoň mohla přijet navštívit. A dovolit si to můžeme.“

„To je dobrý nápad...“

„Uf, no tak já musím běžet.“ Claire se ztišila. „Přišli zase další zákazníci. Tak si pak zavoláme. Dávej na sebe pozor. Měj se krásně...“

V telefonu cvaklo a rozhostilo se ticho. Selena se zabořila do měkkého gauče a zavřela oči. Nohy si natáhla ke

krbu a plameny ji hřály, což bylo krásně uvolňující. Vydechla a v hlavě se jí vyrojily smutné vzpomínky na Davida. Na vyznání věčné a nehynoucí lásky, které se rodilo jen z pomíjivých chvilék vášně. Nikdy si s ní neplánoval budoucnost, ne tak vážně jako ona. Bylo jí jasné, že by se s tou zradou i s tím, že je ta druhá, vyrovnala mnohem lépe, kdyby o to miminko nepřišla. Zničehonic měla tvář celou zmáčenou od slz a tělo se jí už zase zaplnilo tou známou a bolestivou prázdnotou.

Popotáhla, na měkkém gauči se schoulila do klubíčka a do tváře jí spadl pramínek vlasů. Ležela tam bez hnutí se zmáčenými tvářemi a hlavou plnou myšlenek. Pak ucítila jemný dotek, jako by ji pohladily drobounké prsty a poodhrnuly jí pramínek z tváře, jen takové nepatrné fouknutí větříku. Otevřela oči, posadila se a rychlým pohybem si uhladila vlasy. Od okna táhlo, a když jí průvan ovanul ramena, otřásla se. Sklonila se ke kamnům a natáhla ruce k ohni. Měla je úplně ledové a naskákala jí husí kůže. Zakabonila se. Radši se vrátí do vyhřáté kuchyně, udělá si sendvič a pak se obuje a půjde se projít. Lákal ji čerstvý vzduch, stromy a pole.

Grace zvedla bradu a narovнала se, aby mohla Bett ještě doupravit bėžové šaty zdobené vyšívánými kvítky. Zrovna jí zkoušela živůtek a u toho vyprávěla. „Povídá se, že prý žena krále Karla, ta Portugalka, královna Kateřina, mu nedokáže dát dědice. Slyšela jsem, že už čtyřikrát čekala děcko a čtyřikrát o něj buďto přišla, nebo se narodilo mrtvé. To jsou špatné zprávy.“

„A kdo se tedy stane králem po Karlovi?“

Bett se zkrivila tvář odporem, vrásek měla jako oříšek na skořápce. „Jeho bratr Jakub, vévoda z Yorku, by mohl být nástupcem. Ale to nebude dobré, to ti teda povím, protože je katolík. Ještě že žijeme tady na jihozápadě, Gracie, v Londýně bych teď být nechtěla ani za nic. Tam je to jeden problém za druhým, a navíc se to tam jen hemží běhnami a zlotřilci – takoví mužové a ženštiny se k nám slušným lidem nikterak nehodí.“

„Ale v Londýně přeci žije král,“ namítla Grace a prsty si uhladila bėžovou látku. „Ten by se přeci nenechal vidět ve společnosti lehkých dam a zlodějíčků...“ Zakryla si ústa dlaní.

„To nechť si soudí sám pánbůh. Londýn už zasáhl mor, požáry, tři války s Dány a že prý se tam člověku nedostane čerstvé mrkve ani fazolí. Kdepak, tady, kde my žijeme, je to nejlepší, Grace, to si pamatuj. Tak, a je to hotovo.“ Bett o krok ustoupila, aby si prohlédla své dílo. „Krásná jako obrázek, to ti povídám.“

Grace si povzdechla. „Nu, tak už jsem dočista připravená dnes na návsi přivítat jaro.“

„To tedy ano, musíš tam tančit se všemi ostatními děvčicemi ze vsi. Ale ty budeš ze všech nejpěknější, to vím jistě. Snad tam po tobě i nějaký ten švarný jinoch hodí očkem.“

Grace zavrtěla hlavou. „O tom už jsme hovořily...“

„Hovořily...“ Bett ji vzala za ruku a dovedla ji ke stolu, kde stály dva hrnky s teplým jablečným vínem. Bett si v něm lačně smočila rty. „Jenže ty jsi bez matky, Gracie, a tak je to na mně, abych ti tohle pověděla namísto ní. Tvůj otec je dobrák, ale práce ho zdrchala, a já už mám své nejlepší roky taky za sebou. Až my oba sejdem z tohoto světa, nemůžeš tu zůstat sama. Potřebuješ najít útěchu v mužském, který se o tebe postará a ochrání tě. Měla bys poznat tu radost, když se ti caparti drápourou po sukních.“

Grace si položila dlaň na tvář a cítila, jak hoří. „Na nic takového jsem nikdy nepomýšlela. Myslela jsem, že zkrátka zůstanu s tatínkem.“

„Will Cotter má v kostech třes a na plicích šelest... Bojím se, že další zimy se už nedožije.“ Bett zavrtěla hlavou. „Musíme myslet na tvou budoucnost.“

Grace se nahnuly slzy do očí. Natáhla se po hrnku, ale napít se nemohla – život bez tatínka nebo bez Bett si vůbec nedokázala představit.

Bett se zamračila. „Ty jsi přeci nevinnost sama, dítě moje. Jsou na světě věci, o kterých pranic nevíš...“

„Třeba o tom, co obnáší být manželkou a matkou?“

„Ále, tohle se ženská naučí, ani neví jak. Kdepak, to já mluvím o tom velkém světě za branami vesnice. Jestlipak jsi už někdy slyšela příběh o vdově jménem Elizabet Stilsová?“

„To asi neslyšela...“

„To jsi byla ještě děčko. Kdysi si tu o tom vyprávěla celá vesnice, to už bude takových šestnáct let. Uvrhli ji do šatlavy v Tauntonu a obvinili z čarodějnictví. Soudil ji Robert Hunt,

ten už tedy před pár lety umřel, ale tehdá seděl v parlamentu a k tomu byl taky smírčí soudce v Tauntonu, no a ten měl v Somersetu políčeno na čarodějnice. Povídalo se, že prý ta ženská byla pěkná potvora. Měla očarovat malou holčičku, že se chudák den co den zmítala v záchvatech kašle, až měla nakonec plíce úplně na cucky. Robert Hunt našel Elizabet Stilsové na těle znamínko, které vypadalo jako flák masa. Nu a to ji usvědčilo z toho, že je čarodějnice. Nakonec umřela ve vězení a zaplatť pánbůh za to, to ti povídám. Takovým ženštinám se lepší vyhnout, Gracie. Dokonce i mužské už obvinili z nekalostí a čarodějnictví. Zhruba v té době pověsili nějakého Juliana Coxe. Ten zas že prý očaroval nějakou děvčici, připravil ji o zdraví a pak chřadla, až vydechla naposled.“

Grace se otrásla. „A co to má co dělat se mnou?“

„Mladá dívka, která je na všecičko sama, takovým zloduchům snadno podlehne.“ Bett zavrtěla hlavou. „Potřebuješ muže, který se o tebe postará.“ Z plna hrdla si lokla teplého moku. „No, to už by proteď stačilo. Koukej utíkat na náves a pěkně si to užij, až vám tam budou píšťaly a bubny vyhrávat. A kdoví, možná tam padneš do oka nějakému tomu švarnému mládenci...“

Grace ukázala na věneček, který přinesla v košíku. „Upletla jsem si vlastní korunku z kvítků, které mi rostou na trnce.“

Bett se rozzářily oči, přistoupila k ní a dovedla ji ke dveřím, kde jí věneček nasadila na hlavu. Hlubokým hlasem recitovala verš z jedné staré básně:

*„Mládence ni dívky dnes tu není,
jež nevítal by jaro od kuropění.“*

Grace s úsměvem vysekla roztomilé pukrle, prošla nízkými dveřmi a vydala se směrem k návsí.

Bett s vrásčitou rukou na srdci pozorovala svou vnučku, jak odchází. Grace byla nezkušená, v tolika ohledech vlastně

ještě dítě. Bett špitla: „Bůh tě ochraňuj před zhýralými skutky všech zlotřilců, má malinká Gracie, nechť tě vyzve k tanci dobrý chlap. Byla by tě škoda pro ožralu, zlodějíčka nebo ňoumu. Najdi si správného mužského. Takového, který tě pojme za ženu, dá ti střechu nad hlavou a utěší tě v náručí. Kdybys byla aspoň tak šťastná jako já se svým Johnem nebo Will s mou Anne, dej jí pánbůh věčný klid, to by bylo veliké požehnání.“

Náves se hemžila lidmi, kolem májky tančily hlavně dívky ve světlých šatech a s věnci z květů ve vlasech. Když Grace přišla o něco blíž, poznala Alici a Nancy Bryantovy. Sukně jim poletovaly a v dlaních třímaly barevné pentle. Když si všimly Grace, ustaly, něco si pošeptaly a rozběhly se k ní.

Alice, to byla ta pěknější, s kulatým obličejem a dolíčky v růžových tvářích, si začala prohlížet Graceiny šaty a dlouhými prsty ohmatávala látku, ze které byly ušité. „Páni, podívej na ty krásné kyticky. Jak jsi je tam jen všechny našila? To muselo trvat věčnost.“

„Asi toho v Trnné chýši krom starosti o otce moc na práci nemáš, vid?“ Nancy přivřela zářivě modré oči.

„Ale teď je čas se veselit,“ pronesla Alice a popadla Grace za ruce. „Pojď tančit s námi.“ A už táhla Grace kupředu.

Alice se se smíchem přidala k ostatním, dlouhé vlasy jí splývaly na ramena. „Jsou tu všichni, Grace, dokonce i naše nejmladší sestřička, Jennet. S matkou jsme jí ušily šaty a sama si z kvítků upletla věnec.“

„Je jí sotva patnáct,“ pronesla Nancy pohrdavě a s opovržením se dál točila dokola. „Nechceme, aby tu byla s námi.“

„Ještě by nás rozptylovala, chceme si totiž najít nějakého toho fešného chalána.“ Alici se blýsklo v očích. „Dnes je první jarní den a s ním přichází zábava, veselí a láska.“

„Ach jo, doufám, že si dneska budu mít s kým zatančit.“ Nancy zasněně protočila oči. „Na někoho si pomýšlím. Jeden takový, co pracuje na statku, a jeho jméno začíná na G...“

Grace tančila dál. Nohy ji nadnášely, pohybovala se hbitě a v prstech svírala stuhu. Alice s Nancy se smály jako pomínuté a bylo to nakažlivé. Grace se nechala unášet melodií píšťal a rytmem bubnů. Pak si náhle uvědomila, že ji pozoruje skupinka mužů, uprostřed níž stál v nažehlené košili s upnutými pumpkami a širokým kloboukem Nathaniel Harper. Grace uhnula pohledem. Z jejich vystupování bylo zřejmé, že právě probírají přítomné dívky. Stáli pospolu s hlavami těsně u sebe a soudě podle toho, jak hlasitě se projevovali, měli zřejmě něco upito. Nejspíš se předtím stavili U Králova dubu na jedno či dvě.

Alice s Nancy si jich také všimly a odhodily veškeré zábrany – zaklonily hlavy, hlasitě se rozesmály a bezstarostně tančily dál. Grace cítila, jak se jí rozhořely tváře, a nevěděla, jestli má z kola odejít, nebo zůstat a předstírat, jako že si té skupinky boдрých chlapců vůbec nevšimla.

Zčistajasna se Nathaniel zjevil přímo vedle ní. Popadl Alici do náručí a ta hýkala blahem. Grace napadlo, že zní trochu jako rozradostněná slepice, ale rychle tuhle nemilou myšlenku vypudila z hlavy. Zaslechla, jak jí Nathaniel říká: „Dnes mám, Alice, v úmyslu zatančit si s těmi nejpěknějšími panenkami v Ashcombu.“

Nancy se chopil podsaditý mladík, točili se spolu dokola a Nancy z něj nespustila oči. Hudba hrála dál a Grace tančila sama, hlava se jí točila stejně jako všechn svět kolem. Pak se Nathaniel od Nancy hbitě přitočil ke Grace a sevřel ji v náručí. Když si ji přitáhl k sobě, ucítila z něj sladkou vůni chmelu a ještě něco dalšího, cosi příjemně opojného.

„Přeci mi tenhle tanec neodmítnete, Grace,“ pravil a dál ji usnášel v pevném objetí. Měl silné paže a držel ji tak pevně, že nemohla jinak, než se s ním pohupovat do rytmu. Vlnili

se v těsném sevření, hleděli si zpříma do očí a Grace se skoro bála nadechnout. Pak ji kdosi zatahal za rukáv a bylo po všem.

Spatřila mladinkou Jennet Bryantovou, sestru Alice a Nancy, s věnečkem na rozčepýřených vlasech, jak se na ni mračí. „Grace Cotterová?“

„To jsem já...“

„Paní Whiteová si tě ihned žádá u ní v chalupě. Že prý s ní musíš cosi provést, a to hned. A nemáš meškat ani chvilku.“

Grace zaváhala. Nathaniel ji stále ještě objímal, ne a ne ji pustit. Zahleděl se na ni tmavě modrýma očima a přivinul si ji blíž. „Grace... neodcházejte... zůstaňte tu se mnou.“

„Musím jít... Bába se po mně shání...“

„Snažně vás prosím, zůstaňte ještě chvíli. S nikým jiným tančit nechci...“

Zdráhavě se mu vymanila z náručí a s nadzvednutou sukni uháněla směrem k Bettině chaloupce, ani se neohlédla. Jak utíkala přes náves, hudba jí stále ještě hrála v uších a v zádech cítila Nathanielův pohled. Teprve když už skoro dobíhala k chalupě, zastavila a otočila se. Viděla ho, jak uprostřed všeho toho veselí tančí s Alicí Bryantovou.

Vběhla do otevřených dveří a našla Bett s plným košíkem v ruce a kloboukem na hlavě.

„Pojď, dítě, nasad' si šátek a čepec a pojď za mnou. Musíme si pospíšit.“

„Ale já zrovna tančila...“

„Tak to halt bude musit počkat na jindy. Poslala si pro nás Kitty Stokesová, ta, co žije u kostela s manželem Edmundem. Je nás u ní potřeba.“

„To už se to dítě dere na svět?“

„Přesně tak a my jí musíme pomoci. Je to její první a já na to sama nestačím. Kitty je mrňavá a ten její mužský je pořádný habán. Bojím se, že to dítě na svět nepřijde jen tak. A už je načase, aby ses o tom něco přiučila, Gracie. Roky už na to máš.“

Grace následovala Bett a společně spěchaly po cestě směrem k rodiče. Po větru se slabě nesla hudba z návsi i pravidelný rytmus bubnů a Grace si na kratičkou chvíli pomyslela, jak moc by si přála se tam vrátit a tančit dál v Nathanielově objetí. Hned se jí ale myšlenky vrátily k chudince Kitty Stokesové, která se teď zmítala v porodních bolestech. Grace byla moc ráda, že může Bett pomoci. Překvapilo ji, že jí skoro nestačila, jak Bett i při svých letech s funěním uháněla kupředu. Přemýšlela o tom, co od ní Bett žádá, a náhle ji přepadl smutek. Nahlas to sice nevyslovila, ale chtěla Grace vše zavčas naučit, aby pak mohla sama pomáhat rodičkám, až tu Bett nebude.

„Naučím tě vše, co umím.“ Jako by Bett slyšela Graceiny myšlenky. „Máš strach z toho, co tě tam čeká?“

„Mám,“ odpověděla Grace upřímně a nahlédla Bett do košíku. Žádný z těch nástrojů nedovedla pojmenovat, ale neměla pochyb, že se to časem naučí.

„Gracie, musíš se to všechno snažit udržet čisté, jak jen to jde. Mám s sebou i olej ze sladkých mandlí a tím budeme Kitty potírat, je na uklidnění. Kdyby bylo potřeba, porod urychlíme orlím kamenem...“

„A co budu dělat já?“

„Ty mě budeš pozorovat a pomáhat mi. A pak přestřihneš pupeční šňůru. Pánbůh nám pomáhej, aby se nám to dětátko podařilo přivést na svět v pořádku.“

„Měla jste strach, když jste rodila maminku?“

„Jistěže. Každá ženská se bojí, že porod nepřežije. Rodila jsem celkem třikrát, Gracie – Anne jako jediná přežila. Než se narodila, přišla jsem o dvě děti, jedno děvče a jednoho chlapce. Ale to už je náš ženský úděl – rodit děti a odčinit tak Evin hřích.“ Bett popadla dech. Už byly skoro u kostela. „Většina ženských se na začátku porodu bojí jak o sebe, tak o to malé. A spousta žen má pak klidně šest nebo sedm dětí, ale dospělosti se dožije sotva polovina.“

Grace na ni vyjukaně zírala. Dorazily ke kostelu svatého Bartoloměje a zastavily se naproti u řady domečků. Grace okamžitě poznala, který z nich patří Kitty a Edmundovi Stokesovým. Zevnitř slyšela ženský hlas, nejprve se ozvalo cosi jako hlasité bučení jalovice a vzápětí následoval nelidský hrdelní řev plný utrpení. Ve dveřích se objevil mladý muž, měl rozčuchané vlasy a oči vytřeštěné hrůzou. Zavolal na Bett: „Tudy, paní Bett. A pospěšte si, prosím vás, můj milované Kitty jde o život.“

9

Selena stála na ulici u kostela svatého Bartoloměje a prohlížela si shluk malinkatých chaloupek, všechny byly velmi vkusně zrekonstruované. Přemítala, jestlipak Laura s otcem bydlí v jedné z nich – říkala, že žijí někde u kostela. Do hostince U Králova dubu to bylo jen pár minut pěšky a ještě nebylo ani čtvrt na osm.

Přijde tam moc brzy. Pokračovala v cestě a bundu si pevně sevřela kolem těla, aby se ochránila před chladným večerním vánkem. Připadalo jí zvláštní, že zatímco v Manchesteru neměla nejmenší problém vejít do vinárny nebo do baru, kde se měla potkat s přáteli, tady, v maličké vesnici, ji znervózňovala představa, že má do tak malé hospody vejít jen tak, sama.

Hostinec U Králova dubu bylo bílé kamenné stavení kousek od cesty. Prý to byl původní hostinec ze sedmnáctého století a nízké dveře a malá okna naznačovaly, jak velký asi kdysi byl, ale když pak Selena vešla dovnitř, otevřel se před ní prostorný moderní interiér s natřenými trámy, pohodlnými polstrovanými sedačkami a zářivými světly.

Lauru nikde neviděla. Hodiny ukazovaly něco málo před půl osmou. Hostů tu bylo pomálu, převážně muži ve středních letech, kteří usrkávali ze svých piv. Restaurace ve vedlejší místnosti byla zaplněná asi tak z poloviny, u stolů si několik párů pochutnávalo na večeři.

Selena přistoupila k barmance v puntíkové blůze. Vítila ji s vřelým úsměvem. „Zdravíčko, co si dáte?“

„Já si dám...“ Selena se snažila vzpomenout, co že to Laura pije. „Malou Jezevčí slinu, prosím.“

Barmanka přešla k pípě a zatáhla za páku na výčepním kohoutu. „Vy jste v Ashcombu na výletě? Jste tu sama?“

„Na někoho tu čekám.“ Pozorovala, jak se sklenice plní perlivým nápojem, bublinky stoupají k hladině a pění přes okraj. „Teď tady na nějaký čas žiju.“

„Bydlí v Trnce, nahoře v Ševelance,“ pronesl kdosi hlubokým hlasem.

Selena se otočila. Těžko říct, kdo z těch čtyř chlapů u stolu to řekl. Prohlédla si je. Dva z nich byli starší, na hlavě měli bekovky, na sobě huňaté kabáty a hrbili se nad püllitry s pivem. Ti další dva byli o něco mladší. Jeden byl hubený, začínal lehce plešatět a na nose měl nasazené brýle, vypadal jako intelektuál. Druhý byl naopak svalnatý, usměvavý s širokými rameny.

Selena přikývla. „Ano, pronajímám si Chatu Trnka.“ Proč by to neřekla, když už to stejně vědí, pomyslela si.

Ten hubený intelektuál kývl. „Ian Russel se mi zmínil, že má nájemníka. Že prý jste malířka ze severu.“

„Z Manchesteru, přesně tak.“ Selena upila cideru. Byl sladký a šuměl jí na jazyku.

„Tam je to pěkné. Ian si s tou chalupou dal za ty roky hodně práce. S tou zimní zahradou jsem mu pomáhal já.“ Svalovec se na ni přátelsky usmál.

„Ale už je pěkně stará,“ prohlásil jeden ze starších mužů s pohledem upřeným do piva. „Hodně se tam toho kdysi dávno odehrálo.“

„Ano,“ souhlasila Selena. „Ráda bych se o tom dozvěděla trochu víc.“

„Tak to by určitě neměl být problém,“ pronesl nevzrušeně onen muž v čepici a podíval se na své kumpány.

„Jak se vám tam líbí?“ Intelektuálovi se blýskly brýle. „Není to pro každého, Ševelánka je přece jenom z vesnice ještě kus cesty do kopce.“

„Mně se tam líbí moc,“ odpověděla Selena a znovu upila cideru. „Je to krásný dům a už teď se tam cítím jako doma.“

„Lidé jsou tu povětšinou milí,“ přitakal ten druhý muž v čepici.

„No, tak vítejte v Ashcombu a U Králova dubu.“ Svalnatec se nepřestával zubit a pozvedl svou sklenici s malým pivem.

„Díky.“ Selena se ohlédla směrem ke dveřím. Do hospody vklouzla žena s fialovými vlasy a zamávala na ni.

„Promiň, že jdu pozdě, Seleno,“ omluvila se Laura a otočila se ke štamgastům. „Zdravíčko, chlapi. Jak se vede?“

Jeden z nich odvětil. „Dobrý večer, Lauro. Ale jo, jde to. Jakkpak se má otec?“

„Čau Scotte. Sedí u počítače a toulá se starověkým Somersetem, opět. Zrovna zkoumá Bath, prý se to tam dřív jmenovalo Aquae Sulis.“ Laura se nadechla, zněla jako trpělivost sama. Barmanka jí mezitím načepovala malou Jezevčí slinu. „Díky, Angie. Sedneme si tady, Seleno?“ Laura ukázala na nízký dřevěný stolek se dvěma křesílky u krbu. Oheň v něm ale nehořel, jen na roštu ležela nádoba s usušenými listy.

Posadily se a Laura si upravila brýle.

„Jsem moc ráda, že si můžeme zase popovídat. Koukám, že už ses seznámila s pár místními.“

„Vypadají mile.“

Laura ztišila hlas. „Jack a Owen Jeffryovi jsou bratři, vlastní většinu polností tady kolem, včetně několika polí nahoře v Ševelance. Matty Boswell jim hodně pomáhá, kácí stromy, domlouvá zakázky a tak. No a Scott Finch učí na té základce. Všichni jsou skvělí. Kdybys cokoli potřebovala, určitě ti pomůžou.“

„To je fajn vědět,“ přitakala Selena.

Laura se chopila své sklenice. „No a jak jde práce?“

„Skvěle.“ Seleno se rozzářila. „Už jsem dokončila dva obrazy toho dubu u branky. Jeden je namalovaný z pohledu od kmene směrem nahoru do větví, na žaludy, a ten druhý je detail kůry. Povedlo se mi tam zapracovat docela zajímavé odstíny toho povrchu, jak se v těch záhybech různě prolíná hnědá a šedá.“

„Tak to se na ně musím přijít podívat,“ prohlásila Laura. „Teda, jestli jsem zvaná.“

„Stav se na večeri.“ Seleno potěšilo, že ji dokázala tak spontánně pozvat, měla ze sebe radost. Udělala další krok k tomu, aby byla zase o něco společenštější a zahojily se tak všechny rány.

Laura vykulila oči. „Ty jo, to bych moc ráda!“

„Moje kamarádka Claire mě přijede navštívit na konci toho prodlouženého víkendu, jak je státní svátek. Tak co kdybys přišla v neděli večer? A mohla bys s sebou vzít i tátu.“

„To by bylo úplně úžasné. A jemu by taky neuškodilo se trochu socializovat. Ven chodí akorát tak s tou svojí skupinkou historiků a tam jsou samí staříci. To jen aby ses nedivila, kdyby začal vykládat o římském pohřebišti, která odkryli v Somertonu.“

„Zní jako zajímavý chlapík. A navíc, já se vždycky ráda dozvím o nových místech, které můžu namalovat.“ Seleno uchopila sklenici. „Vážně mi to tu prospívá.“

„A nechybí ti tvůj život v Manchesteru? Není tady v zapačkově až moc klid? Mně osobně se po Bristolu sem tam zasteskne, jak jsem tam měla kolem sebe spoustu přátel a večírky u nich doma a tak.“

„Chybí mi galerie a Claire, ale...“ Seleno hledala ta správná slova. „Přijela jsem sem právě kvůli tomu klidu a tichu.“

„Není za tím tak náhodou nějaký chlap, před kterým se snažíš utéct? Protože z mojí zkušenosti to tak většinou bývá.“ Laura stiskla Seleně ruku. „Ne, že bych do toho chtěla nějak vrtat, to ode mě bylo pěkně neslušné.“

Selena se usmála. „Ne ne, máš pravdu. David... Nejdřív jsem nevěděla, že je ženatý, pak jsem se to dozvěděla a on mi na to řekl, že už to s jeho ženou skončilo... přísahal a já mu věřila. Což byla chyba...“

„Ach jo, Seleno...“ Laura zafala ruku v pěst a udeřila s ní do stolu. „Jak mohl podvádět svoji ženu a ještě k tomu tě takhle vodit za nos? Teda, z toho se mi vaří krev.“

Selenu samotnou překvapilo, jak zčistajasna vyhrkla: „Otěhotněla jsem, proto mě opustil. Pak manželce navykládal, že jsem ho uháněla, načež mi ona začala volat a dožadovala se pravdy...“

„To je příšerné,“ Laura s ní naprosto soucítila. „A co to miminko?“ zeptala se tiše.

„Přišla jsem o něj...“

„Ach jo, zlatíčko, to pak není divu, že sis sem přijela pořádně odpočinout.“

Selena cítila, jak se jí do očí už zase hrnou staré známé slzy. „Promiň Lauro, nechtěla jsem tu na tebe vysypat všechny svoje problémy...“

„Já jsem ráda, že jsi mi to řekla. Teď už chápu, proč jsi tady, a kdybych pro tebe mohla cokoli udělat, vůbec se neboj mi říct.“ Laura se tvářila ustaraně. „To myslím fakt vážně.“

„Pomáháš mi víc, než si dovedeš představit,“ pronesla Selena pomalu a docházelo jí, jak velká je to pravda. „Teď, když jsem o tom řekla i někomu jinému než Claire, se cítím mnohem líp.“

„A ta jeho žena ti teda teď volá?“

„Už jsem si ji zablokovala. Musí se asi cítit hrozně nejistě. Pořád se mě vyptává na spoustu otázek, jenže já ještě o Davidovi mluvit nedokážu. Evidentně ho miluje.“ Selena pokrčila rameny. „On je fakt hodně přesvědčivý, snadno se mu věří.“

„Musí to pro tebe být hrozně těžké...“ Laura sebou trhla, když jí zazvonil telefon. „Jé, promiň, tohle musím vzít.“ Přiložila si ho k uchu. „Ahoj, eh... copak tati?“ Zamračila se

a poslouchala. „Aha, to nic. Tak já už vyrazím. Ne ne, to je v pohodě, fakt. Za deset minut jsem tam.“

„Stalo se něco...?“ zeptala se jí Selena.

„To byl táta.“ Laura popadla svou sklenici, v níž jí zbývalo ještě trochu cideru, a dvěma loky ho dopila. „Má si vzít večerní dávku léků a nemůže je najít. Víám úplně přesně, kde je má. Hrozně často ztrácí věci, když má plnou hlavu výzkumu. Nedokáže se soustředit na víc věcí naráz.“

„Je už hodně starý?“

„Dvaasedmdesát, takže ne. Až na ten jeho vysoký tlak je jako rybička, akorát že je s tím svým bádáním hrozně pintlich, a tak se do toho vždycky ponoří, že jde všechno ostatní stranou... no, a pak všechno ztrácí. Ale já jsem stejná, tak mu to holt musím pomoci najít.“ Laura se zasmála a pak se zničehonic zasmušila. „To máma byla praktická, ve všem měla pořádek.“

Selena se na ni vřele usmála. „No, už máme skoro dopito, tak utíkej, ať mu můžeš pomoci.“

„Přitom bych si ještě jeden klidně dala. Nezlob se, že odcházím takhle brzo, cítím se dost blbě.“

„Prosím tě, s tím si vůbec nedělej starosti. Někdy si to určitě zopakujeme...“

„Stopro.“ Laura se odsunula od stolku a přes celou hospodu zavolala: „Jacku, nemohl bys Selenu hodit domů?“

„Ale to není vůbec potřeba, fakt,“ namítla Selena. „Klidně to dojdou.“

Jeden z těch dvou, kteří měli na hlavě čepici, hlubokým hlasem zabručel: „Já se ještě domů nechystám, Lauro.“

„Aha, já jen myslela...“ Laura mávla rukou.

„Já vás klidně odvezu, už bych se měl stejně vrátit domů.“ Mladší svalovec vstal od stolu. Byl vysoký a na sobě měl džínny a triko, chlap jako hora. „Měl jsem akorát malého jezevce, tak vás hodím domů a budete tam cobydup.“ Zacinkal klíčky od auta.

Laura se usmála. „S Mattym ti nic nehrozí.“ Nahnula se k Seleně a políbila ji na tvář. „Fakt mě moc mrzí, že musím takhle utéct. Ale vynahradím ti to. Napíšu ti. Měj se, Seleno.“ Zaběhla ještě rychle k výčepu, barmance vrazila peníze a uháněla ke dveřím. Od nich se ještě otočila, zamávala a byla tatam.

Selena se podívala na druhou stranu hospody, kde už stál její odvoz připravený u dveří a z kapsy lovil klíčky. Nedopitý cider nechala na stole a vstala, aby na ni nemusel čekat. „To je od vás moc milé, že mě odvezete.“

„To vůbec není problém,“ odvětil laskavě.

Za pět minut už Selena seděla na otrhaném sedadle ojetého land roveru. Matty nastartoval a motor hlasitě zarácholil. Selena se najednou začala cítit nepříjemně. Ocitla se úplně sama s mužem, kterého nikdy dříve neviděla, a vezl ji domů. Vůbec nevěděla, co říct, a uvědomila si, že teď kvůli Davidovi zpochybňuje své vlastní instinkty. Najednou nedokázala lidem důvěřovat, a mužům obzvlášť. Navíc Matty byl velmi pohledný, tmavé vlasy mu padaly do lesklých očí, cítila se z toho nesvá.

„Doufám, že to pro vás není zajiždka...,“ řekla nakonec.

Vypadal překvapeně. „Ale vůbec ne, tady land roverem je to jenom pět minut. A klidně mi tykejte.“ Vyjížděli z parkoviště a přes hluk motoru nebyl pořádně slyšet. „Bydlím opačným směrem. Mám pozemek kousek od Hořejilmského úvozu, asi tak na půli cesty.“

„Aha.“ Selena nevěděla, co na to odpovědět.

S tím jí Matty pomohl. „A co maluješ za obrazy?“

„Hlavně krajinu – stromy, pole a tak.“

Matty povytáhl obočí. „Jako Constable?“

„To úplně ne.“ Selena si představila Constabloy idylické malby venkova a vedle nich své obrazy plné drsné a bezútěšné krajiny, bouřlivé oblohy a temných, zvlněných kopců. „Ty moje jsou trochu temnější...“

„A prodávají se dobře?“ Matty pozorně sledoval cestu. „Teda, jako, živiš se tím, jsi malířka, nic jiného? Nepracuješ k tomu ještě i v obchodě?“

Selena se usmála. „Máme s jednou kamarádkou galerii, prodáváme tam vlastní obrazy a k tomu i malby nějakých dalších umělců odtamtud. Takže vlastně jo, dá se říct, že k tomu pracuju ještě v obchodě.“

„A jak dlouho to tak trvalo, než ses stala malířkou?“

„Před lety jsem studovala umění na univerzitě v Manchesteru a tam jsem se seznámila s Claire, mojí spolubydlící.“

„To zní všechno fakt pěkně,“ zakřenil se Matty. „To my tady žijeme o dost poklidnější životy – když člověk pracuje na poli, hodně k tomu přilne, vlastně se to tak nějak stane jeho součástí. Vy to tak asi zase máte s těmi svými obrazy, že se propojíte s tím místem, které zrovna malujete, a pak je z toho taková jakoby symbióza, že?“

Selena přikývla.

Ohromilo ji, že dokázal tak jednoduše a přitom výstižně přirovnat svou práci k malování. „Přesně tak,“ souhlasila. „Vytváří se tím takové pouto – když maluješ krajinu, stane se součástí tebe.“

Matty odvětil: „No a se stromy, rostlinami i křovisky to máte stejně. Jako by byl každý z nás jenom jiná část jednoho velkého obrazu. Tak, a jsme tu.“ Land rover začal zpomalovat, až u chaty nakonec zcela zastavil. Jejich pohledy se střetly a Matty se usmál. „Tak doufám, že tu budeš v pohodě.“

„Díky, budu.“ Selena si odepnula pás.

„Máš tu velká kamna,“ podotkl Matty, když otevírala dveře od auta. Selena si nebyla jistá, jestli tím naráží na komín, anebo byl někdy uvnitř chalupy a viděl je.

„To mám...“

„Tak já ti někdy přinesu dřevo,“ řekl neoblomně.

„Děkuju.“ Selena se vydrápala z auta a poodstoupila. Matty se svým land roverem zkušeně vycouval po příjezdové

cestě, za hlasitého rachocení motoru se otočil a zmizel v oblaku naftového kouře.

Selena zalovila v kabelce pro klíče a vydala se směrem k domu. Už se smrákalo a ze všech koutů zahrady se vynořovaly šedé stíny. Zatímco na terase soukala klíč do zámku, trnka se pod náporu větru rozvlnila a sklonila se k ní.

Selena vešla dovnitř a dveře za sebou se cvaknutím zavřela. Když šmátrala po kulatém vypínači, skoro nic neviděla. Chvilí si vůbec nemohla vzpomenout, kde že ten spínač je, a tak jen nehnutě stála a prsty tápala po kamenné zdi. Chodba byla temná a jak se Selena nadechovala a zase vydechovala, zdálo se jí, jako by ta všudypřítomná tma dýchala spolu s ní. Jako kdyby někde poblíž někdo stál. Prsty šátrala po zdi a byla si skoro jistá, že mezi všemi těmi stíny někdo stojí a tiše ji pozoruje. Stiskla vypínač, chodbou se rozlilo světlo a Selena s úlevou zjistila, že je tam sama.

Ještě cestou do obýváku jí srdce bilo jako na poplach. V kamnech plápolal oheň, ale rohy místnosti zůstávaly chladné, jako by se teple snažily zabránit, aby se dostalo až tam. Selena rozsvítila lampičku na stole a aby oheň nevyhasl, přihodila do něj polínko a rozhrábla uhlíky. Svalila se na pohovku, zády se opřela o opěradlo a zase ji přepadl ten vtíravý pocit, že těsně vedle ní někdo stojí a pozoruje ji.

Chvilí jen tak seděla a bála se pohnout. Byla si skoro jistá, že jakmile se otočí, někdo tam bude stát a čekat. Uvědomila si, že skoro nedýchá. Napadlo ji, že by mohla někomu zavolat, ale pak se zničehonic prudce otočila a rozhlédla se. Oheň házel do rohů mihotavé stíny, ale v místnosti byla sama. Podívala se z okna a zachvěla se. Venku už byla tma. Trnka se větvičkami opírala o skleněnou tabuli okna, jako by na ni

tiskla dlaň. Selena šklubnutím zatáhla závěsy, protože ji to celé nějak znervóznilo. Raději se přesune do kuchyně, kde nechala rozsvíceno, a navíc tam bude určitě i tepleji a pohostinněji, což ji uklidní.

Když procházela chodbou, okolní vzduch ji mrazil jako ledový dech. Došla až do kuchyně a zjistila, že kamna mezitím vyhasla. Keramické obložení bylo na omak studené. Klekla si, aby zkontrolovala spínač, který ovládal přívod oleje do kamen. Byl vypnutý. Otevřela dvířka k hořáku a zjistila, že plamen uhasl. Zamračila se. Byla si jistá, že nikde nic nevypínala, ale i přesto byla kamna úplně ledová. Hořák v kamnech poháněl ústřední topení i sporák a Selena neměla nejmenší tušení, jak ho zapnout. Řekla si, že zítra zavolá Lesley a poprosí ji o pomoc, teď už ale půjde spát.

Než zhasla v kuchyni, rozsvítila si světlo na schodech – jednou jí ta naprostá tma bohatě stačila. Rychle vyběhla nahoru, pryč od vymrzlé kuchyně. Když odcházela, tma jako by dýchala a vyčkávala.

Jak Grace kráčela potemnělou cestičkou zpět do Trnné chýše, tajil se jí dech. Byla si jistá, že ji někdo sleduje. Nedaleko od ní se ozýval dusot ztěžklých kroků. Zrychlila. Hlavu měla pořád plnou Kitty Stokesové, před očima se jí míhal celý ten zdoluhavý porod a to, jak bába rodiče vysvětlovala, že má být v klidu a pomalu dýchat, hřejivými dlaněmi jí přitom potírala břicho olejem a Kitty se zmučeným výrazem křičela a křičela. Grace překvapilo, jak dlouho musela nakonec tu lopotu sledovat, trvalo to celé hodiny. Měla strach, že už se to dítě na svět nikdy nedostane, že už Kitty nebude moct dál takhle výt a naříkat a že jí brzy dojdou síly. Nesmírně obdivovala, jak byla bába celou dobu klidná a svými zkušenostmi

pomohla té vyděšené dívce s celým porodem, každyčkou fází, a nijak na sobě nedala znát, že by se snad sama něčím nechal znepekoyit či že by pocítala únavu. Ale když bylo po všem, Bett se Grace svěřila, že se o ubohou Kitty velmi bála. Nebyla si jistá, že se jí podaří vytlačit tak veliké děcko.

Grace jen žasla nad Kitty Stokesovou, jejíž manžel raději zmizel ke Královu dubu a ona na to všechno zůstala sama, ačkoli měla smrt na jazyku. Byla celá pobledlá a zesláblá, oči vytřeštěné děsem, ale pak najednou zahekala a dítě vytlačila na svět. Grace mu přesně podle instrukcí přestřihla pupeční šňůru, načež drobounkého chlapečka zavinula do plátna a nato ještě do vlny. Nerozbrečel se ale hned. Tvář měl celou pomačkanou a rudou a nemohl dýchat. Vyděšená Kitty se s námahou posadila, zatímco Bett nařídila Grace, aby mu do pusinky vložila prst a vyndala cokoli, co mu tam uvázlo. Nahmatala jakýsi hlen, uvolnila ho, dítě si položila na rameno a něžně ho poplácala po zádičkách, načež se z plna hrdla rozkvílel. To už se po něm Kitty s rozněžnělým výrazem plným vděku natáhla a Grace jí ten hřejivý uzlíček vložila do náruče. Samotnou ji překvapilo, jakou lásku k tomu děcku pocítuje.

Už uběhlo mnoho hodin. Hlavou jí prolétla vzpomínka na jarní slavnost, kde se ten večer veselila, když vtom si všimla krvavých skvrn na svých vyšívaných béžových šatech. Až dorazí domů, pokusí se je odstranit trochou mléka, a pokud to nepůjde, namočí šaty na noc do moči a ráno je zkusí vyčistit znovu, tentokráte lojem s trochou popela.

Někde za ní se stále ozýval slabý dusot kročejů, jak čísi nohy pravidelně došlapovaly na zem. Měsíc svítil vysoko na nebi. K chalupě už to byl jen kousek. Otec už se určitě dávno odebral na kutě, ale kdyby si vykasala sukně a rozběhla se, za pár minut by byla doma. Pak zaslechla, jak někdo zvolal její jméno. Ozvalo se jen jediné tiché slůvko: „Grace,“ načež se vedle ní objevil Nathaniel Harper a dál kráčeli bok

po boku. Nabídl jí rámě, ale Grace ani nezvedla oči ze země. „Mohu vás doprovodit ke dveřím, slečno Grace?“

Už si zase nebyla jistá, jestli si z ní tím zdvořilým tónem jen neutahuje, ale nakonec provlékla ruku ohbím paže, kterou jí nabídl, a beze slova kráčela dál. Ruce měl svalnaté, pevné a hřejivé.

„Slyšel jsem, že Kitty Stokesová porodila syna. Edmund Stokes byl U Králova dubu, když se mu kluk dral na svět. S bábou jste jí při porodu pomáhaly, že? To proto jste mě na jarní slavnosti nechala samotného?“

„Bylo mne tam potřeba,“ odvětila se sklopenýma očima.

„A já vás potřeboval po mém boku na slavnosti. Nebylo tam krásnější panenky.“

Grace se už už chtěla ohradit, že ho moc dobře viděla s Alicí Bryantovou v náručí, ale nakonec pronesla: „Snad budu moct k tanci napřesrok.“

„Mezitím si musím najít ženu,“ vyhrkl Nathaniel. „Otec už se nemůže dočkat, až zplodím syny. Do statkářské rodiny jsou třeba chlapi, a sice že všichni mí bratři v útlém věku pomřeli, musím tuhle práci zastat já.“ Podíval se na Grace, aby viděl, co ona na to. „Mladý statkář potřebuje ženu, která by mu dala syny, skromnou, silnou a moudrou, takovou, která ví, jak se o dům postarat.“

Grace přikývla. Neměla nejmenší ponětí, co na to říct. Dlaň měla položenou na Nathanielově paži a věděla, že kráčí až moc blízko po jejím boku. Nepřestával ji sledovat a zvědavě pozoroval její výraz.

Pak se jí zeptal: „Co si o tom myslíte, Grace?“

„Myslím, že je to tak dobře,“ odpověděla nejistě. Z jeho slov a toho zkoumavého pohledu se jí tajil dech.

Když došli až k dřevěné brance, Grace už chtěla dál do zahrady pokračovat sama, ale Nathaniel ji nepustil a rozhodným krokem s ní krácel směrem k domu. Zastavili se u studny. O kousek dál se ve stínu domu tyčila trnka.

Grace se postavila čelem k němu a jejich pohledy se střetly. „Už musím domů.“ Srdce jí bilo jako na poplach, nedokázala v sobě popřít, že by se k němu nejraději přivinula a zůstala s ním.

„Otec už určitě spí. Je pozdě.“

„Ano.“

„Trnnou chýši vlastní můj otec, toho vašeho tu nechává žít za to, že tak tvrdě pracuje.“

„Ano, já vím. A jsme mu za to vděční.“

Nathaniel uchopil její ruku do dlaně a zvedl ji. „Zatancujte si se mnou, Grace. Nechala jste mne čekat na násvi a už se nevrátila. Tak si zatančíme teď.“

Přitáhl si ji k sobě a protočil ji tak, aby se mu vrátila zpět do náruče. Kdosi procházel kolem branky, Grace slyšela stále hlasitější hlazol, nějací dva muži se smáli a jeden z nich pak chraplavým hlasem zvolal: „Pane Nathanieli.“

Zděsila se. „Kdo to byl?“

„Asi George Shears. Pracuje i s bratrem pro mého otce. Nejspíš se veselili a teď stráví noc ve stodole.“ Nathaniel ji držel na délku paže a prohlížel si její vyšívané šaty a světlé vlasy schované pod čepcem. „Jste vážně překrásná.“

Prohlížel si ji, v očích se mu odrážela světýlka a Grace od něj nemohla odtrhnout pohled. Nato jí ovinul ruce kolem pasu a přitiskl svá horká ústa na její. Z jeho rtů byla cítit nedočkavost.

Grace ho odstrčila a ustoupila, sotva popadala dech.

Nathaniel jí hleděl zpříma do očí a přistoupil k ní o krok blíž. „No tak, aspoň jeden polibek.“

„To nemohu.“ Grace se klepala strachy i touhou. Byla zmatená z toho, jakou moc nad ní najednou měl. Chtěla ho znovu políbit. Cítila se tak podivně slabá a silná zároveň, nedokázala to pojmenovat.

„Jen jedno políbení.“ Popadl ji za boky, přitáhl ji k sobě a přitiskl jí rty na ústa.

Grace se mu vysmekla.

„To po mně nemůžete chtít...”

Zasmál se. „Takže byste byla radši, kdybych to chtěl po Alici Bryantové?”

„To ne.“ Grace ta slova sklouzla ze rtů dřív, než tomu stačila zabránit.

„To vás bych si vybral, Grace. A vím, že Alice Bryantová by se ode mne nechala políbit. Neušlo mi, jak po mně hází očkem... a ne jeden čeledín ji má za pěknou štabajznu...”

Grace si zděšeně zakryla pusou dlaní. „O takových věcech bychom mluvit neměli – to od nich není vůbec pěkné o ní tohle říkat.”

„Tak nemluvme vůbec. Já jsem mladý mužský, vy počestná dívenka a potřebuju ženu.“ Přitáhl si ji k sobě. „Žádný chlap by přeci nekoupil zajíce v pytli...”

Nathaniel ji políbil, jako by si dopřál plný doušek moku, ostatně právě ten z něj také pořádně táhl. Grace samotnou překvapilo, s jakou ochotou zavřela oči a jak jednoduše se nechala omámit, sevřít se v náručí a beze všeho se mu oddat. Z hlavy jí stáhl čepce a do vlasů zašeptal její jméno: „Má jediná Grace.“ Pak jí z ramen stáhl šátek. Grace na nahé pokožce zastudil chladný vánek a chystala se vzdorovat, ale než stihla něco říct, zastavil ji dalším dlouhým polibkem.

Nathaniel padl na kolena a Grace stáhl na vlhkou zem vedle studny, zalehl ji, teplými dlaněmi nahmatl lem jejích šatů a začal jí laskat lýtka. Grace se kroutila a vzpouzela se mu, jenže proti tomu jeho konejšivému hlasu a rozhodným rukám se cítila slabá a nedokázala zabránit tomu, co věděla, že přijde.

Zápolil se svými i jejími šaty, a tak jen pevně sevřela víc-ka a zcela se mu odevzdala. Zašeptal její jméno a v tu chvíli Grace uvěřila, že je doopravdy jeho a že ji bude navždy milovat. Opakovala si, že právě s Nathanielem chce strávit celý život. Ševelivou studánku prosila, aby jí ho přivedla, a teď je

jen jeho a z tohoto okamžiku se stane věčnost. Připadalo jí, jako by na světě nebyl nikdo jiný než ona a Nathaniel, i zahrada kolem nich se najednou rozplynula a zůstali jen oni dva. Nathaniel zasténal a Grace mu sevřela košili. Připadala si jako omráčená. Teď ho milovala a věřila, že tenhle moment nikdy neskončí. Ještě chvíli leželi v pevném sevření a pak se od ní odtáhl. Grace se ani nepohnula, šaty měla pomačkané.

Nathaniel vstal a narovnal se, takže už na něj nedosáhla, a začal si upravovat pumpky. Pak se na ni dlouze zahleděl. Určitě promluví, říkala si. Slíbí jí, že ji bude milovat až do konce svých dní a vlastním životem ji ochrání. Místo toho ale řekl: „Nu, je už věru pozdě, musím se odebrat na kutě. Rád jsem si s tebou zatancoval. Přeji dobrou noc.“

Otočil se na patě a byl pryč.

Grace se zmateně posadila, stáhla si sukni, ramena omotala šátkem, uhladila si vlasy a zdáli slyšela jeho hlas, jak si cestou ke statku Na Vršku prozpěvuje Píseň jara. Grace se otrásla. Všechno se to odehrálo tak rychle, neměla vůbec čas se nad tím vším zamyslet, i tak si ale byla jistá, že to, co se mezi ní a Nathanielem právě odehrálo, by si bývala přála úplně jinak.

Vyškrábala se na nohy a svět se jí zatočil před očima. Zničehonic ji přepadla závrať. Rukou zašátrala pod sukni a ohmatala si stehno, když vtom na prstech ucítila cosi lep-kavého jako krev. Popadla vědro, které stálo u studny, a začala se omývat. Nad hlavou jí křídly zatřepotala sova, a tak Grace ustala a poslouchala, zda uslyší to známé písknutí na znamení, že ji poznává. Sova ještě chvíli poletovala a pak se v tichosti usadila ve větvích stromu na druhé straně zahrady.

Grace zatajila dech. Byla sama a nevěděla, co dál. Už nebyla stejná jako dřív. V ten moment, kdy se jí Nathaniel zmocnil, kdy mu dobrovolně dala své srdce, právě tehdy přišla o to nejcennější, co měla, a život se jí navždy změnil.

Selena stála s telefonem v ruce v kuchyni, přes pyžamo měla župan, na nohou tlusté ponožky a klepala se jako ratlák. Před chvílí dotelefonovala s Lesley kvůli nefunkčním kamnům a doufala, že by se mohla ona nebo Ian stavit a ukázat jí, jak je nahodit. Lesley se jí ve spěchu omlouvala, že teď nemůžou, protože jsou s Ianem zrovna na cestě do Dorsetu, kam jedou navštívit dceru a budou tam celý den. Vnuk že prý slaví šesté narozeniny, takže by jí s tím pomohli nejdřív až někdy pozdě večer, ale slíbila, že někoho sežene, aby se na to přijel podívat ještě během dneška. Seleně to přišlo zvláštní. Sehnat topenáře nebo instalatéra takhle při neděli asi nebude jen tak, ale Lesley ji ujistila, že se o to postará.

Selena si vzala čaj a miskou cereálií a odebrala se do zimní zahrady k malířskému stojanu. Byla to krásně prosvětlená místnost, nejteplejší v celé chalupě, zato zahrada venku byla promáčená a po zamlženém skle stékaly provazy deště, zatažená obloha se táhla daleko za pole a pod ní bez hnutí postávaly ovce, jako by někdo na obraze navždy zvětčil jejich svěšené hlavy, zmáčenou vlnu a pohled zarytý do země. Selena jim rozuměla, přesně věděla, jak se cítí. Tohle upržené dubnové počasí a k tomu ta zima jí vůbec nedělaly dobře, náladu měla takovou nijakou a optimismus se pomalu vytrácel. Prohlížela si svůj poslední obraz – černobílý detail větve trnky byl neskutečně nádherný. Nebyl to úplně Selenin

styl, normálně malovala spíš rozlehlé krajiny, ale ty spletité květy a ostré trny ji něčím fascinovaly, takový kontrast mezi půvabem a zlomyslností.

Zkontrolovala si mobil a našla tam dvě zprávy. Claire psala, že už má kupce na obraz zahrady za Trnkou. Selenu ji zachytila zalitou sluncem se spoustou zvonečků, tulipánů a narcisů. Prý si ho nějaký zákazník vyhlédl na stránkách. Claire byla nadšená a v proudu slov na ni chrlila všechn svůj entuziasmus. Jak už se nemůže dočkat, že se za týden uvidí, těší se, jak si to užijí, a je hrozně zvědavá na noční život na vesnici. Při vzpomínce na včerejší večer U Králova dubu se Selenu nepatrně pousmála – z poloprázdného starobylého hostince a zamklých štamgastů asi zrovna dvakrát u vytržení nebude.

Druhá zpráva byla od Laury. Omlouvala se, že musela večera odejít tak brzy. Otcovy prášky na tlak byly samozřejmě přesně tam, kde si je nechal – v koupelně. Selenu jí odepsala, že už se moc těší, až ho pozná, a připomněla jí, že jsou k ní příští neděli, prvního května, oba zvaní na večeři. To už tam bude i Claire.

Misku s nedojedenými cereáliemi odnesla do kuchyně, položila ji do dřezu a pak se chodbou vydala do obývacího pokoje. Oheň v kamnech ještě nevyhasl, a tak do nich přiložila polínko, zavřela dvířka a pozorovala sálající plameny. Zadívala se z okna. Z větví trnky bez ustání odkapávaly kapky deště a o kus dál se na příjezdové cestě tvořily kaluže. Po trávě se kolébavými krůčky procházel osamělý holub, u studny se zastavil a začal klopat do země.

Selenu se vrátila k hřejivému ohni a uvelebila se do měkkých polštářů na gauči. Zavřela oči a přemýšlela, jestli by už touhle dobou bylo vidět, že čeká miminko. Hlavou se jí míhaly obrazy – viděla, jak v náručí drží sladounký uzlíček zabalený do béžové zavinovačky, jak se na ně David dívá a oči mu září hrdostí. Pak si představila, jak spolu nastupují do

auta s miminkem usazeným v nové autosedačce na zadním sedadle. Před očima měla i to, jak se uprostřed noci usmívá, když svou dceru při kojení drží pevně v náručí, nebo jak se smějí, když se ji David snaží přebalit. Při téhle představě pevně sevřela víčka. Byl to jen sen. Nikdy by se to nemohlo stát. V Davidovi se splekla. Necítil k ní to, co si myslela. Ale nepocítovala zatrpkllost, ani bolest, jenom prázdno.

Selena se posadila, otevřela dvířka od kamen a upřeně se zahleděla do plamenů. V ohni praskalo a kouř se klikatil vzhůru do komína. Natáhla si nohy v tlustých ponožkách a přemítala, jestli by si neměla obléct kabát, nazout holiny a jít se projít někam přes pole, nebo možná rovnou do Ashcombu. Mohla by si tam vyfotit kostel svatého Bartoloměje. Docela by se hodil jako námět pro další obraz – kostel obklopený malinkými chaloupkami, idylický pohled na vesnici zastřenou deštěm.

Ticho proťaly dvě ostré rány, jak někdo zabušil na dveře. Vyskočila z gauče a vběhla do chodby. Když otevřela dveře, stál před ní muž v černé bundě, s kapucí na hlavě a rukama zanořenýma do kapes. Selena tázavě povytáhla obočí, na což jí odpověděl: „Zdravíčko. Jestli se nepletu, tak vám nefungují kamna. Můžu se na ně podívat, jestli chcete?“

„A to vám volala Lesley?“ zeptala se Selena a pátravě se mu zadívala přes rameno, jestli na příjezdové cestě zahlédne zaparkované auto nebo dodávku, ale po voze nikde ani stopy. Nejspíš do Ševelánky přišel pěšky z vesnice. Přes rameno měl tašku, zřejmě s náradím.

„Ano, prý vám vyhasl plamen. Nejspíš to chce nový knot. V takovém počasí budete ta kamna určitě potřebovat.“ Stál před vstupem na terasu, takže mu dešťové kapky jemně a rytmicky bubnovaly o kapuci.

Selena ustoupila. „Jé, tak pojdte dál, prosím.“

Následoval ji do chodby a ve dveřích do obývacího se mírně přikrčil. Neušlo jí, jak si před tím, než prošel do kuchyně,

letmo prohlédl oheň, alkovnu v rohu i arkýřové okno. Sundal si mokrou bundu. Pod ní měl starý svetr s rukávy vyhrnutými k loktům a džíny. Nejspíš mu táhne tak na čtyřicet, pomyslela si Selena. Hnědé vlasy měl rozčepýřené a na tváři mu začínalo rašit strniště.

„To jste hodný, že jste sem došel takhle o neděli,“ řekla a pomyslela si, že vypadá trochu jako by zrovna před chvílí vstal z postele.

Došel až ke kamnům, klekl si k dvířkům a zkoumavě si prohlížel hořák uvnitř.

„Dal byste si šálek čaje?“ nabídla mu Selena.

„Máte earl grey?“ zeptal se zezdola.

„Kouknu se.“ Vyprázdnila krabičku s čaji a zapátrala mezi pytlíčky nejrůznějších příchutí. „Stačil by lady grey?“

„Určitě,“ odvětil. „Bez mléka a bez cukru, prosím.“

Selena pobíhala sem a tam, plnila konvici a rachotila s hrničky. Dá si taky ještě jeden. V kuchyni byla pořád příšerná zima a Seleně najednou došlo, že má na sobě stále pyžamo a župan. A ty huňaté ponožky taky nebyly zrovna dvakrát elegantní.

Položila hrnek s čajem na stůl a pozorovala muže při práci. V ruce držel nůžky a na šlachovité paži se mu napínaly svaly. Vypadal, že mu snad vůbec není zima. Zabořil ruku do tašky, vytáhl dlouhou světlou pásku a zamručel: „No jo, chtělo to jenom nový knot. Teď ho nechám nasáknout olejem a asi tak za dvacet minut ho zapálíme a zkontrolujeme, jestli hoří.“

„Díky.“ Selena si sedla ke stolu a dlaně ovinula kolem hrnku s čajem. Přisedl si k ní, uvelebil se, zvedl svůj hrnek ze stolu a nadechl se páry stoupající z horkého čaje.

„To by snad mělo stačit. Je tu pěkná kosa. Bez těch centrálních kamen se tu neobejdete.“

„Je tu chladno, ale aspoň že mi hoří oheň v obýváku.“

Povytáhl obočí. „Tam je taky zima.“

Selena přikývla, ale přišlo jí divné vést debatu o teple. Avšak na druhou stranu, přeci jen přišel opravit kamna, tak o čem jiném by se asi tak bavili.

Nakonec změnil téma sám. „Je pravda, že jste malířka?“

„Ano, to jsem.“ Selena přemýšlela, jak o tom ví. Z kuchyně její obrazy vidět nebyly, ale v Ashcombu vědí nejspíš všichni všechno. Žila tu koneckonců poměrně malá komunita lidí a vzhledem k tomu, že tu Selena byla nová, si o ní určitě všichni povídali. Lehce se usmála a nadhodila: „A vy žijete tady ve vesnici?“

Zavrtěl hlavou. „Ne ne, já bydlím kousek od Exeteru.“

„Aha,“ odvětila Selena. „Ale to je docela kus cesty na to, že jste se sem plahočil takhle v neděli...“

Pokrčil rameny. „Ani ne, po dálnici je to kousek. Byl jsem tu za chvíli.“

Selena pořád nechápala, kde nechal auto. Možná ho zaparkoval někde za brankou. Pozorovala ho, jak usrkává čaj a pohodlně si natahuje nohy pod stolem.

Potom pronesl: „Kdyby vám to nevadilo, rád bych se podíval na nějaké vaše obrazy.“

Selenu praštil do nosu přesládlý odér oleje prosakujícího do knotu. „Tak jo. Maluju v zimní zahradě, tak mám všechny věci tam.“

Dvěma ji následoval do prosklené místnosti, zastavil se vedle ní a jen tak tam nehybně stál a prohlížel si dvě malby – větev trnky na stojanu a obraz stromu, který rostl na druhé straně zahrady. Ten Selena opřela o stěnu. Ukázal na něj. „To je ten starý dub u branky.“

„Přesně tak.“ Selenu překvapilo, že ho poznal.

„Ten se vám povedl. Přesně jste zachytila tu jeho bytelnost... jak tu stojí už roky.“

Seleně zacukaly koutky. Evidentně si o sobě myslel, kdo-ví-jaký není umělecký kritik amatér. Potom se zaměřil na černobílý obraz na stojanu, který měla Selena už skoro hotový.

„Tenhle je hodně dramatický. To je ten strom venku, ale ve vašem podání je neskutečně působivý – ty krémové květy a špičaté trny stavěné do vzájemného kontrastu. To se mi líbí.“ Změřil si jí pohledem. „Ale nejsem si úplně jistý, že bych si ho pověsil na zeď. Působí poměrně strašidelně.“

„Vážně?“ To se jí skoro až dotklo. Připadalo jí, že se jí tu trnku podařilo zachytit docela přesně. Překvapilo ji, že se mu zdá strašidelná.

„Tak přeci jen je to trnka,“ odpověděl. „Víte, co symbolizuje?“ Když Selena pokrčila rameny, pokračoval. „K trnkám se váže spousta mýtů už od doby starověkých Keltů. Smrt, neštěstí, někteří lidé jí říkají strom čarodějnic, protože se asociuje s magií. Navíc je v něm spousta protikladů – jaro a zima, květy a bobule. Ta kvítka jste zachytila úchvatně.“ Na chvíli se zamyslel a pak zamumlal:

*„Ti, kdo se za vůní lesa vypraví,
zří trnku ve sněhové závěji.“*

„To je báseň?“

„*Zelený déšť* od Mary Webbové.“ Kývl směrem k obrovským skleněným tabulím, po nichž klikatými cestičkami stékaly kapky deště. „K dnešku se skvěle hodí. No nic. Myslím, že už můžeme zapálit ten knot.“

„Asi jo.“ Selena ho následovala do kuchyně a přemýšlela, jak je možné, že nějaký opravář cituje poezii a analyzuje obrazy. Vrtalo jí hlavou, jak to, že nemá žádnou jmenovku nebo proč se jí aspoň nepředstavil. Měla se ho zeptat nebo se mu představit jako první. Pevně stiskla rty. Po celé té zkušenosti s Davidem se teď cítila nervózně a divně. Představovala si toho opraváře při návštěvě Ariel Art v Manchesteru, jak si prohlíží její obrazy a vynáší odborné soudy o strašidelné atmosféře a zlověstné scénérii zachycené tmavými tahy štětce. Té myšlence se musela pousmát.

Pak se postavil, vyhrnul si rukávy o něco výš a řekl: „Tak to by bylo. Nový knot hoří, víc nebylo třeba. Asi tak za hodinku byste tu změnu mohla pocítit.“

„Moc vám děkuju.“ Selena pozorovala, jak se natahuje pro svou promáčenou bundu. „Co jsem dlužná?“

Tajemně se na ni usmál. „Myslím, že už to máte zahrnuté v nájmu.“

Úsměv mu oplatila. „Aha, tak to jsem moc ráda. Už teď je mi tepleji.“

„No, tak děkuju za čaj,“ pronesl cestou ke dveřím. „A taky za to, že jste mi ukázala ty obrazy. Jsou vážně skvělé.“

„Díky.“ Selena otevřela vstupní dveře.

„Není zač. A jsem rád, že jste se ubytovala právě tady v Trnce. Užijte si víkend.“

„Určitě.“ Selena ho sledovala, jak si nasazuje kapuci a kráčí směrem k brance. Pořád ještě lilo jako z konve, ale nezdálo se, že by nějak chvátal. Zabočil doprava a klidným krokem se vydal do kopce směrem k Návršnímu statku. Nejspíš parkuje tam, říkala si Selena.

Uchechtla se. Život na somersetském venkově začínal být docela zajímavý. Už stihla potkat přátelskou zastupující učitelku s fialovými vlasy, muže, který ji ve svém land roveru hodil domů, i když ji nikdy dříve neviděl, a teď pro změnu tajemného opraváře, který pije čaj lady grey, cituje poezii, zajímá se o umění a opravil jí kamna. Ševelánka je zřejmě plná překvapení.

Přestože už se psal poslední květnový týden, slunce ne a ne zasvítit a místo toho pole kropil studený déšť a zanechával po sobě blátivé louže. Grace vytrhala poslední zbytky plevel a pomalu se narovнала. Začínalo ji pořádně bolet v kříži, lem šatů měla obalený bahnem, prsty promáčené a ztuhlé. Zahleděla se směrem k chlívu. Harriet Harperová ji poslala pomáhat s dojením, že prý na poli „akorát tak mokne jako strašák do zeli a není tam k užítku“.

Grace se posmutněle plahočila k chlívků a myslela na otce. Nejspíš zrovna dře na vedlejším poli a košili i pumpky bude mít úplně zmáčené. Představovala si, jak mu večer ohřeje trochu moku, on se posadí ke krbu a z oblečení mu při té výhni bude stoupat pára. Určitě bude velmi unavený, takže mu musí připravit čisté a suché šaty a teplou večeři.

Našla si stoličku a vědro, posadila se ke krávě, a že byla tedy pořádná, a ještě než se pustila do dojení, pečlivě si promyla dlaně, aby si je zahřála. Alice a Nancy Bryantovy seděly nedaleko, nosy měly zrudlé zimou a se znuděným výrazem tahaly krávy za struky a klevetily a klevetily. Nancy ji pozdravila kývnutím hlavy a Alice se na ni usmála. Grace jí úsměv oplátila a dala se do práce – tváří se opřela krávě o bok, zavřela oči a něžně oddechovala, zatímco kráva spokojeně vrněla.

Nancy se zarazila. „Jennet tu od příštího týdne taky bude děvečkou. Doufám, že budu moct skončit, jen co začne.“

Alice se naklonila ke Grace. „Nancy má nápadníka, jednoho chalána, který pracuje tady na statku. Tancovala s ním na jarní slavnosti a teď se jí dvoří.“

„Ale kdeže, ten už po mně házel očkem mnohem dřív, už od tříkrálové veselice. Je to dobrý chlapík, silný a veselý. Kéž bych se mohla vdát a jednou provždy seknout s dojením. Jóó, být takhle ženuška, to by bylo něco pro mne.“

Grace neustávala v práci. „To mě těší, Nancy. Jakkak se jmenuje?“

„Říkají mu George. On a jeho bratr Ned pracují na poli s tvým otcem. George by nám chtěl sehnat nějakou špeluňku v Ashcombu, kam bychom se spolu sestěhovali, ale to víš, taková pěkná chaloupka, jako máš ty, by se nám přeci jen líbila víc.“

Alice se rozesmála. „Tak to pro mne jedna komůrka není. Já si vyhlídla něco daleko pohodlnějšího.“

Nancy odvětila: „Tím myslíš statek Na Vršku? No jo, Alici se zachtělo být dámou.“

„Ne tou opravdovou, ale ženou někoho váženého, třeba takového statkářova syna...“ Alici zajiskřilo v očích.

Grace se nadechla hřejivé kravské vůně, zabořila hlavu krávě do boku a dál vstříkovala mléko do vědra.

„A co ty, Grace, ty nesníš o manželství a rodině? Jsi stejně stará jako my...“

Grace se na ně ani nepodívala. „O takové poctě by se mi jen těžko snilo...“

Nancy se uchechtla. „Tak to já ani o ničem jiném nesním, než jaké to je být provdaná za mužského, po nocích s ním lehávat a vzrat, co to jde.“

„Pšššt,“ sykla Alice a varovně zdvihla prst. Ozvaly se kroky, a jakmile je zaslechla, rychle sklonila hlavu a začala tahat za struky, seč jí síly stačily. Nancy jakbysmet. Vtom do chlíva nakráčel muž s rukama v bok a všechny si je prohlížel. Alice svůdně zvedla hlavu a zahleděla se mu do očí. „Dobré

odpoledne, pane Nathanieli.“ Usmála se, až se jí v růžolících tvářích vytvořily dolíčky.

Nathaniel se rozhlédl po chlívě. Podíval se na Grace a pak zpátky na Alici. „Jak se vám dnes dojí, Alice? Jestlipak vás krávy poslouchají?“

„Ale to víte, že jo,“ odvětila Alice. „Mému hřejivému doteku žádná neodolá.“

„Dojíme tu celý den, pane Nathanieli.“ Nancy na svou sestru po očku mrkla. „Ale v noci síly obě vždycky najdeme, víte, co mám na mysli.“

Nathaniel dál mluvil jen k Alici. „Však takovou kyprou děvečku pozorovat při práci, to je vždycky radost. Měl bych sem do chlíva asi chodit častěji, abych vám pomohl s těmi vědry. To mám moc rád, sladkou vůni mléka a sena a k tomu děvečku s růžolící tvářičkou.“

Nancy si zabrbala pod vousy: „Některé z nás se o sebe starají. To my s Alicí nejsme žádné špindíry, které na poli plej řepu a mají šaty celé zabláčené.“ Vrhla pohled na Grace a potutelně se usmála.

„Hezký den přeju, Alice,“ řekl Nathaniel a náznakem vysekl pukrle. „Třeba se ještě večer potkáme, když ustane ten déšť.“

Nancy pozorovala, jak kráčí pryč, a pak zašeptala: „Sucho, nebo déšť, mužský prut je pořád stejný.“ Zakryla si ústa dlaní a rozvihňala se. Alice pevně sevřela rty a tiše se uchechtla. Nancy se naklonila ke Grace. „Tak se zdá, že pan Nathaniel má oči jen pro mou sestru.“

„Jen co je pravda,“ přitakala Grace. Vědro už měla skoro plné a srdce jí pukalo žalem. Nathaniel věděl, že tam sedí také, a přesto se choval, jako by tam vůbec nebyla. K Alici promlouval milounce s vědomím, že je Grace pozoruje, a určitě mu bylo jasné, že jí ta slova roztrhají srdce na kusy. Od té doby, co ji doprovodil z Ashcombu domů, už se neviděli. Grace na něj skoro každý večer čekala v zahradě s nadějí, že

se přeci jen jednou objeví u branky. Ševelivé studánce už po čtyři týdny šeptala něžná láskyplná slůvka, ale už se nevrátil.

Říkala si, jestli by za ním neměla vyběhnout a zavolat na něj, zeptat se ho, proč ji takto zavrhl, čím si to zasloužila, že se k ní tak chová, ale hluboko uvnitř znala odpověď. Odkopl ji jako prašivého psa a místo ní si vyhlédl Alici. Se zármu-
tkem si vybavila, co jí jednou říkala bába Bett – že někteří mužští „jsou pěkní prevíti“, jedné se dvoří, a když ji dostanou, už si to pálí za jinou.

Grace si s těžkým srdcem povzdechla a šepem krávé poděkovala za to, že jí dala mléko. Pak se její myšlenky stočily k cestě domů. Věděla o jednom krásně prosluněném břehu, kde po celý rok roste routa. Až se nikdo nebude dívat, trochu si jí natrhá. Potřebovala ji jako sůl.

Selena stála se sklenkou vína ve vyhřáté kuchyni a míchala paellu, zatímco Claire nadšeně pobíhala sem a tam. „A ta kuchyň je tak moderní, ale přitom v obývacíku je to krásně dobové, a k tomu ta zimní zahrada... Seleno, asi se budu muset přestěhovat na venkov. Vybrala sis fakt dobře. Ty centrální kamna tady, ty jsou prostě dokonalé – jako vážně, voní to tu naprosto božsky. A v obývacíku je díky těm kamínkům zase krásně útulno. Neskutečně se mi tu líbí.“

„Chvíli mi trvalo, než jsem se na tom naučila vařit. Napoprvé jsem se tu snažila udělat míchaná vajíčka a úplně jsem je spálila.“ Selena si dopřála první lok vína. „Ale jsem ráda, že jsi z toho takhle nadšená.“

„A jak se ti líbí tobě? Působí na tebe to místní kouzlo?“

„Působí, zotavuju se. Můžu malovat...“

„Jo a ty obrazy. To jsou jedny z tvých nejlepších.“ Claire si dolila. „Budou se prodávat samy. Ale jak jsi namalovala tu větvičku s těmi květy – ten detail je prostě neskutečný.“

„Ten opravář mi řekl, že prý je to strašidelné...“ Při té vzpomínce se Selena pousmála.

„Fakt? Tak to je blázen. Podle mě je to úžasné.“ Claire přeběhla k plotně a přidala do paelly ještě trochu pepře. „Z tohohle na mě úplně dýchá taková domácí pohoda... Kdy že přijdou ti tví kamarádi?“

„V půl osmé, takže tak za dvacet minut nebo tak nějak.“

„Už se hrozně těším, až je poznám. Ach jo, Seleno...“ Claire se zhluboka nadechla a Seleně bylo jasné, že jí chce říct něco hodně důležitého. „Musím ti něco říct. Minulý týden se v galerii zase stavila Veronika.“

„A?“

„Řekla jsem jí, že jestli hledá viníka pro Davidovy poklesky, měla by začít u nich doma. Nebo takhle, spíš jsem jí tak nějak řekla, že David je nenapravitelný sukničkář.“

„Šmarja, a co ona na to?“ zděsila se Selena.

„No, trochu mě ta její reakce překvapila... rozbřečela se.“

„Chudák.“

„Podle mě to ví a řekla jsem přímo do živého...“ Claire povytáhla obočí. „Nemyslím si, že to bylo poprvé, co... no však víš... ulítl.“

Selena vydechla. „No a co jsi teda dělala?“

„Dala jsem jí kapesník a řekla jí, ať si s ním jde promluvit,“ vysvětlila Claire. „Ale prostě jsem si myslela, že bys to asi měla vědět. Takže už za touhle částí svého života můžeš udělat tlustou čáru a posunout se dál.“

„Děkuju. Ty jsi prostě nejlepší kamarádka na světě,“ řekla Selena a objala ji. Pak se zarazila. „Neklepal někdo?“

„Jdi se podívat,“ pobídla ji Claire. „Já připravím stůl v obýváku a ještě trochu promíchám tu rýži. Musím si to pořádně nacvičit, než si koupím tu chatu, že jo...“

Paella slavila velký úspěch a stejně tak ovocný salát, který Selena servírovala jako dezert. Laura jídlo celou dobu nadšeně vychvalovala a směle si přidávala, zatímco si její otec Rob, okouzlující pán v tmavém saku a plátěných kalhotách, brblal pod vousy o tom, jak měl paellu naposledy na dovolené v Andalusii před dvaceti lety, když byla Laura ještě teenager. Oči mu zvlhly, pousmál se a Laura ho povzbudivě chytila za ruku.

Seděli u dřevěného stolu v rohu obývacího pokoje a ve skleněných nádobách poblikávaly čajové svíčky. Claire otevřela druhou lahev vína a nalila si skleničku.

Laura k ní natáhla tu svou a požádala ji, aby jí taky dolila. „Vyprávěla jsem tátovi o těch tvých úžasných obrazech, Seleno...”

Rob zatěkal pohledem mezi Selenou a Claire. „Prý vlastníte galerii v Manchesteru?”

Claire se usmála. „No, spíš je to takový větší obchod, ale ano, prodáváme tam naše obrazy.”

„Ty taky maluješ, Claire?” povytáhla Laura obočí. „A na co se specializuješ? Krajiny a scénérie?”

„Ne, já jsem spíš na taková politická témata, vyzábblé obličeje, hladovějící rodiny – se Selenou máme každá svůj styl a navzájem se doplňujeme. Malujeme úplně jinak a díky tomu máme docela dobře namixované klienty. Ale ty obrazy, které tady Selena zatím namalovala, jsou naprosto skvělé.” Claire ukázala směrem k oknu, na které poklepávala větrem zmítaná trnka. „Třeba ten květ tamhletoho stromu.”

„Už se těším, až si ho prohlédnu,” přitakala Laura.

„Je trochu strašidelná, ta trnka,” podotkl Rob.

Selena se mu podívala do očí. „To přesně říkal ten opravář, co tu byl.”

„Proč strašidelná?” zeptala se Claire.

„Ále,” mávla Laura rukou, jako že vůbec o nic nejde. „Trnka byla kdysi spojována s čarodějnictvím.”

Rob si odkašlal. „Povídá se, že čarodějnice z trnky vyráběly hole i čarodějné hůlky a jejími trny propichovaly voskové figurky vyobrazující ty, které proklely. Ostatně i trnová koruna, kterou měl Ježíš Kristus na hlavě, když visel na kříži, měla být údajně z trnky.“

Selena se otrásla. „Tak to je vážně strašidelné.“

Laura se rozhlédla po místnosti. „Celý tenhle dům je takový strašidelný. Ona teda jak Ševelánka, tak Ashcombe mají neskutečně bohatou historii, co se folklóru a takových věcí týče...“ Všimla si, jak znepokojeně se Seleny tváří. „Ale neboj, to je všechno jenom takové to ‚jedna bába povídala‘, pověry a různé blbosti.“

Rob zavrtěl hlavou. „Četl jsem o historii čarodějnictví v Somersetu. Před staletími probíhaly v Tauntonu čarodějnické procesy.“

Claire vyzunkla víno ze skleničky. „Strašlivé. Z těch příběhů mám noční můry. Dal by si někdo kávu?“

„Já ji udělám.“ Seleny se už už zvedala ze židle, ale Claire ji předběhla.

„Kdepak, já udělám kafe a přinesu čokoládky – ty mentolové, co jsem přivezla, těmi bychom mohli začít.“

„Já jsem úplně plná, už do sebe nic nenacpu,“ protestovala Laura vehementně, ale pak se rozchechtala. „No dobře, tak možná kousíček.“

Když Claire odběhla do kuchyně, Seleny se s hlavou plnou myšlenek na to, co jim před chvílí vyprávěl Rob, přesunula k oknu a pohledem umělce si prohlížela trnku, která stála hned za ním. Byl to úzký rozvětvený strom, zakrýval asi tak půl okna. Zahleděla se do dále mezi stíny. Nízko na obloze plul stříbrný srpek měsíce a zemi ozařoval uzounkým paprskem světla.

Laura usrkla doušek vína. „Tati, co kdybychom Selenu taky pozvali na večeri? Mohli bychom udělat kari. Táta dělá skvělé jalfrezi, vid’?“

„Nejradši vařím kořeněná jídla,“ vysvětlil Rob. „Ano, určitě se u nás musíte zastavit, Seleno. Chutnají vám pakory? Ty vařím moc rád...“

„Po těch jeho vege pakorách bych se mohla utlouct,“ přitakala Laura.

„Mňam, to zní skvěle.“ Selena dál upřeně hleděla do zahrady. Po obloze přeletěla sova, za oknem tiše zamávala křídly a Seleně se zdálo, jako by zaslechla dunivou ozvěnu jejího zahoukání. Podívala se směrem ke studni – něco se tam pohybovalo. Na zvíře to bylo moc velké. Selena zamžourala a snažila se rozpoznat, co se to tam mezi všemi těmi stíny hýbe. Zmizelo to a na okamžik ji napadlo, jestli se jí to jen nezdálo. Ale pak to zahlédla znovu – nejprve šlo jen o jakousi siluetu, která se mihla mezi stíny, ale pak spatřila štíhlou postavu ženy. Skoro v té tmě nebyla vidět a stála zády k oknu. Selena zalapala po dechu a sledovala, jak žena v tenkých jednoduchých šatech vykročila na světlo a ruce natáhla k měsíci.

Pak se z kuchyně ozval Clairin pronikavý výkřik.

Celá chalupa náhle potemněla, jen blikotavé světýlko z malé svíčky házelo na stěny mihotající se stíny. Do místnosti se vpotácela Claire a ztěžka oddechovala.

„Bliklo to a najednou všechno zhaslo.“

Selena, sama značně vyděšená, ji povzbudivě objala kolem ramen. „A co se stalo?“

„No, zapojila jsem kávovar do zásuvky a najednou to tam úplně problesklo a celou místností se rozlila totální tma, neviděla jsem si ani na vlastní ruku, i když jsem ji měla přímo před obličejem.“ Claire se celá klepala.

„No jo, tady na venkově bývá fakt tma tmoucí...,“ uklidňovala ji Laura tiše. „Tady ty chaloupky jsou dost odlehlé, takže venku není zrovna moc světla.“

„Nejspíš jen vypadl hlavní jistič,“ pravil Rob rozhodně.

„Přesně tak. Máš baterku?“ zeptala se Laura. „Kde jsou tu pojistky?“

„V chodbě nad vchodovými dveřmi.“ Selena se na moment zamyslela. „Mám pocit, že jsem tam někde na zemi zahlédla i baterku, v krabici s náradím.“

Všichni čtyři jeden za druhým nakráčeli do chodby a v zrnící tmě tápali kolem sebe. Selena nahmatala malou baterku, posvítla na pojistkovou skříň a Rob, který na ni jako jediný dosáhl, nahodil spínač a celou chalupou se opět rozlilo světlo.

Když se vrátili do kuchyně, zjistili, čím to bylo – kávovar vyhodil pojistky a nadobro se rozbil.

„Ještě mám instantní kávu,“ navrhla Selena s nadějí v hlase. „Nebo čaj?“

„Čaj zní skvěle,“ přitakala Laura.

„Já si dám instantní kafe,“ ozvala se Claire. „A taky jsem teda zralá na dvojitou brandy, abych pravdu řekla.“

„Já si dám kávu,“ přidal se Rob.

„Můžeme si s tím sednout do zimní zahrady, kdybyste chtěli. Přesunu si obrazy a udělám tam místo.“

„Jé, tak jo, Seleno,“ zatleskala Laura. „Tam to miluju. Je tam krásně teplo a hodně světla.“

„Jo, je to nejhezčí místnost v chalupě. A já musím spát v té ložnici, která zbyla...“ Claire svěsila koutky. „Je to tam hrozně strašidelné, taková chladná místnost.“

Selena se zamračila. Už zase to slovo „strašidelné“. „Jestli chceš, tak si klidně můžeme prohodit pokoje...“

„Ale ne, promiň, Seleno, to jsem neměla říkat, přeci jen tu musíš bydlet.“ Claire se usmála od ucha k uchu. „Bude to v pohodě – vážně, jestli si dám ke kafi skleničku brandy, budu spát jako zabitá.“

„Tak nedáme si všichni trochu brandy?“ nabídla Selena.

„Já neodmítnu. Po tak skvělém jídle si dám skleničku rád,“ pravil Rob.

„Já jsem dneska řidič, takže pro mě ne...,“ zabrbkala Laura od podnosu s hrnečky.

Claire popadla krabičku čokoládových bonbonů a Selena našla lahev koňaku a několik skleniček.

„Tak se pojďme trochu uklidnit do nejteplejší místnosti v domě,“ nemohla se dočkat Claire.

„Dobrý nápad,“ usmála se Selena a vydala se za nimi do zimní zahrady.

Pořád ještě byla trochu rozrušená, protože nemohla dostat z hlavy tu siluetu, kterou zahlédla venku u study – štíhlou

ženu se vzepjatými pažemi. Nezdálo se jí to, tím si byla jistá – dlouhé šaty, šedý stín ve svitu měsíce.

Selena zavrtěla hlavou, aby myšlenku vypudila z hlavy, a přidala se ke svým přátelům na pohovce v rohu místnosti. Všichni už tam spokojeně klevetili. Obrovským oknem se zahleděla do zadní zahrady, za kterou se rozprostírala pole. Venku se to hemžilo temnými stíny.

V červnu 1682 bylo horko a každý den byl zalitý spalujícím sluncem. Během týdne byla práce na polích dlouhá a náročná, ale o víkendech se v Ashcombu konaly oslavy, kterých se účastnila většina vesničanů.

Proběhly hned dvě letní svatby. Vdávaly se dvě sestry a každá měla docela odlišný obřad. Šestého si Nancy Bryantová na úhuru vyměnila prstýnky s Georgem Shearsem, podsatým nádeníkem, který se ženil v bratrových nejlepších záplatovaných kalhotách. Nevěsta kráčela svému ženichovi radostně vstříc v krásných hnědých šatech. Tytéž na sobě měla i její matka, když se před pětadvaceti lety vdávala, ale stále byly v dobrém stavu. Ženich už předtím stihl U Králova dubu vyzunknout nějaký ten korbel moku, a tak byl ve veselé náladě. Veselce přihlížela celá vesnice, tančilo se za doprovodu píšťal a bubnů, načež mnozí muži opět zmizeli v hostinci, aby šťastnému páru připili na zdraví jedním či dvěma džbánky moku.

Když si o tom Bett Whiteová povídala s Grace, vyjádřila se v tom smyslu, že jí George Shears připadá jako „prasečí rypák a pěkný násoska, který ubohou Nancy přivede akorát tak do neštěstí“, a to vzhledem k tomu, že většinu svého už tak mizerného výdělků rozfrcal U Králova dubu. Vysvětlila své vnučce, že ve svazku musí manželka žít pod holí svého muže, a jestliže si chudinka Nancy Bryantová vybrala za

manžela mužského, který ji bude bít a soužit, pak je to její úděl a musí si s ním sama poradit až do konce svých dní.

Ale ke konci měsíce, sedmadvacátého, pojal Nathaniel Harper za manželku Alici Bryantovou, a to už byla jiná veselice. Nevěsta v bílých šatech a s dolíčky v růžolících tvářích se zářivě usmívala u oltáře v kostele svatého Bartoloměje. Josef Harper na svatbě svého jediného syna nijak nešetřil – dokonce i Harriet ve svém novém čepci jen zářila a na setkání všem vyprávěla, jak jim Alice přivede na svět aspoň šest vnoučat a že si statek pod Nathanielovým vedením povede nebývale dobře. Jejich sňatek připodobnila k manželství puritánského vůdce Olivera Cromwella a jeho ženy Elizabet – že prý to bude svazek plný povinností, obezřetnosti a tvrdé práce, nicméně Alice se na Nathaniela dívala s neskrývaným obdivem.

Grace a Bett čekaly před kostelem v davu vesničanů, aby nevěstě hodily na hlavu pšenici – to aby se jí dařilo a měla hodně dětí. Grace přejížděla pohledem po všech těch usměvavých tvářích. V uších jí zněl hlasitý jásot a šťastní novomanželé měli oči jen pro sebe. Tak moc si přála, aby bývala mohla zůstat doma. Když manželé vyšli z kostela, slunce jim zářilo vysoko nad hlavami, Alice rozdávala zářivé úsměvy, zato Nathaniel se tvářil o něco vážněji, zkrátka jako muž, který už přemítá o svých povinnostech, a ostatní je zatím zasypávali zrníčky a jásali. Grace v jedné ruce svírala kytičku levandulových stonků a sedmikrásek a tou druhou nevěstě hodila zrníčka pšenice něžně k nohám. Když se pak novomanželé objali, Grace se od nich nešťastně odvrátila. Podívala se na Bett, která spolu s celým Ashcombem výskala a mávala. Nenápadně se vytratila a zamířila k hřbitovu, kde už měla mezi identickými náhrobky vyšlapanou cestičku až k malinké vyvýšenině, kterou obklopovaly podobně veliké mohyly.

Grace poklekla k hrobu a položila na něj květiny. Sklonila hlavu, zavřela oči a šeptem pronesla tichou modlitbu. Pak špitla: „Nechť tam u Něj navždy odpočíváš v pokoji, milovaná

maminko.“ Poté chvíli jen tak bez hnutí klečela a přemýšlela. Slunce svítilo ostošest a paprsky ji hřály na zádech. Grace bylo neskutečné horko a ve lněných šatech, čepci a šátku se jí udělalo poněkud nevolno. Před očima se jí míhaly obrázky šťastných novomanželů. Zatímco Alice se jen červenala, na Nathanielově svraštělém čele se zračila vyspělost a váženost. V uších jí stále zněl rozjařený jásot a zvuk píšťaly a bubnu.

„Opravdu jim do manželství přeji jen to nejlepší,“ sten se jí zalkl v hrdle. „Kéž bys tu mohla být se mnou.“ Po tváři jí stekla slza. „Kdybys mi tak mohla pomoci. Každíčký den se mi dělá zle od žaludku a s chudákem tatíčkem si o tom promluvit nemohu. Dokonce i teď sedí doma v křesle. Venku svítí sluníčko a všude je spousta veselí, ale on si raději nahřívá kosti u ohně. A já... ach, mamičko, jak já jsem nešťastná...“ Grace se zarazila. Někdo za ní stál. Cítila, že tam někdo je, stojí blízko a pozoruje ji.

Otočila se a spatřila Bett Whiteovou se založenýma rukama, jak pozorně zkoumá její výraz, jako když sečtělý člověk studuje knihu.

„Babičko...“ Grace se začervenala. „Povídala jsem si s maminkou... Často jí sem chodím svěřit, co mne tíží na srdci...“

„Mně to vysvětlovat nemusíš, dítě,“ pronesla Bett konejšivě a natáhla k ní ruku. „Pojď, půjdeme domů. Napijeme se a dáme si něco na zub. Myslím, že si máme hodně co povídat.“

Grace si bábu nervózně prohlédla. „A o čem?“

Bett se na ni usmála a kolem očí se jí vytvořily malinkaté vrásky. „Když si spolu ženské přijdou poklábosit, často se z toho zrodí víc než jen nějaké to tlachání. A navíc mám hlad.“

Když došly až k Bett do chaloupky, posadily se ke stolu.

Bett se naklonila ke Grace a položila jí dlaň na ruku.

„Jápak se má otec?“

„Odpočívá doma. Dnes byl unavený a na Alicinu veselku se mu nechťelo. Nechala jsem mu tam kus chleba s masem a také nějaký mok.“

„A ty jsi už dnes jedla, Gracie?“

Grace zavrtěla hlavou. „Neměla jsem hlad, babičko.“

„Nějak jsi nám pohubla...“

Grace se zatvářila překvapeně a Bett si ji prohlédla pořádně zblízka – unavené oči, skelný pohled a k tomu mělkou brada.

Povzdechla si. „Připadá mi, že jsi pohubla na těle, ale v obličeji ses vyspravila...“

Grace si složila ruce do klína. „Nemám si s kým popovídat, babi. Ale nejsem poslední dobou v dobrém rozpoložení, drží se mne melancholie a nemohu se jí nijak zbavit.“

„A nemá v tom takhle náhodou prsty pan Nathaniel?“

„Toho musím dostat z hlavy. Teď už je ženatý s Alicí.“

„To tedy ano, všechny myšlenky na něj musíš hodit za hlavu...,“ pronesla Bett zamysleně a změřila si Grace pohledem. Pak se prudce nadechla. „Gracie, jestlipak jsi poslední dobou nepila svařenou směs vavřínu, mořeny, pepřovníku, šalvěje a jalovce? Víš, proč se tě na to ptám. Tenhle lektvar dívky pijí, když se chtějí zbavit...“

„Ne, to ne...“ Grace nesměle vzhledla, oči jako talíře. Promlouvala tiše. „Dávala jsem si odvar z routy.“

„Routa může být ve větším množství pěkně nebezpečná. A zabralo to?“

„Nejprve jsem si myslela, že je mi zle právě z ní, ale teď už tuším, že ne. Dělá se mi špatně skoro každé ráno a jíst mi nechutná.“

Bett vzala Graceinu ruku do dlaní, upřeně se na ni dívala a oči se jí leskly. „Co se mezi vámi stalo, mezi tebou a mladým statkářem?“

„Nikomu jsem o tom neřekla, babičko.“

„Tak teď je na to ten správný čas – nikdo tu není, jen já, a myslím, že ti mohu pomoci.“

Grace se bábě zahleděla do očí a neviděla v nich nic než ochotu a porozumění. Toužila po tom se jí se vším svěřit.

Rozechvěle se nadechla. „V Nathanielovi jsem se zmýlila. Myslela jsem, že mne miluje, jenže mne zklamal.“

Bett přikývla a konejšivým hlasem odpověděla: „Však já to na tobě vidím. Pro nás, co si takových věcí všímáme, jsou na tobě ty změny jasně patrné. Kdy k tomu došlo?“

„Po jarní slavnosti, když jsme Kitty Stokesové pomohly přivést dítě na svět. Doprovodil mne domů a pak nechtěl za žádnou cenu odejít.“

„Snažila ses to řešit routou, jenže ta nezabrala. Takže jsi už po dva úplňky nekrvácela, je to tak?“

„Ano.“ Grace přikývla a oči se jí zalily slzami. „Už pro to nemohu víc udělat.“

„Pak se s těmi následky halt budeme muset vypořádat a všechno to nějak napravit,“ řekla Bett rozhodně. „Teď přijde zima a budeš si muset povolit šaty, nesmíš si je moc pevně utahovat. Ale před statkářem Harperem to musíme ututlat, jak dlouho to jen půjde, protože potřebuješ pracovat. V listopadu i prosinci bude zima, tak se budeš moct zabalit do teplého šálu. Třeba si tak paní Harriet tvého stavu nevšimne a budeš moci dál dojit krávy ještě o svátku Tří svatých, i když to už bude děťátko o něco větší. A možná se ti to podaří schovat i přes vánoční svátky. Řekla bych, že dítě přijde někdy v únoru, na konci zimy. Dá-li Bůh, tak budu snad stále ještě tady mezi živými, abych ti ho pomohla přivést na svět.“

Grace se třásla ruka. „Babičko, prosím, odpusťte mi, že jsem to všechno špatné způsobila...“

Bett svou vnučku něžně chytila za bradu. „Ale kdepak, moje Gracie, to ne ty, ale naopak tobě bylo ublíženo. A k tomu doma žádnou matku nemáš, která by tě před takovými věcmi varovala.“ Čelo se jí vztekem zvrásnilo. „Tedy, to mne tak rozčílilo.“

„Ale co se mnou bude? A co s tím dítětem?“

„Mluvila jsi o tom s Nathanielem Harperem?“

„To bych si nedovolila, babičko. Ani se na mne nepodívá. Zaslíbil se Alici Bryantové, a pokud by se ho na to někdo ptal, může odpovědět, že jeho to není.“

„Ach, Gracie.“ Bett si povzdechla, až se z toho celá její drobná postava otřásla. „Uděláme, co bude v našich silách. A mezitím musíme jen přijít na to, jak tě udržet při síle. Připravím ti čaj ze zázvoru a ty si ho vezmeš s sebou domů, budeš ho pít každícké ráno, a pak v srpnu ti udělám odvar z listí maliníku, to tě připraví na porod.“

„Všichni se mi budou vyhýbat, nenávidět mne...“

„Gracie, na nic takového teď nemysli. Však si samy nějak poradíme. Pomohu ti najít rostlinky a vyrobit talismany. Když se budeme držet dávných postupů, ochráníme tebe i to malé. Pomůžeme si vřetenem a šitím, dobře využijeme čas, který máme, k tomu, abychom pro děťátko vyrobily oblečky. Já ti pomohu a společně se těmi těžkými časy nějak prokoušeme.“ Bett stiskla Grace prsty. „A třeba se nám to nakonec podaří obrátit v radostné období.“

Grace se jí podívala do očí. „Budu se snažit, jak jen to půjde. Ale co tatínek? Jak mu to mám povědět? Bude pro něj zklamáním, do čeho jsem ho to přivedla. Určitě si bude dělat starosti s dalším hladovým krkem...“ Oči se jí zalily slzami, hrdlo se jí sevřelo, rozvzlykala se, tvář si schovala do dlaní a tichounce plakala.

„Klid.“ Bett vstala ze židle a sevřela Grace hlavu do náruče. „No tak, už klid. S Willem si starosti nedělej. Bude-li to třeba, já mu to vysvětlím. Však my si už nějak poradíme. I ve smutku a beznaději si nakonec najdeme lásku a potěšení. Pomáhej mi Bůh, Gracie, na to ti dám své slovo.“

Selena svraštěla čelo, zakousla se do spodního rtu a soustředěně si prohlížela plátno. Se štětcem v ruce stála ve vyhřáté zahradě, kterou se prolínala sladká vůně, před sebou malířský stojan a malovala starou kamennou studnu a pole vyčínající zpoza zídky na okraji zahrady. Na první květnový týden bylo teplo, v dlouhých stéblech trávy bzučely včely, a jak si na štětec nabírala barvu a nanášela ji na plátno, pokožka na ruku i na nohu jí zářila. S kompozicí obrazu si moc nevěděla rady – studna stála skoro uprostřed malby a zlatavé pole v pozadí se topilo v jasném letním slunečním svitu. I přesto ale jako by tam něco chybělo – za boha nedokázala uchopit ten nepatrný detail, který by obraz přivedl k životu, neustále jí unikal. Raději se tedy soustředila na tahy štětcem a na okraj jednoho z mraků přidala trochu světle šedé barvy.

Sevěla rty a vzpomněla si na Claire. Odjela před čtyřmi dny v pondělí ráno s tím, že se jí tu moc líbilo a že koncem června přijede zas. Vlastně ji pobyt v Ševalánce popostrčil k rozhodnutí konečně do galerie najmout někoho na výpomoc, aby měla sama víc času na malování a mohla Selenu přijet zase brzy navštívit. Jediná stinná stránka, jak Claire s úšklebkem podotkla, byla ta ložnice, ze které měla noční můry, což Selena chápala. Bylo tam podivně chladno.

Navíc jí přišla zpráva od Laury, ve které ji nadšeně zvala na skleničku U Králova dubu, že prý se tam musí brzy sejít

a taky že k nim musí o víkendu přijít na večeři. Selena bez váhání přijala. Užívala si dokonalého života, většinu času malovala úplně o samotě, ale přitom měla i jistý příslib společenského života. Sama o sobě by se asi jinak s ostatními moc nestýkala.

Dala se znovu do malování. Půvabná venkovská scenérie jí teď přesně ladila s celkovým rozpořádáním – byla plná optimismu, měla dobrou náladu, těšila se z toho, že svítí sluníčko všude kolem ní i na plátně, ale celkově tomu obrazu zkrátka něco chybělo. Znovu se zahleděla na malou kameninou studnu, kterou namalovala lehce vpravo od středu. Možná, že nebyla na střed obrazu dostatečně výrazná. Třeba se ztrácí v té rozlehlosti okolních zelených polí a azurové oblohy.

Selenu z myšlenek vytrhl zvuk chrčícího motoru, jak se bránou na příjezdovou cestu přikodrcal land rover. Řidiče poznala podle úsměvu i toho jeho rozjařeného mávání – byl to Matty, ten, co ji nedávno vezl domů z hospody. Vedle něj seděla mladá žena celá oděná do pestrobarevného oblečení a s vlasy vyčesanými do vysokého culíku.

Vyskočili z auta a zamířili k ní. „Čau!“ zavolal Matty.

„Ahoj.“ Selena odložila štětec.

Matty si prohlédl obraz, který zrovna malovala. „Teda, to je idylka, je to takové uklidňující.“

Vtom jí to docvaklo. Celou dobu přemýšlela, co ji na tom obraze tak irituje, a Matty teď uhodil hřebíček na hlavičku – zachytila to všechno až moc mírumilovně. Chce to nějaký rozruch, tísnivější atmosféru.

Otočila se k ženě stojící vedle Mattyho. Křížem jí přes rameno visela hnědá kožená kabelka a na sobě měla dlouhé květované šaty a polobotky. Selena k ní natáhla ruku, aby ji přivítala. „Zdravím.“

„Ahoj,“ pozdravila Selenu. „Snad nevadí, že jsem přijela s Mattym...“

„Přivezl jsem nějaké to dřevo,“ ukázal Matty palcem k autu.

„Chtěla jsem tě poznat a pozdravit tě. Navíc tu máš v zahradě nejspíš spoustu zajímavých bylinek a moc ráda bych se na ně mrkla.“

„To je Joely Doranová, moje přítelkyně,“ představil ji Matty.

„Ale samozřejmě. Ráda tě poznávám.“ Selena pozorovala, jak se Joely rozhlíží po zahradě a hlavně po záhonku s bylinkami. „Já se v nich moc nevyznám, ale prosím, posluž si.“

„Jó, to Joely ti o nich poví všechno... je tak trochu odbornice,“ zaculil se Matty. „No a já bych ti mezitím složil to dříví do toho přístřešku za chalupou, co ty na to?“

„Jo, to by bylo skvělé.“ Selena se otočila k Joely. „No, tak mi o těch bylinkách něco pověz...“

Joely zamířila ke studni, za kterou se nacházel vyvýšený záhon a za ním ještě malá zahrádka se spoustou různých rostlin. Ukázala na ni prstem ověšeným stříbrnými prsteny. „Máš tu všechny bylinky potřebné na vaření, daří se jim tu moc dobře.“

„Já poznám akorát tak tymián, mátu, šalvěj a nějakou tu petržel.“

„Je tu spousta druhů – tohle vypadá jako šalvěj ananasová, tymián citronový a taky tu máš čokoládovou mátu. Máš tu parádní zásobu,“ usmála se Joely. „A máš mnohem upravenější zahrádku než já... u mě je to o dost divočejší, ale taky mám na záhonku spoustu užitečných léčivých bylinek.“ Ukázala za vyvýšený záhon. „Ty tu máš taky pár skvělých léčivek. Dívej, tady máš heřmánek a tady řimbabu... a dokonce i kozlík lékařský, a podívej na tu úrodu kostivalu. To je úžasná zahrádka.“

Matty si zrovna házel na záda pytel polínek a po okraji pozemku je táhl k přístřešku.

Selena se podívala na Joely a usmála se. „Nechceš jít dál a dát si šálek čaje?“

„Moc ráda.“ Joely zavolala na Mattyho: „My jdeme dovnitř na čaj.“ Když procházely chodbou, Joely se zeptala: „Děláš si čaj z vlastních bylinek?“

„Ne...“

„Asi máš hrozně moc práce s malováním, vid', ale jestli chceš, tak ti přinesu trochu kopřivového čaje – zrovna jsem si doma usušila pár lístků.“

„Děkuju,“ odpověděla Selen. „Na co jsou vlastně kopřivy dobré?“

„Jsou močopudné, takže pomáhají z těla vyplavovat toxiny. Navíc jsou bohaté na polyfenoly, které jsou dobré jako prevence proti chronickým onemocněním, třeba cukrovce nebo různým srdečním chorobám.“

„Aha,“ odvětila Selen. „Tak to abych si teda trochu dala.“

„A navíc je čaj z nich fakt osvěžující.“ Joely stála v obývacím pokoji hned vedle Seleny. Z kamen sice sálalo teplo, ale uvnitř byla i tak o dost větší zima než venku.

Selen. si všimla, jak se třese, a tak navrhl: „Nepůjdeme radši do kuchyně?“

„Tohle je podivná místnost, že?“ zatřásla Joely hlavou, až jí vlasy v culíku ovívaly ramena. „Cítíš to taky?“

„Jako tu zimu?“ zamračila se Selen.

„Zimu taky, to jo, ale ještě něco. Rozhodně tu... něco je.“

„Aha?“ Selen. cítila, jak jí celé tělo tuhne, a chtěla, aby ji Joely následovala do kuchyně, jenže ona jen nepřítomně hleděla do ohně a pak z okna, kamsi za trnku. Bílé květy už mezitím odkvetly a zůstala po nich jen zešedlá bezútěšná kvítka.

„Ano, rozhodně je tu tak nějak podivně smutno,“ konstatovala Joely, ale pak si všimla, jak znepokojeně se Selen. tváří, a nasadila veselý úsměv. „Ale ty to tu určitě rozveselíš. Tak co, dáme si ten čaj?“

Cestou do kuchyně se k nim přidal i Matty a s dutým cvaknutím za sebou zavřel vstupní dveře. Usmála se na ně oba. „Můžu vám nabídnout buďto čaj, nebo instantní kávu. Kávovar mi o víkendu shořel. Lesley slíbila, že ho vymění za

nový, ale já jí řekla, že nemusí spěchat, protože kafe zase tolik nepiju.“

„Já si dám jakýkoli ovocný čaj a Matty taky. A kdybys měla trochu medu, tak by to bylo skvělé.“ Joely se rozhlédla po kuchyni. „Páni, tady ta místnost je krásně příjemná a ta nová zimní zahrada je nádherná.“

„My žijeme v obytnáku,“ vysvětlil Matty. „Joely není na tolik prostoru zvyklá.“

Vyměnili si pohledy a Joely celá zářila. „Ale náš prostor je přece venku, Matty. Na poli můžeme pěstovat i vařit a dělat tam, cokoli se nám zlíbí.“ Vzala si od Seleny hrnek, který jí podávala. „Na půl cesty od Hořejilmského úvozu máme vlastní políčko, kousek za Ashcombem. Je to tam fakt krásné, máme výhled na celé Černé vrchy. Někdy se u nás musíš stavit.“

„To bych moc ráda.“ Selena podala Mattymu ovocný čaj. V tichosti spolu seděli u stolu a Selena si uvědomila, jak ráda k sobě domů zve návštěvy a seznamuje se s novými lidmi. Zamyšleně sevřela hrnek v dlaních a prohlížela si Joelynin klidný výraz a Mattyho uvolněný úsměv. Záviděla jim, jak pohodlně se oba cítí v prostředí, ve kterém žijí – vypadali, jako by na venkov vyloženě patřili a jako by venkov patřil jim. Vtom ji napadla otázka. „Vážně bych se chtěla o těch bylinkách dozvědět něco víc. Já při vaření používám jen ty úplně základní, ale dají se použít na nejrůznější věci, že?“

Joely byla nadšená. „Jasně! Já třeba vyrábím pleťovou masku z aloe vera a bazalky, zázvoru a kurkumy... Můžu ti dát jednu nebo dvě rostlinky aloe vera. A taky si dělám odvar z řimbaby na boľehlav...“

Matty se zasmál. „A taky peče skvělý chleba, vaří dušené maso a peče výtečné koláče, takže nás prostě někdy musíš přijít navštívit.“

„To by bylo super.“ Selena přemítala nad tím, jak moc si tu návštěvu u nich v obytnáku užije, se vším tím prostorem venku a tím senzačním výhledem. V hlavě se jí zrodil obraz

krajiny plné matně zelené a hnědočervené barvy, panorama z mozaiky. Pak si všimla, že hosté už dopili čaj, a rychle se vytrhla ze snění. „Mimochodem, je tady i pec na chleba. Ale už se nejspíš nepoužívá.“

„Jé, můžu se podívat?“ zvolala Joely. „Tohle je neskutečně zajímavý dům. Musí se tu skvěle bydlet. Matty říkal, že si to tu pronajímáš na několik měsíců, abys mohla malovat. To je parádní.“

„Tudy.“ Selena odsunula hrnek s čajem, vstala ze židle a zavedla je oba do obývacího pokoje, kde ukázala na boční stěnu krbu. „Ta stará pec na chleba je napravo, tamhle vzadu.“

Joely se protáhla za pohovkou, dlouhé šaty se jí zachytily o polštář, a zblízka si prohlédla pec na chleba schovanou za postranní obezdívkou. „Páni, to je úžasné,“ zašeptala obdivně. „Podívej, Matty – ta pec je pořád nahřátá, protože se topí v těch kamnech. Tady by to bylo ideální na kynutí těsta.“ Otočila se k Seleně. „Představ si to, že ještě před pár sty lety nemohly ženy vařit na ničem jiném než na otevřeném ohni a tady v té píce. Ten dům je vážně fascinující. Víš o něm hodně informací, Seleno?“

„Ani ne,“ zavrtěla Selena hlavou. „Vím, že tady ta část byla postavená v sedmnáctém století – Lesley říkala, že tamhle, jak je ta alkovna, bývalo dřív schodiště, které vedlo přímo do horní ložnice, do té druhé, než kde spím já. Ta původní bývala rozdělená na dva pokoje.“

„To je neskutečně zajímavé.“ Joely vzrušeně koulela očima. „Má to tu opravdu neskutečnou atmosféru.“

„Jste tady kdykoli vítáni.“

„To je super, určitě se stavím, díky, Seleno... A kdyby ti to nevadilo, tak bych si příště ustříhla trochu té ananasové šalvěje.“

„Už bychom měli jít,“ upozornil ji Matty. „Ještě musím dovézt dříví nahoru na statek. Ale kdybys byla pro, určitě bychom se zase brzy stavili.“

„A třeba se znovu potkáme v hospodě?“ Selena je doprovodila ke dveřím. „Já se zase musím vrátit k malování.“

Vyšourali se do zahrady.

Joely zrovna Selenu objímala na rozloučenou, když Matty vykřikl: „Ale ne, tvůj obraz...“, a rozběhl se ke stojanu, který se zřejmě musel převrátit a spadl na zem. „Dopadl tou pomalovanou stranou dolů.“ Zvedl plátno ze země a Joely se Selenou mezitím postavily stojan a posbíraly štětky. „Asi to sfoukl vítr.“

Selena zavrtěla hlavou. Nikde ani náznak větru, vzduch byl nehybný jako zadržený dech. Postavila malbu na stojan a se zklamáním v očích si ho prohlížela. Spousta barev, které nestihly zaschnout, se rozmazala, zeleň kopců se prolula s azurovou oblohou a smíchaly se v nevábnou tmavě šedou.

Joely to rozhodilo. „Ale není zničený, že ne?“

Selena si zamyšleně prohrábla vlasy a nakonec řekla: „Ále, to bude dobré. Prostě ten vršek přemaluju. Nemějte obavy.“ Usmála se na ně tak vesele, jak jen to šlo. „Moc děkuju za to dříví, Matty. A tebe jsem, Joely, moc ráda poznala. Doufám, že se zase brzy uvidíme.“

„To bych moc ráda.“ Joely ji ještě jednou letmo objala. „A díky za ten čaj.“

„Měj se, Seleno,“ zavolal Matty, ale Selena už byla myšlenkami zpátky u svého obrazu a skoro ho neslyšela. Zaznamenala, že Matty nastartoval land rover, motor zarachotil, auto odsvištělo pryč, zahradou se rozhostilo ticho a nebylo slyšet nic než bzucení hmyzu. Selena si upřeně prohlížela svůj výtvor a hlavou se jí honila spousta myšlenek – věděla přesně, jak to spravit. Smíchala několik barev – púlnoční modrou, stříbrnou, šedobílou a temně černou. Pak se zahleděla na rozmazané plátno, odshora začala nanášet silné vrstvy nově namíchané tmavé barvy a postupně přemalovávala azurově modrou oblohu. Kopce najednou získaly tmavě zelený odstín,

obloha potemněla, byla stále tmavší a tmavší. Pak k ní ještě Selena přimalovala měsíc a stíny krčící se za studnou.

Čas poskočil a Selena si ani nevšimla, jak se ochladilo, když slunce zapadlo za Návršní statek. Sluneční svit už jí nezahříval ani ruce, ani nohy. Malovala a malovala, dokud obloha nezešedla a světlo se zcela nevytratilo.

Teprve tehdy poodstoupila a s úsměvem si své dílo prohlédla. Teď byla studna v centru všeho a v pozadí se rýsovala potemnělá pole. Na obloze svítil měsíc a okolní mraky halil do třpytivé záře. Bylo slyšet sovu, jak s roztaženými křídly prolétala kolem. A uprostřed toho všeho stála drobná postava v dlouhých šatech, průsvitný šedý stín se zdviženýma rukama.

Když Laura vyjížděla z příjezdové cesty, Selena jí srdečně mávala na rozloučenou – trvala na tom, že ji po večeři musí hodit domů. Strávili spolu úchvatný večer, který bohužel uběhl mrknutím oka.

Selena vsunula klíč do zámku a byla opravdu ráda, že předtím nechala všude rozsvíceno – už se tam nikdy nechtěla vrátit po tmě. Rychle prosvištěla obývánkem, kde bylo navzdory hořícímu ohni pořád chladno, vešla do kuchyně, sundala si bundu, zula boty a protáhla si nohy. Bylo už něco po půlnoci čili vlastně neděle ráno, takže teď půjde rovnou do postele a osprchuje se, až se vzbudí.

Vyběhla nahoru, schody brala po dvou, a už se nemohla dočkat, jak se zachumlá do teplé postele – k večeři si dala jen jednu sklenku vína. Laura trvala na tom, že Selena musí ochutnat otcovy pakory, no a tím pádem už jí nezbylo vůbec žádné místo na kuřecí jalfrezi, které vzápětí přistály na stole. Vstoupila na odpočívadlo mezi dvěma horními ložnicemi – dveře do druhého pokoje byly pootevřené. Selena je se skřípěním prudce zavřela.

O deset minut později už ležela v posteli a místnost ozařovala jen slabounká lampička. Říkala si, že by si mohla něco jen tak dvacet minut číst, ale nakonec si to rozmyslela, zhasla a zavřela oči. Zatímco se snažila usnout, hlavou se jí neustále honily útržky večerní konverzace. Rob s Laurou ji bavili

anekdotami o Robově lásce k dějinám. Lauře přišlo legrační, že Řím založili dva bratři, které vychovala vlčice – její děti ve škole moc baví o tom hrát divadlo. Rob zase zaníceně vyprávěl, že je členem několika místních spolků, nedávno navštívil muzeum v Tauntonu a prohlédl si tam největší sbírku římských mincí nalezenou v jedné nádobě ve Fromě. Seleně Rob připadal fascinující – líbilo se jí, jak mu zářily oči, když nadšeně vykládal o svém výzkumu. Chvilí také klábosili o Seleniných obrazech a zmínila se jim o Joely. Laura říkala, že prý jí v Ashcombu všichni dobře znají jako bylinkářku, lidé mají zájem hlavně o ty její fantastické pleťové krémy.

Selena dýchala zhluboka a snažila se tok myšlenek trochu usměrnit, aby konečně usnula. Zrovna teď by se ten Joelynin heřmánkový nebo jakýkoli jiný čaj na spaní docela hodil, pomyslela si s lehkou dávkou ironie. Otevřela oči, v pokoji byla tma jako v pytli a přes tu zrnivou temnotu nebyla vidět ani židle nebo skříň v rohu místnosti. Trochu strnula, když si vzpomněla na tu mlhavou postavu, kterou zahlédla u staré studny v zahradě – drobná postava se zdviženýma rukama, jako by snad mávala na pozdrav. Pořád dokola si opakovala, že se jí to určitě jen zdálo a nejspíš jí měsíční svit dohromady se stíny poškádlil představivost. Nikdo tam nebyl. V Chatě Trnka se jí moc líbilo, skvěle se jí tam malovalo a jen proto, že je to stará chalupa, tu a tam někde zapraská a panuje v ní trochu zvláštní atmosféra, si nenechá kazit pobyt. Malovala tu dobré obrazy, které jdou na odbyt, to ticho a ten klid jí dělaly dobře, pomalu se tu hojily všechny její rány a na Davida i to, o co přišla, tu myslela čím dál méně.

Selena se přetočila na bok a vydechla. Cítila, že se spánek konečně dostavuje. Byla v bezpečí, v teple, prsty u nohou měla zachumlané pod měkkou dekou a pomalinku se propadala do snu. Dýchala zhluboka a pravidelně, už skoro spala, když vtom něco zaslechla – jasné a zřetelné zvuky zpoza dveří do ložnice. Lusknutím prstu byla vzhůru, bedlivě se

soustředila a poslouchala. Bylo to vzlyknutí, sice tichounké, ale rozhodně tam někdo chraplavě zasténal. Stoprocentně něco slyšela, byla si jistá. Vycházelo to buďto z odpočívadla, nebo odněkud tím směrem.

Teď už zcela probuzená nastražila uši a se zatajeným dechem čekala, jestli se ozvou nějaké další zvuky. Napadlo ji, že se možná nějakému vetřelci podařilo vplížit dovnitř, zatímco byla pryč, ale nezdálo se jí to příliš pravděpodobné, vždyť bylo zamčeno. Mozek jel na plné obrátky a snažila se vymyslet, co bude dělat. Na chvíli zavládlo až ohlušující ticho, ale pak se ozvalo cvaknutí západky a skřípot otevírajících se dveří. Vzpomněla si, že dveře do vedlejší ložnice zavírala, ale teď slyšela, jak se otevírají. Jak je „někdo“ otevírá.

Selena se nemohla ani hnout, z hrudi se jí dral sípot a pozorně poslouchala. Zimou i strachy jí běhal mráz po zádech a po bedrech jí stékały čůrky ledového potu. Schoulila se pod deku a čekala. Potom na odpočívadle zaslechla tichounké kroky, skoro nebyly slyšet, ale byla si naprosto jistá, že tam někdo je. Otevřela pusku, že něco zavolá, ale slova se jí zadrla v hrdle. Někdo určitě stál přímo za dveřmi do ložnice a každou chvíli je otevře, cítila to. Přála si, aby měla sílu vstát, rozsvítit, celý pokoj zaplavit světlem, rozrazit dveře a dokázat si, že tam nikdo není. Že má jenom příliš bujnou fantazii.

Pak se ozval další zvuk, táhlý a tupý skřípot kovu – západka dveří do její ložnice se pomalu zvedala. Cítila, jak jí celé tělo tuhne, a stočila se do klubíčka. Jako by se zastavil čas, jen tam tak ležela, ztuhlá a schoulená. Zoufale natahovala uši a poslouchala, jak jen to šlo, ale neslyšela nic než tlukot vlastního srdce.

Choulila se pod dekou, oči pevně zavřené, a doufala, že se jí podaří usnout.

Druhý den se Selena vzbudila nezvykle pozdě, až po půl deváté. Když včera konečně zabrala, spalo se jí až překvapivě dobře. V pyžamu vyklouzla zpod deky a chystala se jít do sprchy, ale pak si to rozmyslela. Zastavila se u dveří do ložnice – byly zavřené, přesně tak, jak je nechala. Vůbec nic se nezměnilo. Takhle za světla jí bylo jasné, že měla včera večer jen moc bujnou fantazii. Zaslechla prostě jen obyčejný vítr a v hlavě si ho přetvořila v něco nadpřirozeného. Možná ji dostihlo to, co Joely říkala o té atmosféře v domě, a taky jak se pořád dokola opakovalo to slovo „strašidelné“. Teď poránu měla mysl klidnou a soustředěnou. Nejdřív si asi vsugerovala to zasténání a pak už se nabalovalo jedno na druhé – starý dům prostě občas sem tam zavrže, a to tím spíš, když se do něj opře vítr.

Položila ruku na kliku a chvíli váhala, načež dveře rozrazila a vkročila na odpočívadlo. I přes chlad a šero se vše zdálo být tak, jak má. Opatrně se vydala k vedlejšímu pokoji a zatajila dech. Dveře byly pootevřené. Včera večer je určitě zavírala a teď byly otevřené, jen malá škvíрка dávala nahlédnout do místnosti plné stínů. Selena se nadechla a strčila do nich. Otevřely se dokořán, narazily do stěny a se skřípěním se pomalu vracely zpět. Vešla dovnitř. Vzduch v pokoji byl přímo mrazivý, chlad ji přes tenké pyžamo štípal na kůži. Rozhlédla se. Postel byla přesně tak, jak ji Claire před týdnem nechala – příkrývka ustlaná, polštáře naklepané. Mezi rozhrnutými záclonami stála průhledná skleněná váza. Vůbec nic se tu nezměnilo. Selena se rozhodla, že dnes vypere povlečení a otevře okna dokořán, aby mohl dovnitř proudit čerstvý vzduch. Ale nejdřív ze všeho se osprchuje.

Když s umytou hlavou vylezla ze sprchy, bylo už něco po deváté. Zarazila se a poslouchala. Zdálo se jí, jako by někdo dole klepal na vchodové dveře. Rychle se nasoukala do džínnů a bosky se rozběhla dolů po schodech. Voda z vlasů se jí vpíjela do trička.

Pootevřela dveře a k jejímu překvapení spatřila onoho opraváře, ale tentokrát vypadal o dost elegantněji – byl vysoký, štíhlý, místo pláštěnky měl džíny a triko a na tváři široký úsměv.

„Už se zase něco rozbilo?“ zeptala se zmateně. „Já jen, že další návštěva opraváře takhle o neděli je docela zvláštní.“

Zasmál se, protože si asi myslel, že žertuje, a podal jí krabici s kávovarem. „Přinesl jsem vám tohle, když se ten starý rozbil. A taky...“ V druhé ruce držel papírovou tašku s croissanty. „Taky jsem vám přinesl tohle... doufám, že jste ještě nesnídala.“

To ji zmátlo ještě víc. „Děkuju...“

Usmál se. „Máma mě požádala, jestli bych vám nedonesl ten kávovar, a tak mě napadlo, že ty croissanty by se k tomu mohly docela hodit.“

„Máma?“ Seleně to pomalu začalo docházet. „Jako Lesley?“

„Asi jsem se měl minule představit, ale myslel jsem, že to víte. „Já jsem Nick Russell. Ian a Lesley jsou mí rodiče.“

Selena se nesměle usmála a bylo jí trochu trapně, že žila v domnění, že je to opravář. Ale teď už to dávalo smysl.

Otevřela dveře dokořán. „Pojďte dál. Už jste snídal? Teda, já jen že těch croissantů je tu pro jednoho až až.“ Zakryla si pusou dlaní a přemítala, jestli to od ní náhodou nebylo až moc přímočaré.

„Děkuju, a ne, ještě jsem nejedl. Snídani si dám rád. A aspoň můžeme zkontrolovat, jestli ten kávovar funguje...“

O půl hodiny později už seděli u stolu se dvěma hrnečky skvělé kávy a talířem teplých máslových croissantů. Selena byla ráda, že Nicka Russella pozvala dál. Cítila se s ním dobře, a navíc se po těch včerejších vybájených událostech potřebovala trochu uklidnit, v čemž jí mohla nejvíc pomoci právě

přítomnost někoho dalšího. Zpoza stolu pozorovala, jak ovíjí prsty kolem hrnečku, a usmála se. „Ten kávovar dělá fakt skvělé kafe. Bylo od tebe moc milé, že jsi ho přinesl.“

„Máma s tátou mají dneska spoustu práce na zahradě. O víkendu sem za nimi normálně jezdím,“ vysvětlil. „Kafe je pro mě docela dobrá změna. Měl bych ho zase začít pít.“

„A jo, ty vlastně většinou piješ earl grey,“ rozpomněla se Selena.

„Tohle je ale nedělní snídaně,“ zakřenil se a kolem očí se mu vytvořily malinkaté vrásky. „No nic, proč se vlastně bavíme o snídani, když jsem s tebou tak moc chtěl probrat ty tvoje obrazy?“

Seleně se po tváři rozlil úsměv. „Maluje se mi tu fakt dobře. Moc si to tady užívám, je to tu neskutečně inspirativní.“ Lehce se předklonila. „Maluju pole, krávy, stromy, dokonce jsem zachytila i tu starou studnu.“

„To jsem rád, že se ti v Trnce tolik líbí.“ Nick povytáhl obočí. „Spoustě lidí to tu připadá takové chladné a trochu strašidelné.“

„Tohle slovo jsi použil i minulý týden.“ Selenu na chvíli napadlo, jestli se mu nezmínit o té postavě ozářené měsícem nebo o tom zasténání, které včera slyšela z vedlejší ložnice, ale nakonec si řekla, že ne. Skoro ji neznal a ještě by si o ní mohl myslet, že je blázen.

„Je to starý dům,“ vysvětloval Nick. „Hlavně ta přední část, ty původní pokoje jsou ze sedmnáctého století. Má to tu takovou atmosféru, se kterou se ne každý dobře vypořádá. Ale ty zjevně ano,“ obdivně se na ni zadíval. „Vypadáš, že se tu vážně cítíš jako doma. Maluješ a užíváš si to.“

„Proto jsem sem přijela,“ přitakala Selena.

„Když už jsme u toho,“ Nick poodstrčil hrnek s nedopitou kávou. „Nechtěla by ses projít? Tady v okolí je pár krásných míst – lesy, pole, kopce. Dneska je krásně a třeba by sis s sebou mohla vzít i svůj skicář. Z Černých vrchů je vidět na

kilometry daleko a taky se dá krásnou procházkou dojít až k raně novověké baště, která je součástí řady takových výstražných pevnůstek, které nechala vystavět královna Alžběta I., aby varovaly před blížícím se nepřítelem, tehdy Španělskou armádou. Seshora jsou vidět vesnice, kopce i farmy, taky dálnice a Wellingtonův památník. Historie se tu táhne od dávné až po tu nejnovější.“

„To by bylo senzační. Udělám si cestou pár fotek a třeba pak podle nich budu moct malovat.“ Z jejího projevu bylo slyšet, jak moc je nadšená. Čekala ji dokonalá neděle – podívá se po okolí, najde si nové scénérie k malování a Nick to tu navíc dobře zná. Ví přesně, která místa stojí za návštěvu. Obuje si pohorky, obleče bundu a bude připravená vyrazit vstříc slunečním paprskům.

Usmála se. Měla před sebou krásný den a už se ho nemohla dočkat. Čišela z něj totiž spousta nových netušených možností.

16

Září s sebou přineslo deště a Grace se naštěstí mohla přesunout do chlívku vystlaného senem, kde se měla každý den věnovat dojení krav. Protože se Nancy i Alice provdaly, nahradila je jejich nejmladší sestra Jennet a nová mladinká děvčka jménem Margaret, které šlo zřejmě Jennetino tlachání jedním uchem tam a druhým ven a bez řečí, s hlavou skloněnou, obstarávala krávy a nechávala mléko v tichosti stékat do vědra.

Grace se zachumlala do ovčího kožíšku, který dostala od báby. Obstarala ho pro ni jedna místní žena, která jí dlužila laskavost. S Bett spolu teď trávily večery šitím a povolovaly Grace sukně a živůtky ve švech, aby jí bylo oblečení co nejvolnější. Břicho už jí trochu narostlo, ale zatím si toho zřejmě nikdo nevšiml a ani Grace, ani Bett zatím neměly příležitost si s Willem Cotterem promluvit o miminku, které přijde na svět na konci zimy.

Grace na chvíli ustala v dojení, sundala si pletené rukavice, dýchlá si do dlaní a pak si je pořádně promnula, aby ulevila jak sobě, tak krávě. Prsty v tenkých botkách měla úplně prokřehlé a každých pár minut si podupovala na místě, aby je aspoň trochu rozhýbala. Venku se z oblohy spouštěl neutuchající déšť a na poli se hromadil v obrovských kalužích. V pravidelném rytmu dopadal na zem a vytrvale stékal z dřevěných zárubní.

Grace přemítala, co asi zrovna dělá její otec, jestli se pro něj našla nějaká práce ve stodole, nebo musí obdělávat půdu obklopen loužemi. Představovala si, jak večer tiše vysedává u ohně, zatímco mu Grace vaří zeleninovou polévku, a přepadl ji smutek. Nebude si moci zajít do zahrady, natrhat si bylinky a ševalivé studánce si vylít své ztrápené srdce. Cítila se osamělá, teď víc než kdy dřív.

Jennet dlouze a nespokojeně vzdychla. „Co je to s tou krávkou? Vůbec mi nechce dát mléko. Možná na ni sedla špatná nálada, jako na naši Nancy.“ Zakabonila se. „S tou je to teď vůbec k nevydržení. Být tady, tak jí to mlíko pod rukama zkysne.“

Grace vzhlédla od práce. „Pročpak? Co se jí stalo?“

„Už čeká děcko. Na jaře ho má přivést na svět a za muže má ňoumu a ochmelku k tomu – ten svůj zlatavý mok má radši než mou sestru. A ona to moc dobře ví. Každý večer vysedává U Králova dubu, s ostatními čeledíny ze statku tam hraje flus a hromádky a domů se vrací s jednou kapsou prázdnou a druhou vysypanou. Nemají skoro žádné peníze a vlídného slova pro sebe nenajdou.“

„Chudinka Nancy,“ litovala ji Grace.

„Ále, jak si kdo ustele, tak si taky lehne,“ odvětila Jennet bez špetky zájmu a v tu chvíli by člověk řekl, že je jí mnohem víc než sotva patnáct. „To mě se tohle vůbec netýká. Já žádného manžela nechci.“ Na chvíli se zamyslela. „Ani Alice nevypadá, že by se měla zrovna dvakrát dobře, co se provdala.“

Na to Grace neodpověděla. Bála se Nathanielovi zkřížit cestu – od jeho veselky se mu vyhýbala a představa, že by se měli potkat, ji děsila. Srdce jí bilo jako splašené jen při pouhém pomyšlení na to, že by si s ním snad měla promluvit. Co by asi tak řekl, kdyby přišel na to, že pod srdcem nosí jeho dítě? Alici občas zahlédla, jak s hlavou skloněnou běhá za Harriet Harperovou, která jen ustavičně zvyšovala hlas, zatímco Alice poslušně plnila vše, co jí řekla. Musí to být

asi těžké, z děvečky se stát statkářovou ženou, pomyslela si Grace. Alice se toho musela tolik naučit o tom, jak se starat o domácnost, a přestože teď byla paní domu, musela se zodpovídat jak Nathanielovi, tak jeho rodičům. A mělo se za to, že Harriet si o člověku velmi rychle vytvořila obrázek, a ještě rychleji ho pak uměla odsoudit.

Jennet si stále pouštěla pusy na špacír. „Kdepak, tohle jde všechno pěkně mimo mne, já se vdávat nebudu, já tedy ne. Nemám ani v nejmenším úmyslu proměnit se v břichatou machnu jako moje sestra Nancy nebo snad v posluhovačku statkářovy matky jako Alice.“ Přitočila se k Margaret, která s hlavou skloněnou tvrdě dřela, a zasmála se. „No a jak ty o tom všem smýšlíš? Však je ti tolik co mně, Margaret, možná o něco víc. Jestlipak sníš o tom, že se jednou připoutáš k noze takovému násoskovi, jako je George Shears?“

Margaret zavrtěla hlavou. „To mne věru nepálí, Jennet. Celičký den se lopotím a po večerech se u lojové svíce soustřeďím na tu svou mravenčí práci. A to je víc než dost. S matkou musíme šít a k tomu i nějaké to prádlo přeprat, aby má mladší sestra s bratrem vůbec měli co do úst. Na tlachání a bezúčelné klepy nemám vůbec čas. Musím pracovat, co jen to jde.“

„Jó, no tak to pardon,“ odvětila Jennet s ostentativním sarkasmem v hlase. Chvilku se zamyslela a pak se její pozornost stočila ke Grace. „No a co ty, Grace? Ty přeci žiješ se svým otcem. To není zrovna dvakrát skvělý život pro děvče v tvém věku. A navíc jsem tě myslím viděla na jarní slavnosti. Nathaniel Harper tam tehdy tančil s tebou i s Alicí. To jsi nepomýšlela na to, že bys mohla být jeho vyvolenou právě ty?“

„Nepomýšlela.“ Grace zvedla pohled od dojení. „A ty nemáš ve vědru skoro žádné mléko. Abys nedostala vynadáno, Jennet. Ukaž, pomůžu ti.“

Grace vstala ze stoličky a přistoupila k Jennet. Rozpraskané dlaně ovinula kolem Jennetinyh baculatých prstíků

a začala jemně tahat za struky, pěkně pravidelně, nevyvíjela na ně vůbec žádný tlak. Jennet jen ohromeně sledovala, jak do vědra proudem stříká mléko.

„Ty máš snad kouzelné ruce, Grace,“ řekla Jennet. „Zaslechla jsem, že dovedeš nejrůznější věci s kytkami a bylinkami. To bys mne taky naučila? Pak bych třeba mohla nějaká z těch tvých kouzel i sama pro sebe užívat.“

Grace se vrátila k práci. „Kytičky a léčivé rostlinky učí mne, naopak to nikdy není,“ vysvětlila a pokračovala v dojení. „Ale stačí, abys s paní Krávou vlídně rozmlouvala a ona ti pak mléko ráda dá.“

Jennet se smíchem vyštěkla: „No a s mužskými to není jiné – ti jdou za ženskou s vlídným slůvkem taky jenom proto, aby jim byla po vůli. A nakonec je z tebe akorát tak běhna jak z Nancy nebo morous jako z Alice – jedna z nich už se tahá s outěžkem a druhá se provdala do rodiny plné zmijí. Obě dvě už z neštěstí nevyjdou, co budou živý.“

Nechala řečí. Někdo se lehkými krůčky blížil přímo k nim. Všechny tři v tichosti pracovaly, když do chlívků vešla Alice Harperová. Na sobě měla světle šedé šaty, živůtek natěsno stažený a vlasy přikryté béžovým čepcem. Očima těkala po chlívě a Jennet na ni volala: „Dneska ti to tedy sluší, sestro. To ti zas otec tvého muže dal na nové šaty?“

Alice se zamračila, ale nevšímalá si jí a otočila se ke Grace. „Chci s tebou mluvit, Grace.“

„Jistě.“ Grace vstala od práce a Alice ukázala směrem k poli, kde stále ještě lilo jako z konve.

„Promluvíme si tamhle na kraji chlívků.“

Grace šla za Alicí, a když byly dostatečně daleko od děveček, ale stále ještě pod přístřeškem, který je chránil před deštěm, Alice ztišila hlas.

„Doneslo se mi, že to umíš s rostlinami a bylinkami.“

Grace přikývla. „Učila mne to maminka i bába Bett Whiteová, ta umí spoustu věcí.“

„Že prý umíš připravit lektvar, který ženy zbaví křečí?“

„To umím...“

Alice ji popadla za ruku a pevně stiskla. „A dokázala bys připravit nějaký sušený prášek či lektvar, který by ženě pomohl co nejdřív povít dítě?“

Grace se Alici zadívala do smutných modrých očí. Neušlo jí, jak Alici vybledly i ty její růžolící tváře.

„Vždyť jsi vdaná sotva tři měsíce. Máš ještě spoustu času...“

„Musím být v očekávání, co nejdřív to půjde. Prosím, Grace, můžeš mi pomoci? Nathaniel i jeho matka už se mnou ztrácí trpělivost.“

Grace se na ni soucitně zadívala. „Mám doma trochu odvaru z kopřiv a třeba by mohly pomoci také lístky maliníku,“ pravila tiše. „Nestrachuj se. Zítra ti to sem přinesu.“

„Děkuji ti, Grace. Říkala jsem si, že bych zašla za lékárníkem pro nějakou mastičku či vodičku. Udělám pro to všechno, všecičko. Musím mu dát syna, a to brzy.“

„Udělám pro tebe, co bude v mých silách.“

Alice jí pořád pevně svírala zápěstí. „A zapřísahám tě, nikomu o tomhle neříkej.“

„Ani slovo.“ Grace už se chtěla vrátit ke své stoličce a vědru, když ji Alice popadla za ruku.

„Jestli mu nepoviju syna, je se mnou amen. Nathaniel i jeho matka to ode mne očekávají. Každíčký den se mne vyptává, kdy už splním svou povinnost vůči rodině. Slib mi, že mi pomůžeš.“

„Nemůžu ti slíbit víc, než že se budu snažit,“ odvětila Grace.

Alice vzdychla a odebrala se zpět ke statkářově stavení, pohublá jako ta nejtenčí větévka. Grace si přes sukni přiložila dlaň na břicho, teď už pěkně zakulacené, a zavřela oči. Na chvíli ji přepadl neskutečný smutek – kvůli Alici i kvůli sobě.

„Teda ta bašta v Culmstocku je neskutečná.“ Selena odpočívala v měkkém křesle v hospodě U Králova dubu se sklenicí tomatového džusu v dlaních a nohama v pohorkách nataženými před sebou. „Celá ta procházka byla fantastická. Moc děkuju, Nicku.“

Usmál se. „Já si to taky moc užil. Nejradši bych z toho udělal celodenní túru, ale odpoledne musím našim pomoci na zahradě. Je tam pár těžkých věcí, které by sami neuzvedli, taky musím rozsekat takovou starou komodu z ložnice, a když s tím tátovi nepomůžu, tak by se byl schopný do toho pustit sám.“

„Jsem ti fakt moc vděčná, že jsi mi tuhle část Somersetu ukázal. Cestou jsem udělala pár skvělých fotek, takže zatímco ty budeš pomáhat na Návršním statku, já se pustím do nového obrazu a přesně vím, co namaluju jako první.“

„Výhled od té bašty?“ zeptal si Nick. „Nebo tu cestu lesem s těmi vysokými stromy?“

„Ani jedno,“ usmála se. „Cestou sem, když jsme se dívali na ten výhled přes Černé vrchy, jsem si vyfotila jednu osamělou krávu v poli. Ta obloha na pozadí byla vážně zlověstná, hrály na ní všechny odstíny šedé a modré a do toho se stahovala mračna. Tak to přesně namaluju.“

„To zní naprosto skvěle. S tím počasím máš asi pravdu, Seleno,“ prohlásil Nick a dopil svůj cider. „Myslím, že se odpoledne spustí pěkný slejvák. Asi bychom se měli pomalu vrátit do Ševelánky.“

„Tak jo.“ Selena se natáhla pro kabát.

„Co kdybychom si to příští týden zopakovali? Pokud teda počasí dovolí,“ navrhl Nick. „Dala by se vymyslet nějaká procházka kolem vody anebo klidně ještě dál. A cestou bychom se třeba mohli stavět na oběd.“

„To bych moc ráda.“ Selena se zvedla k odchodu. „Aspoň se budu mít na co těšit, až budu celý týden tvrdě makat.“ Selena se podívala na hodiny na zdi. „To už je skoro jedna? No, tak to mám ještě celé odpoledne na to, abych se dala do práce.“

„Už se těším, až si ten obraz prohlédnu.“ Nick otevřel dveře a společně vykročili na ulici. Obloha se mezitím zataáhla a nízko nad hlavou jim visela černá mračna. „Měli bychom si pospíšet, každou chvíli začne pršet.“

Dali se do kroku a Seleně se rozvibroval telefon – volala jí Claire. Podívala se na Nicka. „Promiň, tohle musím vzít.“

„Jasně.“

„Ahoj, Claire, jak je?“ zeptala se Seleny a Claire se pustila do vyprávění. Seleně rezonoval v uchu její nadšený hlas.

„Skvělé zprávy. Asi jsem našla naprosto perfektního člověka na výpomoc do galerie. Pamatuješ na Gullivera Ocasia, který s námi na univerzitě chodil do ročníku? Od promoce jsem ho neviděla, ale tuhle se najednou objevil u nás v galerii. Přišel se zeptat, jestli bychom mu tam nevystavily nějaké jeho obrazy. Dělá graffiti a tak si říkám, že bych ho tam na zkoušku vzala. Mohl by to tam pohlídat a zároveň spolu s námi prodat pár svých obrazů. Ale nejdřív jsem to chtěla probrat s tebou, jestli by ti to nevadilo.“

„To víš, že nevadilo. Tvému úsudku naprosto důvěřuju,“ odvětila Seleny. „Tak mi o něm něco pověz.“

Claire byla naprosto nadšená. „Už jsem si prohlédla pár jeho obrazů. Je fantastický. Maluje takové šíleně křiklavé obličejy v nadživotní velikosti a používá k tomu neskutečně zářivé barvy. A je vážně milý. Fakt si ho nepamatuješ? Je z Karibiku, vysoký, štíhlý, má skvělý smysl pro humor...“

„Tak do toho pojďme, Claire. Zní to dokonale.“ Seleny mezitím vyšla z vesnice a s Nickem po boku zamířila k Ševelánce. „Takže ho nejdřív vezmeš jenom na zkoušku?“

„Asi jo. A navíc je fakt pěkný.“

Seleny se usmála. „Já si říkala, že to v tom asi taky bude hrát roli.“

Clairin hlas jí málem provrtal ušní bubínek. „Tak já mu ještě dneska zavolám a zjistím, jestli by mohl začít hned zítra. Až se tam s tím vším seznámí, tak už ho tam budu moct

nechat chvíli samotného, a tím pádem za tebou budu moci přijet. Jo, mimochodem, co obrazy, jak to jde?“

„Skvěle.“ Selena se podívala na Nicka a ten na ni spiklenecky mrkl.

„Jo a ještě něco.“ Claire najednou zněla úplně jinak, mluvila tišeji a důvěrněji. „Asi bych ti měla něco říct. A dobré zprávy to teda nejsou.“

„Noo?“ zakabonila se Selena.

„Dneska se v galerii stavil David. Vyptával se na tebe a taky na... no na to miminko.“

„A co jsi mu řekla?“ Jak Selena zvýšila hlas, Nick se na ni zadíval, zkoumavě si prohlížel její výraz a ustaraně povytáhl obočí.

„Poslala jsem ho pryč. A taky jsem mu řekla, že s ním nechceš mluvit.“

„Děkuju, Claire,“ oddychla si Selena. „Máš pravdu, nechci s ním mít nic společného.“

„Neboj, budu ho od tebe držet daleko, slibuju. Fajn, tak já jdu zavolat tomu Gulliverovi. Pak ti brnknu.“

Claire zavěsila a Nick se Seleně zadíval do očí. „Všechno v pořádku?“

„To byla moje spolubydlící, Claire. Jak spolu vlastně tu galerii. Chtěla mi dát vědět, co je nového.“ Selena se zastavila u branky k Trnce, za níž se pole pozvolna zdvihala směrem k Návršnickému statku. Přemýšlela, jestli by se mu neměla zmínit o Davidovi, ale teď už se to stejně nehodilo, a navíc ještě stále nedokázala mluvit o svém nedávném potratu. Časem se nějaká příležitost ještě určitě naskytne, a to už bude připravená si s Nickem o své minulosti promluvit. Nakonec zvolila tu jednodušší odpověď. „Jo, v galerii všechno klapě.“

„Tak to rád slyším,“ pousmál se Nick. „No nic, tak já se tady s tebou tedy rozloučím. Můžu se příští týden stavit?“

„Přijď na snídani,“ odpověděla Selena. „Tentokrát jsou croissanty na mně a dáme si k nim earl grey.“

„Skvělý nápad,“ souhlasil Nick. Mávl a pokračoval v cestě.
„Budu se celý týden těšit.“

„Já taky.“ Selena se otočila směrem k chalupě a při té myšlence, že se s Nickem zase uvidí, se jí po tváři rozlil úsměv. Začala lovit klíče, když vtom jí zazvonil telefon. Vytáhla ho z kapsy a aniž by se podívala, kdo volá, hovor přijala.

„Haló?“

„Ahoj,“ ozval se David. „Seleno. Kde jsi? Potřebuju s tebou mluvit.“

Selena si odtáhla telefon od ucha, jako by dostala ránu elektrickým proudem, a stisknutím tlačítka hovor rychle ukončila. Pomalu začínalo pršet a na zem dopadlo několik dešťových kapek. Našla klíče, otevřela dveře a vběhla dovnitř. Srdce jí bilo jako o závod. To poslední, o co teď stála, bylo, aby jí David Marsh obrátil znovunalezený klid vzhůru nohama.

Bylo pozdní sobotní odpoledne a do dřevěných okenic Bettiny chaloupky bušil šedivý prosincový déšť. Bett s vřetenem seděla na stoličce a Grace postávala za ní a pozorovala, jak se příze točí a natahuje. Bett byla klidná, skoro až zhypnotizovaná pravidelnými pohyby příze, a u toho si pobrukovala:

*„Zase už dívenky sedají k vřetýnkům,
chlapci jim len i koudele pálí.
Ožehnout zástěrku mohou, však božínku,
dej, aby vlasy těm dívčinám nevzplály.“*

Grace se zamračila. „Co je to za průpovídku? To je báseň?“
„Ano, a navíc velmi slavná. Ten, kdo ji napsal, Rober Her-
rick, byl kněz a dožil se vysokého věku. Je to pár let, co zemřel,
roku sedmdesátého čtvrtého, tuším. Nikdy jsi neslyšela jeho
báseň, která začíná slovy ‚Posbírej poupata, dokud je čas‘?“
„Ne, neslyšela.“

„Ach,“ povzdechla si Bett a chvíli nebylo slyšet nic než to,
jak se točí vřetenem. „V té básni nabádá dívky, aby se provda-
ly, dokud jsou mladé. Čas letí a my stárneme až moc rych-
le.“ Zase se na chvíli odmlčela. „Ty jeho moudré verše se mi
tuze líbí. ‚Posbírej poupata, dokud je čas, stárí se blíže zdá
být každým dnem; a kvítek co úsměv dnes vyvolá v nás, již
zítra zcelička odkvetlý zřem‘.“

Grace sklonila hlavu. „Moudrá to slova, a k tomu smutná.“ Pozorovala Bett, jak točí přízi a čepec se jí z toho pravidelného pohybu kýve ze strany na stranu. „Vy jste musela za svůj život prožít tolik změn, babičko.“

„To tedy vskutku ano.“ Bett se opět ponořila do myšlenek. „Narodila jsem se jedenadvacátého roku, tedy čtyři roky předtím, než král Jakub skonal na bahenní zimmnici a jeho syn Karel usedl na trůn. A ještě mi nebylo ani deset, když král Karel nechal rozpustit parlament. Nu a sotva jsem se vdala za svého Johna, vypukla občanská válka. To byly zlé časy – Tauntonský hrad byl poničen hned několikrát. Chlapi přišli bojovat ze všech koutů země – povídalo se, že muži z Cornwallu byli královi vůbec nejlepší vojáci. Roku 1645 pak sestavili tu jejich Armádu nového typu, a to už byla pořádná vojenská síla, a sir Thomas Fairfax byl jmenován velícím generálem. Oliver Cromwell byl jeho zástupcem, no a všichni víme, jak to pak nakonec dopadlo. V devětačtyřicátém král skončil na popravišti. Říká se, že tam šel s hlavou vztyčenou a měl ji tak až do poslední chvíle, než mu ji stali.“

„To já zažila jenom toho krále Karla, který nám vládne teď.“

„Však jsi taky sotva pár roků na světě. Dej pánbůh, abys v mém věku nepamatovala nic než mír a klid.“

„Až mně bude tolik, co vám, babičko, moje dítě už bude mít zase svoje děti a ze mne třeba bude taky taková šťastná babička, zrovna jako jste vy.“

Bett se náhle znepokojila myšlenkou, která jí přišla na mysl. „Bůh vás všechny chraň. Zaslechla jsem mezi lidmi ve vesnici šuškandu o čarodějnictví, a jak takové řeči jednou začnou, netrvá zpravidla dlouho a někdo na to u soudu doplatí. Ač už je Robert Hunt dávno z Tauntonu pryč, mnoho jiných mužů se do téhle práce div nehrne. Povídá se, že prý jednu ženštinu viděli tančit na Čertově kameni ve vesnici Holcomb Fitzpaine a druhého dne matka jejího manžela padla k zemi a jednu část těla měla dočista zmrtvenou.“

„A co se s ní stalo?“

„Žila v takové chaloupce s doškovou střechou a tu jí celíčkou podpálili. Však víš, co se říká, nebo ne? Že když čarodějníci zapálíš doškovou střechu nad hlavou, udělá, co budeš chtít. A taky že jo, vyběhla ven a všecičko přiznala.“

„To se přiznala k tomu, že je čarodějnice?“

„Ó ano, a taky že to byla pravda. Měnila se v zajíce, aby ji statkář nechytil, když mu přišla jeho statek proklít, to ony tak dělají. A teď ji jistojistě pověsí a pohřbí do neoznačeného hrobu v Nebožčině rokli.“ Bett mluvila tiše, zasmušile. „Jak se jim jednou to slovo ‚čarodějnice‘ vydere ze rtů, Gracie, už to nelze vzít zpět.“

Grace se otřásla a Bett se s rukama plnými příze otočila a zadívala se jí do očí.

„A co děcko, hýbe se?“

„Ach ano. Stále ho cítím. Dělá mi to radost, když vím, že roste a nabírá síly.“

„A co otec? Už to ví?“

„Jsem si jistá, že ano. Vidím, jak mne pozoruje při vaření, a když se pomalinku ohnu, oči má plné žalu, ale nic mi neřekne.“

„Pak si s ním o tom budeš muset promluvit ty sama.“

„To věru nemohu, babičko. Tolik se stydím za to, co jsem provedla.“

Bett si povzdechla a ruce jí zničehonic ustaly. „Pojď, udělám ti odvar z maliníku, sedneme si k ohni a popovídáme si o jménech pro to malé. Hořím zvědavostí, jak mu budeš vlastně říkat.“

„Takové věci se snažím nechovat na srdci, aby mi nepřinesly smůlu.“

„Ale kdeže, na to nesmíš myslet. Když nosíš děcko pod srdcem, musíš si užívat rozjímání a radost. Však je to ten nejlepší čas na to, abychom ruce pěkně a s rozumem zaměstnaly a připravily se na ten den, kdy přijde na svět.“

„Vyrábím si teď ten žebříček z provazu, jak jste pravila, babičko. Navazuji na něj uzly a pírka a k tomu opakuji ta slova, která jste mne učila. Kdybych umřela, až se dítě bude drát na svět, snad mne dovede do nebes k mé mamince.“

Bett ji vzala za ruku a něžně ji hladila po rozpraskané kůži. „To bych raději spolkla jehelníček, než aby ses trápi-la tím, co bude, až budeš to děcko tlačit ven. Však já u toho budu s tebou.“

„Jehelníček jsem ještě nikdy neviděla... ne ten opravdový, jako mívají dámy.“

„Mají ho na odhánění ďábla. Představ si, že dámy si v no-vém domově postaví na krbovou římsu rajče, aby se rodině dobře dařilo a zlí duchové se drželi dál, ale když zrovna raj-čata nejsou k dostání, použijí kouli z červené látky naplně-nou pískem, a právě tak vznikl jehelníček.“

Grace se pousmála. „Vy jste tak moudrá. Ty vaše příběhy si vždycky ráda poslechnu, babičko. Prosím vás, slibte mi, že mi budete po boku, až to přijde...“

„V tom mne nic nezastaví, Gracie. To ti slibuju.“

Grace si uhladila sukni. „Už budu muset jít. Padla tma a tatínek jistě bude chtít pojist něco k večeři.“

„Tak to jistojistě musíš,“ odvětila Bett zasmušile. „Jak já bych si přála, abys tu se mnou mohla zůstat a já bych se po-starala o tebe i to malé, až přijde na svět.“

Grace ji políbila na tvář. „Vy jste ta nejlepší ze všech ba-biček. Ale ta procházka k Trnné chýši nám oběma prospě-je, mně i miminku. Pěkně nás zahřeje a pak nám bude ještě tepleji, až budu u ohně v hrnci vařit večeři. Tak se tedy mu-sím rozloučit.“

Bett doprovodila Grace až k nizoučkým dveřím své cha-loupky. „A jakpak ti jde dojení na statku?“

„Jde mi to od ruky. Vědra plním rychleji než kdokoli jiný a tuším, že právě proto si mne tam nechávají.“ Grace pokrči-la rameny. „Mají oči jen pro to mléko, které mi krávy dávají.“

Mne si nikdo nevšímá, dokavad jen sedím na stoličce a do-
jím krávy.“

„A co pan Nathaniel? A jakpak je na tom mladá paní Alice?“

„Pana Nathaniela skoro nepotkám. Má spoustu práce s čedi-
ledíny na statku i v polích a mne sotvakdy někdo vyruší. No
a Alici, tu vídám každý týden a vždy mne žádá o další léci-
vé nápoje, odvar z kopřiv, oleje, co by si mohla do kůže vtí-
rat, ale v jejím stavu zřejmě není šance. Zdá se, že dítě po-
vít nedokáže.“

„Provдалa se před půl rokem. To může trvat třebas rok,
často i déle. Možná jí Vánoce poslouží jako dobrá příležitost,
aby na chvíli zaměstnala mysl oslavami. Však se tyhle věci
nakonec většinou seběhnou teprve, když se jimi žena příliš
nezaobírá.“

Grace souhlasila. „Doufám, že ano, už kvůli ní. Prý se na
ni zlobí jak paní Harriet, tak Nathaniel. Touží po statku pl-
ném synů.“

„To je od nich tedy pěkné bláznovství, že kolem toho dělají
takový povyk. Chudince Alici to vůbec nepomůže.“

„Alicina sestra Nancy už je v očekávání. Myslím, že dítě
přijde na svět někdy v březnu. Lámu si hlavu s tím, jak Alici
pomocť, babičko. Tím spíš, že sama mám dítě na cestě a na
ni se stále štěstí neusmálo.“

Bett zavrtěla hlavou. „Mysli teď na sebe, Gracie. Starej se
jak o sebe, tak o to malé. Zítra mne přijď navštívit – o ne-
děli nesmíme zmeškat mši.“ Tvář jí zahalil starostlivý výraz.
„Bůh tě opatruj.“

„I vás.“ Grace mávla na rozloučenou a s rameny zahalený-
mi staříčkým hávem z ovčí kůže se vydala na cestu. Šedavým
mrholením spěchala kupředu, hlavu skloněnou proti silným
poryvům větru. Už byla na okraji Ashcombu, když vtom za-
slechla, jak někdo hlubokým hlasem zvolal její jméno.

„Grace.“

Přidala do kroku a pokračovala v cestě.

„No tak, Grace, posečkejte přeci chvíli. Rád bych vás doprovodil domů.“

Byl to mužský hlas, tichý, ale naléhavý. Píchlo ji u srdce, když si vzpomněla, co se stalo poté, co ji takto doprovodil Nathaniel. Důvěřovala mu a on ji zradil.

„Grace.“

Otočila se. „Kdo je tam?“

Přichvátal k ní mladý muž, podsaditý, s hnědými vlasy a upřímnýma ořechově hnědýma očima. „To jsem já, Ned, bratr George Shearse... toho George, který se oženil s Nancy Bryantovou.“

Grace kráčela dál, on jí zůstával po boku a pusa mu jela bez ustání. „Dnes budu spát Na Vršku. Často trávím noc u bratra a jeho ženy, ale moc mne tam nechtějí.“ S laskavým výrazem vyprávěl dál. „Nathaniel Harper to o mně ví, že rád lehávám na slámě, a nijak mu to nevadí. Zrovinka jdu z Králova dubu, popili jsme s Georgem a dalšími. Procházka mi teď přijde k duhu... a což teprve v takové milé společnosti. Prosím, dovolte, abych vás mohl doprovodit až k Trnné chýši.“

Grace se na něj ani nepodívala. „Ale já nepotřebuji, aby mne někdo doprovázel, Nede. Děkuji, ale sama si vystačím.“

Ned se ale odbýt nenechal, naopak krácel ještě blíže po jejím boku. „Dnes jsem nad svým bratrem vyhrál nějaký ten peníz – hráli jsme flus a hromádky. George to s kartami neumí. Štěstí mu v nich nepřeje. A myslím, že ani se ženou mu není moc přáno. Většinou je vídám, jak se hádají a všelijak se hašteří. On je ochmelka a ona zase semetrika.“

„Tak o Nancy nemluvte,“ namítla Grace tiše.

„Tak mi tedy nějaké to vlídné slůvko ušetřete, Grace. Občas vás zahlédnu pracovat v tom chlívku na statku. Často si říkám, jestlipak byste nestála o dobrého muže, který by se o vás postaral.“

„Děkuji Nede, ale já žádného muže nepotřebuji.“ Grace uháněla, seč jí síly stačily. Věděla, že ještě pár měsíců zpátky

by se dokázala rozběhnout a Nedovi utéct jako nic, teď se ale sotva vlekla.

„Překrásná Grace, cožpak se vám nelíbím?“ nenechal se odbýt Ned. „Jsem pracant, silák a ctím Boha. Však bych byl takové dívce dobrým manželem.“

Grace jasně slyšela tu prosbu v jeho hlase a bylo jí ho líto. Zastavila se, aby popadla dech, otočila se k němu a podívala se mu do očí. „Já ale žádného manžela nepotřebuji.“

Ned si její záměr špatně vyložil. Myslel si, že se zastavila, aby si mohli promluvit, že ten svůj nezájem jen předstírá a snaží se ho tak přimět, aby se jí dvořil, a tak se chopil příležitosti a popadl ji do náruče. „Drahá Grace.“

Odtáhla se od něj, jenže Ned jí paže pevně ovinul kolem pasu a pak zčistajasna s úlekem uskočil. Grace neušlo jeho naprosté zděšení.

„Ne, Grace Cotterová, vy vskutku manžela nepotřebujete. Obávám se, že na to už je pozdě. Vy už jste zneuctěna.“

Grace si zakryla ústa dlaní. „Nede, zapřísahám vás, nikomu se o tom nesmíte ani slovem zmínit.“

„Nikomu o tom nepovím.“ Ned couvl, ale oči z ní nespustil. „Jelikož to není moje věc. Nejsem žádná vesnická klepna.“

Grace se zhluboka nadechla. „Děkuji Nede. Jsem vaší velkou dlužnicí.“

„Břicho už máte veliké. Čí je to?“ Ned zalapal po dechu a o krok ustoupil. „Vy přeci nejste žádná běhna. Znáám vás jako prosté vesnické děvče, které se práce nezalekne. Tak jak se to stalo?“

„O tom nemohu mluvit.“

Zíral na ni s pusou dokořán. „Vzpomínám si, že když jsem se tehdy po jarní slavnosti vracel domů z hostince, zahlédl jsem vás v zahradě v pánské společnosti. To tenkrát se to tedy seběhlo?“

Grace si vybavila, jak tehdy večer stáli s Nathanielem v zahradě. Kolem branky prošli dva muži, kteří mířili na statek

Na Vršku. Jeden z nich dokonce ve vtipu provolal Nathanielovo jméno, řekl „pane Nathanieli“ a pak se zasmál. Grace si říkala, jestlipak si na to Ned vzpomene a pak si ve vesnici pustí pusu na špacír. Myslela na Alici, která tak zoufale toužila po vlastním dítěti, a také na Nathaniela a jeho matku, kteří jsou vzteky bez sebe, že Alice nedokáže povít děcko. Rozhodla se a rychle odpověděla: „Nemůžete ho znát. Není z vesnice. A opravdu vás snažně prosím, Nede, nikomu se o tom nezmiňujte.“

Ned poodstoupil. „Že není z vesnice? Takže je to tedy někdo neznámý? Asi cizinec. Byl to cizinec, Grace?“

Grace zavrtěla hlavou. „Nemohu o tom mluvit...“

„Jak už jsem řekl, živé duši se o tom nezmíním.“ Oči měl vytřeštěné a ve tváři se mu skvěl prazvláštní výraz. „S nějakým cizákem, který po setmění postává u vás v zahradě a pokouší vás, nechci mít co dělat. Je mi líto, že už manžela nepotřebujete. Ode mne by se vám dostalo dobrého zacházení, byli bychom spolu šťastní. Ale na tom už teď nezáleží. Dobrou noc vám přeji.“

S těmi slovy se odebral k odchodu a postupně přidával do kroku. Grace pozorovala, jak uhání ke statku Na Vršku. Zjistil, že je Grace v očekávání, a to ho vyděsilo. Přemítala, co se asi tak stane, až na to přijdou i všichni ostatní – otec, Alice, Nathaniel. Otřásla se, vlhkou rukou si otřela čelo a zničehonic ji přepadla šílená bezmoc.

Selena stála v zimní zahradě, vlasy stažené do drdolu, a se štětcem v ruce si prohlížela obraz, do kterého se před pár dny pustila. Přesně zachytila černo-bílou krávu na rozlehlém poli a v dáli se rozprostíraly okrově žluté lány stoupající směrem k rozbouřené obloze. Zrovna se blížila bouřka, temná mračna plula nízko nad zemí. Celkově byla s tou kompozicí moc spokojená. Malbu teď nechá chvíli uležet a pak se k ní vrátí s odpočatýma očima.

Obrovskými okny se dívala do zahrady za domem. Byla zcela zalitá slunečním svitem. Už takhle poránu bylo horko, psal se dvanáctý květen a mezi kameny kvetly zářivě modré zvonečky, na pučící jabloni se skvěla růžolící kvítka a za tím vším se rozprostírala rozlehlá pole přiléhající k Návršnímu statku. Selena se rozhlédla kolem. Byl to přímo idylický pohled. Chata Trnka byla neskutečně inspirativní místo k životu – zvláštní, a přeci inspirativní, jako by byla něčím propojená se všemi těmi lidmi, kteří v ní za ta léta žili a kteří se pohroužili do té drsné venkovské krásy Somersetu.

Vtom jí štětec zacukal v dlani, namočila ho do jedné ze světlejších barev a začala do obrazu přimalovávat postavu. Z jedné strany ke krávi dosadila siluetu ženy sedící na stoličce. S ohnutými zády zvíře dojila a byla zabraná do vlastních myšlenek. Přimalovala jí dlouhou sukni, zástěru, na hlavu jí přidala čepce a také šátek kolem ramen. Když tu děvečku

začala malovat, nebyla si jistá, proč si to oblečení představovala zrovna takhle nebo kde tu kompozici zahlédla, ale svým uměleckým okem ji viděla zcela jasně, a tak ji zkrátka jen převedla na plátno.

Na chvíli přestala malovat a zamyslela se. Představovala si tu děvečku zahloubanou, jako by nad něčím přemýšlela a na práci přitom vůbec nemyslela. Ano, tak ji vyobrazí. Jak se opírá krávé o bok, ale přitom se tváří ustaraně, jako by jí přes hlavu přerůstaly problémy, které nemůže vyřešit. Přesně tak, pomyslela si Selena – byla to žena z venkova, jejíž život stál jen na tom, aby si vydělala na obživu. Měla podřadné postavení a veškeré problémy jí působili ostatní – ti, kdo jí v tom jednoduchém životě rozkazovali a dělali ho tak ještě o něco těžší.

Postavě postupně přimalovávala další a další detaily – jednoduché béžové šaty, ušpiněnou zástěru, skromný čepeček, posmutnělé oči i náznak světle rezavých vlasů pod čepcem. Fascinovalo ji, jak lehce postava do obrazu zapadla, jako by tam od začátku měla být. Selenu napadlo, kam asi ta chudinka složí hlavu, když se z oblohy spustí déšť – nikde tam nabyla žádná stodola. Do pozadí namaluje Chatu Trnka, ale bude o něco menší, s doškovou střechou a zahradou plnou nejrůznějších bylin, které budou hrát všemi odstíny zelené. A taky tam vyobrazí studnu i s temným stínem trnitého stromu v místech, kde by tehdy asi tak přibližně mohlo být okno.

Selena ucítila na krku teplý dech, jen takový nepatrný závan. Jako by za ní kdosi stál a pozoroval ji při práci. Chvilí stála zcela bez hnutí. Jen pár centimetrů od ní někdo stál, cítila to. Polil ji chlad. Zatajila dech. Cítila, jak se k ní ten někdo naklání a jejich těla už si byla tak blízko, až jí z toho běhal mráz po zádech. Pomalu vydechla a vyčkávala. Pořád to tam bylo. Ošila se a cítila, jak jí dřevění celé tělo.

Z nějakého důvodu, který nedokázala tak úplně vysvětlit, roztřeseným hlasem pronesla: „Doufám, že se vám ten obraz líbí.“

V tu ránu byl tentam. Selen a se rychlým pohybem otočila a zírala do prázdné zimní zahrady. Okny sice dovnitř pronikaly teplé sluneční paprsky, ale Seleně bylo i tak chladno a celá se klepala.

Rozezvonil se jí telefon. Než ho ale zvedla, podívala se, kdo jí volá. Od nedělního odpoledne si takhle prověřovala každý příchozí hovor. Ulevilo se jí, když zjistila, že to není David. Přiložila si mobil k uchu. „Lauro.“

„Doufám, že tě neruším při práci.“

„Vůbec ne.“ Ulevilo se jí, že slyší známý hlas.

„Já jen, že jedu do Tauntonu na nákupy... ve čtvrtek jsou tam skvělé trhy, tak jsem si říkala, jestli bys tam nechtěla jet se mnou?“

„Ano, určitě.“ Z té možnosti na chvíli odtud vypadnout byla radostí bez sebe. Přítomnost jakéhosi neviditelného vetřelce s ní otrásla víc, než si chtěla přiznat. Obraz počká. Děvečka zatím seděla nachystaná na stoličce a Selen a přeseň věděla, jak to bude vypadat, až obraz dokončí.

„Tak já tě vyzvednu u branky tak za deset minut,“ ozvala se Laura.

„Paráda,“ odpověděla Selen a. „Jen si vezmu bundu a tašku.“

Za hodinu už se Selen a s Laurou procházely kolem stánků před pompézním a břečťanem porostlým hotelem Hrad, který kdysi býval normanskou pevností. Laura se rozplývala nad bio ovocem a zelenou, kterou si tu každý týden kupovala, nad úžasným výběrem vynikajících sýrů i nad stánkem, v němž byl k dostání bezlepkový chleba a dorty. „Vůbec bys nepoznala, že v tom jejich pečivu není lepek, Seleno. Mají tak neuvěřitelně nadýchané korpusy a po tom chlebu bych se mohla utlouct. Pro tátu musím kupovat bezlepek, protože jak ten pozře pšenici, příšerně se nafoukne.“ Laura se Seleně

zahákla za paži. „Samozřejmě to nakonec všechno zblajznu já, ale co už.“ Zasmála se.

„Jé, podívej.“ Selena se zastavila a prohlížela si stánek s krystaly. Natáhla se po náhrdelníku s přívěskem, ve kterém se skvěl hladký zelený kámen.

Vysoká stánkařka s hedvábným šátkem na hlavě a v dlouhých šatech na něj ukázala. „Zaujal vás ten kámen?“

Selenu to trochu překvapilo. „Ano, asi ano. Má totiž nádhernou temně zelenou barvu a k tomu je tak neskutečně hladký. Co je to za kámen?“

„Malachit,“ odpověděla bez zbytečných řečí.

„Měla by sis ho koupit,“ navrhla Laura. „Jestli tě něčím zaujal, určitě to má svůj důvod. Mě tu nic nezaujalo, ale možná to bude tím, že jsem totálně švorc, takže si nemůžu dovolit utrácet. Doufám, že se pro mě na základce v Ashcombu brzo najde nějaké místo... nemůžu zaskakovat napořád.“

Stánkařka lehce naklonila hlavu. „V přívěsku je malachit a visí na řetízku z toho nejkvalitnějšího stříbra. Stojí šestařicet liber, ale pro vás za třicet.“

„Je nádherný.“ Selena vzala náhrdelník do ruky a užasle sledovala, jak se od lesklého kamene odráží světlo.

„A k čemu je malachit dobrý?“ zeptala se Laura.

„Nasává negativní energii a škodliviny,“ vysvětlila jí stánkařka. „Malachit taky čistí a aktivuje čakry a toho, kdo ho nosí, navádí na duchovní cestu. Otevírá jeho srdce bezpodmínečné lásce.“

„Páni, ten je pro tebe jako stvořený,“ spráskla Laura ruce.

„Zaujal vás. Všimla jsem si, jak rychle jste po něm sáhla.“ Stánkařka Selenu se svraštělým čelem pozorovala. „Malachit odhání zlo. Nosí se na srdci, aby mu přinášel rovnováhu a otevíral ho novým zážitkům.“

Selena zabořila ruku do kabelky a vytáhla peněženku. „Třicet liber?“ podala jí kreditku. „Berete karty?“

„Jistě. Chcete ho zabalit?“

„Kdepak, rovnou si ho dá na krk,“ odpověděla Laura za ni. „Vidíš, Seleno?“

„Asi bych měla... moje srdce potřebuje rovnováhu jako sůl,“ usmála se Selena, zatímco se snažila náhrdelník zavěsit kolem krku a zápasila se zapínáním. „Tak. Jak to vypadá?“

„Nádhera,“ vydechla Laura.

„Tak ať vám přinese jen samou radost a všechnu negativní energii od vás drží dál,“ pronesla stánkařka tiše a monotónně s rukou napřaženou k Seleně, jak jí vracela kreditní kartu. „Přeji vám krásný den.“

Ale to už Laura Selenu popadla za rukáv od bundy a táhla ji pryč. „Hele, podívej, tamhle v tom stánku, jak mají ty přírodní krémy a vodičky, to je Joely.“

Stánek, ke kterému se přesunuly, voněl po sladkých olejích a oplýval omamnými vůněmi. Joely s jakousi vysokou ženou v dlouhém kabátě zrovna prodávaly několik dóziček s krémy paní s batoletem v náručí.

Zákaznice se i s nákupem odporoučela a Joely se s úsměvem otočila k Lauře se Selenou. „Ahoj! Ráda vás obě vidím.“

Selena si prohlížela mušelínové sáčky s bylinnými čaji vyskládané do řady jeden vedle druhého. „Nemáš něco, po čem by se mi líp spalo?“

„Copak, máš problémy se spaním?“ povytáhla Joely ustaraně jedno obočí.

„Ale ne, nic mi není, ale přeci jen je to poměrně starý dům a jsem tam úplně sama. Občas je to tam takové trochu zvláštní, tak mě napadlo, že by třeba pomohla trocha teplého čaje, než si půjdu lehnout...“

„Mám tu trochu heřmánku a taky kozlíku lékařského,“ navrhla Joely a podala jí malinké sáčky. „Tak je zkus oba a uvidíš. Když ti budou vyhovovat, tak ti pak donesu další.“

Laura sáhla po jednoduché dóze s krémem. „Já si vezmu tohle na vrásky Joely, můžu? Je mi čtyřiatřicet a fakt nekecám, vypadám aspoň tak o deset let starší...“

„Vypadáš nádherně, Lauro,“ namítl Joely. „Ale tady ten krém je vážně skvělý. Je v něm avokádo, měsíček lékařský a šalvěj. Já ho taky používám.“ Otočila se ke kolegyni, která jí ve stánku vypomáhala. „Lucy, zvládla bys to tu na půl hodinky sama?“

„Jasně,“ odpověděla.

Joely se natáhla za pult pro kabelku. „Nedaly byste si rychlý drink? Ještě jsem neobědvala, takže myslím, že bych si dneska mohla vystačit s takovým tekutým obědem.“

„To je super nápad,“ přitakala Laura. „Co třeba k Šibenici?“ Selen vyjekla. „Cože?“

„Neboj,“ zaculila se Laura. „To je taková stará hospůdka tady za rohem. Dělají tam fantastické sýrovocibulové koláče.“

Hostinec U Šibenice zvenku zdobilo bílé průčelí a uvnitř byl kompletně zrenovovaný – dřevěné povrchy byly přetřené naběžovo a stěny pokryté tapetou se zlatým vzorem. Juicebox vyhrával výběr veselých popových písní a mladí číšníci i servírky na sobě měli černá trika s límečkem, jménem hostince a také jeho logem – oprátkou. Kromě toho už temnou historii celého místa připomínala jen stříbrná destička, na které bylo uvedeno, že se zde mezi lety 1575 a 1810 nacházelo popraviště.

Selena, Laura a Joely si každá daly po malém cideru a k tomu sýrovocibulový koláč a vměstnaly se k hranatému stolku. Selen se prsty jemně dotkla svého nového náhrdelníku, který jí visel kolem krku. „Tak si říkám, koho tu asi před všemi těmi lety popravili?“

„No, můžeš vzít jed na to, že byl nejspíš chudý a nevinný,“ pronesla Joely s notnou dávkou cynismu.

Laura se otrásla. „Řekla bych, že s tím bude mít co do činnosti soudce Čin. V sedmnáctém století nechal v Tauntonu pověsit hned několik lidí. Vzbouřili se totiž proti Jakubovi II. – nebyla to náhodou ta Monmouthská vzpoura? Mám pocit, že tehdy u dvora rebely neměli zrovna dvakrát v lásce.“

„Vzpoura vidlí, 1685, nebo taky Revolta západu.“ Joely se zaculila. „Tuhle o tom zrovna mluvil Matty – miluje místní dějiny. Vyprávěl mi o bitvě u Sedgemooru. Říkal, že prý tam zemřelo sedmadvacet rojalistů a všechny je pohřbili v kostele ve vesnici Westonzoyland, což je kousek od Bridgwateru.“

„Stejně je to zvláštní...“, zavrtěla hlavou Selen. „Tolik lidí tu pověsili a ani tak mi ta hospoda nepříjde vůbec ničím strašidelná.“

Laura se chopila sklenice se ciderem. „Třeba odtud všechny ty duchy vypudili místní štamgasti.“

„Což se však o tvém domě říct nedá, Seleno,“ zamračila se Joely. „V Trnce je ta atmosféra taková divná.“

„To jí neříkej... vždyť tam musí bydlet.“ Laura se vsedě napřímila.

„Neříkej mi, že jsi to tam necítila,“ pokračovala Joely. „Tam je prostě takový všudypřítomný smutek nebo... já nevím... jako by se tam vznášelo něco neuzavřeného.“

„Mě spíš děsí ty opravdové věci,“ zasmála se Laura pištivě ve snaze trochu ty Joelyny poznámky odlehčit. „Tehdy, jak Claire vyhodila pojistky a zhasla se všechna světla, to jsem měla teda dost nahnáno.“

„Joely má pravdu... někdo nebo něco tam fakt asi je.“ Seleně se zaleskly oči. „Mám prostě pocit, že v tom domě někdo je.“

Laura se zachvěla. „Nech toho, budu z toho mít noční můry.“

„Víc to vnímám v těch starších částech, tam se různě míhají stíny a pořád tam něco vrže a tak, ale vlastně jsem už i cítila, jak mě někdo jakoby pozoruje v zimní zahradě. To bylo dost děsivé.“ Selen. se opřela do židle. „A v té zahradě vpředu zase panuje hrozně zvláštní atmosféra kolem té staré studny. Ale to je nejspíš jenom výplod mojí fantazie.“

„No, já mám za to, že v domech se drží jejich dávná historie,“ poznamenala Joely. „Podle mě se v nich nějak uchovává

památka na všechny ty lidi, kteří tam žili, nějaká stopa po jejich životě zůstává v té stavbě jako takové. Možná právě proto nakonec žiju v karavanu!“

„Takže něco jako DNA?“ nadhodila Laura.

Selena souhlasila. „Prostě jako kdyby v tom domě lidé strávili celý svůj život a ta jejich podstata tam pak po nich zůstala. Víte, jak to myslím, že ze sebe ten dům vyzařuje štěstí, když i ti lidé, kteří v něm žili, bývali šťastní...“

„A právě proto je v Trnce tak smutno,“ podotkla Joely.

„Myslíš, že se tam stalo nějaké neštěstí?“ vytřeštila oči Laura.

„Třeba něco, co nemělo konec, a proto tam teď bloudí nějaká duše, které se nedostává klidu?“ odvětila Joely.

„Možná. Někdy tam mívám pocit, že... nejsem sama, což je docela děsivé.“ Selena se poprvé natáhla po své sklenici a nuceně se usmála. „Ale tak aspoň je to dobrá inspirace pro ty moje pochmurné obrazy, protože moje představivost jede na plné obrátky – přimýšlím si tam všelijaké stíny, které vypadají jako postavy, bouřlivou oblohu, neúprosnou krajinu a tak.“ Všimla si, jak ustaraně se Laura tváří. „Já to zvládnou. A Claire má z toho fakt radost. Poslala jsem jí pár obrazů, ona je pak dala na naše stránky a už teď je o ně obrovský zájem.“

„A fakt jsi si jistá, že ti nevádí tam být sama?“ Laura na ni zpoza brýlí koukala starostlivými očima.

„Možná proto sis ten malachit koupila?“ napadlo Joely. „Na ochranu?“

„Většinu času jsem v pohodě, fakt. Prostě se plně soustředím na malování.“ Selena schválně změnila téma a snažila se vypadat co nejuvolněji. Téma duchů v Trnce ji děsilo víc, než se jí chtělo věřit.

Usmála se. „Jestli před něčím potřebuju doopravdy ochránit, tak je to můj ex, se kterým jsem chodila ještě v Manchesteru. O víkendu mi volal a já jsem mu to úplně bez přemýšlení zvedla.“

„To je ten, co...“ Laura se zarazila a usilovně přemýšlela nad tím, jaká slova použít. Nebyla si jistá, jestli Joely o tom potratu ví. „... co jsi sem před ním utekla?“

„Přesně tak.“ Selena se prsty dotkla blyštivého kamene na svém krku. „Jestli mi ještě jednou zavolá, budu s ním mluvit na rovinu a řeknu mu, ať mi dá pokoj. Už před ním nechci utíkat, teď už ne.“

„To je dobře,“ usmála se na ni Joely povzbudivě a pozvedla skleničku. „Tak na to, jak jsme silné.“

Selena s Laurou také pozvedly své sklenky a jednohlasně se přidaly. „Na to, jak jsme silné.“

Selena se napila cideru a pomalu vydechla. „Stejně si nemůžu pomoci a pořád musím myslet na to, co se asi stalo těm lidem, kteří v Trnce kdysi žili. Vlastně nad tím přemítám pořád víc a víc. Jsem si jistá, že ta... no, jak to všichni říkají... ta strašidelná atmosféra v sobě musí skrývat nějaký příběh.“

19

V neděli ráno, když Selena seděla v kuchyni u stolu naproti Nickovi u šálku earl greye a talíře plného croissantů, si na strašidelnou atmosféru v Trnce ani nevzpomněla. Na to se až moc dobře bavila. Nick na stole rozprostřel mapu a ukazoval jí místa s překrásnou přírodou, která by spolu mohli navštívit a nafotit tam pár fotek.

Selena se opřela do židle. „Takže se můžeme jít podívat na Hemyock, na opevnění z doby železné anebo si vyšlápnout na Středobod? Kde je nejhezčí krajina k malování?“

Nick zapíchl prst do mapy. „Tak to jdeme na Středobod. Odtamtud je neuvěřitelný výhled – je to nejvyšší bod Černých vrchů. Je to ale asi jenom osmisetmetrový okruh, což nám moc času nezabere, tak jestli chceš, můžeme pak ještě někam popojet.“

„A zakončit to U Králova dubu?“ zaculila se Selena povzbudivě a uchopila svůj malachitový přívěsek.

„Proč ne? Podle mě si to zasloužíme,“ odvětil Nick. „Kousek za Středobodem jsou močály, říká se tam tomu U Nebožtíka. To by tě mohlo inspirovat k namalování pěkně dramatických obrazů. Místní si to tam hodně oblíbili kvůli vrbám a taky protože tam roste třezalka.“

„Tak to ji určitě používá Joely, musím se jí na to zeptat.“ Střetli se s Nickem pohledem. „Musíš to tu asi fakt milovat.“

„No jasně. Však jsem tu vyrostl. Do školy jsem chodil v Tauntonu,“ odpověděl Nick a zahloubal se. „Pak jsem odešel

na univerzitu a pár let jsem pracoval v Bristolu, ale nakonec jsem se vrátil a našel si práci v Exeteru.“

„A co tam děláš?“

„Působím na anglické katedře tamní univerzity – učím literaturu, od středověku až po současnost.“

Usmál se a Seleně se vybavilo, jak si myslela, že je opravář topení, když se prvně potkali. Líbilo se jí, že tuhle její mýlku nezmiňuje. To David si nesmírně užíval, když jí mohl dokonce připomínat všechny její chyby. Uvědomila si, že se usmívá. „To zní skvěle.“

„Baví mě to... bylo to dobré rozhodnutí.“

„A jak dlouho už tam pracuješ?“

„Třetím rokem. Přestěhoval jsem se sem z Bristolu, když...“ Nick si prohrábl vlasy. „Rozhodl jsem se sem vrátit, když jsme se rozešli s mou přítelkyní. Byli jsme spolu hodně dlouho, takže to byl ten správný čas na to, abych se odstěhoval.“

„Aha, to mě mrzí, promiň.“ Selena si zakryla pusou dlaní. „To jsem nechtěla, takhle vyzvídat. Asi to vyznělo, jako kdybych se tě ptala na hromadu otázek...“

„Ale vůbec ne.“ Natáhl si nohy pod stolem. S ním by se tak krásně trávil čas, celý den by určitě utekl jako nic a ani by nemuseli vytáhnout paty z chalupy, pomyslela si Selena. Ale zároveň se těšila, že stráví den venku. Odsunula židli od stolu.

„No, tak už jsme asi dosnídali. Nepůjdeme?“

„Jak je líbo.“ Nick zůstal sedět. „Ale říkal jsem si, jestli bych se nemohl zas jenom v rychlosti podívat na tvoje obrazy. Přijdou mi neskutečně fascinující, máš jich tolik a každý je úplně jiný.“

„Samozřejmě.“ Selena zasunula židli zpět ke stolu. „Mám je všechny v zimní zahradě.“

Když mu ukazovala obraz ženy, která pod rozbouranou oblohou dojí krávu, stál jí těsně za zády. Úplně jí to připomnělo ten přišerný pocit, který měla, když tu scénu malovala – jako by ji u toho někdo pozoroval. Nick vydechl.

„No, to teda je ale dramatická podívaná.“ Na okamžik se zamyslel. „Ta děvečka vypadá trochu jako oběť... s tou svěšenou hlavou, je taková odevzdaná. A k tomu to skličující počasi, jako by se na ni nevyhnutelně řítila pohroma a ona seděla přímo uprostřed toho všeho, vydaná napospas nespoutané bouři, kterou jí život chystá.“

„Páni. To jsi popsal úplně přesně. Měl by ses žít jako umělecký kritik,“ podotkla Selena.

Nick se zaculil. „Nejspíš nebude zase takový rozdíl mezi rozbořem básně nebo románu a debatami nad obrazy... stejně jenom všichni hledáme symboly, které by nám pomohly interpretovat a utřídit si myšlenky.“ Poodstoupil. „Je to úžasné. Můžu se kouknout ještě na nějaké další?“ Zadíval se na malbu opřenou o protější stěnu. „Co je na tamhleté?“

„No, tady tím si nejsem vůbec jistá. Začalo to jako obraz té staré studny venku za denního světla a pak to zničehonic přebil měsíc.“ Selena malbu zvedla ze země a postavila ji na stojan, přičemž obraz s krávou o kousek posunula. „Není to úplně ten styl, který maluju normálně, takže si nejsem jistá, jestli se prodá.“

„Někomu to určitě učaruje... je v tom cosi hypnotického.“ Nick ukázal na siluetu pod měsícem. „A co je tohle? Nějaká žena...“

„Jo...“ Selena si prohlížela své dílo a snažila se nějak vysvětlit, co se jí honí hlavou. „To je tady ta zahrada v noci a ta postava stojí venku, tam se totiž cítí nejvíc doma.“

Nick se tiše pousmál. „Víš, co vidím já, když se na to takhle podívám?“

Selena zavrtěla hlavou. „Doufám, že ne mě.“

„Ne... ale přijde mi, že to jde do páru s tím obrazem, který jsme si prohlíželi před chvilkou – děvečka s krávou. Podle mě je to jedna a ta samá osoba, ale tady není tak odevzdaná. Tentokrát je na svém vlastním území, je silná a má to tu pod kontrolou.“

„Božítku,“ otřásla se Selena. „To mě vůbec nenapadlo. Úplně mi z toho běhá mráz po zádech.“

Nick ji objal kolem ramen. „Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.“ Hned nato ruku zase sundal, ale mohl ji tam nechat déle. „Už bychom asi měli jít. Projedeme se, dáme si pár pěkných okruhů a pak se můžeme zastavit U Králova dubu na oběd.“

„To zní skvěle,“ odvětila Selena. „Tak já si jenom vezmu kabát a můžeme vyrazit.“

Docela se jí ulevilo, že může nechat obraz obrazem a vrátit se do vyhřáté kuchyně. Cítila se úplně promrzlá, jako by se jí někdo dotkl ledovými prsty.

Grace seděla s prokřehlými prsty na stoličce v chlívků a došla další kravku. Kolem ramen měla omotaný ovčí kožíšek, ale klepala se zimou a podupávala nohama, aby promrzlé prsty přivedla k životu.

Jennet pokývala hlavou. „To je teda vánoční počasí, jak má být, to vám povím. Tady ta kráva má snad místo cecků rampouchy.“

„Mně tedy čas vánoční ničím zvláštní nepřijde,“ zabručela Margaret. „Úklidu a látání se stejně člověk nez baví. U nás doma žádná radost nebude – mladí umírají hlady, piští a rvou se o každou kůrčičku. Chudák moje maminka neví, jak děcka uživí. Stěží máme čím přiživit oheň v kamnech.“

„Tak se tedy provdej, Margaret.“ Jennet tahala krávu za struky o něco silněji. „To přesně udělám já. Najdi si muže, který umí vzít za práci, a ten se o tě postará.“

Margaret vzhledla. „Tedy, tvoje názory se mění jako počasí,“ zamumlala. „Tuhle jsi mi tvrdila, že lepší být mrtvá než provdaná.“

„No, tak teď je halt to počasí o něco umírněnější,“ odvětila Jennet šibalsky. „Mám nového nápadníka. A navíc už je

mně šestnáct let. Mám už načase, abych pomýšlela na vdavky. A je to fešný chasník, silný a k tomu dobrák. Má o osm let víc než já a dobře se o mne postará, abych sem nemusela denně chodit dojit kravky.“

„A kdo je to?“

„Však ho znáš, Margaret. Jmenuje se Ned Shears. Je to bratr Nancyina manžela a pracuje tady Na Vršku. Žije teď s mou sestrou Nancy a jejím mužem, ale najde pro nás nějakou světničku, kde spolu budeme po veselce žít. Kdepak, to není žádný ochmelka, jak ten jeho bratr George. Je to chlap, jak se patří, a budu s ním moc šťastná.“

Margaret si promnula dlaně a vrátila se k dojení. „Asi bude brzy bouřka. Obloha je černá jak uhel.“

„To může ještě chvíli trvat, než sem dojde.“ Grace vyhlédla z chlívků a zadívala se na kupící se mračna. Ochladilo se. Vědro už měla skoro plné, a tak si pořádně pofoukala prokřehlou ruce, aby je trochu zahřála.

„A co ty, Grace?“ zahulákala na ni Jennet. „Jakpak budeš trávit vánoční čas? Za dva dny je tu.“ Grace neodpověděla, a tak Jennet přidala na hlase. „Budeš otci v Trnné chýši kuchtit a přepírat prádlo?“

Margaret zavrtěla hlavou. „Přijde mně to všechno stejné, Jennet. Ať už se Grace stará o otce, nebo já o ta naše děcka, anebo ty o manžela, všechny makáme, div že ze sebe kůži nesesdřeme.“

„Ale, to můj Ned je krasavec a k tomu dobrák. Chceme si jednou pořídit chaloupku a žít spolu šťastně, jen my dva, korbel moku a pořádně zlomyslný kocour, který by nás ochránil od myší a všelijaké havěti.“

Grace si povzddechla a něžnými krouživými pohyby si pohladila břicho. Kolem chlívků se proháněl ostře ledový vítr, který se jí provrtával oblečením až na kůži. Cítila, jak se miminko hýbe, a chtěla ho co nejvíce zahřát. V dálce se k zemi snesla vrána a začala klovat v rozbahněné půdě. Grace už

měla vědro plné až po okraj, a tak vstala, aby ho zvedla, ramena se jí kymácela a pohybovala se ztěžka. Sotva vykročila, už se zpoza rohu vynořila Harriet Harperová s Alicí v zádech. Grace se zarazila. Okamžitě poznala, že se něco děje. Harriet se vzteky krabatilo čelo, zatímco Alice za ní stála se svěšenými rameny, strhaná a pobledlá. Venku se spouštěl déšť.

„Grace, můžeš sem k nám?“ pokynula k ní Harriet prstem, aby jí naznačila, že má Grace ihned uposlechnout její příkaz.

Grace si utáhla ovčí kožíšek kolem ramen a přišourala se k nim.

„Paní Harriet?“

„Alice mi prozradila, že jí nosíš lektvary,“ zasyčela jedovatě Harriet.

Grace se podívala na Alici, která sklopila pohled k zemi, a pak zpátky na Harriet. „Myslela jsem to dobře.“ Rozhostilo se naprosté ticho, a tak Grace dodala: „Bylo to jen trochu odvaru z kopřiv... a taky z lístků maliníku...“

Harriet hodila po Jennet rozezlený pohled. „Proč raději nepracuješ?“

Jennet a Margaret sklopily zrak a dojily, seč jim síly stačily.

Harriet popadla Grace za paži. „Co jsi jí to dala za ďábelské nápoje?“

„Nic špatného jsem neudělala,“ odpověděla Grace tiše.

„Tak jak to, že nedokáže povít dítě?“

„Za to Grace nemůže...,“ vložila se do toho Alice.

„Ty zmlkni, Alice, já mluvím s Grace,“ vyjela na ni Harriet. „Takže to kvůli tobě jsem se stále nedočkala vnuka?“

„Ne, tak to není,“ odvětila Grace popravdě. „Snažila jsem se pomoci, a to jen proto, že jsem o to byla požádána.“

„Ty nestoudnice.“ Harriet zacloumala Grace za ruku tak, že se jí plášť sesunul z ramen na slámu.

Grace na okamžik ztuhla. Šaty měla povolené, ale látka jí břicho obepínala dokulata. Když se otočila, aby plášť zvedla

ze země, všimla si, jak na ni Jennet zírá s vytřeštěnýma očima, pusou samým překvapením dokořán.

„Co je to?“ vypískla Harriet, načež se rozkřikla ještě hlasitěji. „Tak takhle to je, teď už jsou mi ty tvé čáry jasné. Sama jsi zbouchnutá, manželka doma žádného nemáš a Alice tu mezitím musí žít bez ničeho, zatímco jí podstrkuješ ty svoje lektvary, aby nedokázala povít dítě. Je to tak?“

„Ne,“ ohradila se Grace.

„Tak mi tedy řekni, kdo je otcem tvého děcka, Grace Cotte-rová? No pověz, že ty jsi poběhlice a taháš se s mužským, který už doma jednu ženu má? Tak řekni, co to má znamenat?“

„To nemohu,“ svěřila Grace hlavu. „Nic o tom muži nevím... je pryč,“ pravila slábnoucím hlasem.

„A ty ať už jsi taky pryč.“ Harriet zvedla ruku a Grace si na okamžik myslela, že ji uhodí. Potom si Harriet ale ruce přís- ně založila na prsou a řekla: „Běž domů, Grace. Teď už tu ne- budeš potřeba.“

Grace se zahleděla na provazy deště venku. Mračna na obloze uháněla pod silným nápořem větru. Otočila se k Ali- ci. „Je mi tě moc líto.“

Alice s tváří zmáčenou slzami ztěžka polkla a odvětila: „Mně tebe taky, Grace. Takhle jsem to nechtěla.“

Grace zdvihla plášť ze země, zahalila se do něj a vykro- čila ven do deště. K zemi se řinuly proudy vody, zmáčely jí tvář, čepec i ovčí kožíšek. Kráčela cestou dolů k Trnné chýši a ani se neotočila, dokonce ani když zaslechla, jak na ni Har- riet křičí: „A už se sem nevracej, Grace. Nejsi u nás vítaná.“

Dál se s hlavou svěšenou ploužila směrem k domovu, lem šatů ušpiněný od bahna. Byla promrzlá na kost a trásla se jako osika. Za dva dny budou Vánoce. Ke konci zimy se jí na- rodí dítě. A Grace neměla nejmenší ponětí, co si teď s tím vším počít. Celá se rozklepala a slzy přerostly v hlasité vzlyky. Cítila se naprosto opuštěná.

O něco později se Selena při nedělním odpoledni schoula na gauči v obývacím pokoji a zavřela oči. Oheň jí zahříval nohy a hlavu si podepřela polštáři. Potřebovala si trochu srovnat myšlenky. Užila si moc příjemnou procházku a pak i oběd s Nickem a teď si to zpětně přehrávala v hlavě a snažila se jejich vztah nějak zanalyzovat. Vzpomněla si, jak se jejich pohledy střetly, když jí ukazoval neskutečně nádherný výhled z Nebožtíka, kousek za Středobodem, a řekl jí, že by moc rád viděl, jak to převede na plátno. Così se mu zračilo v očích, ale Selena si nebyla jistá, zda to byl zájem znalce, obdiv, nebo snad něco víc.

Taky citoval verše jednoho ze svých nejoblíbenějších básníků. Selena si nemohla vzpomenout na jméno, ale bylo to o kráse polí. Vybavovala si tu něžnost v jeho hlase, když tiše pronášel ty verše:

*„Křídla pěnkavy, kaštany v žáru žhavené,
kraj plotů s pásy pastvin, meze, políčka.“*

Srdce jí zaplesalo a jako by přitom cosi cítila.

Nick byl inteligentní, zdál se být i citlivý a navíc pohledný... a jak. K tomu všemu nad věcmi hodně rozmýšlel. Jenže si nebyla jistá, jestli byl jen kamarád, nebo snad i potenciální milenec. Navíc se na konci června vrátí ke svému starému

životu v Manchesteru, odpočatá, silná a nezdolná, s autem plným obrazů.

Nahmatala si malachitový přívěsek na krku a vzpomněla si na své nové přátele. Ve čtvrtek si opravdu užila ten neplánovaný oběd U Šibenice s Laurou a Joely. Obě dvě, i když každá trochu jinak, byly tak úžasně spontánní a přímo překypovaly nadšením, zkrátka dokonalý opak Selenina odměřeného přístupu k lidem, které skoro neznala. Za to mohl ten čas, který strávila s Davidem – nikdy nebývala takhle nejistá a uzavřená, dokud ho nepoznala. Ale už je to zase o něco lepší.

Hlavou jí prolétlo Joelynino pozvání, aby se s Laurou někdy stavily na oběd na Hořejilmském úvozu, kde bydleli s Mattym – že prý si Selena určitě ráda vyfotí to panorama, je od nich totiž vidět na kilometry daleko. Po cestě zpátky do Tauntonu se Laura Seleny v autě zeptala, jestli by příští týden neměla ve čtvrtek odpoledne čas se stavit na ashcomb-ské základní škole. Scott Finch, kamarád z té školy, kde Laura zaskakuje, tam učí šestáky a souhlasil s nápadem, že by Selena jeho žákům ukázala blok s náčrtý, prezentaci nebo třeba pár obrazů, což by prý bylo skvělé. Selena na to s nadšením kývla. Získá tak totiž další příležitost, jak si napravit svoje pošramocené sebevědomí.

Selena si radostně oddychla. V Trnce se teď cítila jako doma, zachumlaná pod dekou, v teple a bezpečí. Pomalu se nechala unášet do snu, kde malovala obraz v zimní zahradě. Z dálky se jí do uší vplížil něžný šepot, který jí napověděl, co přesně má namalovat – krajinu, kopec uprostřed venkova, obraz plný odstínů červené a rezavě nahnědlé barvy, krvavé slunce. Zpoza seschlých křovisek zlatavých hlodášů vyčuhovala kamenná zídka z šedých a hnědých placatých kamenů naskládaných na sebe jeden vedle druhého. Slyšela, jak jí ten hlas říká, aby si představila, že jede pomalu po prašné cestě. Před sebou spatřila jilm, z jehož statného kmene čněly

mohutné větve plné pučícího zelného listí, a na měděném nebi se kupila mračna ztěžklá blížící se bouří. Na celý ten výjev tak, jak se jí zdál, se dívala žena – Selena. Jela po cestě plné výmolů a pozorovala krajinu kolem sebe z jakéhosi jednoduchého vozu taženého znaveným koněm. Srdce měla ztěžklé žalem, jako by ztratila někoho, koho milovala, a samým steskem se vůbec nemohla nadechnout.

Zničehonic se ocitla zpět v zimní zahradě. Zdálo se jí, že vidí sama sebe pohrouženou do práce se štětcem plným tmavě fialové barvy. Slunce mezitím zapadlo a obklopil ji temný soumrak. Stále v tom samém snu ji vyrušilo zaklepání na vchodové dveře. Odložila štětec a rozběhla se ke dveřím, ale její bosé nohy přitom plovávaly ve vzduchu a ani se nedotkly země. Otevřela dveře a za nimi stála čelem k ní malá holčička se světle zrzavými vlasy, ale bez tváře. Selena polekaně uskočila a holčička bez obličeje na ni promluvila tím nejlíbeznějším hláskem.

„Já se k tobě vrátím.“

Selena sebou škubla jako po zásahu silným elektrickým proudem a nějaká neviditelná síla ji vymrštila ke stropu. Nedokázala to vůbec nijak zastavit, a tak se jen nechala unášet vzhůru skrz omítku i dřevo až na půdu pod střechu, která byla kdysi pokrytá doškami a z trámů trčela stébla slámy. Uvíznutá v čase se vznášela vysoko nad zemí a nemohla se vrátit zpátky. Vykřikla, ale ta neviditelná síla ji držela pevně a nechtěla ji pustit. Vznášela se těsně pod střechou a pod nohama jí něco prosvištělo – veverka. Byla tak strašně vysoko, že měla strach, že ji to něco, co ji teď tak pevně drželo, najednou pustí a ona spadne dolů. A pak se to stalo. Sevření zčistajasna povolilo a Selena se volným pádem řítila vzduchem, přesvědčená, že každou chvíli ztěžka dopadne na zem.

Otevřela oči. Vzbudila se a stále ještě ležela na gauči. Oheň mezitím skoro vyhasl, místnost potemněla a vzduch ochladl. Selena se otočila a rozhlédla se po stínech, které se

krčily v rozích. Zamrkala a strachy se rozklepala. Nikde nikdo. Pomalu vydechla, protáhla si ruce i nohy, přiložila polínko do kamen a vytáhla telefon. Už bylo skoro šest.

Vtom se telefon rozsvítil. Selena se podívala, kdo volá, přiložila telefon k uchu, zhluboka se nadechla a řekla: „Ahoj, Davide.“

„Seleno, potřebuju s tebou mluvit,“ ozvalo se. Mluvil rychle a naléhavě.

Nic mu na to neodpověděla a čekala. Srdce jí bilo jako o závod a pulzovalo jí v uších – takovou nad ní měl pořád ještě moc.

Nenechal se odbýt. „Můžeme si promluvit?“

„Poslouchám,“ pronesla monotónním hlasem.

„Můžeme se sejít?“

„Nejsem v Manchesteru.“

„No a kde teda jsi?“ Evidentně jí vůbec nevěřil.

„Na tom nezáleží, kde jsem,“ odvětila Selena. „O čem se mnou chceš mluvit?“

Zněl frustrovaně a naštvaně. „Tak samozřejmě s tebou potřebuju probrat to dítě. Naše dítě.“

Selena polkla. „Žádné není.“

„Ty jsi šla na potrat?“ zařval jí rozezleně do ucha.

„Potratila jsem,“ odpověděla Selena tiše.

„Aha.“ Na chvíli se rozhostilo šokované ticho a pak řekl: „To jsem nevěděl.“

„Taky nebyl důvod,“ pravila Selena lehce rozhořčeně.

„Ale vždyť to bylo moje dítě...“

„Ty jsi odešel.“

Najednou nasadil úplně jiný tón a začal s přemlouváním. „Seleno, chtěl bych, abychom tomu ještě dali šanci. Potom, co jsme se... rozešli, jsem si uvědomil, že chci být s tebou. Chybíš mi. S Veronikou se nedá vydržet.“

Selena zavrtěla hlavou. „Ani se jí nedivím. Tvrdil jsi jí, že jsem tě pronásledovala. Lhal jsi.“

Slyšela, jak usilovně přemýšlí, co na to říct. Pak k ní dolehlo něco, co by se dalo skoro nazvat kňučením. „Prostě jsem si uvědomil, že jsi to ty, koho miluju, Seleno. Prosím, pojďme tomu dát ještě šanci...“

„Ne.“ Selenu samotnou překvapilo, jak rychle z ní odpověď vyletěla.

„Kde jsi? Přijedu za tebou a promluvíme si.“

„Ale já s tebou mluvit nechci.“

„Tak tohle mi snad dlužíš.“

„Nedlužím ti vůbec nic.“ Ta její sebekontrola ji přímo ohromovala – srdce jí bilo jako splašené, ale přitom mluvila klidně a rozhodně. „Podle mě už si nemáme co říct.“

Hlas se mu zlomil a zněl, jako když se každou chvíli rozbrečí. „Já to s námi ale nevzdám, Seleno. Najdu tě a vysvětlím ti to. Víím, že to chceš taky.“

Selena telefon pevně sevřela v dlani. „Vrať se k Veronice, Davide. Prosím tě, já už s tebou nechci mluvit.“

Jediným stisknutím si jeho číslo zablokovala. Celá se klepala. Jejich rozhovor znovu otevřel tu ránu, kterou v ní zanechal, když od ní odešel, ale už to bylo mnohem lepší. Teď už si tím byla naprosto jistá. Hlava zvítězila nad srdcem a už nikdy s ním nepromluví.

Instinkt jí velel, aby zavolala nejdřív Claire a potom Lauře a oběma jim řekla, co se stalo. Víc než cokoli teď potřebovala jejich soucit. Jenže ruka, ve které telefon držela, se jí pořád ještě třásla a celé tělo svírala jedna velká křeč. Nahmatala malachit, který jí visel na krku na dlouhém řetízku. Teď se zhluboka nadechne, uvaří si šálek čaje a vrátí se zpátky ke krbu. Teprve potom zavolá kamarádkám, aby jí poskytly trochu té morální podpory.

Štědrý den roku 1682 proběhl v Trnné chýši v poklidu. Will Cotter seděl u krbu s hlavou v dlaních, zatímco Grace se po místnosti přesouvala z místa na místo. Tu zvedla zčernalý kotlík s polévkou a zavěsila ho nad oheň, tu otci do korbele přilila ohřátý mok, pak zase mezi polínka přiložila pár třísek a rozdmýchala oheň. Otec ji chvíli pozoroval, jak si sedá na stoličku v rohu a dává se do šití jen při svitu malé svíčky. Pak konečně promluvil.

„Je to bestie, ta paní Harriet Harperová. Tím, co provedla, mne rozeznila doběla. Já jí na chuť nikdy nepřišel. Neměla nejmenší právo tě poslat domů.“

Grace souhlasně pokývala hlavou. Bolela ji záda a byla unavená.

Will ale ještě neskončil. „Odprosím je, aby tě vzali zpátky na statek, až... no až to přijde na svět. Však vědí, že jsi dřích. Vědra plníš jako žádná jiná děvečka. Mít tě tam se jim jediné vyplatí.“

„Snad máte pravdu.“

Zničehonic vstal, vysoký a šlachovitý, a nohy se mu klepaly. „Zklamal jsem tě, Grace. Nemáš matku, která by tě učila, a já jsem dovolil, aby se ti to přihodilo, přestože jsem tě měl chránit. A teď nemáme nic než smůlu.“

Grace zvedla hlavu od šití. Bylo to vůbec poprvé, co její otec tak otevřeně promluvil o dítěti. Už pár týdnů si všímala, jak si ji se ztrápeným výrazem prohlíží, ale sama se neodvážila se o tom zmínit. Z toho, co teď řekl, ji ale znovu přepadl smutek. Svěsila hlavu. „Otče, to není vaše vina. Už to prosím neříkejte.“

„Kdybych ti býval byl lepším otcem a dával na tebe větší pozor, nebyla bys taková samotářka. Jenže já tě nechal toulat se jen tak bez doprovodu a dělat si, co se ti zlíbí, a to máme za to.“

Grace odložila šití a šla se posadit vedle otce. „To si nedávejte za vinu. To já jsem vám ublížila.“

„Kdo ví, co nás s novým rokem čeká?“ Will se zahleděl do žáru ohně a tvář mu z jedné strany osvítily plameny. „Jestli se o tom Harriet Harperová zmíní svému muži, jestli Josef Harper tomu jejímu ostrému jazyku uvěří, co bude pak? To mne taky pošlou pryč? Vyhodí nás i z Trnné chýše a vezmou nám tak střechu nad hlavou? Tobě, mně i tomu děcku, Grace?“ Vypadal k smrti unavený. „Nemáme ani kapičku štěstí, Grace... ani ty, ani já. Tak tomu je už od té doby, co tvá matka zemřela. A ty teď čekáš dítě... co s námi jen bude?“

„Netrapte se tím.“ Grace vstala, protáhla si bolavá záda, pak spojila dlaně a zamyslíla se. „Jsou Vánoce a nad hlavou nám září novoluní. Teď pojíme, popijeme a pobavíme se, jak nejlépe to dovedeme. Věřte mi, tatínku, vždy se najde způsob, jak se mít dobře, a já přijdu na to, jak se té naší smůly zbavit. Budeme mít o jeden hladový krk víc, čas nejde vrátit zpátky a nic už se na tom změnit nedá.“ Zadívala se otcí do ztrápené tváře a najednou se cítila ještě odhodlanější než dřív. „Teď vám naservíruji korbek moku a půjdu na chvíli ven. Nezklamu vás.“

Grace pozorovala otce, jak upřeně hledí do plamenů, přemýšlí a nevnímá. Dolila mu moku ze džbánu, vložila mu korbek do dlaně, potom se zabalila do ovčího kožíšku, v tichosti vyklouzla z domu a zamířila k starému dubu za branou. Strom stál naproti přes cestu a pod ním jistě najde žaludy – když se za novoluní zasadí, přinesou v novém roce štěstí a hojnost. Jeden z nich vyleští a vyrobí si z něj amulet, ten pak bude nosit při srdci a až se jí bude dítě drát na svět, oba je ochrání.

Zpod dubu sesbírala i trochu spadané kůry do ohně – když se spálí, přináší pevné zdraví a hojí všechny rány. Potom se přesunula ke své milované trnce. Její fialové kulaté plody už se ve sklenici v komůrce louhovaly naložené v ginu s cukrem. Grace si ale chtěla ještě utrhnout pár trnů v naději, že ji ochrání. Usuší si je a uschová do košíčku. Byly ostré

a neúprosné, ty od ní jistě odeženou každého, kdo by snad chtěl ublížit jí nebo jejímu dítěti.

Opatrně si odlomila několik trnů a osvobodila je tak ze zajetí větviček, sevřela je v dlani a pak si v tichosti klekla ke staré kamenné studni. S hlavou skloněnou pošeptala vodě několik tichounkých slov. Slyšela, jak se jí z hlubin studny vlastní hlas navrací zvučnou ozvěnou zpět, postavila se a tvář nastavila stříbrné záři tenkého srpku měsíce. Z celého svého srdce si nepřála nic jiného, než aby se jim už navždy všechna smůla vyhýbala.

V pondělí osmadvacátého prosince 1682 foukal studený vítr. Tenkými vrstvami oděvu se prořezával až na kost a Will Cotter už se tou dobou opět lopotil na poli. Grace si přivstala, aby otci ohřála mléko a ukrojila chléb a poté, co vysmejčila světničku, se zahalila pláštěm a navzdory větru se nebojácně vydala do zahrady kopat brambory a natrhat trochu pastináku. Když se pak vrátila do vyhřáté chalupy, dala se do vaření. Ve spíži si schovala trochu skopového, k tomu přidala nějakou tu zeleninu, očouzený kotlík zavěsila nad oheň a do krbu pro jistotu přiložila ještě několik polínek, aby plameny pořádně přiživila.

Vtom ji přepadla ohromná únava, a tak se posadila do otcova křesla u krbu a uvelebila se tak, aby se cítila pohodlně ona i miminko. Když našla tu správnou pozici, na okamžik zavřela oči. Dlaně ovinula kolem vypouleného břicha a začala něžně pozpěvovat.

*„Starosti nemaje, spinkej můj maličký,
matička pohlídá za tě svět celičký,
spinkej a neplakej, děťátko můj,
kolébat budu tě písničkami.“*

Grace cítila, jak se jí miminko v břiše vrtí a přetáčí, a když ji pak štouchlo loktem, s úsměvem to místo pohladila dlaní.

Beze slov mu přislíbila, že nikdy nebude hladovět. Přála si pro něj jen to nejlepší. Kéž by se mu dostalo hojnosti a blahobytu, jaký Grace sama nikdy nepoznala. Grace uměla napsat jen písmenka, z nichž sestávalo její jméno, žádná další nedovedla ani napsat, ani přečíst, ale doufala, že její dítě se to jednou naučí a nebude mu pak nikdy scházet jídlo ani střecha nad hlavou. A nejvíc ze všeho si přála, aby dávalo i dostávalo spoustu lásky.

Poslední dobou nemyslela skoro na nic jiného než na to, co ji v únoru čeká, až bude své dítě přivádět na svět. Bába jí sice slibovala, že s ní bude a pomůže jí, ale Grace už toho dříve byla svědkem – vzpomněla si na den, kdy se na svět dralo děcko Kitty Stokesové, a dostala strach. Utkvělo jí v paměti, jak bába říkala, že to bude těžký porod, a její slova si pamatovala zcela přesně: „Kitty je mrňavá a ten její mužský je pořádný habán.“ Grace zalapala po dechu. Sama byla drobounká, zato Nathaniel byl samý sval a šlachy. Bála se, že to pro ni nebude o nic jednodušší. Ne, bude silná. Zařekla se, že na svět přivede zdravé dítě a že ještě než ho poprvé uchopí do náruče, uslyší, jak silácky křičí z plných plic. Říkala si, jestlipak po ní zdědí světle rezavé vlasy anebo bude mít kadeře tmavé jako Nathaniel a její maminka.

Potom se zamyslela nad tím, jak by ho vlastně chtěla pojmenovat. V hloubi duše si vždycky tajně přála, aby se její dcera jmenovala Mercy nebo Marta. A také se jí líbilo jméno Charity Cotterová, což dohromady znělo moc hezky. Nevěděla, které zvolit – zeptá se báby a ta jí jistě poradí. Ale někde hluboko v srdci si byla jistá, že čeká chlapce a pojmenuje ho Gabriel, po andělovi, který Panně Marii zvěstoval zrození Ježíše Krista. O téhle volbě zkrátka nijak nepochybovala. Gabriel Cotter je jméno pro silného a čestného muže, a přesně takový bude i její syn.

Víčka jí ztěžkla a v teple ohně se začala propadat hlouběji do otcova křesla i do říše snů. Osvícena naoranžovělou září

nechala spánek, aby ji zcela přemohl a aspoň na moment ji tak osvobodil od všech starostí.

Vtom někdo zabušil na dveře a za chvíli znovu. Grace se probudila, promnula si oči a začala se zvedat z pohodlí křesla, až se konečně postavila na nohy.

Když otevřela dveře, s údivem zjistila, že za nimi nestojí nikdo jiný než Alice Harperová, a to značně neklidná. Než se vdala, mívala růžolící tvářičky s dolíčky a na jarní slavnosti tančila s pentlemi jako umanutá, pomyslela si Grace. Teď byla pohublá a na čele se jí pod tíhou starostí tvořila jedna vráska vedle druhé.

„Mohu dál?“ zeptala se Alice. „Harriet neví, že jsem tu, ani Nathaniel. Myslí si, že krmím kvočny.“

Grace přikývla a zavedla ji do potměšlé místnosti, kterou teď ozařovala jen jediná svíčka. Přešla k džbánku u krbu. „Dala by sis teplý mok? Musíš být celá promrzlá.“

„Díky. To jsem.“ Alice položila na zem košík. „Chtěla jsem s tebou mluvit, Grace, a také jsem ti přinesla pár věcí.“

„Pro mne?“ Grace jí podala hrnek. „Chceš se posadit ke krbu?“

Alice došla k Willovu křeslu, posadila se, košík si postavila vedle sebe na zem a roztáhla dlaně, aby si je trochu ohřála. „Je to tu útulné. Udržuješ tu úžasné pohodlí.“

Grace přešla ke stoličce naproti a pomalu se usadila. „To jsi moc hodná, že jsi mne přišla navštívit.“

„Přinesla jsem košíček s trochou mléka, je tam i pár vajec, sýr a králičí maso.“

Grace byla jako u vytržení. „Jak jsi k tomu všemu přišla?“

„Ukradla jsem to Harriet z kuchyně. Má toho až až. A teď po tom, co jí všechno zbylo z vánočních hodů, obzvlášť. A já tě chtěla odprosit, protože tě vyhnali kvůli mně, kvůli tomu, že ses mi snažila pomoci.“

„Vůbec ne,“ pravila Grace rozhodně. „Paní Harriet mne vyhnala kvůli té své špatné nátuře a také proto, že čekám

dítě.“ Nadzdvihla lněný hadr, kterým byl košík zakrytý, a podívala se, co je uvnitř. Oči se jí zaleskly. „Jsem ti neskonale vděčná, Alice.“

„To i já tobě.“ Alice si usrkla z hrnečku. „Závidím ti.“

„Ty že závidíš mně? Ale proč?“ zeptala se Grace udiveně. „Nemám muže ani práci. Jak by mně mohl kdokoli závidět?“

„Na světě si nic jiného nepřěji než vlastní dítě.“ Alice se tvářila tuze nešťastně. „Jenže matka mého muže je ke mně krutá a neustále mne jen kárá. A za manžela jsem si vybrala mrzouta, co pro mne vlídného slůvka nenajde. Nežiju svůj vlastní život... dělám jen to, co po mně chtějí ostatní. A Nathaniel mne nemiluje, ne tak docela... pořád o mně smýšlí jako o děvečce. Tak to taky říká, když mu dojde trpělivost. Okouz-
lil mne ten jeho úsměv a teď mne užírají výčitky.“

Grace pomalu přikyvovala. Měla pro ni pochopení.

„Než jsme byli sezdáni, mluvil ke mně tuze pěkně. Říkal, že si ze všech vybral právě mne a že mne miluje. Ale teď už vím, že se mne jen snažil vlákat do pasti jako zajíce. Jen co jsme byli svoji, už se ke mně otočil zády a od té doby pro něj nejsem víc než služka, která je mu dobrá akorát tak na leštění bot.“ Alici opustila všechna naděje. „A také abych mu postel zahřála.“

Grace si povzddechla. „Asi jsi doufala v mnohem víc.“

„Myslíš, Grace, že v tomhle světě může mezi ženou a mužem ještě vůbec být opravdová láska?“

„Myslím, že ano. Můj otec matku miloval a bába Bett zase tak krásně vypráví o mém dědovi. Věřím, že se manžel se svou ženou mohou provázet životem a mluvit k sobě vlídně, s láskou hlubokou jako širé moře.“

„Tak jsem tedy jen já skončila v manželství bez lásky.“ Alici se oči zaplavily slzami. „Byla jsem pošetilá a teď jsem skončila bez dítěte a úplně opuštěná.“

„Já jsem též osamělá,“ pronesla Grace smutně. „Teď už mne žádný nebude chtít, když přivedu na svět cizí děcko.“

„Nikdo sice neví, kdo je mu otcem, ale spousta lidí ve vesnici o tom rozmlouvá. Někteří tvrdí, že prý je to Neda Shearse, ale já tomu nevěřím.“

„Dobře děláš.“

„A kdo to tedy je? Je to někdo z naší farnosti, kdo už s jinou sňatek uzavřel? To proto tak moc nechceš vyslovit jeho jméno?“

„Nechci o tom mluvit, protože...“ Grace polkla. Zrovna Alici se lhalo tak těžce, ale věděla, že to nejde jinak. „Protože toho muže nikdo nezná. Není ze zdejší farnosti. Ashcombem jen projížděl při jarní slavnosti. Nechala jsem se tím jeho půvabem zmámit jen jedinkrát a teď za to budu platit, dokud budu živa.“

„Možná, že nemít žádného muže je pořád lepší, než žít v nešťastném svazku, ať si kdo chce co chce říká,“ povzddechla si Alice. „I já budu po zbytek života platit za svoji pošetilost, když jsem se vydala Nathanielovi i celé té jeho rodině.“

„Asi to nebude nic lehkého, být něčí žena,“ přitakala Grace. „Když má člověk v životě lásku, dá se snést, že musíš děti nosit a o domácnost se starat. Ale bez ní je to každý den jen otročina.“

„Má sestra Nancy se na výsost špatně provdala. Taky se jen lopotí, jenže mi s potěšením vypráví, jak už čeká dítě, které na svět přijde v březnu, a pak že prý chce co rok další a další až do pětatřiceti. Bojím se, že já tou dobou stále nepoviju ani jedno jediné.“ Stiskla Grace ruku. „Myslíš si, že je to tak? Že nikdy vlastní děcko mít nebudu? Paní Harriet mi řekla, že přesně tomu věří.“

„Já ne,“ odpověděla jí Grace vlídně. „Někdy je potřeba v tyto věci opravdu celým srdcem věřit, aby se vyplnily. Jsi silná a laskavá žena, Alice, a štěstí si k tobě najde cestu, když mu otevřeš náruč dokořán.“

„Tomu skutečně věříš?“ zeptala se Alice. „Já se za to dítě modlím celičkým srdcem.“

Grace si sáhla ke krku a zpod šatů vytáhla žalud zavěšený na kousku pentličky, který nosila u srdce. „Tu máš, to je pro tebe. Nos ho a nikdy ho nesundávej.“

„Ale kdeže, to nejde...“

„Donesla jsi mi jídlo. Nosím ho, protože přináší štěstí, tak ti tvou laskavost mohu oplatit. Moc ti přeji, aby se ti vyplnilo vše, co si tolik přeješ, opravdu.“

Alice si vzala malinký žalud ovázaný pentličkou, přetáhla si ho přes hlavu a schovala ho pod šátek. „Kéž by mi přinesl požehnání. Jsi opravdová přítelkyně. A slibuju, že tě budu co týden navštěvovat a pokaždé ti přinesu něco v košíčku – sýr, mléko, kuře.“

„Děkuju ti, Alice. Jsem ti zavázána.“

„To i já tobě.“ Alice se postavila a natáhla se po košíku. „Pojď, dáme to všechno do spížíky a pak už musím běžet. Brzy po mně bude sháňka a paní Harriet s tím svým proutkem z břízky nejde pro ránu nikdy daleko. Abych řekla pravdu, Grace, nemám ji ráda. Je to stará vrásčitá babizna.“

„Na ni teď zapomeň a myslí především na to, abys pomohla sama sobě.“ Grace se zvedla ze stoličky a napřímila se. „Cestou domů se zastav pod tím dubem za brankou a nabsbírej si tam trochu opadané kůry. Doma pak dej pozor, aby ji nejdřív do ohně přiložil tvůj muž a potom ty udělej totéž. Přinese vám plodnost, oběma.“

„Děkuji ti,“ objala ji Alice. „Tak dlouho mi trvalo si uvědomit, že jsi tak báječná přítelkyně.“ Odtáhla se a pozorně si Grace prohlédla. „Už to, myslím, nebude dlouho trvat a dítě ti přijde na svět.“

„Prý v únoru, tak to aspoň říkala bába Bett. A ty se nestrachuj,“ pravila Grace s láskyplným pohledem. „Však se ti taky vlastního dítěte dostane, až přijde ten správný čas. Třebas už v příštím roce.“

Grace doprovodila Alici ke dveřím a pozorovala, jak odchází. V brance se naklonila proti silnému poryvu větru a pak

se sehnula, aby sesbírala pár kousků popadané kůry. Na vršku kopce, který se tyčil nad polnostmi, se začínala sbírat jemná mlha a na obloze se kupila mračna. Brzy padne soumrak.

Grace těžkým zaklapnutím zabouchla dveře a vrátila se ke krbu, aby si ohřála dlaně. Polévka v kotlíku zavěšeném nad ohněm se mezitím rozbublala, a tak si teď bude moci v křesle aspoň tak na hodinku zdřímnout, než se vydá ke studni pro vodu. Pomyslela na všechny ty dary, které jí Alice donesla – podušený králík v kotlíku jim s Willem vystačí na celý týden a vejce jí také přijdou vhod, aspoň tak otci poránu před odchodem zaplní žaludek.

Grace s úlevou zavřela oči. Potkalo ji neskutečné štěstí, že mohla mít Alici za přítelkyni. Nedokázala si ani v nejmenším představit, co by si bez její ochoty a darovaného jídla počali, a byla naprosto odhodlaná udělat vše pro to, aby to Alici oplatila.

Krajinu, která se jí tak živě vyjevila ve snu, chtěla Selena přenést rovnou na plátno. Pořád ještě měla celou tu scénérii živě před očima – kopec na venkově, odstíny měděné a červenohnědé barvy, rudé slunce schované za vrcholky kopců a přicházející bouře. Vybavovala si i seschlá křoviska zlatavého hlodáše, jilm a kamennou zídku z placatých kamenů naskládaných jeden vedle druhého.

Namočila si štětec do barvy a začala ji dlouhými tahy nanášet na plátno, kde se postupně rýsovaly kopce, obloha i kamenná zídka. Sen se jí v hlavě přehrával pořád dokola, v žilách jí kolovaly všechny ty emoce, které už si ve snu jednou prožila – cítila ztrátu i smutek, přesně tak, jako když otevřela dveře a za nimi stálo dítě bez tváře. Stále ji svírala ta samá bezmoc, která se jí zmocnila, když vyletěla až na půdu. Ale zároveň si byla jistá, že když tu vysněnou scénérii namaluje ze svého vlastního pohledu, tedy z pohledu někoho, kdo jede na voze taženém koněm a pozoruje okolní krajinu, dá jí to dostatek času, aby si všechny myšlenky urovnala v hlavě.

Samotnou ji překvapilo, jak jednoduché bylo celou tu scénu zachytit přesně tak, jak ji viděla ve snu. Claire bude z toho obrazu nadšená, tím si byla jistá. Určitě ho hned nahraje na stránky galerie. A Nicka jistě taky ohromí – moc by se mu líbily ty barvy. Selena malovala dál a u toho myslela na Nicka. Neskutečně jí imponovala ta jeho věčná pohoda a to, jak na

nic nespěchá, je nenáročný a pozorný. Najednou se přistihla, že ho porovnává s Davidem, s tou jeho urputností, tvrdohlavostí a tím, jak se uráží, jakmile něco není po jeho. Uvědomila si, že se mračí. Ve vztahu s Davidem došla do bodu, kdy nedělala nic jiného, než že se permanentně snažila mu vyjít vstříc, a neustále hledala způsoby, jak ho přimět, aby ji miloval. Jakmile se dozvěděla o Veronice, zoufale si přála, aby s ní zůstal. Svou lásku Seleně dával tak, aby se chvílemi cítila milovaná a chvílemi úplně k ničemu. Zapřísáhla se, že se do takové situace už v žádném případě nedostane, nikdy.

Uběhla hodina, dvě. Mezitím se Selena pustila do vybarvování a výjev na plátně začal postupně ožívat. Kopce zaplavilo narůžovělé světlo, jako by zrovna zapadalo slunce. Z celé malby vyzařovala naprostá neměnnost a stálost všech těch kopců, polí a lánů – den ať se překlene v noc, celý rok si může utéct jako voda, století střídá století, ale tady se toho změnil jen pramálo. Skoro jako by celý kraj byl kotvou, kolem níž se všechno slepě řítí kupředu, zatímco ona si dál uchovává vše přesně tak, jak to bylo, je a bude.

Selena ucítila, jak se jí v kapse rozvibroval telefon, a přiložila si ho k uchu. „Claire. Zrovna na tebe myslím. Jak se máš? Jak to jde v galerii? Já teď akorát maluju jeden obraz a určitě se ti bude hrozně líbit.“

„Fakt? Tady je všechno v pohodě. To maluješ nějaké místo, které jsi tam navštívila?“

„Ne, zdálo se mi o tom. Západ slunce, venkovská scenérie.“

„Super. Hele, já mám pro tebe taky dobrou zprávu. Měla bys pro mě v chalupě místočko na celý týden?“

„Neříkej – no jasně!“

„Napadlo mě, že bychom spolu mohly malovat v zimní zahradě,“ drmolila Claire nadšeně. „Pak si to všechno odvezu s sebou a budeme mít neskutečnou zásobu k prodeji. Třeba bychom mohly uspořádat i nějakou výstavu.“

„Skvělé. A kdy přijedeš?“

„Myslela jsem, že třeba v pondělí třicátého, to je státní svátek. Vyrazila bych co nejdřív, někdy brzo ráno, a zpátky bych jela v sobotu, jestli se ti to hodí?“

„No jasně, to bude skvělé. Výborný nápad! A co galerie?“

„Gulliver už je podle mě připravený to tu převzít... to zvládne. Dost si věří a fakt jsme si padli do noty. Včera jsme si zašli na drink a vzpomínali jsme na univerzitu, na společné známé, taky jsme si povídali o lidech, se kterými už se nestýkáme. Vyprávěl mi dokonce o Flynnovi, o tvém bývalém. Představ si, že je prý ženatý a má děti.“

„Fakt?“ Selena se nadechla, ale nevěděla, co na to odpovédět. Nakonec řekla jen: „Už se nemůžu dočkat, až za mnou přijedeš.“

„Říkala jsem si, že bychom mohly grilovat na zahradě a chodit na procházky do lesa. Mohla bys mě vzít na nějaké z těch super míst, která jsi navštívila... a taky do hospody ve vesnici...“

Selena se zasmála. „A do toho všeho máme stihnout namalovat řadu obrazů.“

„Hrozně se na tebe těším. Chybíš mi.“

„Ty mně taky.“ Selena se na okamžik zamyslela nad tím, že ačkoli jí ta samota v Trnce poměrně přirostla k srdci, stejně se těší, že zase stráví nějaký čas se svou kamarádkou. „Takže teda v pondělí třicátého.“

„Bomba,“ odpověděla Claire. „Škoda, že s sebou nemůžu vzít Gullivera. Moc bych vás chtěla seznámit, ale přeci jen jsem ho najala proto, aby dohlížel na galerii. Tak třeba příště...“

„To by bylo skvělé, Claire.“

„A nezapomeň mi nafotit nové obrazy... i ten západ slunce, na kterém teď pracuješ.“

„Provedu.“

„Super! No nic, já už musím běžet. Zavolám Gulliverovi, abych mu řekla tu skvělou zprávu. Posílám ti lásky kopec, Seleno. Uvidíme se třicátého!“

V telefonu cvaklo a Claire se odmlčela. Seleno se vrátila zpátky k obrazu. Cítila se klidná a šťastná, a přesně s tímhle pocitem namočila štětec do barvy a širokými tahy ji dál nanášela na plátno. Snažila se svůj sen zachytit přesně tak, jak si ho pamatovala, v jasných a živých barvách. Jenže s každým dalším tahem působil obraz stále víc a víc skličujícím dojmem. Spolu s krvavým západem slunce se plátno postupně plnilo zvlněnými lány a bouřlivými mračny, a to všechno v Seleně rozdmýchávalo nové bezútěšné pocity.

Druhý den ráno přijela Laura autem k Trnce. Byly se Selenou domluvené, že pojedou na oběd k Joely a Mattymu. Laura nadšeně svírala volant.

„Jezdím kolem toho jejich pozemku hrozně často, ale ještě nikdy jsem se tam nestavovala. To umístění mezi kopci je naprosto senzační, a navíc se oba skvěle vyznají v bylinkách, takže nám určitě k jídlu připraví nějakou dobrotu.“

Selena se opřela do sedadla. „Je super, když si člověk může taky trochu odpočinout. Pracovala jsem celou noc, abych ten obraz dodělala. Těsně před tím, než jsme vyjely, jsem Claire posílala fotku. Takže si teď hrozně ráda odfrknu.“

„No, jsi taková trochu pobledlá. Ten čerstvý vzduch u Joely ti rozhodně prospěje.“

„Včera jsem si na chvíli zdřímla u krbu a zdál se mi tak zvláštní sen, nemůžu na něj přestat myslet. Vůbec se mi pak nespalo dobře. Upřímně mě to docela rozhodilo.“

„Úúú,“ mrkla po ní Laura. „Miluju sny. Povídej, přeháněj. Hrozně mě baví je vykládat – maturovala jsem z psychologie a analýza snů mě tenkrát fakt chytla. Mně se třeba pořád zdá, že stojím před třídou v klaunském kostýmu a všechny děti se mi smějí.“ Náhle však zvažněla. „Tak co se ti tedy zdálo?“

„No, nejhorší část byla, když se tam zjevilo dítě bez tváře, holčička, a mluvila na mě. Řekla mi, že se ke mně vrátí. Pak jsem lítala vzduchem, jako by se mnou lomcovalo nějaké kouzlo a vůbec jsem to nedokázala zastavit.“

„To je celkem typický sen, že různě padáš, lítáš a je to úplně mimo tvoji kontrolu.“ Laura odbočila na úzkou cestičku a pokračovaly dál do kopce. „Znamená to, že máš v životě něco, s čím nedokážeš nic dělat a cítíš se bezmocná.“

„Jo, to sedí.“ Seleně se vybavil David a obrovsky se jí ulevilo, že už o něm neuslyší, když si ho konečně zablokovala. „A co to dítě bez tváře?“

Laura si povzdechla. „To bude mít asi co do činění s tím potratem, Seleno. Možná se ti to miminko, které jsi ještě nestihla poznat, snaží říct, že se jednou setkáte, ale ne teď.“

Selena se zachvěla, přeběhl jí mráz po zádech. „Bože... a ty tomu věříš?“

„Já nevím.“ Laura zpomalila. Kopec byl čím dál strmější a zelenal se v ostrém slunečním svitu. „Doufám. Jednou určitě potkáš někoho milého a založíš s ním rodinu, teda jestli to tak chceš.“

„Asi jo...“, odpověděla Selena.

„No, tak v tom případě hodně štěstí.“ Laura se na ni podívala a brýle se jí zaleskly. „Já nad dětmi zatím nějak nepřemýšlím. Asi jsem se ještě pořádně nerozhodla. A navíc bych si nejdřív musela najít chlapa, i když vlastně nevím, jestli se mi chce přijít o tu nezávislost. Já mám stejně vždycky nejradši ty děti, které učím ve škole, což mi mimochodem připomíná – doufám, že pořád počítáš s tou čtvrtetní výtvarkou na ashcombské základce.“

„No jasně, počítám.“

To už auto drncalo po nerovné cestě, načež Laura strhla volant ostře doleva a otevřenou bránou vjela na obrovskou louku obklopenou stromy s větvemi skoro až u země. Na straně stál pod rozvětvenou vrbou zaparkovaný karavan a Matty

tu v džínách a ve vestě sekal dříví. Když auto zastavilo, Matty na ně mávl, odložil sekeru a vydal se k nim.

„Zdravíčko. Rád vás obě vidím. Joely je v karavanu. Zrovna dovařila oběd, takže jdete jako na zavalanou.“

Uprostřed louky se posadili k dřevěnému stolu prostřenému pro čtyři, na němž stály keramické pohárky a karafa s vodou, mátou a citrónem. Joely před ně postavila mísy se salátem a těstovinami. Laura si přičichla a usmála se. „To voní naprosto božsky. Co je to?“

Joely si k nim přisedla. „Domácí tagliatelle s pestem, které jsem dělala z ptačince, česneku, olivového oleje a oříšků. A v tom salátu je šťovík a trochu slézu. Hrozně ráda používám čerstvý sléz. Má v listech spoustu bílkovin, vápník, železo a vitamín C.“

„Sléz jsem ještě nikdy nejedla...“ Seleno si nabrala porci salátu.

„Pomáhá na všechny možné zdravotní neduhy – od kašle až po zácpu.“

„Fascinující. A to jsi to všechno natrhala tady?“ zajímalo Lauru.

„Ne, ne, na sbírání bylinek je nejlepší listopad,“ vysvětlila Joely. „Já jsem vypěstovala ten česnek a taky šťovík, sléz jsem si natrhala tamhle v lese,“ ukázala do dálky.

„A celý tenhle pozemek kolem dokola patří vám?“ zeptala se Seleno.

„Ano.“ Matty rozlil do pohárků vodu z karafy. „Tady ta louka i všechny ty přilehlé lesy, až tamhle po ta křoviska. Tam zase na podzim roste spousta ostružin a taky trnky.“

„Ty máš vlastně u chalupy taky trnku, vid', Seleno?“ Laura na chvíli přestala žvýkat. „Proto se tam tomu říká Chata Trnka.“

„Je to slivoň,“ vysvětlila Joely. „Škoda, že tu nebudeš v listopadu Seleno. Mohla by sis z ní otrhat plody a udělat si trnkový gin.“ Ukázala na vzdálený strom. „Já nedám dopustit

na tamhleten můj bez. V květnu z něj vyrábím bezovou šťávu a taky šampaňské, a ke konci léta zase bezinkové víno.“

„Měly byste ho někdy ochutnat,“ řekl Matty s žertovně povytaženým obočím. „Ale teda po tom šampusu je lepší neřít, je to fakt síla.“

„Zanedlouho mě přijede navštívit Claire a budeme grilovat – přijdete?“ navrhla Selena a pohledem přejížděla z jednoho na druhého. „To by mohla být dobrá příležitost to šampaňské ochutnat.“

„Ty jo, to by byla paráda,“ prohlásila Laura a promnula si ruce, načež Joely pohladila po rameni. „Jak ses vlastně naučila všechny ty věci o květinách a stromech a tak?“

„Něco mě naučila mamka s babičkou a něco jsem si nastudovala sama.“ Joely se zaklonila. „Tak třeba, jak jsem teď mluvila o bezu, věděli jste, že lidé kdysi věřili, že když se spálí bezové dřevo, zjeví se vám sám ďábel, ale když si zasadíte bez u chalupy, tak vás má naopak od ďábla chránit?“

Laura se otrásla. „Některé tyhle staré pověry jsou fakt děsivé.“

„Tady v těch končinách je to přímo ráj všemožných starých tradic a člověk by na ně neměl zapomínat. Patří k těm lidem, kteří tu žili před námi,“ poznamenal Matty zahloubaně. „Někdy, hlavně za soumraku, je to přímo cítit ve vzduchu. S Joely si často sedneme a pozorujeme, jak zapadá slunce, a oběma nám přijde, jako by se zastavil čas a že staré zvyky jsou tu stále s námi... jako by minulost sama nějak prosakovala i do přítomnosti.“

Selena vykulila oči. „To je přesné. Víte, já jsem zrovna namalovala jeden obraz se západem slunce a teď jsi naprosto dokonale popsal přesně tu atmosféru, kterou jsem se snažila zachytit...“ Hlavou se jí honila Mattyho slova. „Přesně, jak jsi řekl, staré zvyky jsou tu stále s námi. Občas se minulost prostě najednou tak nějak zjeví.“

„Moc ráda bych ten obraz viděla,“ ozvala se Joely.

„Mám ho vyfocený v telefonu. Ráno jsem totiž Claire posílala fotku.“ Selena podala Joely svůj mobil, a zatímco si fotku prohlížela, Matty se jí nahnul přes rameno, aby se taky podíval.

„To vím, kde je,“ prohlásila zničehonic Joely.

„No jo, to je tady cestou nahoru, těsně před rozcestím... leží to vlastně na předělu mezi dvěma hrabstvími,“ přitakal Matty.

Joely ukázala na displej. „Na tom obrazu ta zídka vypadá celkem starodávňě, ale nedávno ji přestavěli a teď už je mnohem vzhlednější.“

Matty z toho byl u vytržení. „A ty jsi tam nahoře vážně ještě nikdy nebyla, Seleno?“

„Ne, nikdy.“ Seleně přeběhl mráz po zádech. Vzpomněla si, jak usnula u krbu a neznámý hlas jí celý ten výjev šepem popsal.

Laura přešla k Joely a Mattymu, aby si obraz také prohlédla. „No jasně. To je výhled seshora z Hořejilmského úvozu. Tady to je Somerset a tady začíná Devon. To je fakt krásný soumrak...“

„Ale celkově ten obraz působí fakt strašidelně,“ podotkl Matty.

Selena se zamračila. Už zase to slovo... strašidelné.

„Podle mě je to takové truchlivé, jako by s sebou ten západ slunce přinášel něco jako konec,“ dodala Joely. „Ale je to vážně nádherné. Mně se to líbí a moc, Seleno.“

„Já bych si ho hned koupila, kdybych mohla. Pověsila bych si ho do ložnice.“ Z Laury přímo sálal obdiv. „Tohle místo je tady taková naše chloubka.“

Selena zavrtěla hlavou. Nechápala, jak je možné, že namalovala místo, na kterém nikdy nebyla. Navzdory hřejivému časně letnímu slunci jí běhal mráz po zádech. Pohledem přejela z Mattyho na Lauru a pak na Joely. „Myslíte, že bychom se tam mohli jít podívat, na to rozcestí, a rozhlédnout se po okolí?“ Tenhle nápad ji nadchl. „Ráda bych to viděla na vlastní oči...“

Všechny kouty zahrady u Trnné chýše pokryla jinovatka. Pavučiny, stříbřité větve trnky i stébla trávy se pod jejím nánošem třpytily stejně jako křoviska, na nichž zářila ranní rosa. Psalo se šestého ledna 1683, byla zrovna středa a Grace v zahradě dolovala ze země zeleninu na polévku, kterou chystala k večeři. Dnes pojí sama. Bude se slavit večer tříkrálový a otec nechtěl porušit pradávную tradici veselí Na Vršku – to se vždy všichni čeledíni sejdou ve stodole a připijí si na dobytek i na sklizeň, aby se vydařila úroda. Celý večer se bude hodovat, zpívat a svařeného vína z hodovní mísy bude také jistě dost.

Grace vzpomínala na loňskou slavnost. Tehdy tam nechyběla ani ona. Pozorovala, jak všichni muži společně popíjejí a také si s nimi prozpěvovala:

*„V životě i veselosti,
lásky, smíchu měj vždy dosti.
Bůh ti žehnej, nechť ti sešle
šťastný nový rok.“*

Tehdy ji z davu pozoroval Nathaniel, ruce měl v bok a modré oči mu zářily.

Teď už se to zdálo tak dávno. Za jeden jediný rok se toho tolik událo. Hlavou jí prolétlo, co jí asi přinese ten nový, a lehce se usmála.

Grace si naskládala brambory a tuřiny do zástěry a zahleděla se na oblohu. Byla celá bílá a obtěžkaná sněhem, zrovinka jako Grace se svým kulatým břichem. Dlaní pohladila dítě, které schovávala pod šaty a špitla: „Dnes bude sněžit, maličký, a my musíme na statek pro mléko.“

Vyskládala zeleninu do mísy na stole, zabalila se do pláště z ovčí kůže a s korbelem se vydala na statek. Vzduchem se sem tam sneslo několik vloček, chvíli jen tak poletovaly, pak dopadly na zem a rozpustily se. Grace se nahnula, jak se snažila drát kupředu proti mrazivému větru, do očí se jí řinuly slzy a tváře už samou zimou ani necítila. Když přecházela pole, minula několik čeledínů, kteří se snažili nahnat stádo ovcí zpět na statek kvůli blížící se sněhové bouři a rozhazovali seno. Mezi nimi rozpoznala Neda a George Shearsovi. Ned jí zamával a zavolal na ni.

„Co vy tu, Grace?“ Opatrně se vydal jejím směrem, ale kus od ní se zastavil. „Doufám, že se máte dobře.“

„Mám, Nede, děkuji.“ Grace sklopila oči, necítila se příjemně, když všichni ostatní muži ustali v práci a pozorovali je, jak si povídají. „Jdu si na statek pro mléko do korbele.“

Ned zaváhal. „Už jste zaslechla tu velkou novinu? V létě si budu brát Jennet Bryantovou.“

„To moc ráda slyším. Nechtěje vám požehnáno.“ Grace neušlo, jak si ji prohlíží, vypadal nejistě a rty se mu nervózně chvěly.

Nakonec se jí zeptal: „A... máte v Trnné chýši vše, co je třeba? Není vám zima, nemáte hlad?“

„Ano. Jídla máme s otcem dostatek.“

„Přijdete dnes večer na veselici nahoru do stodoly?“

Grace si položila ruku na vypouklé břicho. „Nemohu. Musím odpočívat.“

Ned sklonil hlavu. „Pak tedy na shledanou, Grace.“

„Na shledanou.“ Grace se pomalu odebrala k odchodu. Nad hlavou se jí kupila mračna stále ještě zatěžkaná sněhem, ale

jen sem tam se z nich spustilo pár vloček, které jí dopadly na víčka. Pevně si kolem sebe ovinula plášť z ovčí kůže, když zaslechla, jak se k ní po větru nese mužské tlachání a za zády se jí rozburácel hurónský smích – to bude asi George Shears, pomyslela si. Vtom si ale něčeho všimla. Na kraji pole ležela v příkopu na zádech černá ovce, nehýbala se a nohy jí trčely do vzduchu.

Grace se otočila a zvolala: „Nede, pospěšte si. Ovečka upadla do příkopu. Bojím se, že je po ní.“

Grace se k ní natáhla a poklekla, sukně se jí rychle zmáčela od mokré země. Objala ovci oběma rukama, vši silou ji nazdvihla, snažila se ji otočit, ale opatrně – vždy myslela hlavně na dítě, které nosila pod srdcem. Ned k ní doběhl, zrovna když se ji snažila postavit na nohy. Ovce zavrávala a rozeběhla se ke svému stádu.

Ned jen zíral s vytřeštěnými očima. „Ale vždyť ta černá ovce byla mrtvá a teď žije.“

„Kdepak, jen jsem jí pomohla vstát. Upadla na záda a bez pomoci se nedokázala přetočit.“ Grace si prohlédla své zabláčené ruce. „Teď už bude v pořádku.“

Ned ji chytil za ruku a pomohl jí se zvednout z bláta, v němž celou dobu klečela. Láskyplně se na ni zahleděl. „I ovce dělají, co poručíte, Grace.“

„Děkuji vám.“ Grace vymanila ruku z jeho sevření. „Už se budu muset skutečně vydat na cestu. Obávám se, že každou chvilkou začne padat sníh.“

„Všem řeknu o tom, jak jste tu ovci zachránila. I statkáři povím o vašem dobrém skutku, jistě vás odmění.“

„Snažně vás prosím, to nedělejte,“ ohradila se Grace. „Nechci nic než plný korbel mléka. Přeji vám požehnaného dne, Nede.“

Pozoroval ji, jak odchází. Na malou chvíli ji přepadl smutek. Ned Shears byl dobrák od kosti a nejspíš je do ní tak trochu zamilovaný. Ale už se zaslíbil Jennet Bryantové a Grace

teď nemá v srdci místo, když ho zaplnila láskou ke svému dítěti. Pro muže už se v něm nikdy ani místočko nenajde. Tím si byla jistá. Tak to také za novoluní slíbila své ševlivé studánce, že pokud se jí dítě narodí živé a zdravé, pokud mu bude štěstí práno, celý svůj život mu zasvětit.

Grace došla až na statek a zaklepala na dveře. Nad nimi zahlédla povědomé symboly – kruh s kopretinou uvnitř vyrytý do dřeva. Písmeno A přečíst uměla, měla ho ve jméně, a také si pamatovala, že se takové symboly vyrývají nad dveře, aby odháněly vše zlé.

Zafoukal studený vítr, Grace se roztrásla a zaklepala ještě jednou. Vtom se objevila Alice, přes krásné lněné šaty měla ovázanou zástěru a v ruce držela hrnek. Když spatřila Grace, po tváři se jí rozlil nadšený úsměv. „Pojď dál, pojď, ohřeješ se u krbu.“

„To ne, já si jen přišla pro mléko do korbele,“ namítla Grace, ale to už ji Alice objímala kolem ramen a táhla ji do prostorné místnosti se zákoutím kolem ohniště.

Alice ji usadila do křesla u rozpáleného krbu. „Stará Harperová má teď kupu práce s přípravami na tu dnešní veselici. Zrovinka je v kuchyni. Tady nás vyrušovat nebude.“ Alice jí poklekla k nohám. „Máš špinavé šaty.“

„Pomáhala jsem ovečce, která spadla do příkopu a převrátila se na záda. Když jsem si k ní klekala, šaty jsem si ušpinila od bláta.“

Alice vzala Graceiny zhrublé a zmrzlé ruce do dlaní a něžně je pohladila. „Musela ti být hrozná zima, Grace, to pro tvé dítě není dobré. Chvilí si odpočiň. Naplním ti korbel mlékem a donesu ti trochu teplé syrovátky, aby ses pořádně ohřála.“

„Děkuji ti.“ Grace na moment zavřela oči a zmrzlá kůže konečně zase začala povolovat. Dítě se přetočilo a natáhlo jednu ze svých silných noh. Grace ji něžným krouživým pohybem pohladila. Tiše mu zazpívala ukolébavku, kterou už určitě muselo znát. Byla si jistá, že svou matku pozná po hlase.

Z mokré sukně se jí začala odpařovat voda a nohy v promáčených botách pomalu usychaly. Vtom k ní přistoupila Alice a do dlaní jí vtiskla teplou syrovátku. Grace ucítila vůni koření, muškátový oříšek a skořici, a také trochu vína. S povděkem usrkla horkého nápoje.

Alice položila na podlahu vedle ní košík. „Tady máš korbel mléka. Také jsem ti do košíku přidala ještě pár věcí navíc – kousek sýra, chléb, máslo, kus koláče a také slaniny. Nathanielově matce to nijak chybět nebude. Donesesh to až do Trnné chýše? Kdyby ti to dělalo obtíže, moc ráda půjdu s tebou.“

„Ach, Alice, ty jsi tak laskavá.“

„Dopij si to a půjdeme společně.“ Alici se v modrých očích zablesklo. „Mám ti toho ještě tolik co povídat. Co jsi mi dala ten žalud, abych ho u srdce nosila, život tady je o tolik lepší. Začínám mít ve své manželství opět víru.“

Grace dopila syrovátku, podala Alici prázdný hrnek a začala se zvedat. „Tak to abychom šly. Ještě by mne tu stará paní načapala.“

„No jo, mrzutá rašple jedna, nemotora stará.“ Alice si drobnou dlaní zakryla ústa a usmála se. Trochu se za tu svou opovážlivost zastyděla, skoro jako by věřila, že pokud se odváží o své tchyni utrousit špatné slovíčko, někdo ji jistě uslyší. „Pojď, ať nemeškáme.“

Alice zabalila Grace do pohodlí teplého pláště a sama si oblékla svůj, načež jednou rukou zvedla košík a druhou se Grace zavěsila za rámě.

„Tak vzhůru na cestu.“

Když vykročily z chalupy, venku už se k zemi snášely houfy ztěžklých vloček.

Alice zajásala. „Bůh si dnes o večeru tříkrálovém pochutnává na huse. Podívej se na všechny ty vločky, které padají z nebes, jsou veliké jako husí pírká. Někdo je tam nahoře škube, zahazuje a ony se pak snáší na zem.“

Grace se usmála. „Nálada se ti zlepšila, Alice. To moc ráda vidím.“

„To ty jsi mi přinesla štěstí tím žaludem, který jsi mi darovala.“ Dál kráčely z kopce a Alice nechala Grace, aby se o ni opřela. „Nathaniel se o mne teď mnohem víc zajímá. Koupil mi i nové šaty na dnešní slavnost a ráno mi dokonce řekl, že jsem jeho krásná Alice. Jsem si jistá, že spolu již brzy počneme dítě.“

Grace cítila, jak se jí sních usazuje na řasách. Vzhledla k nebesům a těšila se z těch ledových, leč měkoučkových vloček, které jí dopadaly na obličej. „To mne opravdu moc těší.“

„A navíc, pokud nepoviju ještě tento rok, již brzy dítěto mít budu. Věřím tomu. A ty jsi teď moje přítelkyně.“ Alice pevně sevřela Grace za paži. „A příštího měsíce přivedeš na svět svoje dítě, pro které už Na Vršku tajně pletu dečku, aby bylo v teple. Až se narodí, budu tě v Trnné chýši navštěvovat tak často, jak jen to půjde. Společně pak můžeme pozorovat, jak roste. Třeba mne i necháš si ho pochovat, pohladit ho po tvářičce, a to mi pak přinese štěstí, abych sama dokázala svoje dítěto počít.“

„Co když to bude holčička?“ nadhodila Grace.

„Třeba i bude, ale ať je to děvče nebo chlapec, pomůžu ti, jak jen to dokážu. Byla jsi ke mně tolik laskavá a já ti to chci oplatit.“

„Děkuji ti, Alice. To opravdu moc ráda slyším.“ Blížily se k Trnné chýši a Grace ukázala na starý dub. „Dívej, jak má obtěžkané větve. Už se na nich usadilo tolik sněhu, že mám strach, aby se neulomily a nespadly na zem.“

Alice se sehnula a nabrala si sních do dlaní. Kolem hlavy jí poletovaly vločky, usazovaly se jí na čepci a lepily se k řasám, až jí jejich konečky dočista zbělely. „Kdybys teď nečekala dítě, nebo kdyby už bylo na světě a bylo už o něco větší, postavili bychom si sněhuláka. Ty, já a to malé bychom společně dokázali postavit sněhuláka skoro tak velkého, jako je tady ta chalupa.“

„Sněhový muž je úžasný,“ souhlasila Grace. „Pamatuji si, jak maminka jednou říkala, že bělostný sníh znamená Boží odpuštění za naše hříchy. A ve sněhové kouli je zase skrytý věčný život, který nám Bůh slibuje. Bylo by krásné vytvořit takového sněhového muže.“

„Jen si to představ, Grace... za rok tu takhle budeme ve sněhu a stejně tak i ten další rok. Tvoje děcko se bude smát, tvářičky bude mít celé červené a ty a já se budeme smát spolu s ním. A možná, že už i já budu mít svoje malé, a všichni čtyři si spolu toho sněhuláka postavíme.“

„Moc v to doufám.“ Grace sevřela Alici ruku. „Protože ti nepřeji nic než štěstí.“

Alice si nadzvedla sukni a protočila se. „Dnes večer si s Nathanielem zatančíme ve stodole a třeba bude našemu svazku požehnáno...“

Vtom Grace něco napadlo a stiskla své přítelkyni zápěstí. „Pojď se mnou, Alice.“ Popadla košík do volné ruky a táhla Alici směrem ke studni. „Tady té studni pošeptej, po čem tvé srdce nejvíc ze všeho touží. A ať už si budeš přát cokoli, vyplní se to.“

„Ševelivá studánka... už jsem o ní od pár lidí zaslechla.“ Alici zazářily oči.

Rozběhly se ke studni, klekly si a naklonily se nad její hlubiny.

Alice stiskla Grace ruku a špitla: „Mám to říct teď?“

„Vyslov to, po čem toužíš nejvíc ze všeho na světě,“ vysvětlila jí Grace vlídně.

Alice se naklonila a aniž by Grace pustila, zašeptala: „Víc než cokoli na světě si přeji vlastního synka.“

„A já, jak je mi život milý, si nepřeji nic, než aby se to vyplnilo.“ Gracein roztřesený hlas se nesl studnou, její slova se proplétala s tichou ozvěnou těch, která tam před ní zašeptala Alice, až se nakonec odrazila ode dna a z hlubin se vynořila zpět, jako by je vyslovil jen jediný hlas.

Usmály se na sebe a objaly se.

„A je to.“ Grace znovu objala Alici, a když se od sebe od-
táhly, tváře měly zmáčené od tajících ledových vloček nebo
možná od hřejivých slz, těžko říct, ani jedna si nebyla jistá.

„Teda, nečekala jsem, že budu nervózní, ale teď mám fakt strach.“ Když Selena s Laurou vcházely vstupními dveřmi do ashcombské základní školy, Selena si k sobě jednou rukou tiskla skicář, zatímco v druhé svírala desky s výkresy a notebook. Okamžitě ji do nosu uhodil ten známý odér, ve kterém se mísily zapocené cvičky s vařeným zelím, což jí připomnělo doby, kdy sama chodila do školy. Najednou ji přepadla zlá předtucha.

Laura se zasmála a prohrábla si vlasy. „A to si představ, že já se zase nejlíp cítím před třídou plnou dětí. Můj táta to měl taky tak, ještě když učil dějepis. Nejšťastnější jsem byla v Bristolu, tam jsem s dětmi zpívala, četla jim pohádky, měli jsme i dílny, dramátek a tělocvik v aule. Jé, mně tak chybí učení.“

„Klidně si to se mnou dneska můžeš vyměnit,“ zavtipkovala Selena. „Mně to nejspíš vůbec nepůjde. Určitě se zakoktám nebo nebudu mluvit vůbec. Je to trochu směšné, co... mít strach z bandy malých dětí.“

„Vždyť já tam budu celou dobu s tebou,“ namítla Laura. „Když se zasekneš, tak nějak zaimprovizuju a řeknu jim, jak jsi úžasná. Což ale fakt jsi, víš.“ Povzbudivě na ni zpoza obrouček povytáhla obočí. „To, že ses k tomu upsala, je od tebe vážně neskutečně skvělé a děvka si to opravdu moc užijou, to mi věř.“

Selena s Laurou se zapsaly na recepci a sekretářka s brýlemi bez obrouček v nažehlené bílé blůze jim každé dala návštěvnickou cedulku na krk.

„Cestu ke Scottovi do třídy znám, Julie. Moc ráda tě zase vidím!“ zamávala jí Laura a už plula chodbou se Selenou, které se svíral žaludek, v těsném závěsu.

Ve třídě je přivítal Scott Finch a děti už seděly po skupinkách u stolů. Jedno jako druhé byly identicky oděné do tmavě modrých uniforem a v rukou nadšeně svíraly zápisníky. Scott měl brýle, kravatu, tmavé sako a elegantní kalhoty. Napřáhl k Seleně ruku, aby si mohli potřást pravicí, jenže Selena měla obě ruce plné, a tak se jen usmála a řekla: „Ráda vás poznávám.“ Když si Selena odkládala notebook, výkresy a skicář na stolek, který tu pro ni připravili, měla pocit, že se jí ty dětské pohledy snad provrtají až pod kůži.

S nadějí k nim vzhledla a spatřila, jak si ji nedočkavě prohlíží třicet tváříček.

Jeden klučina na ni zamával a vykřikl: „Ahoj! Jsi slavná?“

To Selenu okamžitě uvedlo do rozpaků. Měla na sobě dlouhé šaty a vlasy si stočila do drdolu – trochu to s tou formálností přehnala. Jako hostující malířka na vesnické škole si spíš měla vzít džíny a mikinu.

Nakonec si slovo vzal Scott Finch. „Tohle je Selena Cainová. Živí se jako malířka a sem k nám přijela, protože tu maluje tu naši krásnou somersetskou krajinu a my máme to štěstí, že ji tu dneska můžeme přivítat.“

Děti spontánně propukly v aplaus a Selena cítila, jak se jí tváře rozhořely vzrušením.

„A slečnu Fletcherovou už všichni znáte, čas od času u nás zaskakuje při výuce různých předmětů. Máme velkou radost, že je tu také s námi,“ dodal Scott.

„Dobré odpoledne, slečno Fletcherová,“ pozdravily děti sborově a Laura odpověděla: „Dobré odpoledne vám všem. Moc ráda vás zase všechny vidím.“

„Tak...“ Scott ztišil hlas. „Můžeme si tykat, abych vám tu říkal Seleno, místo slečny Cainové?“

„Jasně,“ špitla Seleno s hlavou skloněnou, protože si zrovna urovnávala své výkresy velikosti A4, otevírala skicář a nastavovala si prezentaci na notebooku.

Pak už Scott pokračoval stejně nahlas jako předtím. „Dobrá, tak já teď předám slovo tady Seleně, která vám tu bude chvíli povídat, a pak, jestli by ti to nevadilo, bychom dali dětem prostor, aby se mohly zeptat na pár otázek.“

„Beze všeho. Díky.“ Seleno se postavila a očima těkala mezi těmi malými nedočkavci. „Tak, kdo mi poví, copak dělá takový malíř?“

Všechny ruce vystřelily nahoru. Seleno povytáhla obočí směrem k chlapci, který šermoval ručkou ve vzduchu, a okamžitě zalitovala, že reagovala právě na to nejurputnější dítě, které se nejvíc dožaduje pozornosti. Píchlo ji u srdce, když si vzpomněla, že ona sama ve škole vždycky sedávala uprostřed, zcela neviditelná.

Klučinovi chyběl jeden přední zub. „Slečno, malíři malují obrazy.“

„Přesně tak.“

Další kluk bez vyvolání dodal: „Malířů je spousta, slečno. Třeba Van Gól se zbláznil a uřízl si ucho. A taky spousta malířů pořád jenom pije pivo. Můj táta jim říká...“

„Charlie...“ podíval se na něj Scott varovně a chlapec rychle sklopil hlavu.

„Fajn...“ Seleno se nadechla a zkusila to ještě jednou. „Já jsem studovala umění v Manchesteru, kde žiju většinu času, když tedy zrovna nejsem tady. Nejvíc maluju krajiny, takže různé stromy, kopce a taky oblohu. Tady mám pár ukázek.“ Na notebooku jim ukázala několik obrazů – zahradu, kopce tyčící se do výšky a stromy s dlouhými větvemi.

„A slečno, není to tak trochu nuda? Pořád jenom samé stromy a krajina?“ zeptala se holčička s potutelným úsměvem

ve tváři, rozčepýřenými světlými vlásy a rukou zdviženou do vzduchu.

„Vůbec ne.“ Selena klikla myší a na obrazovce se objevily další krajinomalby. „Takhle můžu celý den sedět venku na sluníčku a načrtávat si nejrůznější věci. Tak třeba tohle je dub naproti přes cestu od chalupy, kde bydlím. A tady je trnka a tohle je studna na zahradě.“

Všechny děti se jako na povel nahnuly kupředu a obličeje se jim samým zaujetím zkrabatily.

„A dostáváte za to hodně peněz?“ vykřikl Charlie.

„Není to špatné. Dá se tím uživit.“ Selena si řekla, že čím jednodušší odpověď, tím lepší. „No, a tady je pár těch větších obrazů, které jsem namalovala.“ Ukázala jim jeden ze svých výkresů. „Tady ten obraz zachycuje květiny v zahradě za chalupou a tenhle krávu, kterou zrovna dojí děvečka.“

„To jste vy?“ zeptal se chlapec s dírou po vypadlém zubu a usmál se od ucha k uchu.

Scott zvedl prst. „Vidíte ten úbor, který má ta děvečka na sobě. Selena si zřejmě pečlivě nastudovala, co se v té době nosilo, no a my jsme tohle období zrovna probírali, vidíte – Karel II. Stuart a Oliver Cromwell. Tak kdopak mi řekne, v jakém roce asi tak ta děvečka mohla žít?“

Všechny ruce se opět zvedly, některé děti teď urputně mířily prstíčky do stropu a volaly: „Pane učiteli!“ jako by je snad něco bolelo.

„Phoebe?“ ukázal Scott prstem na jednu z dívek. „Phoebe Shearsová, ne Davisová.“

„V sedmnáctém století, pane učiteli,“ odpověděla Phoebe, ta holčička s rozčepýřenými vlásy, „... konkrétně to bylo v roce 1666.“

Další holčička mrzutě oponovala: „V roce 1666 byl velký požár v Londýně.“

Scott mávl rukou. „Takové šaty nosily obyčejné dívky v sedmnáctém století, správně. Tenhle krásný obraz tedy

zachycuje děvečku při práci.“ Scott kývl na Selenu a pobídl ji, aby pokračovala.

Selena se zhluboka nadechla a rozhlédla se po dětských tvářích všude kolem. „No, tak já tedy namaluju obraz a pak jdu do své galerie v Manchesteru, jmenuje se Ariel Art, a tam se lidé chodí dívat na vystavené obrazy, a když se jim nějaký z nich líbí, tak si ho koupí.“

„A stojí vaše obrazy hodně peněz?“ vykřikl Charlie.

Selena se usmála. „Určitě ne tolik co Van Goghovy. Ale život malíře je úžasný. Jste nezávislí, pracujete si tempem, jaké vám vyhovuje, a taky si sami vybíráte, co budete malovat.“

Holčičce s modrými brýlemi vystřelila ruka do vzduchu. „Slečno, a proč vlastně vůbec malujete krávy? Kdybych já byla malířka, malovala bych poníky.“

„To je dobrá otázka,“ odvětila Selena souhlasně. „Já zachycuju věci, které lidem pomáhají se uvolnit. Lidé si obrazy nejčastěji kupují kvůli klidu, který z nich sálá.“

Scott ji přerušil. „Kdopak mi řekne, co to znamená, že z nich sálá klid?“

Několik tváří se soustředěně zamračilo, jako by se pohroužily do hlubokých myšlenek. Nakonec jedna dívka zvedla ruku a odpověděla: „To znamená, že jsou plné pohody.“

„Přesně tak,“ usmála se Selena. „Tak, jestli se mě teď někdo chcete zeptat ještě na nějaké otázky k malířství, moc ráda vám odpovím.“

Tmavovlasý chlapec se vehementně hlásil. „Co je těžší namalovat? Lidi nebo krajinu?“

„Obojí mě baví stejně. Je to o tom, jak moc to člověk procvičuje a snaží se zlepšovat,“ odpověděla Selena. „S cvikem jde všechno snáz.“

Do vzduchu vystřelily další ručky. Selena vyvolala holčičku ve předu. „Slečno, malovala jste někdy někoho slavného?“

Na to Selena odvětila: „Poslední rok na univerzitě jsem malovala scénu z rockového koncertu skupiny Arctic Monkeys.

Trvalo mi týdny, než jsem ten obraz dokončila, protože tam bylo vážně hrozně moc lidí.“ Pokrčila rameny. „Ale pak jsem nakonec zůstala u krajinomalby.“

Potom se přihlásil zamračený klučík. „Malujete i nahaté pány a paní?“

Scott už se chystal zakročit, ale Selena odpověděla: „Na seminářích pro malíře se učíme úplně všechno, od lidského těla až po důlky na pomeranči. Přenášíme na plátno cokoli, ať už věci nehybné, nebo postavy, a to všechno hezky z detailu, abychom se to pořádně naučili. Ale je to vlastně něco jako věda, protože se snažíme zdokonalit a namalovat to co nejpřesněji.“ Povytáhla obočí směrem ke klukovi, který jí otázku položil. „Tak co, odpověděla jsem ti?“

„Ano, slečno,“ zamumlal.

„Ještě nějaké dotazy?“

Selena se otočila k dívce, která už předtím mluvila, Phoebe Shearsová, a teď se hlásila znovu.

„Vy bydlíte v Chatě Trnka v Ševelánce, že, slečno?“ zeptala se a vykouzčila přidržený a sebevědomý úsměv. „Táta tvrdí, že tam straší. Taký říká, že naše rodina už v Ashcombu žije několik set let a že v Trnce se bydlet nedá, protože tam straší duch.“ Neohroženě se na Selenu zadívala. „Už jste toho ducha viděla?“

„Ne, neviděla.“ Selena se snažila ze všech sil, aby se jí netřásl hlas. „A abych pravdu řekla, tak na duchy moc nevěřím.“

„A to já jo. Táta ho viděl. Je to žena. Jednou tam šel čistit komín a viděl ji, jak ho pozoruje. Byla strašidelná...“

„Tak to by stačilo, Phoebe, prosím,“ přerušil ji Scott klidným hlasem. „Tak, myslím, že už je čas se hezky sbalit a šupajdit domů. Ale nejdřív bychom měli tady Seleně poděkovat, že dnes byla naším hostem.“

Třídou se rozezněl potlesk a Selena si s úlevou oddychla.

Selena s Laurou seděly ve vyhřáté kuchyni u Laury doma a dávaly si spolu šálek čaje. Ze školy se vydaly pěšky, ale venku bylo pěkně chladno a k tomu zataženo. Rob si nahoře v pokoji dával šlofíka a Laura byla ráda, že má společnost. Oči za brýlemi jí jen zářily. „Dneska jsi tam s těmi dětmi teda zaválela, Seleno. Působila jsi fakt tak klidně a sebevědomě.“

Selena zavrtěla hlavou. „No, některé ty otázky mě teda dost vyvedly z míry.“

„Jako třeba když se ten kluk ptal na to malování nahotin? Podle mě jsi to zvládla úplně s přehledem.“

Selena zavrtěla hlavou. „Spíš mě rozhodil ten dotaz na ducha.“

„A proč?“ Laura se k ní naklonila blíž. „Myslíš si, že v Trn-ce straší?“

„Jsem si tím skoro jistá,“ odpověděla Selena a Laura šokovaně zalapala po dechu. „Pamatuješ si na ten obraz, který jsem namalovala, jak jsem vám ho pak s Joely a Mattym ukazovala...“

„Myslíš ten obraz Hořejilmského úvozu?“ zeptala se Laura. „Jak jsi tam nikdy nebyla? Jo, to mi přišlo trochu divné...“

Selena mluvila tiše a důvěrně. „Vím na tudy, že mi to někdo ve spánku pošeptal do ucha. A když jsem se pak probudila, celé jsem to vyšvihla na plátno přesně tak, jak jsem si to pamatovala z toho snu.“

Laura vypadala, že je trochu na pochybách. „Ale tak to je asi náhoda. Fakt jsi si naprosto jistá, že jsi tam nikdy dřív nebyla a že si to třeba jenom nepamatuješ?“

„Ale tohle není všechno...,“ Selena sevřela rty. „Nejde jen o tu atmosféru tam... slyšela jsem zvuky z mezipatra.“

„Jó, to tady ten starý dům taky různě vrže,“ mávla Laura rukou, ale pak si všimla, jak vážně se Selena tváří, a nechala toho. „A vážně ti nevádí, že tam bydlíš sama?“

„Nevadí... většinou,“ odpověděla Selena. „Ta samota mi něčím fakt vyhovuje. Navíc na mě evidentně funguje, že tam

můžu být a malovat. Ale víš co, docela často tam mám pocit, že mě někdo pozoruje nebo že za mnou někdo stojí...”

Laura na ni zírala a oči jí svítily zpoza obrouček. „Kdybych já bydlela na takovém místě, rozhodně bych tam sama nevydržela...”

„Párkrát už jsem se tam fakt hodně bála, ale...” Selena se přinutila k úsměvu. „Jsem v pohodě. Prostě jenom pořád pracuju, a navíc mám i skvělé návštěvy – třeba tebe, Joely a příští týden přijede Claire. Takže nějak moc velký strach vlastně nemám.” Laura se pořád tvářila zděšeně, a tak Selena pokračovala. „Ale nemám pocit, že by tam pobývalo něco zlého, spíš... mě to trochu znervózňuje.”

„Tak teď budu mít v noci stoprocentně noční můry.” Laura se podívala na nástěnné hodiny a zamračila se. „No nic, Seleno, hodím tě domů.” Položila jí ruku na rameno. „Hele a fakt jsi si jistá, že to zvládneš?”

„Naprosto,” odvětila Selena, čímž se snažila přesvědčit i sama sebe. „A díky moc za čaj. Hodina ve škole mi stačila, jsem totálně vyřízená. Asi skočím do sprchy a pak půjdu rovnou do postele.”

Laura se natáhla pro klíče od auta a hodila na sebe bundu. „Fajn. Tak jedeme.”

„Ale já to klidně dojdu, vždyť je to kousíček...,” zaprotetovala Selena.

„Venku se zvedá pěkný vítr – vypadá to, že bude pršet,” namítla Laura.

Laura jela úzkou cestou k Ševelance, a nakonec zastavila na příjezdové cestě u Trnky. Venku fučel vítr a celá zahrada se zmítala v jeho poryvech. Nad hlavou se jim kupila deštěm obtěžkaná mračna a celá obloha působila ohromně bezútěšně. Selena letmo objala Lauru, vytáhla klíče z kapsy, v druhé ruce držela notebook a desky s výkresy a v podpaží svírala skicář. Pak se vysoukala z auta a pozorovala Lauru, jak se otáčí a mizí na cestě směrem k Ashcombu.

Selena otevřela dveře a vstoupila do chodby. Jak šátrala po vypínači, večerní šero ji zcela pohltilo a sevřelo ji ve své náruči. V obýváku plápolal jantarově žlutý oheň. Odložila si výkresy a notebook na stůl, na chvíli sebou plácla na gauč, aby si trochu ohřála ruce, a zůstala upřeně zírat do ohně.

V zahradě u studny se cosi pohnulo. Silueta štíhlé ženy se neslyšně přemístila k trnce. Tam se zastavila a přitiskla dlaň na okno, jako by snad pozorovala Selenu u krbu. Tváří se dotkla skleněné tabule okna a znehybněla, ale její dech nezanechal na okně žádné stopy.

Odpoledne po tříkrálovém večeru se Grace s košíkem v ruce opatrně vydala závějemí sněhu k babě Bett. Stejnou dvacetiminutovou trasu už od dětství podnikla mnohokrát, ale teď se cítila k smrti unavená. Bett ji s tváří plnou starostlivých vrásek vítala u dveří.

„Do porodu ti zbývá sotva pár týdnů a plahočíš se sem v té zimě a sněhu? Děláš mi starost...“ Nahнала ji dovnitř a tam ji usadila do křesla u krbu. „Přinesu ti něco teplého k pití. Musíš odpočívat, Gracie.“

Grace s nadšením přivítala možnost odpočinout si u ohně a svědomitě odevzdala košík, se kterým přišla. „Tohle jsem vám donesla.“

Bett nadzdvihla lněné plátýnko. „Vejce, koláč a pořádný kusanec syra. To vám otec přinesl z veselice Na Vršku?“

„Kdepak, to Alice Harperová – dříve Shearsová – vzala z kuchyně. Že prý toho mají pro rodinu až až a ještě jim zbylo. Alice je teď má přítelkyně.“

Bett ji chvíli starostlivě pozorovala, zdála se jí vyčerpaná. Odložila košík na stůl, ze džbánu nalila teplé jablečné víno do hrnku, podala ho Grace a ta zavřela oči. Pak si Bett přidřepla, uchopila Graceiny ruce do dlaní a začala je třít, aby ji zahřála. „Viděla jsi tu větev, která spadla z toho dubu přes cestu od Trnné chýše? Ještě tam stále leží?“

„Nevím, o čem to mluvíte. Když jsem odcházela, žádná tam neležela,“ odpovíděla Grace se zavřenýma očima. „Tak přeci

se ta stará větev odlomila? Říkala jsem to Alici. Byla na ní spousta sněhu. Asi si ji někdo odnesl na zátop.“

„Dubové dřevo hoří pomalu, aby přinášelo plodnost,“ řekla Bett. „Ale včera pozdě večer se odlomila jedna z větví, která rostla vysoko nad zemí, a zřítíla se dolů, zrovinka když končila ta veselice. Cožpak ty jsi o tom neslyšela? Každíčký v Ashcombu teď mluví o té pohromě, která stihla nebohého Neda Shearse po té veselici ve stodole.“

„Neda stihlo neštěstí?“ vyhrkla Grace. „A co se mu stalo?“

„To ti o tom tatík ráno nevyprávěl?“

„Tatínek se včera vrátil brzy. Byl unavený a šel si lehnout.“

„Už mi o tom dnes spousta lidí z vesnice vyprávěla. Ned Shears se se svým bratrem Georgem a několika dalšími chlapci vracel pozdě v noci do Ashcombu. Bylo už po půlnoci, a zrovinka když procházeli pod tím stromem, větev se zlomila vejpůl, zřítíla se na Neda a tomu se pod ní noha zkroutila a zůstala tam vězet. Ostatní tu větev museli zvednout a odnést ho domů.“

„A je v pořádku?“

„Obávám se, že ne,“ zavrtěla Bett hlavou. „Prý má nohu tuze pochroumanou. Podle mého nebude teď moci aspoň několik týdnů vůbec pracovat. Ráno jsem mluvila s Mary Cookovou, ta žije v jedné z těch chaloupek dole u kostela svatého Bartoloměje, a vyprávěla mi, že mu prý museli nohu zpevnit dlahou a že trpěl v ohromných bolestech. Slíbila jsem, že se za ním potom stavím s obkladem z kostivalu, abych mu pomohla tu kost zcelit.“

„Chudák Ned.“

„Nu a copak asi bude dělat, když nebude moct pracovat? Žije u George a Nancy a ta už v březnu čeká dítě. Ned si měl v létě brát Jennet Bryantovou, ale když ji neužíví, nebude ji moct pojmout za manželku. Takových strastí toho hocha potkalo. Obávám se, že letos mu veselice zrovna moc štěstí nepřinesla.“

„To mne tolik mrzí, babičko. Neda mám ráda. Je tuze laskavý a má dobré srdce,“ povzdechla si Grace při vzpomínce na rozhovor, který spolu vedli sotva den zpátky. Vybavovala si, jak mile k ní rozmlouval a oči mu láskyplně zářily. „Přála bych mu jen to nejlepší,“ špitla.

„Na světě je tolik utrpení,“ pronesla Bett. „Ale také nás tento rok čeká mnoho krásného. Kitty Stokesová je prý znovu v očekávání, narodit by se to mělo snad na podzim. A ty už také brzy přivedeš své děcko v pořádku na svět. Pak budeš muset chvíli odpočívat a zase se dát dohromady.“

„Doufám, že budete se mnou, až se mi bude dítě drát na svět. Bojím se, že to sama nezvládnou.“

„Už jsem ti to slíbila, Gracie. A doufám, že vše půjde hladce. Však jsi silná ženská, krev a mlíko, i když jsi drobounká a dítě nosíš vysoko, ale jsi dobré děvče a snad to nebude nijak těžký porod.“

„V to také doufám, celým svým srdcem,“ přitakala Grace. „Každý den se mi tam maličký přetáčí a protahuje, mám strach, že už brzy bude tak velký, že ho ani sama neunesu.“

Bett se zasmála. „Třeba že jsem stará baba vrásčitá, děti už jsem rodila až hanba. Nemusíš se ničeho bát, v mých rukách jsi v bezpečí.“

„O tom nepochybuji.“ Grace si natáhla nohy směrem k ohni a vzdychla. „Ale už se opravdu těším, až své dítě budu moct pochovat v náručí. Brzy už přijde na svět, cítím to.“

„Ale nejdřív se musíme pořádně posilnit.“ Bett se pomalu zvedla na nohy. „Žáda mě dnes bolí, potřebuju hrnek horkého jablečného vína, aby mi pomohlo od bolesti.“ Rozesmála se. „Neměj mne za nějakého ochmelku, Gracie, ale zkrátka si ještě musím dolít. Tak já nám přinesu oběma, abychom žízeň uhasily, a k tomu nám ukrojím kousek toho koláče, který jsi donesla. Pak si ještě poklábosíme, aby nám ten čas lépe utekl...“

Bett se zastavila a tiše se otočila ke Grace, jejíž drobounkou tvář a zavřené oči ozařovaly naoranžovělé plameny. Rty

se jí prohnuly v blaženém úsměvu a k tomu něžně oddychovala. Bett se na ni láskyplně zahleděla. Grace se pohroužila do hlubokého spánku.

V neděli o sedmé už byla Selen vzhůru, oblečená, odpočatá a s úsměvem na rtech. Nick dorazil v osm, společně se nasnídali a v devět byli připraveni vyrazit na cestu. Skicář si opatrně položila na zadní sedadla Nickovy dacie duster. Skrz fólii na okýnku se dovnitř draly ostré sluneční paprsky, hřejivé a zlatavé jako med, ale venku přitom foukal i osvěžující vánek. Na výlet k pobřeží to byl naprosto ideální den – pojedou přes Taunton, napojí se na klidnou silnici a pak už najedou na rušnější dálnici.

„Tak kam se vydáme jako první?“ zajímalo Selenu.

„Dneska nemá pršet, takže je to jenom na tobě, vyber si,“ odvětil Nick, aniž by pohledem uhnul ze silnice. „Buďto můžeme na hrad Dunster, je krásný a má za sebou vážně bohatou historii, nebo se můžeme Dunsterem jenom projít a podívat se na vlákenné tržiště, což je taková středověká budova s doškovou střechou, na zřícenině Benediktinského převorství, funkční mlýn a soumarský můstek.“

Selena spráskla ruce. „Tohle všechno, prosím.“

„No ale zase tvoje vnitřní umělkyně by možná spíš ocenila pláž u Dunsteru, což je taková písčná pláž s oblázky, na dlouhou procházku ideální. Nebo můžeme vyjet nahoru na Exmoor, odtamtud je zas naprosto dechberoucí výhled. Úplně vidím ten obraz v tvém provedení – panorama s bažinami a k tomu všechen ten folklór, skřítci a duchové. Prý se na Exmooru ukrývá dokonce sám ďábel. Je to ohromující místo, počasí se tam mění každou chvíli a obloha se táhne až do nekonečna. Nečetla jsi někdy knihu *Lorna Doonová* od Blackmora?“

Selena zavrtěla hlavou. „Ne, to asi nečetla...“

„Je to příběh o lásce mezi unesenou dívkou šlechtického původu a mladým čeledínem, který se chce pomstít nechvalně proslulému klanu Doonů. Napsal to na konci sedmnáctého století a odehrává se to právě v jednom skrytém údolí v Exmooru.“

„To zní romanticky,“ vyhrkla Selena, ale pak se zarazila a zrudla. „Teda jako že by mohlo být moc hezké se tam spolu podívat...“

„Vybíral jsem místa, která by sis mohla chtít vyfotit a pak je namalovat,“ vysvětlil Nick. „Když se nám v neděli podaří uspokojit tvoji uměleckou představivost, třeba ti to po zbytek týdne pomůže s malováním.“

„To rozhodně.“ Selenu náhle zaplavil ohromný vděk. Nick byl tak pozorný a hledal pro ni místa, která by pak mohla přenést na plátno. Chtěla mu navrhnout, aby rozhodl, kam se pojedou podívat, když to tu v okolí tak dobře zná, ale na poslední chvíli se zarazila. Kdysi nechala Davida, aby za ni rozhodoval úplně o všem. Často bývala pasivní nebo nerozhodná. Právě teď ale nastala ta vhodná chvíle, aby se naučila být rozhodnější. „Mohli bychom se teda nejdřív zajet podívat do Exmooru na ta vřesoviště, pak třeba na tu pláž, a když zbyde čas, tak bychom ještě zajeli do Dunsteru?“

„Super,“ prohodil Nick a dodal: „Akorát je tady jeden malinký háček, který nám tak trochu bere čas. Slíbil jsem totiž mámě, že tě odpoledne přivedu na čaj na statek.“

„Na čaj? A myslíš, že budou i lívance?“ zeptala se Selena trochu nesměle.

„Máma hrozně ráda peče. Teď bude nejspíš doma zadělávat na kynuté těsto nebo možná peče koláčky.“ Podíval se na ni. „Nevadí? Doslechla se, že ti tu ukazuju památky v okolí, a teď brblá, že už tě neviděla kdovíjak dlouho.“

„No jasně... to je skvělé.“ Selena se snažila znít nadšeně, ale ve skutečnosti ji čaj s Nickovými rodiči poměrně dost

znervózňoval. Okamžitě si vynadala za to, jak šíleně se chová. Lesley Russelová jí pronajímala chalupu a Nick byl její kamarád, o nic víc nešlo. Neměla se přece setkat s rodiči svého nového přítele. Její obavy byly úplně zbytečné.

Nick se starostlivě podíval na Selenu a pak zpátky na cestu. „Je všechno v pořádku? Jsi dneska nějaká zamlklá...“

„Vážně? Ach jo, promiň...,“ odpověděla Selena. „Měla jsem toho tenhle týden fakt hodně. V zimní zahradě jsem udělala spoustu práce, hromadu obrazů místní krajiny, a pak jsem na jedné základce tady ukazovala dětem svoje kresby.“

„Hmm, to je působivé,“ povytáhl Nick obočí. „Moc rád bych se podíval na těch pár nových krajin.“

Selena si vzpomněla na svoji malbu západu slunce nad Hořejilmským úvozem, ale rozhodla se, že se Nickovi o té návštěvě u Mattyho a Joely nezmíní, ani o tom, co tam probírali. Místo toho řekla: „Na ty, co budu malovat tenhle týden, se těším ještě víc. Exmoor zní úžasně a oceán už jsem nekreslila roky. Hrozně bych chtěla ztvárnit noční moře... to, jak se na vodní hladině odráží měsíční svit...“

„Můžeme se sem vrátit někdy večer, zajedeme třeba na Bossingtonskou pláž a nafotíme tam spoustu fotek...,“ navrhl Nick a Selena si nebyla jistá, jestli si z ní neutahuje. Nakonec však sama sebe přesvědčila, že ne. Jen jí prostě zcela upřímně nabízí, že obětuje svůj volný čas, aby jí pomohl s malováním. Jako by jí četl myšlenky, protože za chvíli dodal: „Vážně se vždycky moc těším na všechna ta místa, která spolu v neděli navštívíme, že to tu zase trochu projedíme a najdeme ty nejlepší scénérie pro tvoje obrazy. V Exeteru bych teď nejspíš četl nebo doma pracoval, možná bych si tak maximálně zašel s kamarádem do hospody na jedno.“ Zaculil se. „Tohle je mnohem zábavnější.“

„To mě těší,“ odpověděla Selena s vřelým úsměvem. „Musím říct, že jsem ti fakt neskutečně vděčná za všechno, co pro mě děláš a jak mi pomáháš.“

„Potěšení je na mé straně.“ Nick odbočil doleva a začali stoupat do strmého kopce. Ukázal před sebe a Selen se čelním sklem zahleděla na trsy trávy. Odstíny zelené byly proťkané žlutými keři hlodáše a divokými nafialovělými vřesy. „Už jsme skoro tam. V Exmooru se ti podle mě bude fakt moc líbit.“

Procházel se přes hodinu, Selena vyfotila tucty fotek krajiny, obnažených výchozů ze zvrásněných hornin, rozlehlých zlatavých křovisek divokého hlodáše, kaskádových polí a stromů, které hrály všemi odstíny šedé a sahaly až vysoko k nebesům, na nichž se kupily načechrané mraky. Pak dorazili na cestu protínající fialová vřesoviště a různobarevná políčka poskládaná jedno vedle druhého jako záplaty se svažovala k temně modrým hlubinám oceánu a nakonec mizela v bleďých a mlhavých nebeských končinách. Kousek odtamtud se volně pásli poníci a s hlavami skloněnými k zemi uždibovali dlouhá stébla trávy. „To je něco neskutečného. Nejradši bych to namalovala úplně všechno,“ prohlásila Selena.

Jak tak pobíhala sem a tam a dělala jednu fotku za druhou, Nick vypadal spokojeně. „Tady bychom se mohli procházet celé dny a stejně bychom neviděli všechno. Odtud by bylo nejlepší pokračovat do Údolí skal, ale to už bohužel dneska nestihneme. Je tam pár nádherných cest podél pobřeží, potůčky... jo a taky antický klapkový kamenný most, ten je parádní. No a kdo nenavštíví přístav Porlock Weir, jako by v Exmooru vůbec nebyl.“

Selena se prudce otočila a nadšeně odvětila: „Všechno bych to chtěla vidět. Můžeme se tam podívat? Tolik bych tady toho chtěla namalovat. Je to hotový ráj.“

„To abys tu zůstala ještě tak o měsíc dýl,“ nadhodil Nick. „Na podzim a v zimě budou ty barvy podle mě ještě víc

ohromující. Představ si třeba takového jelena, jak tu stojí na skále.“

Selena se usmála. „Možná bych tu měla zůstat celý rok.“

Střetli se pohledem a na okamžik se oba odmlčeli, ztraceni ve svých myšlenkách.

Selena si představila ráno v Nickově objetí někde v útulné chaloupce s doškovou střechou a výhledem na moře, za okny by se zrovna zvedal ranní opar a slunce by vyhřívalo světlounký písek. Pak Nick řekl: „Můžeme se projít k autu, což je asi necelý kilometr, a pak zajet k tomu kamennému můstku. Tam by sis mohla udělat pár fotek. Oproti Exmooru je to fakt kontrast se všemi těmi stromy s větvemi až na zem, no a pak bychom to vzali přes Tiverton zpátky a na statek bychom dorazili tak akorát na čaj.“

„To zní parádně.“

Dál šli bok po boku a Nick jí cosi vyprávěl. Vnímala tu něžnou melodii jeho hlasu, ale myšlenkami byla někde úplně jinde. Pak si uvědomila, že jí Nick položil otázku, a omluvně zavrtěla hlavou.

„Promiň, prosím tě... co že jsi to říkal?“

„Ty jsi teď byla úplně mimo,“ konstatovat Nick.

„Jo, promiň, to se mi občas stává,“ vysvětlila mu Selena. „Hlava se mi naplní věcmi, které chci malovat, začnu si vytvářet obrazy a pak se úplně ztratím ve svém vlastním světě,“ usmála se posmutněle. „Asi ti nedělám moc dobrou společnost, co? Klasická posedlá umělkyně.“

„Děláš mi skvělou společnost,“ trval si na svém Nick. „Těžko bych se tu teď procházel vřesovištěm, kdybys tu nebyla. A navíc je to fascinující, když má člověk možnost pochopit mysl posedlé umělkyně.“ Usmál se. „Na to bych si dokázal zvyknout.“

Selena cítila, jak se jí hrne krev do tváře, a tak svůj stud zamaskovala smíchem. „Ale vždyť ty jsi taky kreativní. Tobě se to nikdy nestává?“

„Ale jo, v knihách se ztrácím v jednom kuse,“ odpověděl. „Večer si občas otevřu knížku, začnu číst první kapitolu, a než se naděju, jsem v půlce knihy a půlnoc už mezitím dávno odbila. Je neskutečně jednoduché ztratit se v jiném světě.“

„To tedy je.“

Mezitím došli až k autu. Selena si sedla na sedadlo spolujezdce, natáhla si nohy a uvelebila se v teple.

Jak tak uháněli po klikatých cestách, Selena se znovu pohroužila do vlastních myšlenek. Přemýšlela nad chalupou, nad temným obývacím pokojem s hřejivým krbem i nad prosluněnou zimní zahradou, kde se jí malovalo jedna radost, a nad útulnou kuchyní. Říkala si, kdy asi tak Claire zítra dorazí, což ji přivedlo k té prázdné ložnici, kde bude spát. Hned po snídani jí tam otevře okna a zapálí vonnou svíčku, aby pokoj provětral čerstvý vzduch a cítila se tam jako doma.

Když dojeli až ke klapkovému mostu Tarr Steps, z parkoviště se vydali směrem k řece. Selena se zastavila, aby popadla dech. Obrovské pláty různě pokřivených šedých kamenů se táhly přes celou šířku říčky, na jejíž hladině se v rozdováděných vlnkách odrážely stříbřité sluneční paprsky. Nad můstkem se skláněly mohutné stromy, a když společně krůček po krůčku přecházeli přes řeku na druhý břeh, Selenu napadlo, jestli by se Nicka neměla chytit. Nakonec od toho ale upustila – už nikdy se nenechá nikým podpírat. Našla si svou vlastní rovnováhu a dál kráčela s jistotou. Přežila Davidovu zradu i ztrátu vlastního dítěte. Byla teď mnohem silnější než kdy dřív.

Vytáhla z kapsy telefon a začala fotit. Skrz stromy se prodlíval sluneční svit a paprsky vytvářely mezi větvemi a lístky posetými zářivými skvrnkami překrásný světelný ohňostroj. Došli až k rozšířené části, kde se otočili a zadívali se na most, který zrovna přešli.

„Proč se tomu vlastně říká zrovna klapkový most?“ zajímalo Selenu.

„Úplně původně to nejspíš vzniklo z latiny, protože *claperius* znamenalo něco jako hromada kamení,“ vysvětlil Nick, nachež se rošťácky pousmál. „Anebo jsem si to možná vymyslel.“

„Mně to zní jako dobré vysvětlení.“

„No a někde jsem četl, že prý se kdysi věřilo, že to tu postavil sám dábel. Ale je to tady až moc krásné na to, aby to vzniklo z něčeho tak zlověstného.“

„Já ti nevím. Moje obrazy jsou dost často přesně o tomhle... o kráse přírody, která má veškerou moc se změnit, zdivočet, umí být bouřlivá, a někdy dokonce i nebezpečná,“ zavrtěla Selena hlavou.

„A co tvůj nejoblíbenější malíř, máš nějakého?“ zeptal se Nick. „Počkej, nech mě hádat... Van Gogh? Cézanne?“

„Miluju tvorbu O'Keeffa, Turnera a Berthe Morisotové, ale nejradši ze všech mám Johna Martina. Znáš jeho obrazy?“

„Nenamaloval náhodou Macbetha? Vybavuju si obraz, na kterém jsou takové malé postavičky a úplně fascinující obloha. Vypadá to, jako by měla nebesa nad vřesovištěm spolknout Macbetha i s Banoquem...“

„Jo, to je přesně on.“ Selena se zhluboka nadechla. „John Martin ztvárňuje přírodu jako neuvěřitelně silnou, na těch jeho obrazech vzbuzuje naprostý úžas. Jako by měla veškerou moc lidstvo úplně rozdrtit, což ale taky doopravdy má.“

Nick ji upřeně pozoroval a oči mu zářily. „Podle mě to je úžasné.“

„No...“ Teď byla na řadě Selena. „A kdo je tvůj nejoblíbenější básník?“

„Těch je spousta,“ usmál se Nick. „Ale když se teď tak koukám na tu říčku, tak se mi asi jako první vybaví Yeats.“

„A proč zrovna on?“

„Podle Yeatse jsme vodou všichni naprosto ovlivnění. Vlastně je to hodně podobné tomu, co jsi ty říkala o tom, jak příroda ovlivňuje tvoje obrazy,“ špitl Nick.

*„Já zvednu se a půjdu, vždyť ve dne, za noci
z jezerních břehů slyším pleskot vod slabounce.
Na šedé dlažbě stojím, na prašné silnici
a ten zvuk mě bere za srdce.“*

„Tak teď už mám Yeatse taky ráda,“ pronesla Selena.

„Tak doufám, že máš ráda i piškotový dort,“ usmál se Nick.
„Máma napekla a navařila hromady jídla, tak už bychom se
asi měli pomalu vrátit na ten čaj...“

Po příjezdu na Návršní statek Selenu ohromil ten neskutečný výhled. Ze zahrady překypující květinami bylo vidět na Chatu Trnka a ještě mnohem dál. Udělala si pár dalších fotek a ukázala do dále. „To budou asi Černé vrchy. Není to ta bašta, ke které jsme šli? Já a podívej... tamhle je ten památník.“ Otočila se k Nickovi a oči jí zářily. „To chci namalovat – dívej na všechna ta pole a kopce, ta zářivě žlutá řepka vyloženě svítí mezi vší tou hnědí a odstíny šedé.“

„Hrozně se mi líbí, že tě jako malířku všechno tak fascinuje. Ten tvůj entuziasmus je vážně nakažlivý,“ podotkl Nick.

Už se chystali vejít do chalupy, když vtom Selena ukázala na značky vyryté ve dřevě nade dveřmi – kruh a nad ním písmena A a M. „Co je to?“

„Znamení čarodějnic,“ vysvětlil Nick. „Ten kruh s kopretinou, to je šestilístek.“

Selena se zamračila. „Takže to jako tady v té chalupě žila čarodějnice?“

„Ne, to je tu spíš po těch pověřivých lidech, kteří tu žili v sedmnáctém století. Nejspíš sem ty znaky vyryli, aby se jim vyhnulo neštěstí.“

„A co to A a M?“

„To si nejsem jistý,“ přiznal Nick. „Mohly by to být třeba iniciály těch obyvatel nebo možná té osoby, kterou podezřívají z čarodějnictví.“

„Ale kdepak, to bylo úplně jinak.“ Ve dveřích se objevil vysoký plavovlasý muž v nepromokavé bundě. Selena si všimla, že vypadá jako taková Nickova starší verze – ta jiskra v očích i rty s koutky směřujícími dolů. Usmál se. „Nick má pravdu v tom, že je to znamení čarodějnic, ale AM znamená Ave Maria. Ti lidé, kteří tu žili, tedy žádali Pannu Marii o ochranu.“ Napřáhl ruku. „Ian Russell. Moc rád vás poznávám, Seleno.“

Selena si s ním potrásla rukou. Okamžitě se jí zalíbil.

Lesley zrovna v kuchyni plnila hrnečky čajem. Na sobě měla krásné květované šaty a stůl byl obložený skleněnými stojany na dorty, ubrousky, talíři se zákusky, koláčky, marmeládami, šlehačkou a sendviči.

Selena si nemohla pomoci: „Asi jsem se na to měla trochu víc vyfíknout.“

Lesley byla přímo nadšená, že ji vidí. „Ale kdepak, vždyť jste celé ráno prochodili a skoro bych si až troufla říct, že jste ještě neobědvali.“ Mrkla na svého syna. „Posaďte se a pusťte se do jídla.“

„Díky, mami.“ Lesley začala na servírovací ták vyskládat sendviče a Nick se rozpačitě pousmál.

„Tak co, kam jste se dneska vypravili?“ zeptala se Lesley a pak se podívala přímo na Selenu. „Nebo bych se spíš měla ptát, kam vás zatahl?“

„Ne, hrozně se mi to líbilo – Exmoor, klapkový most. Příští týden mě čeká hodně malování,“ odpověděla Selena nadšeně a Lesley to zřejmě ohromně potěšilo.

Nick se natáhl pro sendvič. „To je teda hostina, mami, fakt skvělá.“

„No, poslední dobou o neděli ráda připravuju pořádné pochoštění k čaji. U nás v rodině jsou všichni chlapi kost a kůže, potřebuju si vás pěkně vykrmit. Podívejte se třeba tady na

mého Iana – úplný věchýtek.“ Lesley mrkla na Selenu. „Zato já se celý týden dřu na zahradě jako mezek a neshodím ani gram.“

„Taky to vůbec nepotřebuješ.“ Ian svou ženu láskyplně pohladil po ruce. „Selena se předtím ptala na ty čarodějnické znaky nade dveřmi.“

„U sebe v chalupě jsem nad vchodem žádné podobné znaky nezahlédla,“ odvětila Selena vesele.

Ian se potouchle usmál. „A jak se vám vlastně v Trnce líbí? Doufám, že se k vám duch chová slušně.“

„Iane nech toho!“ napomenula ho Lesley. „Vždyť tu chudinku akorát vyděsíš.“

„Vůbec ne,“ ohradila se Selena. „Moc se mi tam líbí.“

„Ian chce jen říct...,“ vysvětlila Lesley, „že je to opravdu hodně starý dům, takže je v něm holt i taková atmosféra.“

„Už jsme tam měli pár lidí, kteří nám tvrdili, že tam slyšeli různé rány a vrzání.“ Ianovi to zřejmě připadalo tak trochu směšné. „Jeden pár dokonce úplně odmítl zaplatit za pobyt. Že prý je to tam děsilo.“

Nick se s ustaranou tváří podíval na Selenu. „Ale ty jsi doufám v pohodě, ne? Je to tam sice staré, ale nevypadáš, že by tě to nějak moc trápilo.“

„Snažím se na to nemyslet.“ Selena si usrkla čaje. „Občas je to tam trochu děsivé, navíc já mám představivost umělce, což nemusí být vždycky tak úplně výhoda, ale přijde mi, že kdybych se dozvěděla něco víc o minulosti té chalupy, nebyla bych tam o samotě tak nervózní. Prostě si vždycky říkám, že všechny ty rány a vrzání jsou přirozenou součástí toho, co má ten dům za sebou.“

Lesley souhlasně přikývla. „Tady ten statek i s chalupou kdysi patřil mému pradědovi a táta pak prodal většinu pozemků Jackovi a Owenovi Jeffryovým, což jsou místní farmáři. Na půdě je podle mě ještě krabice s hodně starými dokumenty, pořád je schovávám s tím, že se na ně jednou podívám. Na

Návršním statku žiju už od dětství a většinu času jsme nabízeli Trnku k pronájmu, ale kdysi dávno to bývala chalupa pro čeledíny a za ty roky se několikrát přestavěla. Přistavěli jsme tam tu zimní zahradu a rozšířili kuchyň a taky tu hlavní ložnici. Když jsem byla v pubertě, pět let tam žil jeden takový postarší pár. Byli tak trochu zvláštní a nikdy si na duchy ani žádné podobné věci nestěžovali. Ale Ian má pravdu, že jsme tu už měli pár lidí, kteří sem přijeli na dovolenou, a nakonec se tu nedočkali až takového odpočinku, v jaký doufali... Asi bych to časem měla prodat.“

„Ráda bych se o tom domě dozvěděla něco víc. Kdo by o těch předchozích obyvatelích mohl něco vědět?“ zajímalo Selenu.

„Tak něco by mohlo být třeba v kronikách místní farnosti,“ poznamenal Nick.

„V kronikách by se toho dalo určitě najít hodně. Tak například,“ Lesley zdvihla vidličku, „tady se to teď jmenuje Ševelánka a ten název v minulosti vznikl právě v souvislosti s Trnkou. To jsi věděl, Nicku? Jsou to dvě spojená slova, ševelivá studánka. V zahradě totiž stojí studna, ale dřívější obyvatelé jí říkali studánka.“

„To je pravda, ta tam je.“ Seleně přejel mráz po zádech – přesně tu studnu namalovala, jak vedle ní stojí postava zalitá měsíčním svitem.

„Taky tu žije jedna rodina, Shearsovi, kteří toho o Ashcombu zřejmě vědí opravdu hodně – bydlí tu už po generace.“ Ianovi se ten nápad zřejmě zalíbil. „Tak já Jonathana Shearse poprosím, jestli by se tu někdy nemohl stavít, co vy na to? Pak se ho na to můžete poptat sama.“

„To by bylo skvělé...,“ odvětila Selenu. „Na základce v Ashcombu mi jedna holčička, Phoebe Shearsová, nebo tak nějak, vyprávěla něco o tom, že u mě v chalupě straší. Zřejmě je to tu mezi lidmi docela známá věc.“ Zamyšleně se napila čaje. Zítra přijede Claire, ale jen co se zase vrátí do

Manchesteru, Selena poprosí Nicka, jestli by jí nepomohl s bádáním.

A už zase, jako by jí snad četl myšlenky. „To by bylo fajn, dozvědět se něco o Trnce. Je stará stovky let, takže některé informace by mohly být docela fascinující.“

„No, to rozhodně,“ střetli se se Selenou pohledem. „Třeba by se tím vysvětlila i ta divná atmosféra, když je tam ukrytých tolik vzpomínek. Pak bych tam nebyla tak nesvá.“

„Fajn. Tak na tom začneme pracovat hned příští týden?“ Nick z toho byl nadšený. „Co myslíš, mami? Je to tvoje chata.“

„Však víš, já na žádné duchy ani strašidla nikdy nevěřila. Je to holt stará chata a ta prostě tu a tam trochu zavrže, no,“ opáčila Lesley. „Vždyť já tam strávila takového času a ano, je tam trochu chladno a občas prásknou nějaké ty dveře, ale to je tím, jak je ten dům starý a taky že tam pořádně táhne.“

„Tak snad máte pravdu.“ Seleně se ulevilo.

„No a my se teda domluvíme, kdy začneme, ať se do toho můžeme pustit,“ usmál se Nick.

„Paráda!“ Lesley těkala pohledem mezi svým synkem a Selenou a tvářila se vyloženě nadšeně, načež ze stolu zvedla skleněný podstavec na dorty a zacvrlikala: „Nedá si někdo bábovku?“

Grace neměla vůbec hlad. Pozorovala otce, jak snídá, obléká si háv a odchází do práce, pak se zahleděla na chlebovou kůrku a tvaroh, který si připravila na stůl, a přemýšlela, co teď. Byl první únorový den, pondělí, tak ji napadlo, že by mohla nový měsíc začít tím, že vymete ohniště, vysmýčí světničku, pak se přesune nahoru a tam v pokojích otre prach. Pometlo měla vždy uložené za dveřmi, tak ho popadla, pravidelnými pohyby jím začala přejíždět po hrbolaté hliněné podlaze a odhrnovala tak bláto i listí.

Natáhla se ke stropu nad schody, aby z rohu vymetla pavučinu, načež se zarazila a postávala s rukou položenou na bolavých prohnutých zádech. Dítě se teď vůbec nehýbalo, ani poránu, a dokonce ani v noci, kdy bylo jindy nejaktivnější, tak doufala, že je vše v pořádku. Za noc se pětkrát vzbudila, aby si došla na nočník, moc toho nenaspala, jak se pořád budila, a hrozivě ji bolela záda. Celou noc se převalovala jako na trní, ale dnes se cítila plná energie a byla celá hrr do práce.

Dala se znovu do smýčení, když vtom zaslechla povědomé tukaní na dveře, ustala a poslouchala. „Alice,“ špitla. Pamatovala si totiž, že mladá paní statkářka se za ní v pondělí ráno často stavovala s pár vajíčky v košíku.

Došla až ke dveřím, kde našla Alici zachumlanou v teplém plášti a s košíkem v ruce.

„Pojď dál, pojď, ať se zahřeješ,“ vyzvala ji Grace. „Vítr mi sem zase nafouká všechen prach z venku.“

Alice vběhla dovnitř a košík položila na stůl. „Přinesla jsem vejce, sýr, pár ryb, kousek dortu, který zbyl z oslav Tří králů, a k tomu kousek ovocného koláče. Také jsem upekla máslové sušenky – říkala jsem si, že bys třeba mohla mít chuť na to koření, které se dává do těsta. Poslední dobou je pečů pořád. Zdá se, že díky těmhle malým dobrotám je Nathaniel rád, že mne má.“ Alice nadšeně zatleskala. „No tak vidíš, Grace, já taky dovedu vyčarovat všelijaká kouzla.“

Grace se zamračila. „Já ale žádná kouzla nečaruji...“

„Jé, tak jsem to ale vůbec nemyslela.“ Alice vytáhla dvě sušenky zpod lněné látky, kterou byl košík přikrytý, jednu podala Grace a do druhé se zakousla sama. „To já jen tak žertovala.“

Grace si sušenku přiložila k nosu a vdechla úžasnou vůni skořice a muškátového oříšku. „Já mám jen své léčivé rostlinky, kytičky a bylinky, nic víc, a těmi se snažím pomáhat ostatním.“

„Já tě ale nechtěla nikterak urazit. Však jsou vám lidé za ta vaše léčidla tuze vděční. Tvá bába Bett vyrobila pro Neda Shearse obklad a podle mne je to s ním díky tomu už o mnoho lepší.“

„To jsem moc ráda,“ odvětila Grace. „Takže se mu ta zraněná noha zahojila?“

„Ale kdepak, ta už se nikdy nenarovná. Obávám se, že už ho nikdy pořádně neunes. Ale ten obklad mu ulevuje od bolesti.“

„A bude moci pracovat na statku?“

„Nathaniel říkal, že prý mu tam nějakou práci najde, i když s chlapy na poli už se lopotit nebude. Nathanielovi je mu ho líto. Nebyla jeho vina, že se na té větvi tolik sněhu usadilo, až z toho praskla. Vyprávěla jsem mu, že jsme spolu tu větev ten samý den viděly a že jsi předpověděla, že se ulomí.“

Grace si ukousla sušenky. „Kéž bych ho tak bývala mohla varovat.“

„Až na to, že jsi nemohla,“ podotkla Alice. „A to s těmi špatnými zprávami ještě není všechno. Dnes ráno, když jsem ten košíček vynášela z kuchyně, viděla mne moje sestra, Jennet, a vyptávala se, co že to sem do Trnné chýše tak často nosívám jídlo. Řekla jsem jí, ať si dává pozor na pusu, ale mám strach, že to poví paní Harriet. Teď se budu muset hor-ko těžko snažit, aby už mne víckrát nenačapala. Jennet už je úplně jako Nancy, obě jsou teď stále ve špatné náladě. A stará Harperová, ta je pořád stejná bestie. Nepřestane mi zírat na břicho, jak se pořád snaží zjistit, jestli mi už povyroستlo. Má mne za špatnou partii pro svého synáčka.“

„A co tvoje novinky, Alice? Už máš dítě na cestě?“

Alicina překrásná tvář se zakabonila vráskami. „Ještě ne, ale neustále nosím u srdce ten žalud a také pálím v krbu du-bovou kůru, i k jídlu si dávám vše, co jsi mi poradila – petr-žel, lískové oříšky, pepř i zázvor. Lůno z králíka, jak jsi mne nabádala, jsem ještě nevyzkoušela, ale asi budu muset být statečná a přimíchat si ho do jídla, kvůli tomu dítěti.“

Grace si přála, aby ji nějak dokázala ukonejšit. Zaplavil ji soucit a chytila Alici za ruku. „Chceš tu ještě chvíli posedět a dát si se mnou trochu teplého moku, než se zase vydáš na cestu?“

„Ano, ale brzy už budu muset jít. Tchyně mne dnes poslala do chlíva dojit. Že prý co jsi odešla, není dost mléka, a tak musím pracovat i já. Žádná z děveček nemá tak kouzelné prsty. Tolik mléka, co ty, nedokáže ze struků žádná děvečka vymámit.“

Grace podala Alici hrnek moku a Alice se pohodlně uvelebila u krbu.

„Jaký krásný život by to byl, cítit, jak ti dítě roste, sedět u krbu a snít si o všech těch šťastných chvílích, které tě čekají...“ Roztáhla dlaně a přiložila je k ohni, aby se ohřály.

„Opravdu věřím tomu, že by mne Nathaniel miloval o něco víc, kdybych mu povila syna.“

„Měl by tě milovat jako nikoho na světě, Alice, protože jsi dobrý člověk.“ Grace přešla k zakrytému košíku na stole. „Jsem ti tolik vděčná za všechno, co jsi mi přinesla. Z těch vajec a ryb potom uvařím...“

Zbytek myšlenky už ale Grace dopovědět nestihla. Svalila se na stůl, vajíčka se roztříštila o zem a skořápky i žloutky se rozprskly po celé světnici. Pak samou bolestí přidušeně zasténala.

Alice k ní přiskočila. „Co se ti stalo? Něco s malým?“

Grace vzhlédla, tvář se jí křivila bolestí. „Asi už se dere na svět.“ Popadla Alici za paži a pevně ji sevřela. „Mohla bys prosím někoho sehnat a poslat ho do Ashcombu, aby našel bábu Bett? Zapřísahala se, že tu bude se mnou a pomůže mi, až se dítě bude drát ven.“

Alice třesla očima. „To budu muset já sama, Grace. Na statku není nikoho, kdo by to udělal místo mne. Jestli mne pak stará Harperová zbije, tak ať. Poběžím tak rychle, jak jen budu moct, a bábu Bett ti přivedu.“

„Prosím tě, pospěš.“ Grace se opět prudce předklonila, sotva popadala dech. „Přiveď ji co nejdříve.“

V tu ránu byla Alice tatam a Grace se v místnosti ocitla úplně sama. Opatrně se sehnula, aby poklidila rozbitá vejce. Když se postavila, ochromila ji prudká bolest v zádech a udělalo se jí zle. Přemýšlela, jak jen by se mohla připravit, a snažila se vzpomenout, jak pomáhala bábě Bett, když tehdy rodila Kitty Stokesová. Všechno musí být naprosto čisté.

Grace se rozhlédla po místnosti. Z černého rendlíku na roštu se kouřilo a vedle na hromádce byla vyskládaná usušená plátina vydrhnutá popelem a močí. Napadlo ji, jestli by neměla jít počkat do své světničky. Cítila, jak ji v podbřišku svírá další prudká bolest, dovlekla se k ohni a se sténáním se svalila do otcova křesla. Pomyslela na otce, co asi dnes

povečeří. Až se vrátí z pole, bude promrzlý a vyhladovělý – nechtěla, aby večer neměl co jíst.

S rukama na břicho se zvedla z křesla, sezení jí nedělalo dobře. Další bolest jí zcela vzala dech. Odebrala se od ohně a přesunula se ke stolu. I přes ten chlad v místnosti měla čelo úplně orosené kapkami potu. Malinko se nadechla a pomaloučku se začala procházet po místnosti, s každou další bolestí pevně sevřela oči.

Přepadla jí šílená touha vyjít ven a nechat si tvář ovát studeným větrem. Rozběhla se ke dveřím – Alice je nechala otevřené – a dobelhala se až k švelivé studánce. Vítr foukal tak silně, že se tráva pod jeho náparem sklonila až k zemi, dub chrastil větvemi a trnka svými proutky hbitě klepala na okenice.

Grace padla na kolena, naklonila se nad studánku a do temných hlubin zašeptala své přání: „Snažně tě prosím, nezapomeň, co jsme si pověděly – dej, ať je mé dítě zdravé. Ať už se se mnou stane cokoli, budu šťastná, jen když bude mé dítětko živé a silné.“

Hluboko ve studni se její slova odrazila od vodní hladiny a Grace se postavila na nohy. V podbřišku ji bodla ostrá bolest, rukama si objala břicho a úpěla tak dlouho, dokud zase nepolevila. Vítr jí sfoukl čepec z hlavy a po trávníku ho odnášel pryč, vlasy jí teď volně poletovaly kolem obličeje. Studený vzduch ochladil i kapky potu na jejím čele a Grace se rozklepala. Na dubu přistála vrána a hlasitě zakrákala.

Grace sotva popadala dech a doufala, že se Alice i s bábou dostaví co nevidět. Vtom na bylinkovém záhonku přistála straka a začala klovat do zeminy. Grace ji chvíli pozorovala a pak si odplivla přes rameno, aby odehnala všechno zlé – straka byla totiž poslem neštěstí. Tohle dobře znala – jeden pták byl předzvěstí blížící se smrti.

S další přicházející bolestí si objala břicho oběma rukama a cítila, jak jí pod šaty něco kape.

Na záhonku s bylinkami přistála další straka a zobákem se pídila po červech. „Dva přináší radost,“ zašeptala Grace.

Roztrásla se. Celé tělo se jí klepalo jako osika, vůbec to nedokázala ovládnout, a tak se doploužila zpátky do chalupy.

Ke dvěma strakám se snesla třetí. Bude to holčička.

Grace se opřela o rám dveří. Přepadla ji tak silná bolest, že se nemohla ani o krůček pohnout a musela zůstat stát na místě. Najednou jí z těla vytekla voda a rozstříkla se po zemi. Netušila, co se to s ní děje, ale potřebovala se dostat dovnitř, do tepla, tam si dřepnout na zem a jen čekat, až ji přepadne další nesnesitelná bolest.

Znovu se podívala směrem k bylinkové zahradě – teď už tam seděly čtyři straky, jedna z nich se po Grace ohlédla. Čtyři, to znamená, že to bude chlapec.

Grace se dopotácela dovnitř, dveře nechala pootevřené a jen tak tak se stihla dobelhat k otcovu křeslu, než ji sklátila další příšerná bolest a skrz zatnuté zuby se jí z hrdla prodralo chrčivé zasténání. Byla si jistá, že dítě už je připraveno přijít na svět. Dech se jí zrychlil a se supěním si klekla na všechny čtyři, zuby zaťala jako zvíře a čekala, až ji zcela pohltní další obrovský nápor bolesti.

Ani ne o hodinu později zaslechla zpoza dveří hlasy. Bett ztěžka oddychovala a Alice za ní pištivě povykovala. Grace seděla na hliněné podlaze opřená o stůl se svým synem v náručí. Byl zabalený ve vlněné dečce, aby mu bylo pořádně teplo, přísátý k matčině prsu a skoro spal. Oči jí do tmy jasně zářily, tvář měla zjehlou samou láskou, ale kromě toho se jí ve výrazu zračilo ještě něco jiného – to ta bojovně povystrčená brada a nově nabyté vědomí, že musí za každou cenu ochránit svoje dítě. Když to bude třeba, klidně bude i vraždit, jen aby ho udržela naživu.

Vtom se k ní přihlížela Bett. „Jak je ti, Gracie? A jak je miminku?“ Otočila se k Alici. „Dones jí něco teplého k pití, třeba trochu mléka s vínem, to abychom jí dodaly síly. A mně vezmi nějaké čisté plátno a korbel s horkou vodou z kotlíku. Šupej.“

Grace mluvila tiše, zatímco se snažila zvednout a najít si pohodlnou polohu. „Je mi dobře, babičko. A miminku taky, je v pořádku.“

„Zvládla jsi to úplně sama.“ Bett měla s Grace i s děťátkem spoustu práce, ale od povídání ji to nezastavilo. „Měla jsi dobrý porod. Dítě je silné. Je to ten nejkrásnější pohled, když se matka i s dítětem těší dobrému zdraví.“

Pak se Bett pomalu zvedla, položila Alici ruku na rameno, odtáhla ji od Grace a tiše k ní promluvila tak, aby to její vnučka neslyšela.

„Abych pravdu řekla, Alice, nečekala jsem, že se to dítě na svět prodere tak rychle. To u prvorodičky zvykem nebývá. Ale Gracie i to malé se mají k světu, a to mi dělá velikou radost. Má vlastní sestra, Mary, povila šest dětí, ale jen dvě zůstaly naživu. První zemřelo sotva půl hodiny po porodu, druhé když mu bylo osmnáct měsíců. Třetí děcko, chlapec to byl, zemřelo, ještě když se dralo na svět – to byl tehdy nesmírně těžký porod –, no a při čtvrtém ztratila příšerně moc krve a dítě bylo ihned po smrti. Páté už jsem jí rodila já a stejně tak to šesté, obě se narodily v pořádku. Ale Gracie to zvládla docela sama, ani nevíš, jak mi srdce plesá, když vidím, že se tak pěkně zotavuje.“

„A dítě, díkybohu, taktéž.“ Alice se s láskyplným pohledem otočila k chlapci, kterého si Grace pevně vinula k sobě. „Je dokonalý a tak silný. A podívejte na ty jeho hluboké oči a tmavé vlasy, i to vznešené čelo. Jednou z něj bude velevážený muž, tím jsem si jistá.“

„To já taky.“ Grace se zachvěla víčka a na okamžik je zavřela. „Tím jsem si jistá.“ Uchopila hrnek, který jí Alice vložila do dlaní, a s povděkem si usrkla.

Bett si založila ruce v bok. „Nu, Gracie, máš rozkošného synka. S Alicí ti teď pomůžeme nahoru do ložnice, abyste si tam mohli oba pěkně odpočinout.“

Grace se zamračila. „Musím tatínkovi přichystat čaj.“

„To nech na mně,“ odvětila Bett rázně. „Dnes večer tu zůstanu s vámi, Willovi přichystám na ráno snídani a taky dohlédnu na to, že jsi v teple a pohodlí a máš co jíst. Koneckonců, když musíš teď svého synka kojít, sama bys měla jíst a pít hezky zdravě.“

„A já donesu něco ze statku,“ dodala Alice a pohladila děťátko po kulatounké tvářičce. Grace neušlo, s jak láskyplným výrazem si prohlíží ty jeho tmavé oči a dlouhé řasy. Pak Alice vzala Graceinu dlaň do svých a srdečně jí stiskla prsty. „Ušila jsem mu dečku, aby mu bylo teplo. Ještě do ní vyšiji první písmeno z jeho jména a rok, kdy se narodil. Bett slíbila, že mi pomůže najít v knížce ty správné číslice a já je tam pak vyšiji. Zítra nebo pozítří ti ji přinesu, jen co dodělám všechnu svoji práci a nadojím mléko.“ Tiše se uchechtla a přikryla si ústa dlaní. „Tchyně se na mne bude dneska tuze zlobit, ale já jsem tolik šťastná, že jsem tu teď s tebou, Grace. A ten tvůj synek má přenádhernou tvářičku, krásy mu bylo dopřáno, jen co je pravda.“

„To tedy ano,“ odvětila Grace. Všimla si, jak přísně si ho Bett přeměřuje, a přesně věděla, na co myslí. Nebyl Grace vůbec podobný. Na hlavě měl chomáčky tmavých vlasů a ta široká ramena po své pohublé matce také nezdědil. Jenže Grace se zapřísahala, že už se o otci svého dítěte nikdy nezmíní.

Bett ji něžně pohladila po ruce a pobídla ji, aby se napi-la. „A jakpak mu budeš říkat, Gracie? Jaké jméno sis pro synka vybrala?“

Grace si dítko přitáhla blíž, nadechla se té jeho hřejivé, sladounké vůně a znaveně zavřela oči, připravená ulehnout ke spánku. „Jmenuje se Gabriel,“ řekla. „Gabriel Cotter.“

Pondělí třicátého května byl přenádherný slunečný den. Selena otevřela okna druhé ložnice dokořán a vyhlédla ven na trsy květin v zahradě, čerstvé bylinky a studnu. Čerstvý vzduch a sluneční svit hustý jako med zaplavily každičký roh místnosti. Uprostřed stála právě ustlaná postel a přes načechrané polštáře ležel nažehlený běloskvoucí přehoz, čerstvě vypraný bez jediné skvrnky. Na nočním stolku plápolala vonná svíčka. Joely jí doporučila jednu ve skleněné dóze s vůní šalvěje. Údajně je to povzbuzující aroma a v člověku podněcuje moudrost, navíc prý byla šalvěj ideální k vyčištění domu od všech negativních energií. Z toho byla Selena obzvlášť nadšená. Za denního světla byla druhá ložnice krásně prosluněná a působila velmi přívětivě. Stěny zářily čistoskvoucí bělobou, závěsy se vlnily jako plachty v lehkém vánku, v okně stála váza se zvonečky, zkrátka dokonalost sama. Selena byla přesvědčená, že se tu Claire bude líbit a určitě si tu odpočine. Vůbec si nedokázala představit, že ta místnost kdysi bývala rozdělená na dva malé pokoje, a že pár set let zpět tu takhle bydlela celá jedna rodina, jen ty dva malé pokoje a obývací v přízemí.

Selena sešla po schodech dolů a s hrnkem čaje došla do zimní zahrady, kde si chtěla všechny obrazy nějak chronologicky uspořádat. Už se nemohla dočkat, až je ukáže Claire a ta je odveze do Manchesteru a vystaví je v galerii. Měla

radost z toho, kolik obrazů tu namalovala. V Trnce skutečně neměla o kreativitu nouzi.

Opět se zadívala na obraz rudého západu slunce nad Hořejilmským úvozem a rozhodla se, že Claire poví, jak vznikl, že jí to kdosi ve snu pošeptal do ucha. Vlastně bude odted o té strašidelné atmosféře v chalupě mluvit naprosto otevřeně. Snad by jí to mohlo pomoci se trochu uvolnit, aby tam nebyla tolik nervózní.

Chtěla o těch lidech, kteří tu bydleli kdysi dávno, když to tu ještě bývalo jen jednoduché obydlí, zjistit co nejvíc. Tolik věcí jí vrtalo hlavou: ty podivné čarodějnické značky nade dveřmi na Návršním statku, Ianovy historky o lidech, kteří si před ní chalupu pronajali a zažívali tam nejrůznější podivnosti, a k tomu ta malá dívka s rozčepýřenými vlásky na ashcombské základce, která před celou třídou prohlásila, že v Trnce straší. Nicka zřejmě historie chalupy fascinovala úplně stejně a Selenu už se moc těšila, až ho zase v neděli uvidí a naplánují si postup, jak odhalit její tajemnou minulost. Už jen z té představy měla Selenu husí kůži.

Probrala se všemi svým malbami, znovu si prohlédla obraz zahrady zalité měsíčním svitem a musela uznat, že má v noci opravdu kouzelnou atmosféru. Najednou se jí zachtělo se tam vydat za tmy, zahledět se na měsíc, poslouchat, jak hluboko ve studni bublá voda, a vdechovat studený vzduch.

Z myšlenek ji vytrhlo zaklepání na vchodové dveře a rychle spěchala otevřít. Za okamžik už s úsměvem od ucha k uchu objímala Claire.

Claire se od Seleny se smíchem lehce odtáhla, ale nepouštěla ji. „Páni, vypadáš skvěle. Jsi krásně odpočatá, svěží. To já musím vypadat příšerně. Cesta byla hrozná – totálně zapchané silnice, všude kolony a samá zúžení. Vyrazila jsem v šest ráno a dojela až teď – kolik je hodin? No, už dávno po poledni.“ Ukázala na svá zavazadla – dva kufry narvané k prasknutí. „A tohle všechno jsem si přivezla. Vypadám, jak

kdybych jela na týden hýřit do města, spíš než na poklidnou dovču na vsi. Ale vždyť mě znáš, mně to balení nalehko nikdy moc nešlo.“

„Tak si dáme oběd vzadu na zahradě. Tam je krásný koutek na sluníčku,“ navrhla Selena. Popadla jeden z kufrů a společně vkročily do chodby. Dveře se za nimi s prasknutím zabouchly, jako by je zavřela nějaká neviditelná ruka.

Claire se zachvěla. „Hm, úplně jsem zapomněla, jak je tu uvnitř chladno. Venku na zahradě bylo krásně teplo, ale tady je to jak v mrazáku.“ V obývacím pokoji ukázala Claire směrem ke krbu. „Naprosto chápu, že tu pořád udržuješ oheň. Aspoň je tu o malinko tepleji.“

Selena šla napřed a zavolala na ni přes rameno. „Pojď, zaneseme tvoje kufry do pokoje a pak si sedneme na zahradu a dáme si oběd.“

Claire protáhla obličej. „Naposled, když jsem tam spala, jsem si musela celou noc nechat rozsvíceno a k tomu jsem vypila půl lahve brandy, abych nemyslela na to, kde vlastně jsem. Je tam neskutečná tma a pořád někde něco vrže.“

Selena na to odpověděla co nejvládněji: „Celý pokoj jsem vyvětrala a teď to tam nádherně voní. Tentokrát budeš spát jako dřevo.“

Seděly na zahradě s miskami salátu na kolenou. Claire bez ustání nadšeně štěbetala. „V galerii to jde naprosto skvěle. Tenhle týden se prodaly tři moje obrazy a čtyři tvoje, a dokonce i Gulliver prodal jednu svoji kresbu. Seleno, je úžasný. Zákazníci se kolem něj v galerii doslova kupí, aby s ním mohli mluvit... je jako magnet, a k tomu neskutečně přesvědčivý prodejce.“

„Už se moc těším, až ho poznám,“ odvětila Selena a měla moc velkou radost z toho, jak byla Claire nadšená.

„Určitě si ho pamatuješ z univerzity. Já ho poznala okamžitě, na první pohled.“

Selena zavrtěla hlavou. „To nevím. Tehdy jsem byla docela zahleděná sama do sebe. S Flynnem jsme... no však víš, pořád jsme na sobě viseli.“

„To si pamatuju. Jako starý manželský pár.“ Claire se k ní naklonila. „Upřímně, potřebovala bych si s tebou o Gulliverovi promluvit. Podle mě existuje dost reálná šance, že... jak bych to řekla? No, podle mě se mu líbím. Přitahujeme se, ale nějak nevím, jestli do toho jít...“

„Aha?“ Selena povytáhla obočí. „Můžeš prostě zkusit počkat, jak se to vyvine...“

„No, jde o to, že...“ začala Claire. „S Rossem jsem strávila tolik let a jako manželka jsem byla naprosto příšerná. On se zajímal akorát o tu svou hudbu a já zase o svoje obrazy, a jakmile jsme se vzali, bylo mi jasné, že to byla chyba, pro oba. Snažili jsme se, ale víš, jak to nakonec dopadlo. Naprosto jsme pohořeli. Od té doby mi přijde, že se hodím spíš jako holka na jednu noc, na party, užít si trochu zábavy bez závazků. A soustředím se hlavně na malování a na naši galerii.“

Selena si bedlivě prohlížela Claiřinu tvář – něco bylo jinak, tvářila se tak nějak klidně a při zmínce o Gulliverovi jako by jí zjehl hlas. Musela se jí na to zeptat: „A čím je teda ten Gulliver tak jedinečný?“

Claire neváhala ani chvilku. „Upřímně se o mě zajímá. Je pozorný a ohleduplný. Povídáme si a rozumíme si. Tak nějak se navzájem doplňujeme.“ Rozesmála se a znělo to spíš jako takové triumfální vykviknutí. „A k tomu je fakt nádherný.“

„Tomu rozumím.“ Selena měla obrovskou radost. Vzpomněla si na Nicka. Napadlo ji, jestli by se s tím neměla Claire svěřit, říct jí, že konečně taky potkala někoho pozorného a ohleduplného, zkrátka naprostý opak Davida. Ale nakonec se rozhodla to nezmiňovat, teď ještě ne. Těžko říct, jestli to s Nickem vůbec někdy přeroste v něco víc než jen přátelství. Vydechla.

„Gulliver vypadá jako dokonalý chlap. Tak to prostě neřeš a poslechni svůj instinkt. Jestli se to má stát, stane se to.“

„No, to doufám,“ souhlasila Claire. „Je tak milý. A skvěle se s ním pracuje. Zrovna teď je v galerii.“

„Ale vždyť dneska je svátek,“ poznamenala Selenka trochu překvapeně.

„Já vím. Ale on je do toho děsně zapálený. Dneska tam akorát instaluje nějaké svoje nové obrazy a naše taky. Předělává to, co máme teď vystavené ve výloze. Je úžasný. Jo, a taky nám hlídá byt.“

„To je skvělé.“ Selenka si uvědomila, že na byt úplně zapomněla – začala totiž o Chatě Trnka uvažovat jako o domovu. Na moment se na povrch vyplavily staré vzpomínky na život v Manchesteru a spolu s nimi i tupá bolest, kterou jí působil smutek, který je doprovázel.

Claire se usmála. „Momentálně žije v Moss Side v malinkaté řadovce spolu se svou sestrou, jejím manželem a dvěma dětmi, než si najde něco svého. Tak jsem mu řekla, že nám může zatím pohlídat byt, než se vrátím. Neboj, Selenko, je na něj fakt spoleh.“ Claire si všimla, jak znepokojeně se Selenka tváří, a pohládila ji po ruce. „Spí u mě v pokoji. Tvoje věci jsem všechny zamkla.“

„Ale ne, takhle jsem to vůbec nemyslela...“

„Takhle je to fakt nejlepší.“ Claire vylovila z misky kus rajčete a nacpala si ho do pusy. „Tady na venkově i to jídlo chutná líp. A už se nemůžu dočkat, až poznám všechny tvoje nové přátele. Neříkala jsi, že jeden večer pořádáme večeři?“

„Ve čtvrtek. Matty nám půjčí gril – dá ho dopředu na zahradu. Pozvala jsem spoustu lidí.“ Selenku napadlo, jestli by neměla pozvat taky Nicka, ale ten bude stejně v Exeteru. Nejspíš bude na univerzitě pracovat dlouho do noci a někde vzhledu v hlavě ji nahloával pocit, že kdyby se před Claire zmínila o možnosti, že by se jí v životě objevil nový muž, snažila by se Selenku ze všech sil ochránit. Rozhodně by na ni vychrlila

obrovské množství otázek, a tak si řekla, že si to nechá na později a zmíní se jí o něm teprve tehdy, až si bude jistá, jak to mezi sebou vlastně mají. Pak dodala: „Už se nemůžu dočkat, až spolu zas tenhle týden strávíme trochu času. No a nechtěla by ses, až dojíš, podívat na všechnu tu práci, kterou jsem tady odvedla? Pak bychom třeba chvíli mohly malovat. Musím ti ukázat pár naprosto perfektních fotek z Exmooru.“

Pozdě večer, už bylo po večeři, si Selena s Claire sedly na gauč u krbu a nohy si natáhly k ohni. Claire držela v dlaních sklenku brandy a Selena usrkávala čaj.

Claire si zívla. „Teda ta cesta mě úplně zmohla... jsem vyřízená. Asi to dneska zabalím brzo.“ Vtom se ozvalo zaťukání na okno, jako by na něj někdo zaklepal klouby, a Claire se s trhnutím posadila. „Co to bylo?“

„To je větev trnky.“ Selena zívnutí opětovala. „To ona dělá pořád.“

„Znělo to, jako kdyby někdo klepal...“ Claire to evidentně rozrušilo.

„Dělá mi tu společnost,“ odvětila Selena klidně.

„Uf, to je teda pěkně děsivé.“ Claire zavrtěla hlavou, jako by se tím snažila zahnat myšlenky. „Ale ten pobyt tady ti evidentně pomohl v uměleckém rozvoji, to se musí nechat. Ty tvoje obrazy mi vůbec hlava nebere. Jsou tak živé. Ta krajina z těch maleb doslova vystupuje.“ Claire si lokla brandy. „Co se stalo? Začala jsi malovat jinak, změnila si styl... ty tvoje obrazy mi přijdou takové víc surrealistické.“

„Určitě to je tím životem tady, to máš pravdu,“ uznala Selena. „Tady ten dům má asi na moje malby vážně vliv. Přijdu si tu odstříhnutá, a navíc mě to tu trochu znervózňuje. Občas mám pocit, jako by mě při malování někdo pozoroval. A to pak ovlivňuje moji práci.“

„Teda z toho mi běhá mráz po zádech.“ Claire na Selenu upřeně hleděla. „Jak jsi namalovala takový ten neskutečně pochmurný obraz kopců při západu slunce...“

„Hořejlmský úvoz?“ začala Selena, ale pak celá ztuhla. Sešora se totiž ozvala tupá rána, jako by se v ložnici něco se zarachocením zřítilo na zem.

Claire oněměla.

Selena se zamračila. „Vůbec netuším, co to mohlo být.“

Claire zavrtěla hlavou. Pak se jí konečně vrátil hlas. „To bylo v mém pokoji, že jo?“

„Nenechala jsi třeba kufr ležet na posteli? Že by spadl na zem?“

„Ne... všechno jsem si vybalila a kufr dala pod postel.“ Bylo vidět, jak se Claire klepe. „Vždyť jsi tam byla se mnou. A navíc tam byla zima jako v morně.“

„Nechala jsem otevřená okna, abych to tam vyvětrala... ale před večeří jsem je určitě zavírala, to si pamatuju.“ Selena se postavila. „Fajn, tak to tam jdeme zkontrolovat.“

„To jako vážně?“ zalapala Claire po dechu.

Selena podala Claire ruku a ta se jí pevně chytila. Pomalu prošly chodbou a kuchyní a potichounku se vydaly po schodech nahoru.

Pak Selena zaslechla další ránu. Zastavila se a se zadržným dechem se zaposlouchala.

„Co to bylo?“ špitla Claire.

Selena postoupila o další dva schody a Claire táhla za sebou. Už byly skoro nahoře. Pak si přiložila prst na rty.

Přímo z Claiřina pokoje se ozývaly tlumené zvuky. Sotva slyšitelný ženský hlas tam láskyplně prozpěvoval dětskou ukolébavku.

„Starosti nemaje, spinkej můj maličký.

Matička pohlídá za tě svět celičký...”

Selena dál táhla Claire za ruku. Jak se z posledního schodu přesouvaly na odpočívadlo, Claire se od ní vyděšeně odtahovala. Dveře do druhé ložnice byly pootevřené.

Píseň neustávala, ale hlas teď zněl dutě a sklíčeně, něhu nahradil smutek a ztráta.

*„Spinkej a neplakej, děťátko můj,
kolébat budu tě písničkami.“*

Selena si byla jistá, že dveře zavírala. Vzpomínala si, jak tam byly obě dvě i s Claire, zavřela okna a dveře s cvaknutím zaklaply. Jenže teď byly otevřené a uvnitř někdo tlumeně, skoro šeptem, cosi povídal.

Claire stála bez hnutí na místě a zběsile vrtěla hlavou. Nedokázala se pohnout ani o krok.

Selena vykročila vpřed, jeden krok, dva, pak další. Už došla skoro až ke dveřím. Zvuky z ložnice neustávaly, ozývaly se další – šepot, hlas bez výrazu a melodie, neslyšně vyslovené zaklínadlo. Selena natáhla ruku, položila ji na kliku dveří a zadívala se do ložnice. Okna byla dokořán a do obličeje ji udeřil mrazivý průvan. Bílý strop byl pryč. Místnost opavovala temnota a prázdno a nad tím vším byly trámy, sláma a pod vysokým stropem spousta prostoru. Pak se v rohu pokoje cosi pohnulo, jen mlhavý pohyb světla v zrnivé temnotě, schoulený stín. Na kratičký okamžik strnul, začal se měnit v mlhavý opar a nakonec se dočista rozplynul.

Selena zamrkala a dál zírala do tmy. Před sebou viděla postel, otevřená okna a rohy hemžící se stíny. Po podlaze byly rozházené zvonečky – váza nejspíš musela spadnout z okení římsy. S tichým zacvaknutím zavřela dveře a otočila se ke Claire, která se opodál krčila s dlaní přes pusy. Dovnitř nepůjde ani za nic.

Následovalo několik nejšťastnějších týdnů Graceina života. Gabriela měla celý den u sebe, buďto jí spočíval v náručí, anebo spíkal v sudu vystlaném slámou a plátýnky. Kdykoli měl hlad, dala mu najíst.

Pokaždé, když se mu z plic prodral hlasitý nářek, její tělo bez zaváhání reagovalo. Bez ustání pozorovala, jak se na ni dívá, jak se mu řasy otírají o tvář a rtíky se mu krabatí, zatímco se spokojeně propadá do říše snů. To, že ho mohla chovat, měla vždy za vzácnost. Nepřestávalo ji udivovat, kolik lásky ji zaplavilo pokaždé, když ho vzala do náruče, z toho tepla, když se dotýkali jeden druhého. Tak bezmeznou lásku ještě nikdy nepocítila. Při domácích pracích, nebo když připravovala večeři, pozpěvovala si veselé melodie, při kterých se usmíval a žvatlal. Za noci se pak choulila v posteli s maličkým v náručí, poslouchala, jak ve spánku pravidelně oddychuje, vdechovala to jeho sladounké teplo, na tvář mu tiskla rty a líbala ho a líbala.

S příchodem března na zahradě vyrašily nové bylinky, a když Gabriel usnul, Grace se vyplížila ven a prosila je, aby ještě trochu povyrostly, a vráně zase odpovídala na její hlasité krákání. Na zahradě lelkovali zajíčci i ježci a toulavá liška se snažila dovolat svého milého. Grace chodila své studenty děkovat každý den – vděk jí v srdci pučel jako z jara květ. Na milované trnce každou chvíli vyraší kvítka a ohlásí

tak příchod máje. To pak bude moci vzít své děcko na zahradu, aby si s ním sedla do trávy a upletla mu věneček z kvítí.

Byl zrovna pátek, dvanáctého března, krásný nový den s příslibem jara. Grace pracovala v chalupě, ale dveře nechala pootevřené, aby mohl dovnitř proudit zpěv ptáků, naslává vůně čerstvé trávy a vzduch prosycený novým ročním obdobím, zatímco to předešlé se z něj pozvolná vytrácí. Trnka se otřela o okenice a Grace tohle její zarachocení přivítala s úsměvem. Vzpomněla si na otce, který se teď dře na poli, a byla vděčná za teplo a praskající polínka v ohni. Večeři už měla skoro hotovou – v kotlíku se dusilo maso se zeleninou a v malinké peci se dopékal pecen chleba. Grace se s Gabrielem v náručí usadila do křesla k odpočinku. Tichounce k němu promlouvala, vyprávěla mu příběh o pohledném mladém muži, jenž přijel na koni a z dalekých krajů přivezl poklad. Očička mu na ní spočívala bez ustání, poslouchal, jako by snad rozuměl každyčkému slovu, a pěstičkou jí svíral prst. Grace žasla nad tím, jak měkké a hebounké má ručičky a rozesmutnila ji představa, že by jednou měly být tvrdé, sedřené a plné mozolů jako dlaně její nebo otcovy, když se po celý boží den lopotí na poli. Z celého srdce si nepřála nic jiného, než aby ho dokázala ušetřit té dřiny, která jim s otcem byla tolik vlastní.

Jak tak spícího Gabriela pozorovala, věděla, že mu vybrala správné jméno – tvářičku měl překrásnou a růžolící, zrovna jako ten andílek. Uložila ho do kolébky vykotlané v sudu a přikryla ho dečkou, kterou mu vyrobila Alice. Vyšila do ní i písmeno G – to Grace znala dobře, sama ho měla ve jméně. Alice tam také přidala čtyři číslice, 1683, a Grace byla tuze ráda, že má nití navždy zvěčněný rok narození svého syna.

Chvilí ještě pozorovala dětátko, jak spí, a pak se natáhla pro košík se šitím. Pár jejích šatů už si říkalo o záplatu, otcovy pumpky zase bylo třeba tu a tam zašít, nejdřív ze všeho ale dodělá tu panenku, kterou vyrábí pro Gabriela. Z kousku

plátna vytvarovala malého chlapce, z tmavé vlny udělala vlas-y, oči a knoflíky na košilku a plátýnko vycpala čerstvými by-linkami – mátou, šalvějí, rozmarýnem, meduňkou a petrželí. Představovala si, jak Gabriel panenku svírá v té své malinkaté pěstičce, vdechuje vůni bylinek a povídá si s ní jako s pří-telem – bratra ani sestru už mít nikdy nebude.

Znovu shlédla ke Gabrielovi a tentokrát pomyslela na Ali-ci. Byla tak hodná, opravdová přítelkyně. Co se Grace na-rodilo dítětko, Alice ji navštěvovala v Trnné chýši, kdykoli to jen trochu šlo, a vždy ji obdarovala věcmi, které ukradla z kuchyně na statku. Nedala si to rozmluvit, že prý jí musí nosit tvaroh a vyrábět obklady, které Grace pomohou navrá-tit sílu. Napekla další várky kořeněných máslových sušenek a spolu s kradenými vejci a rybami jí je přinášela schované v košíku pod lněným plátnem. Alice teď trávila mnohem víc času v chlívě dojením krav, protože Harriet měla málo děve-ček, ale i tak se v každé volné chvíli vytratila a utíkala dolů za Grace.

Grace věděla, že Alice Gabriela také nadevše miluje. Kdy-koli na něj pohlédla, zjihla jí tvář a s očima plnými slz ža-donila, jestli by ho mohla zvednout a pochovat si ho v ná-ručí. Grace na to vždycky kývla, i když Gabriel třeba zrovna podřimoval. To ho pak Alice láskyplně uchopila a aniž by ho vzbudila, položila si svou tvář na jeho a počastovala Grace pohledem plným vděku a lásky. Grace tolik doufala, že bude mít Alice už brzy vlastní dítě – zasloužila si pocítit totéž štěstí, které plnilo Grace každický den i noc, kdy mohla dr-žet svého syna v náručí.

Vtom někdo zabušil na dveře. První, co Grace napadlo, bylo, aby ten hluk hlavně neprobudil Gabriela. Možná dnes Alice přišla dřív, pokud se jí podařilo odběhnout od domácích prací a hlavně utéct ostřížím zrakem její tchyně, pomyslela si. Shlédla k dítěti, upravila mu dečku, zapíchla jehlu do ro-zešité tkaniny a proklouzla místností ke vchodovým dveřím.

Zalapala po dechu. Za dveřmi stál Nathaniel Harper a díval se přímo na ni. Grace se mu zahleděla přes rameno – v koruně dubu poletovali ptáčci. Střetla se s Nathanielovými tmavými očima a v tu chvíli si uvědomila, že nemá čepec ani šátek. Zrzavé vlasy jí splývaly přes ramena a šaty jí volně visely na těle. Čekala, až promluví.

„Mohu dál, Grace?“

Kéž by mohla říct ne. Uvnitř leželo spící dítě. Měla hodně práce, ale Trnná chýše patřila Josefu Harperovi a jeho syna jen tak vykázat nemůže.

Přikývla a Nathaniel napochodoval dovnitř, rovnou do světnice. Když došel ke kolébce, zastavil se a prohlížel si spící děcko i chomáčky jeho tmavých vlásků. Pak se otočil ke Grace.

„Dítě se má tedy dobře?“

„Má.“

„A slyšel jsem, že jsi mu dala jméno Gabriel.“

„Ano.“

Nathaniel z ní nespouštěl pohled a Grace to bylo velice nepříjemné. Stál u ní doma, hrozba v místě, kde se cítila nejbezpečněji.

Nadechla se. „Tak tedy... co pro vás mohu udělat, pane Nathanieli? Přišel jste za otcem? Víte přeci, že je právě na poli a vrátí se až pozdě k večeru.“

„Přišel jsem za tebou, Grace.“

V Nathanielově hlase byla znát naléhavost, což Grace znervózňovalo. „A co ode mne chcete?“

Nathaniel znovu shlédl k dítěti a zvrásněné čelo mu na kratičký okamžik rozjasnila něha. Grace prolétlo hlavou, jestlipak dítě zvedne z kolébky, a byla připravená mu říct, aby nechal její dítě na pokoji. Na Gabriela nemá co sahat.

Nathaniel vydechl. „Asi víš, že moje žena mi nedokáže povít děcko, je to tak?“

„Ještě má spoustu času. Nejste svoji ani rok.“

Zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nebude moci počít. Alice je taková trásořítka, to ty jsi děvečka krev a mlíko.“ Znovu shlédl k dítěti. „A já potřebuji syna.“

Grace cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ochromil ji strach, že se Nathaniel pokusí vyndat její dítě z postýlky, že jí ho chce vzít. Vzpomněla si na vyšivací náčiní v košíku vedle otcova křesla. Představila si, jak popadá nůžky nebo třeba pletací jehlici. Než dopustit, že by jí sebral dítě, raději by ho probodla. Odpověděla mu monotónním hlasem: „Gabriel je můj.“

Na to se Nathanielovi tváří mihla lítost. „Že bych si byl špatně vybral, když jsem si hledal ženu?“

„Opustil jste mne.“

„Ty jsi mne naprosto očarovala, Grace, a já byl proti své vůli okouzlen...“

Na to mu Grace neodpověděla. Pohled jí sklouzl ke spícímu dítěti v kolébce, které nemělo ani ponětí, že se kolem něj vytvořilo nedýchatelné dusno.

Nathaniel se nadechl. „Přišel jsem si s tebou promluvit namísto mé matky. Nemáme v chlívě dostatek děveček a ty jsi v tomto zkušená. Doneslo se mi, že prý máš prsty tak mocné, že ti krávy dávají víc mléka než jakékoli z děveček. Chci, aby ses v pondělí ráno vrátila k nám na statek a zase pro nás pracovala.“

„A co moje dítě?“ zeptala se Grace.

Nathaniel pokrčil rameny. „Je jaro. Pořádně ho zabal a vezmi ho s sebou. Prospí se, zatímco se budeš věnovat práci.“

Grace na něj zírala a nemohla uvěřit, že se má do chlíva vrátit. Vždyť ji odtamtud vykazala právě paní Harriet. Ale každý peníz se hodí. O syna se při práci postará, to už nějak vymyslí. Přikývla. „Výborně. Dostavím se tedy o pondělním ránu.“

Nathaniel se otočil k odchodu, pak ale zavadil pohledem o Graceino šití. „Co je to?“ Natáhl se ke košíku a vytáhl panenku. „Co jsi to vyrobila, Grace? Snad to není čarovný volt?“

„To je jen panenka naplněná bylinkami... k utěšení mého synka.“

Nathaniel ji chvíli otáčel mezi prsty a pak vykřikl bolestí: „Píchl jsem se o trn.“

Bez zamyšlení se mu natáhla po ruce, vyjmula z ní panenku a prohlédla mu dlaň, z níž vytékaly krůpěje krve. „To byla jen má jehla, trochu vás poranila. Kdybyste chtěl, mohu vám tu ranku vyčistit vodou z korbele.“

Nathaniel jí ruku vyškubl a o krok poodstoupil. „To nestojí za řeč.“ Chvíli si Grace prohlížel. Venku slunce ozařovalo čerstvá stébla trávy a na trnce se skvěly nové květy. Nathaniel z Grace nespouštěl oči, zato ona uhnula pohledem.

Povzdechl si. „Je mi líto, co se mezi námi seběhlo, Grace.“

Grace se zadívala na spící děťátko v postýlce ze sudu. „Já ničeho nelituji.“

Obočí se mu svraštělo. „Alici mi za ženu vybrala matka. Ani jedna z nich neví, že je to dítě moje.“

„Já si to určitě nechám pro sebe. Nikomu jsem se o tom nezmínila.“

Narovnal se, vypadal vyšší, sebejistější, a pak pronesl: „Nuže dobrá, Grace. Začneš v pondělí ráno. Hezký den vinšuji.“

Grace se ani nepohnula. „Vám také, pane Nathanieli.“

Na chvíli se na ni zadíval a ji napadlo, že třeba natáhne ruku a pohladí ji po vlasech nebo utrousí vlídného slůvka, ale otočil se. „Přeji ti vše dobré, Grace, tobě i tomu malému.“

A byl pryč. Slyšela, jak zaklapla západka u dveří, a pak už si představovala, jak kráčí po cestě ke statku Na Vršku. Pochybovala, že spolu ještě kdy promluví.

Gabriel si ze spaní něžně pochrupkával, jako by se mu něco zdálo, a Grace se usadila do křesla, aby se znovu pustila do šití. Chopila se rozešité panenky a opatrně vyndala jehlu, kterou do ní předtím zapíchla. Obrátila panenku v dlaně a na látce spatřila malinkatou skvrnku od krve z Nathanielovy dlaně. Vypadala jako takové drobounké srdíčko. Vzala

si jehlu, pečlivými stehy panenku dokončila a nakonec nit pořádně zauzlovala. Tvář jí zářila v naoranžovělém světle, jež sálalo ze šlehajících plamenů v ohništi. Protáhla si nohy. Cítila, jak teplo prostupuje skrz její boty a postupně se jí rozlévá až do prstů, a spokojeně si oddychla.

Selena seděla na zahradě a pozorovala Iana Russella s Robem, jak kmitají jako křečci v kolečku, píchají do prskajících párků na grilu a šermují dranžírovacími vidličkami. Ian griloval v jednoduché zástěře s modro-bílými proužky a Rob se každému na setkání nadšeně chlubil svou plátěnou zástěrou, na níž byla vyobrazená dýka a pod ní nápis *Kryju ti záda, Caesare (Brutus 44 př. n. l.)*.

Selena se pouсмála a vrtalo jí hlavou, proč všichni chlapi s tím grilováním tolik nadělají. U rodičů v Buxtonu to bylo prašť jak uhoď – táta se pokaždé tyčil nad plameny a usmíval se od ucha k uchu, jako by byl sám Hádes, vládce podsvětí, což jí připomnělo, že by se měla co nejdřív ozvat rodičům. Po tom rozchodu s Davidem o ni měli starost. O tom potratu jim samozřejmě nic neříkala, protože máma by se za ní hned chtěla vydat a na Davida by byla příšerně našťavaná – viděla se s ním dvakrát a od samého začátku se jí vůbec nelíbil. Selena byla spíš po tátovi, který byl takový zdrženlivější, tolerantní pohodář, ale moc dobře věděla, že jsou oba houževnatí a v jádru silní, když to bylo potřeba.

Selena usrkla vína a rozhlédla se po ostatních hostech usazených kolem stolu na dřevěných židlích. Joely vyprávěla Lesley o krému, který vyrobila z kontryhelu a je prý výborný na pleť, hlavně pro starší dámy. Lesley si ho hned chtěla objednat celý kýbl a postěžovala si, že má každé léto příšerně

suchý obličej. Claire si povídala s Mattym a Laurou a tiše se jim svěřovala, že spí se Selenou u ní v posteli a nebýt toho, vůbec neví, co by dělala. Do té strašidelné ložnice vedle ani nepáchne, hrozně ji to tam děsí. A Selena měla navíc okno do zadní zahrady, kde za úsvitu zpívají ptáci, což je hotový balzám na nervy. Tady v chalupě se žije úplně jinak než doma, v Manchesteru, kde ji v noci budil spíš hluk města.

Jakmile se Joely zvedla, že všem dolije, Lesley si rychle běžela sednout k Seleně pozorující oblohu, na níž zrovna vycházel bílý kulatý měsíc.

„Zahradu v tuhle denní dobu prostě miluju. Vy taky, Seleno? Soumrak, nebo jak my tomu tady říkáme, zášer.“

Selena souhlasně přikývla. „Obzvlášť tady. Ten trávník, bylinkový záhonek a k tomu ta studna. Je tu neskutečný klid.“

„A už jste slyšela, jak bublá? Když se k ní nakloníte hodně blízko, je slyšet, jak se v ní voda hýbe. Ševelivá studánka.“

„Je to úžasné. Krásně to uklidňuje.“

„To je taková škoda, že musí Nick dneska večer pracovat. Určitě by si to tu moc užil.“ Lesley na Selenu kývla, jako by se jí tím snažila něco naznačit. „Má teď na starosti jednu doktorandku, Sáru. Pořád po něm chce, aby jí s něčím pomáhal, i když už má dávno padla, a pak ho tahá na skleničku do baru. Přijde mi, že je do něj tak trochu zamilovaná.“

Selena se usmála. Bylo jí jasné, že se Lesley snaží odtušit, co na to říká, a tak odpověděla: „Určitě se o sebe dokáže postarat sám.“

„Vůbec není jeho typ, ale evidentně se s ním zoufale snaží v jednom kuse probírat nějakou poezii.“ Lesley povytáhla obočí. „A co vy... vy jste sama, že? Nemáte v Manchesteru žádného přítele?“

„Nemám.“ Selena si řekla, že to víc rozebírat nebude. Pak dodala: „Jsem moc ráda, že jsem tu, že tady můžu malovat a trávit čas o samotě.“ Napadlo ji, jestli to neznělo moc odtažitě nebo snad nezdvořile, a tak dodala: „Ale v Ashcombu

jsem se seznámila s tolika skvělými lidmi... je mi s vámi opravdu moc hezky.“

„A o víkendu se zase uvidíte s Nickem.“

„Ach ano, máme v plánu najít nějaké informace o chalupě.“ Selenu nedokázala své nadšení vůbec držet na uzdě. „Už se nemůžu dočkat, až si k historii Chaty Trnka přiřadíme i nějaká konkrétní jména.“

„Nesmím pak zapomenout a najít vám nějaké ty krabice na půdě... tam bude určitě něco, co by vám mohlo pomoci.“ Lesley to očividně těšilo. „A Nick s vámi opravdu moc rád tráví čas... to na něm poznám.“

„Je milý,“ odpověděla Selenu, ale pak se lekla, jestli toho na sobě nedala znát až moc.

Naštěstí se v tu chvíli Ian otočil od grilu, zamával na ně vidličkou a zvolal: „Tak dlabanec je hotov, přátelé. Můžeme se do toho pustit.“

Selenu se usmála a uháněla za jídlem. Neměla hlad, ale s úlevou přijala záminku, aby se s Lesley nemusela dál bavit o jejím synovi.

Moc dobře viděla, jak se jí zablesklo v očích, když vytušila šanci na dohazování, a to Seleně přeci jen nebylo dvakrát příjemné.

Naložila si na talíř kopy salátu a k tomu jí Rob přidal i klobásu a kus kukuřice. Svůj milostný život si vyřeší po svém, řekla si.

Pak se ozvalo skřípění kol na šterku a brankou projela dodávka. Ian mával a volal: „Jé, podívejte, kdo přijel! Aho, teď vás.“

Laura si všimla, jak zmateně se Selenu tváří, a popadla ji za ruku. „To je Jonathan Shears. Ian říkal, že ho pozve. Má dcerku, Phoebe, na té základce, jak jsi byla, pamatuješ?“

„Ta, jak tvrdila, že tady v chalupě...“, myšlenku ale nedokončila. Upřeně pozorovala vysokého muže s rozčepýřenými vlasy, jak vyskakuje z dodávky a rychlými kroky si

to vykračuje přímo ke skupince sedící u stolu poblíž grilu. V ruce nesl balení šesti piv a usmíval se.

„Zdravíčko vespolek,“ zvolal. „Snad nejdu pozdě.“

Ian k němu napřáhl ruku. „Rád tě vidím, Jonathane. Tohle je Selena, naše talentovaná nájemkyně, a její kamarádka Claire. Všechny ostatní tu asi znáš.“

Jonathan kývl směrem k Seleně, vzal si plechovku piva, škubl za kovové očko a přiložil si pěnící nápoj ke rtům. „Dám si jenom jedno – řídím,“ oznámil. Pak si vzal od Roba talíř s jídlem a zamumlal: „Paráda. Díky, Robe. Jsem rád, že tě zas vidím takhle normálně venku. Musím se u tebe stavit a podívat se ti na komín, než zas začne zima.“

„Jonathan je náš místní kominík,“ vysvětlila Lesley Seleně. „Každý rok se nám jezdí na Návršní statek starat o kouřovody. Jak se má Katie a děti, Jonathane?“

„Všem se daří.“ Jonathan si hřbetem ruky otřel pěnu ze rtů. „Ta nejstarší, Phoebe, ta je teda číslo – stává se z ní taková malá velitelka. A malá Mae, té je teprve šest, no to je zase maminčina princeznička, obě jsou rozmazlené až hanka.“ Pokrčil rameny. „Furt jim říkám, že některá z nich to po mně bude muset jednou převzít, ale ani jedna se na to teda moc netváří.“

Jak do sebe ládoval klobásu, Laura podotkla: „Máte úžasné dcerky. Jsou k sežrání.“

Jonathan protočil panenky, přitáhl si dřevěnou židli a posadil se. „Je to teda drahý špás, živit doma tři ženské. Jsem rád, když se mi tu a tam podaří vypadnout z baráku a dát si voraz.“ Podíval se na Selenu. „Díky za pozvání.“

„Kdybys chtěl práci, Jonathane, můžeš se někdy stavit v Trnce a vyčistit tu komín,“ navrhl Ian. „Už jsi tu podle mě dobrých pár let nebyl.“

„To bych mohl.“

Rozhostilo se ticho a ozývalo se jen žvýkání. Laura dolila nejdřív sobě, pak Claire a taky Lesley.

Jonathan podal pivo Ianovi a Robovi. „Tady na zahradě je to pěkné. Lepší než vevnitř. Tam nechodím rád, obzvlášť teda do té starší části.“

Claire se Selenou si vyměnily pohled. Claire povytáhla obočí a řekla: „Mně se tu taky stalo pár divných věcí.“

Na to Jonathan odvětil: „No, nejhorší mi teda přijde ta ložnice nahoře – ta stará. Tam ten kouřovod totiž vede přímo za zdí, až nahoru, kde asi dřív byla došková střecha, a teda nemůžu říct, že bych tam z té atmosféry byl zrovna dvakrát nadšený. Jednou mi dokonce přišlo, že jsem tam v okně zahlédl ženský obličej, jak na mě civí.“

„Je to tam podivné,“ přitakala Claire. „Vůbec v té místnosti nemůžu spát. Rozhodně tam něco je... se Selenou jsme odamtud slyšely hlas. Bylo to dost strašidelné.“

„Navrhovala jsem, aby si tam zapálily pár svíček ze šalvěje,“ podotkla Joely. „Ty by to tam pročistily a rozehnalý...“

Lesley zvedla ruku. „Tu chalupu máme v rodině už léta. V té původní části je to už trochu starší a zatuchlé, taky proto jsme ji zrekonstruovali, a pár lidí už nám tvrdilo, že v těch dolních místnostech je chladno, že to tam má takovou podivnou atmosféru, ale vážně jsem tomu nepřikládala velký význam.“

Selena upila vína. „Já moc ráda sedávám v té krásné zimní zahradě.“

„Po tom, co se tam tehdy v noci ozývalo za zvuky, už bych tu tedy sama nemohla být ani za nic.“ Claire se oklepala. „Vůbec nechápu, jak to dokážeš, Seleno.“

Ian se zasmál. „Já už tu měl pár lidí, kteří tu bydleli týden a pak mi řekli, že už se sem nikdy nevrátí.“

„Iane,“ ohradila se Lesley. „Neděs Selenu.“

„Mně nepřijde, že by se Selena bála,“ namítla Laura.

Selena si povzdechla. „No, párkrát už jo... a jsem fakt ráda, že tu byla Claire se mnou, když nám před pár dny přišlo, že z toho pokoje slyšíme něčí hlas. Dost mi pomáhá, že tu mám tolik návštěv. Ale moc mě tu baví malovat, je tu ticho a klid.“

„Ten obraz Hořejlmského úvozu se ti vážně povedl,“ přitakala Joely.

„Ale co ten duch?“ otočila se Claire k Jonathanovi. „Řekněte mi, že se mi ty zvuky tehdy v noci jenom zdály...“

„To si nemyslím, že by se vám to zdálo.“ Jonathan mezitím dopil pivo. „Moje rodina žije v Ashcombu už po generace. Babička mi vyprávěla o nějaké staré ženské, která kdysi žila v Chatě Trnka... je to už stovky let. Říkala, že prý tady ten duch pořád straší. To jsme se ještě jako děcka vždycky u babči Shearsové sesedli k ohni a ona nám vyprávěla různé lidové povídky, ze kterých šel mráz po zádech... úplně jsme si z toho nadělali do gatí.“

„Jaké povídky?“ zajímalo Lauru. „Seleno, nevádí ti to?“

„Nevadí,“ odpověděla Selena a mísila se v ní zvědavost s nervozitou. „Jsou to jen povídky...“

Lesley se po tváři rozlil lehce optimistický úsměv. „Třeba vám to s Nickem pomůže v tom vašem pátrání.“

Claire píchla do Seleny loktem a neslyšně se zeptala: „Kdo je Nick?“ Ten její úsměv Selenu trochu znervózňoval.

Selena mrkla a doufala, že to Claire aspoň proted' uspokojí. Přiznat své nejlepšší kamarádce, že k Nickovi něco začíná cítit, bylo těžší, než si myslela. Vůbec nepochybovala, že to celé souvisí s tím, jak hrozně se k ní David choval a jak měla pak Claire potřebu ji až příliš chránit.

„Ano, pověz nám o tom takzvaném duchovi...,“ naklonil se k němu Rob.

„Tak šup,“ pobídl ho Matty. „V hospodě jsem něco o nějakém duchovi zaslechl, ale žádné detaily mi nikdy nikdo neřekl...“

„Před stovkami let...,“ Jonathan se nadechl a v očích se mu zablesklo, „tady žila stařena, které se říkalo bába Cotterová. Byla to zlá stará ženská, čarodějnice, jako že třeba někoho z vesnice proklela a pak se mu staly strašlivé věci.“ Všiml si, jak ho publikum fascinovaně poslouchá. „Ne, vlastně se jí

neříkalo bába... stará Cotterová, tak jí říkali. No a její duch je tady nejspíš až do dneška. Nedostalo se jí odpočinku.“

„A co se jí stalo?“ špitla Laura.

„Babička říkala, že dostala, co si zasloužila... prý dopadla špatně. Byla stará a ošklivá, samá bradavice a zkažené zuby...“ Jonathan upozoroval, že Lesley pomalu ztrácí pozornost, Joely se rozhlíží po zahradě, Rob zírá do prázdného talíře a nejradši by šel ugrilovat další várku, a tak svému vyprávění dodal ještě trochu zanícení a pokračoval: „Ducha staré Cotterové už tu viděli několikrát. Lidé už ji zahlédli, jak kouká z okna, celá bledá, a taky ji viděli, jak se vznáší nebo postává tamhle u toho stromu.“ Jonathan vystřelil prst a ukázal směrem k oknu.

„U té trnky?“ zeptal se Rob.

„Strom čarodějnic,“ dodala Laura tiše.

Jonathanovi zajiskřilo v očích. „No, tak to by dávalo smysl, že bude postávat zrovna u stromu čarodějnic, ne?“ Pro efekt ztlušil hlas. „Protože to fakt byla čarodějnice.“

Selena sevřela skleničku. „Já jsem ji asi viděla...“

„Vážně?“ zeptal se Ian překvapeně.

„Přišlo mi, že jsem v zahradě v měsíčním svitu zahlédla ženu. Stála u studny a měla zvednuté ruce. Byl to jenom takový stín...“

Ian se zasmál. „Tak to byla nejspíš Lesley... je náměsíčná.“

Lesley po něm hodila ostrým pohledem, aby mu naznačila, že ji ten komentář vůbec nepobavil, načež Claire zašepkala: „A není to ta žena na tom tvém obraze? Taková ta ve svitu měsíce.“

„Ano, namalovala jsem, co jsem viděla,“ odvětila Selena tiše a pak se na chvíli rozhostilo naprosté ticho, jak se každý pohroužil do vlastních myšlenek. Obloha mezitím potemněla a hvězdy zakryly šedé mraky. Začínalo být chladno. Vtom se z dáli ozvalo slabé zaúpění a po chvíli další přidušený sten.

Claire se narovnala. „Co to bylo za zvuk?“

Jonathan, stále ještě v roli vypravěče, se usmál a v očích se mu zablesklo. „Čarodějnice ví, že se o ní bavíme. To nejspíš stará Cotterová řve ze křoví.“

Claire vytřeštila oči a Laura ho tiše okřikla: „To už stačí, Jonathane. Vždyť je děsíš. Selena s Claire tu musí spát.“

Pak se to ozvalo znovu, kdesi v dálce, sklíčený a nelidský výkřik.

Claire popadla Selenu za ruku. „Slyšela jsi to?“

Všichni soustředěně poslouchali a pak Matty pronesl: „To je jenom liška.“

Joely zavrtěla hlavou. „To není liška... období páření už skončilo...“

„Je to samec. Často na sebe takhle štěkají, když si vymezují svoje teritorium.“ Matty na Selenu mrkl. „Většina věcí se dá racionálně vysvětlit. Je to prostě jenom příroda.“

„To dává smysl,“ odvětila Selena.

Laura zpoza brýlí kulila oči a vypadala vyděšeně. „Jsi si jistý, Matty?“

„Má pravdu. Je to liška,“ pronesla souhlasně Lesley. „Budou mít mladé. V noci jsou obzvlášť aktivní. Když nás mají proti větru, občas zabloudí k nám na zahradu...“

Z pole za zahradou se ozval strašidelný výkřik, jak liška znovu zaštěkala, a Joely se usmála. „Tak přeci, je to jenom liška. Není se čeho bát.“

Se Selenou se střetly pohledem. „S Claire to zvládneme.“

Claire byla pořád jako na trní. „No, já si ale radši dám ještě trochu vína.“

Rob se zvedl. „Ještě nám toho na grilu spoustu zbylo. Kdo si dá?“

„Já,“ pronesli Ian a Jonathan jednohlasně.

„Já jenom trošičku, tati, prosím.“ Laura pozorovala otce, jak se dal do servírování jídla z grilu.

Selena se nahnula ke Claire. „Pořád ti nevádí, když se tu mluví o duších?“

„Ne, v pohodě,“ usmála se Claire statečně. „Od toho podivného zážitku tam v ložnici je tu všechno suprové. A když spolu spíme v posteli, tak je to dobré... s tebou se cítím mnohem bezpečněji. A navíc pozítří odjíždím zpátky do Manchesteru.“ Otřela si o sebe dlaně. „Budu moct o všech těch zážitcích vyprávět Gulliverovi.“

Selena se usmála a jedním lokem dopila zbytek vína ve sklenici.

Laura se pak všech zeptala, jestli mají nějaké plány na červen. Půlka měsíce už byla pryč a v televizi prý zaslechla, že má přijít pořádná vlna veder. Joely navrhla, aby se všichni brzy sešli u nich na louce na další grilovačku, a Jonathan brblal, že jakmile skončí škola, jeho žena Katie potáhne celou rodinu do Costa Del Sol, a že než jet na dovolenou se třemi ženskými, to by tu radši bydlel s tím duchem. Pak už Matty otevřel lahev Joelyna bezového šampusu, čímž změnil téma, a každému nalil po skleničce. Hosté se dali do řeči a ke stolu se navrátil šum konverzací a smíchu.

Všichni jedli, pili, bavili se a jejich hlasy se nesly nocí spolu s kouřem z grilu, který se pozvolna vinul k obloze. Nikdo si ani nevšiml siluety ženy, která je s prsty přitisklými na skle pozorovala z okna v přízemí. Pak se vytratila a nezbylo po ní ani stopy.

Jak Grace kráčela do kopce směrem ke statku, tmavá hlína pokrytá vrstvou jinovatky se jí pod nohama blyštěla a zářila do tmy. Bylo pondělí patnáctého března, ještě nezačalo svítat a za kopci se teprve objevovaly první náznaky narůžovělého světla. Zem byla tvrdá jako kámen. Grace měla Gabriela zachumlaného pod pláštěm a tiskla si ho k sobě, zatímco klopýtala kupředu. Byl zavinutý do lněného plátna a obalený vlněnou dekou, aby mu bylo teplo. Grace cítila, jak se k ní v náručí tulí, spinká a bezmezně jí důvěřuje. Naproti přes pole se liška se ztěžklým břichem odplížila ke své noře. Brzy se jí narodí mláďata. Prvních čtrnáct dní budou dočista slepá a po čtyři týdny je bude matka svým teplem zahřívat, dokud se jarní počasí venku neumoudří. Grace lišku tiše pozdravila a popřála jí, aby se jí dařilo. Rozuměla tomu odhodlanému výrazu v jejích očích i tomu, jak jí šestý smysl velel, aby si našla co nejteplejší místočko, kde by svá mláďata přivedla na svět a pak je udatně chránila před všelijakými vetřelci.

Konečně došla do chlíva a tam už na stoličce seděla Alice s pentlemi vpletenými do vlasů pod čepcem. Vedle ní stála podomácku vyrobená kolíbka – dřevěná bedna vystlaná čerstvým senem a přes ni přehozené dečky. Alice Grace vítala s otevřenou náručí. „Přemluvila jsem Nathaniela, aby mi našel bedýnku, že z ní dětátku vyrobím postýlku. Teď tu s námi může spinkat celičký den. Můžeme se o něj starat obě.“

Grace si všimla, že se Alici v očích zračí starost. „Jsem ti neskonale vděčná, Alice,“ poděkovala jí. „Měla jsem strach, aby mému synkovi bylo dobře. Nechtěla bych, aby mi prochládl... na jaro je ještě pořád tuze chladno.“

„Nu, tady se nenachladí. Přinesla jsem mu spoustu deček. Taky jsem si říkala, že až se vzbudí a bude ho potřeba nakrmit, převezmu za tebe dojení, a ty s ním tak budeš moct aspoň nějakou tu chvíli strávit, než zase usne.“

„Děkuju ti, Alice. Jsi opravdu ta nejlepší přítelkyně.“

Grace uložila Gabriela do postýlky a jak se s Alicí pustily do dojení prvních krav, dorazila Jennet s Margaret. Margaret nakoukla do postýlky na děcko, něco zabrblala a šla si po svém, zato Jennet nad ním postávala a zkoumavě si prohlížela nejdřív Gabrielovu tvář, potom Graceinu, a u toho si významně odfrkávala, aby dala najevo, že se jí vůbec nepodobá. Pak si našla stoličku a usadila se.

Ráno ubíhalo pomalu. Grace každé krávě věnovala obzvláštní péči, hladila je po teplé kůži a častovala je milými slůvky. Rozuměla jim, protože byly stejně jako ona matkami a překypovaly mlékem. Přitom ale nemohla odtrhnout oči od postýlky. Tolik toužila z ní Gabriela vyjmout. Neunikl jí jediný zvuk či pohyb, neustále přemítala, jestli nepotřebuje pochovat, polaskat tvářičku nebo pošeptat do ouška pár láskyplných slov. Po několika hodinách se Gabriel již začínal nenápadně ozývat, a tak si Grace osušila ruce o zástěru, vytáhla ho z postýlky, odhrnula si přední část šatů a usadila se ke krmení.

Jennet ji zpoza krávy pokradmu pozorovala. Margaret to evidentně vůbec nezajímalo, zato Alice vstala ze stoličky, přidřepla si vedle Grace a něžnými prsty děťátko pohladila. Když Grace ucítila, jak se jí dítě přisálo k prsu, oddychla si. Láskyplně zavřela oči a Alice je oba zabalila do ovčí kůže, aby je nezábl ten mrazivý vzduch, který profukoval stodolou. Grace se usmála a Alice zašeptala: „Myslím, že už to nebude

dlouho trvat a budu mít vlastního syna.“ Všimla si Gracei-
na zaujatého pohledu a dodala: „Ještě dítě nečekám, ale už
mám naději.“

„Modlím se, aby to netrvalo dlouho,“ odpověděla Grace.
„Tolik radosti a štěstí, co mi můj syn přináší, bych ti moc přá-
la, Alice.“

Jennet pozorovala Grace, jak Gabriela ukládá do postýlky,
prsty mu přejíždí po tváři a líbá ho na čelo, načež zabrblá-
la: „Můžeme jen doufat, že to mrazivé počasí přežije. Spous-
tě dětí se to nepoštěstí. Fouká studený vítr, klidně by se mu
mohl usadit na plicích a přivodit mu horečku.“

Grace se starostlivě zkrabatilo čelo a Alice hlasitě zavele-
la: „Zmlkni, Jennet, jestli nemáš Grace co vlídného povědět.
Naše sestra už brzy přivede děcko na svět a my bychom jí
přeci neměly přinášet smůlu řečmi o nemocech.“

„Nancy už má i tak smůly dost, když se spřáhla s Georgem,“
podotkla Jennet.

„A ty budeš u Nancyina porodu, Grace?“ zeptala se Mar-
garet. „Mám za to, že Bett Whiteové pomáháš při porodech,
je to tak?“

„Pokud bude potřeba, mile ráda pomůžu.“ Než se Grace
chopila struků, pořádně si zahřála prsty. Pak už šlo slyšet,
jak mléko pravidelně odstříkuje do džberu.

„V Hockholleru teď řádí tyfus. Matka říká, že prý už na
něj pomřely dvě děti,“ pronesla Margaret a ani nezvedla po-
hled. „Že prý má aspoň rodina o dva hladové krky míň.“

Grace pohlédla k děťátku a otřásla se. Tvářičky se mu čer-
venaly. Doufala, že má dostatek tepla i pohodlí.

Alici se v její překrásné tváři skvěla naděje. „Ashcomb je
malinká vesnička a jako takové je jí požehnáno. Tak to říká
otec Walters o nedělní mši a já mu věřím každické slovo.“

Jennet zavrtěla hlavou. „Nesmysl, Alice. Jak ty jsi bláhová.
Po světě běháš déle než já, ale rozumu jsi nepobrala, jen co
je pravda. Co se z matčina lůna vydrápeme na svět, se nám

do posledního dechu nelepí na paty nic než smůla.“ Se zasmušilým výrazem pohlédla směrem k děcku v postýlce. „Tak už to zkrátka chodí.“

„Já jsem od přírody laskavá, to tobě nebylo dáno,“ pronesla Alice. „Tak to vždycky říká naše máma.“

„Nikdo se mně nemůže divit, že mám vztek. S Nedem jsme se měli brát a teď z toho dost možná sejde, protože má nohu na padrt.“

Margaret se rozesmála. „Na co nohu, když mu funguje to ostatní...“

„Mne taky nesmírně mrzí, co se přihodilo,“ zvolala Alice. „Ale Nathaniel mu tady na statku najde práci a...“

„Jedině tak práci pro ženské,“ vyštěkla Jennet. „A teď má chromou nohu, jak se tehdy v lednu vraceli s chlapy z veselice... otec říká, že si mám ještě počkat, jestli neulovím někoho lepšího. Jenže já si chtěla vzít Neda.“

„A pořád to tak může být...,“ namítla Alice.

Jennet se zamračila a obrátila se ke Grace. „Ty jsi to předpověděla, že se ta dubová větev ulomí. Alice mi to pověřila a já to řekla Nedovi. Věděla jsi to, Grace.“

„Víš,“ vysvětlila Grace, „to bylo tak. Viděla jsem, kolik sněhu na té větvi leží, a bála jsem se, že tu tíhu neunes.“

Jennet si založila ruce na hrudi a z očí jí šlehalý blesky. „A teď můj Ned nemůže chodit, a to jen kvůli tvým slovům.“

Grace na ni užasle koukala. „Ale jak by to mohla být pravda, Jennet? Vždyť já Nedovi nic špatného nepřeji.“

„To on říká taky,“ odfrkla si Jennet. „Ale já mu to nevěřím.“

Jennet se nepřestávala mračit, což Grace znepokojilo a pohled jí mimoděk sklouzl ke Gabrielovi, aby se ujistila, že spinká v pohodlí.

Tolik toužila ho zvednout a přivinout si ho k sobě. Kvůli Jennetině rozezlenosti se bála o jeho bezpečí, přestože neměla nejmenší důvod si myslet, že by mu snad Jennet chtěla ublížit. Grace tedy urychleně odvedla krávu na pole a tam

k ní s hlavou skloněnou poslušně přistoupila další. Odvedla ji zpět do chlíva, usadila se, promnula si dlaně a znovu pohledla na svého podřimujícího syna.

Jennet pozorovala Grace, jak se dává do dojení, a vrásky na čele se jí ještě víc prohloubily. „Ned na tebe nikdy nešetří chválou, Grace. Nejspíš je z tebe celý paf. Ale vůbec nerozumím, proč je tomu tak. Jaké síly jsi to na něj použila?“

Grace zavrtěla hlavou. „Já mu jen přeji všechno dobré, Jennet. Stejně jako tobě.“

„Jennet se zlobí, že se za něj v létě nemůže provdat,“ pravila Alice konejšivě. „Však měj trpělivost, sestřičko, je to bodrý chalán, pro tebe hotové požehnání. Kdepak, Ned není jako jeho bratr George, který se každíčký den hašteří s Nancy – vjíždí si do vlasů jako dvě kočky...“

„To mne nijak netrápí,“ utrousila Jennet škodolibě. „Ale Grace mi vrtá hlavou, stejně jako kde přišla k děcku, když jeho otce nikdo nezná. Nemyslím si, že by to bylo mého Neda, páč ten má vlasy hnědé. A taky by mne zajímalo, kdo si tě teď vezme, Grace Cotterová. Upletla sis spratka a teď nejsi nic než děvka, která se peleší, kdo ví s kým.“ Ve tváři se jí zračilo nenávistné zadostiučinění.

Margaret se k ní s trhnutím otočila. „Zmlkni, Jennet, nebo těm kravám mléko ve vemeni dočista zhrudkovatí.“

Alice se předklonila. „Zapřísahám tě, Jennet, takhle o Grace nemluv.“

„Však já se jí nebojím, ať mi třeba zuby vypadají za to, co jsem o ní řekla, to by jistě svedla.“

„Jennet,“ chtěla se do toho vložit Grace, ale vtom se z postýlky ozval pronikavý křik, a tak se rychle rozběhla ke Gabrielovi, aby ho pochovala v náručí.

„Už má zase hlad,“ podotkla Alice. „Vyroste z něj statný chlapík.“

„To tedy... už ty jeho silné plíce o tom svědčí,“ přitakala Margaret.

Jennet pozorovala, jak si Grace rozšněrovává šaty a dává najíst dítěti, jehož křik se postupně mění ve spokojené pomlaskávání. Tvář se jí zkrabatila zlostí. „No tak, pověz nám pravdu, Grace, či je to děcko? Všichni to chtějí vědět.“

Alice prudce vzhledla od dojení. „Vždyť už to Grace řekla... neznáme ho. Není zdejší, je z jiné farnosti.“

„A jak jste se tedy poznali, co, Grace?“ Jennet při svém odhodlání dokázat, že má pravdu, mluvila čím dál hlasitěji. „Potkala jsi ho v Ashcombu? Tančila jsi s ním na návsi na jarní slavnosti?“ Z očí jí šlehalý nenávistné blesky. „A kde tě povolil na záda? Na trávě před chalupou nebo snad tady v chlívě?“

„Ticho, Jennet,“ procedila Alice skrz zatnuté zuby. „Ještě chvíli veď tyhle zlomyslné řeči a praštím tě.“

„Já se tě nebojím, Alice... tebe ne, s těmi tvými pentlemi, vybraným chováním a způsoby, jako bys snad byla provdaná za nějakého velepána. Však tu všichni vidí, že jsi mu úplně lhostejná, jinak by tě nenechával dřít jako děvečku ve vlastním chlívě.“

Grace klopila zrak, poslouchala, jak se jí dítě prisává k prsu, a něžně ho hladila po tvářičce. Otřásla se. Jennet teď zcela jistě řekne něco, co způsobí všelijaké potíže. Neměla nejmenší ponětí, čím celou tu šlamastyku urovnat, ale z té předtuchy jí běhal mráz po zádech. Když to bude potřeba, popadne své děcko a uteče pryč.

Alice zvýšila hlas. „To už jsi přehnala, Jennet...“

„Kdepak, sestro, já jen říkám pravdu, protože na to ty jsi až příliš pošetilá a slabá. Jen se podívej, Grace si tu chová toho svého parchanta, zatímco ty vlastní děcko povít nedokážeš.“

„Takhle o mém synovi nemluv, Jennet,“ ozvala se Grace, ale to už Alice stála a klepala se, ruce zaťaté v pěst.

Margaret to vše vyjeveně pozorovala ze své stoličky v předsvědčení, že Alice svou sestru udeří. Grace si Gabriela přivinula blíž a pozorovala sestry, jak stojí proti sobě a třesou se vzteky.

Pak Jennet pronesla: „No, jen se na to děcko podívej, Alice. Grace se rozhodně nepodobá, ta má vlasy zrzavé a k tomu je drobounká, zato dítě je silné a vlasy i oči má tmavé. Tak po kom to děcko je, co myslíš? Po Grace rozhodně ne.“

Margaret se zamračila. „Říká se, že ďábel je chlap s tmavými kadeřemi.“

„To i tady na vesnici máme pár chlapů s tmavými vlasy...“, ucedila Jennet se samolibým úšklebkem a Alice se k ní o krok přiblížila.

„Drž kušnu, Jennet, nebo ti ji zavřu sama.“

„Ale tak se na něj přece podívej, Alice. Však by ani nemohlo být jasnější, komu se to děcko podobá. Máš oči a kdybys chtěla, viděla bys to, jenže ty nechceš.“

Vtom k nim dolehl hluboký a pronikavý hlas: „Co je to tu za nepořádek?“

Všechny čtyři se otočily a spatřily Nathaniela, jak kráčí přímo do chlíva, tmavé vlasy mu padají do hlubokých očí a zamračeně na ně hledí. Grace si dítě pevně přivinula k sobě. Cítila, jak ji Gabrielova teplá kůže hřeje na těle. Pozorovala, jak se Alici do hebkého čela zarývaly vrásky, zatímco očima těkala mezi Jennet a Nathanielem, než jí pohled sklouzl k dítěti a nakonec zpět ke Grace. Oči se jí zaleskly, jak se začaly plnit slzami uvědomění.

Alice se vzlyknutím zalapala po dechu a chvatně vyběhla z chlíva.

V sobotu ráno Claire zamířila zpátky do Manchesteru s autem narvaným obrazy, a i když se evidentně neskutečně těšila na Gullivera, Seleně opakovala, jak moc jí bude chybět a že už se nemůže dočkat, až se na konci června vrátí domů. Do večera stihla Selena uklidit celý dům, rozmalovat výhled na moře z exmoorských útesů a vyvětrat chalupu, která díky svíčke od Joely komplet voněla po šalvěji. Teď už byla neděle brzy ráno a Selena se skvělou náladou a plná optimismu prostírala stůl k snídani. Každou chvíli dorazí Nick, aby probrali další postup při zkoumání historie Chaty Trnka.

Selena prostřela stůl velmi pečlivě: na čaj earl grey připravila porcelánovou konvičku s hrnečky, croissanty naskládala do košíku a připravila k nim džem se lžičkou. Moc se těšila na další společně strávený čas. Už zase přemítala nad jejich vztahem. Nick byl úplně jiný než všichni muži, které kdy potkala. Ani jednou se ji nesnažil přemluvit nebo jinak přimět, aby mu dělala něco po vůli tak, jak to měl ve zvyku David, který se napružil, jakmile nebylo po jeho. Dokonce i Flynn, se kterým byla nejdéle ze všech, nakonec o většině věcí rozhodl sám – a to včetně rozchodu. Zato Nick s ní všechno konzultoval, společně rozhodovali o tom, kam půjdou i co budou dělat. Imponovalo jí to jeho přirozené sebevědomí. Byl inteligentní, ale přitom nebyl arogantní, zatímco David překypoval nabubřelostí. Nick byl milý, laskavý, a navíc měl

skvělý smysl pro humor, na rozdíl od odměřeného a tvrdohlavého Davida.

Selena se usmála. Tak možná už přeci jen byla připravená na vztah. Nick a David, to se vůbec nedalo srovnávat. S Nickem si mohli navzájem věřit, chovali k sobě city, byli si rovnocennými partnery, a navíc neměl problém brát věci Seleniným tempem.

Zato David byl asertivní, nedostižitelný, do větru a ještě k tomu pěkně nadutý. Jako záblesk z čistého nebe ji osvítilo náhlé uvědomění – city k Davidovi jsou tytam. Všechna ta bolest, kterou jí způsobil, je jednou provždy minulostí a Selena se může konečně posunout dál. Vzpomínka na potrat se sice už nikdy nevytratí, to věděla moc dobře, protože ji uprostřed noci budila ze spaní a strašila ve snech, ale i s tou dutou bolestí se postupně učí žít. Hojí se to, říkála si. Nebo už ji aspoň potoky slz nepřepadávají tak náhle.

Ozvalo se zaklepání a Selena se nedočkavě rozběhla ke dveřím. Nick měl radost, že ji vidí. V rukách sice držel tašky, ale i tak ji sevřel v hřejivém objetí. Pak ho zavedla do kuchyně. V klidu posnídali, a když dojedli, přesunuli se do obývacího pokoje a usadili se na gauč u krbu, kde jí Nick předal knihu zabalenou do balicího papíru. Selena papír nadšeně roztrhla a spráskla ruce.

„*Divoký Exmoor...* páni, to je ale název,“ zvolala a začala listovat stránkami. „A podívej na ty obrázky – malby, krajinky, překrásné akvarely. Jé, a dokonce je tu i poezie! To jsem netušila, že byl Coleridge ze Somersetu.“

„Pronajal si tady chatu, zrovna jako ty, aby tu psal básně. Pár let na konci osmnáctého století bydlel ve vesnici Nether Stowey – právě tam napsal *Píseň o starém námořníku*.“

Selena knihu sevřela v náručí. „Děkuju, Nicku. Tu si budu opatrovat.“ Chtěla dodat, že jí bude připomínat Somerset a ten čas, který tu strávila, až se vrátí zpátky do Manchesteru, ale ta slova jako by se někde zadrhla.

V očích se mu zablesklo. „A ještě něco jsem přinesl – to ti posílá máma.“ Ukázal na desky, které si předtím odložil na stůl. „Tyhle papíry našla na půdě. Je tam spousta dokumentů, prý jsou fakt hodně staré. Mohli bychom tam najít něco o chalupě i o lidech, kteří tu kdysi žili.“

Selena se i se šanonem přesunula do křesla a tváře jí do slova hořely vzrušením. „Už se nemůžu dočkat, až se do toho dáme. Je to neskutečně vzrušující. Prosím tě, moc za mě Lesley poděkuj.“

„Jasně.“ Nick se omluvně pousmál. „Má tě hrozně ráda – nejspíš se má tak trochu za dohazovačku...“

„To jsem si všimla...“, usmála se Selenka skoro až laškovně. „A proč by ne, oba jsme svobodní...“

Nato Nick roztáhl koutky od ucha k uchu. „A rádi spolu trávíme čas...“

Nickova slova zůstala viset ve vzduchu.

Selena záměrně změnila téma a veškerou svou pozornost teď upřela na šanon. „No nic... co že to tedy vlastně hledáme?“

Nick ji pozoroval, jak odklápí horní desky a fascinovaně si prohlíží staříčké dokumenty, zvláště ručně psané pergameny. „Podle mámy se ten statek stavěl někdy v polovině sedmnáctého století a s ním i tahle chalupa, takže hledáme cokoli z té doby. Hodilo by se najít nějaká příjmení, abychom se měli od čeho odpíchnout...“

„Cotter.“ Seleně se zablesklo v očích. „Jonathan Shears, ten kominík, tvrdí, že tady v chalupě...“, ztišila hlas, „... prý je duch ženy, mělo se jí říkat stará Cotterová. Takže když se nám podaří najít tohle příjmení, třeba zjistíme, co se jí stalo.“ Popadla stoh dokumentů, položila si je do klína a desky podala Nickovi.

Další dvě hodiny ani nedutali a jen listovali kupními smlouvami, kopiemi výpisů z katastrálního úřadu a dopisy adresovanými příbuzným.

Pak se ozval Nick. „Našel jsem tu rodný list z roku 1892. Nějaká Marion Tuckerová – tak se jmenovala máma za svou bodna – a rodiče byli Cornelius a Mary Tuckerovi. Umřela už po třech týdnech, na spálu.“ Podíval se Seleně do očí. „To je prostě neuvěřitelné. Tady v těch deskách jsou nashromážděné životy tolika lidí, se kterými jsem nějak spřízněný a vůbec nic o nich nevím. Celý jejich příběh se smrškl na jeden papír v tomhle šanonu.“

Selena s vážnou tváří přikývla. „A čím se v té historii dostáváme dál, co z těch všech lidí vlastně zbylo, z té Cotterové a z její rodiny? To si vážně uvědomíš, jak pomíjíví vlastně všichni jsme.“

„To nejlíp vyjádřil Hopkins, jak je život krátký,“ poznamenal Nick a pak tiše a zadumaně zarecitoval:

*„Zda člověk listům podobá se,
tvá svěží mysl právě ptá se?
Ach, jak srdce stárne, vadne,
zůstává k těm jevům chladné.“*

Selena si povzdechla. „To je hrozně dojemné.“

Nick položil ruku na její. „Musíme opatrně našlapovat, třeba se i snažit být k ostatním vlídní a užít si život naplno, dokud jsme tady.“

„To musíme...“

Nick se usmál. „Fajn, tak teď tedy zkusíme najít naši paní Cotterovou a určitě zjistíme, že to byla miloučká stařenka, která se v Trnce šťastně dožila úžasně vysokého věku...“

„To doufám,“ podotkla Selena. „Jestli je ona ten duch ženy ve svitu měsíce, tak mám pocit, že už ji vlastně tak trochu znám.“

A tak se znovu pohroužili do práce.

O chvíli později Selena vyhrkla: „Něco jsem tu našla... Je to hodně vybledlé, ale vypadá to jako dopis z roku 1706,

zmiňují se tu i o chalupě, ale tehdy se tomu říkalo jinak – statek Na Vršku, teď je to dohromady Návršní statek, Chatě Trnka se říkalo Trnná chýše a Ashcombe se psal bez e na konci.“

Nick vzhlédl od papírů. „A o čem se tam píše?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Selena. „Je to ručně psaný dopis, pisatel je nějaký G Harper, který žil Na Vršku. Ale nedává to moc smysl... *„Jistě jsem se také býval bez toho obejíti mohl, abych tak dobrému příteli, za jakéhož jsem vás vždy pokládal, pomohl, a byl tak měl stále onu sumu peněz, o niž jsem díky vám přišel, i čtyřikrát takovou po těch dvou či třech létech bez úroku...“* Asi něco jako obchodní dopis.“

„Tak to by pak teda G Harper nejspíš vlastnil jak statek, tak tu chalupu, řekl bych. Takže si asi jméno Harper můžeme přidat na seznam. Třeba už se blížíme k tomu našemu duchovi...“

„Mám něco dalšího,“ vykřikla Selena vzrušeně. „Je to nějaké fakt hodně staré lejstro o Josefu Harperovi ze statku Na Vršku a podle toho, co se tu píše, byli nájemníky Trnné chýše William Cotter, Anne Cotterová a Grace Cotterová. Je tu uveden rok 1672... a tohle je zajímavé. Píše se tu, že Anne Cotterová nedlouho předtím zemřela na cosi, čemu se říkalo krtice.“

„Skrofulóza. O té se zmiňoval Samuel Pepys ve svém deníku. Toho hodně používám ve výuce, protože jeho svědectví jsou primárním zdrojem informací o životě v Londýně v sedmnáctém století. Lidé kdysi věřili, že král tu nemoc dokáže vyléčit tím, že se nemocného jen dotkne. Začalo se to, myslím, praktikovat už za Eduarda Vyznavače, což znamená dávno před rokem 1066. A Karel II. pak ten obřad obnovil – někde jsem četl, že se za svojí vlády takhle dotkl snad stovky tisíc lidí.“

Selena se usmála. „Tak to je opravdu s podivem, že to sám nechytíl.“

„Zemřel na mrtvici,“ poznamenal Nick. „Samuel Pepys si zapsal do deníku, že krále pozoroval, jak se někoho důstojně dotkl a on se uzdravil. Lidé vážně věřili, že je dokáže vyléčit.“

„Tehdy lidé věřili nejrozumnějším uzdravovacím praktikám.“ Selena podala Nickovi dopis, který našla. „Ale podle mě jsme ji našli. Anne Cotterová. To musí být ta, co o ní Jonathan mluvil, tedy náš duch.“

Nick si dopis pečlivě prohlédl. „Ano, obzvlášť jestli zemřela přímo tady v chalupě. Rozhodně máme dobrá vodítka k datům a jejímu křestnímu jménu.“

Selena se zamračila. „Myslíš si, že fakt byla čarodějnice?“

„Tolik žen bylo obviněných z čarodějnictví pro nic za nic. Většinou ta obvinění pramenila ze žárlivosti a pověrčivosti místních.“

„Tak si říkám, jaký byl asi příběh Anne Cotterové? Měla manžela, Williama, a taky dceru, Grace. Už jenom když vyslovím nahlas jejich jména, tak je mi z toho úzko.“ Selena se zahleděla do stropu. „Myslíš, že je tu pořád s námi?“

Nick pokrčil rameny. „Zjistíme o ní, co jenom půjde. Ale dneska je krásně a celé dopoledne jsme fakt dřeli... co takhle se jít projít ke Královu dubu a dát si tam oběd?“

„Moc ráda.“ Selena se usmála od ucha k uchu. „Docela té Jezevčí slině přicházím na chuť.“

„No vidíš, ještě z tebe nakonec uděláme správnou vesničanku,“ utahoval si z ní Nick. „Fajn. K Anne Cotterové a její záhadné minulosti se pak ještě vrátíme.“

Kdosi zabušil na vchodové dveře.

Nick se podíval na Selenu a zeptal se: „Mám jít otevřít?“

„Buď tak hodný. Já si jenom vezmu bundu a hned můžeme vyrazit...“

Selena se natáhla pro tašku, hodila na sebe bundu a v tu ránu úplně ztuhla. Kromě Nickova klidného hlasu totiž uslyšela ještě jeden, mnohem naléhavější. Okamžitě ho poznala. Když se Nick vrátil, vytřeštěně zírala na vysokého, štíhlého muže v drahé bundě a s černými brýlemi, který šel v jeho závěsu. Zatajila dech.

„Davide.“

„Vyjel jsem z Manchesteru hned ráno... máme si toho hodně co povědět.“

„Jak jsi zjistil, kde jsem?“

„Před pár dny jsem se stavil u tebe v bytě. Claire tam nebyla, ale hlídal vám to tam nějaký chlap a na nástěnce jsem zahlédl přišpendlený papírek s tvým jménem a adresou.“

Nick se tázavě podíval na Selenu. „Chceš ten oběd nechat na jindy?“

Seleně neuniklo, jak si ho David pokradmu prohlížel s bradou bojovně vystrčenou vpřed. Přikývla, ale pak zavrtěla hlavou. Nevěděla, co říct. Vlastně si přála, aby Nick zůstal a David odešel.

David předstíral, jako by si Nicka všiml až teď. „Asi by bylo nejlepší, kdybyste odešel. Se Selenou si máme hodně o čem povídat.“

Nick si ho nevšímal a dál mluvil k Seleně. „Jestli chceš, tak si můžeme dát vědět příští týden.“

„Tak hele,“ vložil se do toho David a snažil se znít co nejasertivněji. „Se Selenou si potřebujeme promluvit o našem vztahu. Měli jsme to teď oba hodně těžké, zvláště po tom, co jsme přišli o dítě.“

Seleně vyletěla ruka k tváři, jako by dostala facku.

Nick se tvářil překvapeně a zároveň smutně. Položil jí ruku na paži. „Napiš mi.“ Cítila, jak jí láskyplně tiskne ramię. „Díky moc za dnešní ráno. Dáme si vědět.“

„Vyprovodím tě...“

„Ne, ne, to je dobré.“

Selena ho pozorovala, jak odchází, a nejradši by šla s ním. To s tím dítětem musel být vážně šok. Otočila se zpátky k Davidovi. Tvářil se tak arogantně s tou svou předsunutou bradou, přímo z něj sálala bezcitnost a sobeckost, a Selena si to projednou opravdu uvědomovala.

David ji propichoval pohledem, díval se na ni, jako by ji obviňoval, a pak povytáhl obočí. „Kdo to byl?“

„Kamarád.“

„Přítel?“ David ji popadl za rameno a Selena okamžitě ucítila ten obrovský rozdíl mezi tímhle jeho majetnickým stiskem a Nickovým láskyplným dotekem. Na otázku mu však neodpověděla. „Zablokovala sis moje číslo,“ podotkl vzápětí naštvaně.

„Ano,“ potvrdila mu jeho domněnku Selena.

Ani nečekal, jestli řekne ještě něco. „Seleno, chybiš mi. Chtěl bych začít od znova. Můžeme si najít nějaké bydlení a sestěhovat se.“ Pořád ještě ji držel za ramena. „Hodíme se k sobě.“

Selena zavřela oči. Čekala, že ji zase celou pohltí slabost a odevzdanost, která se jí provrtala až do morku kostí, kdykoli ji vzal do náruče, ale žádný z těchhle pocitů se nedostavil. Necítila vůbec nic.

Otevřela rozechvělá víčka a vypravila ze sebe: „Prosím tě, Davide, odejdi.“

Stiskl ji ještě o něco víc a usmál se, protože měl připravené ještě jedno eso v rukávu. „Odešel jsem od Veroniky. To tebe potřebuju. Ne ji.“

„Vážně bys měl jít, Davide. Tady pro tebe není místo.“

„Tak se se mnou vrať do Manchesteru, teď hned. Patříš přece tam, a ne do nějaké polorozpadlé barabizny uprostřed ničeho.“ Zněl úpěnlivě. „Jsi malířka, ohromně talentovaná. Tady v tom zapadákově se přece musíš hrozně dusit...“

„Je mi tu skvěle.“

„Seleno, ty z toho teď nemáš rozum,“ řekl.

„Ale mám,“ odvětila klidně. „Chci, abys odešel.“

Naježil se, protože mu došla trpělivost. „Jel jsem sem celou tu dálku, abych tě odvezl zpátky.“

„Jenže já nechci jet zpátky.“

„To jsi snad dočista přišla o rozum?“

„Ne, naopak. Můžeš už prosím jít?“

„A co my? Co naše dítě?“

Selena sebou opět cukla. „O dítě jsem přišla. Byla jsem na to úplně sama a bylo to to nejtěžší, čím jsem si kdy v životě prošla...“

„Můžeme mít další...“ Objal ji, přitiskl si ji k sobě a políbil ji na ucho. „Vynahradím ti to, slibuju.“

„Davide, ne.“

Zatvářil se překvapeně. „Hele, co kdybych tě vzal na oběd? Někam zajedeme...“

Selena zavrtěla hlavou.

„Fajn, tak si dáme oběd tady a pak mi to tu ukážeš.“

„Já ale chci, abys odešel.“

David o krok ustoupil. „Ale vždyť jsem se sem táhl až z Manchesteru, proboha...“

Selena na to odvětila jen: „Prosím, prostě jdi.“

„Takže si nedáme ani kafe a nepopovídáme si?“

„Ne.“

„Seleno...?“

„Ne.“ Mluvila sice tiše, ale cítila se sebevědomě, neboť to měla pevně ve svých rukách, což bylo úžasné osvobozující. Zadívala se mu zpříma do očí. „Už si nemáme co víc říct.“

David si prohrábl vlasy, jako by si tím snad chtěl srovnat myšlenky. „Fajn. Tak než zase pojedu, můžu si tu aspoň... odskočit?“

Selena ukázala do chodby. „Tudy projdeš do kuchyně a pak po schodech nahoru. Záchod je nad schodištěm, než dojdeš k ložnicím.“

Úsečně kývl. „Dík.“

Selena přešla ke starým dokumentům rozloženým na gauči, začala je urovnávat na hromádku a cítila, jak ji David pozoruje. Pak zřejmě ztratil trpělivost a odešel. Zůstala sama. Potřebovala se něčím zaměstnat, nějakou manuální činností, aby vydržela být v klidu, a tak se pustila do rovnání papírů, které s Nickem procházeli. Naskládala je zpátky do šanonu a přiklopila je horními deskami. Pak vzala do ruky knihu,

kterou jí dal Nick, *Divoký Exmoor*, a posadila se na gauč k plápolajícím ohni. Knihu otevřela na náhodné stránce a prohlížela si obrázek namalovaný akvarelovými barvami – světlounká obloha a živé ploty vymalované v odstínech zelené a žluté. Pak si přečetla úryvek básně od Coleridge.

*„Na pánvi nebes měděné
terč sluneční se pek;
a v poledne stál nad stěžněm,
malý jak měsíček.“*

Selena zatoužila vyjít ven na zahradu zalitou sluncem. Být daleko od Davida – jeho přítomnost v chalupě jí byla bytostně nepříjemná a strašně si přála, aby odešel. Chtěla se znovu nadechnout.

Už nad ní neměl žádnou moc.

Pak se vrátil, ještě chvíli postával v chodbě a s klidnou tváří ji pozoroval.

„Předpokládám, že nemá smysl tě přemlouvat.“

„Nemá.“

David zavrtěl hlavou. „Podle mě ale děláš chybu.“

Selena se postavila. „S tím dokážu žít.“ Pobídla ho ke dveřím. „Vyprovodím tě.“

„Zpátky je to fakt dlouhá cesta...“

Selena pokrčila rameny. Nebude se mu omlouvat. Otevřela dveře, dovnitř se prodral sluneční svit a ozářil studenou chodbu. Cítila se naprosto klidná. Dost bylo slabosti a závislosti. Teď už je mnohem silnější a rozvážnější. Všimla si, že Davidovo audi parkuje před brankou.

„No, takže se teda asi rozloučíme, Seleno.“

„Ano.“

„Mimochodem...,“ podíval se jí do očí, „... co to tu máš za návštěvu?“

Selena se zamračila. „Jakou návštěvu?“

„No, ta hubená holka s čepcem v dlouhých šatech. Minul jsem ji na odpočívadle, šla do jednoho z těch pokojů a ani nic neřekla. Divná holka.“

„Aha...“ Selena na moment zadržela dech, ale pak se mu zpříma zahleděla do očí a odpověděla: „To je duch, který tu bydlí.“

David na ni s vytřeštěnými očima zmateně zíral a na okamžik ho zachvátila panika, načež se otočil na patě a rychlými kroky se vydal k autu.

Selena se dotkla náhrdelníku, který měla připnutý kolem krku, a vybavila se jí slova té ženy, která jí ho prodala. *„Ať vám přinese jen samou radost a všechnu negativní energii od vás drží dál.“* Usmála se. Davida dnes rozhodně viděla naposledy.

Grace se ve svých nejlepších šatech a s čepcem na hlavě tísnila v nejzadnější lavici chrámové lodi kostela svatého Bartoloměje, v náručí pevně svírala Gabriela, z jedné strany vedle ní seděl Will a z druhé bába Bett. Otec Walters z řečnického pultu hřímal slova Boží a citoval kapitolu dvacátou třetí, verš druhý z páté knihy Mojžíšovy: „*Do Hospodinova shromáždění nesmí vejít bastard. Ani jeho desáté pokolení nevejde do Hospodinova shromáždění.*“

Grace se cítila nejmenší z nejmenších a i s miminkem se choulila ve svém plášti, zatímco na ni farář upíral zlostný pohled a několik krků se otočilo jejím směrem, aby si ji mohli pořádně prohlédnout. Will si odkašlal a ochranářsky své dceři položil ruku kolem ramen, Bett si založila ruce na hrudi a mezi zuby procedila: „Hoď kamenem, kdož jsi bez viny.“

Na šedé obloze slabounce blikotalo zamžené slunce, farníci se pomalu loudali z kostela domů a někteří se sem tam zastavili, aby si mohli popovídat. Kdosi směrem ke Grace utrousil poznámku o poběhlici a o tom, že její bastard nemá v domě Božím co dělat.

Bett chytila Grace za paži a pevně jí ji stiskla. „Nechtěla bys na chvíli ke mně? Dáme si trochu toho mléka s jablečným vínem.“

Will se usmál. „Jen jdi, Grace, ať také strávíš trochu času se svou bábou. Však víš, jak na tom děcku lpí.“

„Ale když já se musím připravit na svátek Zvěstování Panny Marie, který je již o příštím pátku. Ráda bych začala nanovo. Chci pořádně vysmýčít domek a také do spíže naskládat vše, co budeme potřebovat.“

„Jen pojď se mnou domů, Gracie,“ pohladila ji Bett po tváři.

„Otec mne potřebuje, musím mu připravit něco k snědku...“

„A ty si zase potřebuješ odpočinout,“ trvala si na svém Bett. „Já ti děcko na klíně pohoupu a ty zatím zavřeš očko. Vždyť já ho tolik zbožňuju a moc času mi na světě nezbývá, tak ho s ním mileráda všechen strávím.“

„A já dnešní odpoledne prospím. Ztrhaný jsem jako kůň,“ podotkl Will. „Celý týden jsem se dřel s voly u pluhu a k tomu jsem vypomáhal s otelením, takže si teď rád do večera ve svém křesle odpočinu a pojíme spolu pak, Grace. Jdi, buď hodné děvče a postarej se bábě o společnost.“

„Dobrá tedy.“ Grace prsty něžně přejela otci po ruce. „Gabriel bude brzy stejně potřebovat nakrmit a bude hezké s ním posedět u babiččina krbu.“

Grace zaslechla slabounké zvolání, ale to už se k ní hrnu-la Alice v překrásných modrých šatech, v čepci a ověšená pentlemi a volala ji jménem.

Grace ji vítala s úsměvem. „Alice, moc ráda tě vidím v tak dobré náladě.“

„Musím s tebou mluvit.“ Alice ji popadla za paži a odtáh-la ji dál od Bett, načež ztišila hlas. „Už od pondělí mi není dobře. Zrovna jsem měla své dny a musela jsem se odebrat do postele. Příšerně mne bolela záda a Nathaniel to nesnáší dobře, když jsem v jeho blízkosti v takovém rozpoložení...“ Začervenala se. „Jen jsem ti chtěla říct, Grace, že těm Jenne-tiným řečem o otci tvého děcka nijak nevěřím. Po té Nedově šlamastice se z ní stala pěkná semetrika. Ale my dvě jsme přeci nejlepší přítelkyně a ani ona nás nerozdělí. A k tomu...“ Alice přiložila rty Grace k uchu a tajnůstkářsky zašeptala: „Věřím, že Gabrielův otec není z naší farnosti, jak jsi sama

říkala. Tuze mne mrzelo, když jsem slyšela, že má sestra vykládá něco jiného... akorát nás chce od sebe rozeštvat, ale já už ty její řeči nikdy poslouchat nebudu.“

„Moc ti za tvou laskavost děkuji,“ odvětila Grace, ale tolik se styděla, že musí Alici lhát, když je přitom tak důvěřivá.

„Mrzí mne, že teď musíš v kostele sedět až vzadu.“

„Ale mám Gabriela a ten je mi vším,“ vyhrkla Grace, avšak když pak viděla, jak smutně se na ni Alice dívá, okamžitě svých slov zalitovala a dodala: „A dá-li Bůh, ty už taky brzy budeš...“

„Gracie, pojď sem prosím.“

Grace slyšela, jak naléhavě na ni bába volá. Mluvila zrovna s Georgem Shearsem, byl celý rudý v obličeji a divoce mával rukama. Grace k ní rychle přispěchala a Alice ji následovala v těsném závěsu.

„Gracie, musíš mi pomoci.“ Bett stěží popadla dech. „Tady George mi zrovna řekl, že Nancy začaly porodní bolesti, takže musíme urychleně za ní.“

„A co moje dítě? Musím ho vzít s sebou,“ odvětila Grace.

Alice samým vzrušením vykřikla: „Půjdu s vámi, pomohu sestře a Gabriela pohlídám, když bude třeba. Grace, prosím, vezměte mne sebou. Aspoň bych viděla, jak dítě přichází na svět a mohla bych vám s tím vypomoci. Nechce se mi zpátky na statek, poslouchat ty nepříjemné řeči paní Harriet.“

Bett přikývla. „Možná to tak bude lepší, když u toho budeš, Alice. Gracie, ty utíkej napřed a pro Nancy udělej, co bude v tvých silách. Já mezitím zaběhnu do chalupy a vezmu tam, co je k porodu potřeba. A nezapomeň, ať je tam všechno na-prosto čistoskvoucí.“

Když Grace s Alicí dorazily do světničky, kde žila Nancy s Georgem, našly ji schoulenou v rohu světničky, zabalenou do deky, vlasy měla rozcuchané a oči vytřeštěné. George je tam nechal a spěšně se odporoučel, že raději najde někoho, kdo si s ním u džbáнку teplého moku zahraje flus. U porodu

prý být nechce, to že je práce pro ženský a do rána ho tu nikdo neuvidí.

Grace opatrně podala Gabriela Alici a spěchala k Nancy, tišila ji a u toho plnila kotlík vodou ze džberu. Nancy byla úplně rudá, hlasitě sténala a do toho se rozbrečel Gabriel – nic nebylo platné, že ho Alice kolíbala v náručí.

Grace si ho vzala k sobě a rozepnula si šaty. „Alice, můžeš dát prosím tě Nancy napít trochu vody? A také potřebuje pohodlí. Já mezitím nakrmím Gabriela, aspoň pak bude spát a my tak budeme moct chudince Nancy pomoci přivést dítě na svět.“

Alice přikývla a utíkala k sestře. Nancy křičela čím dál hlasitěji, což Alici polekalo. „Přežije to?“ volala na Grace.

Grace s klidným výrazem vzhledla od kojení. „Už to asi nebude dlouho trvat, než se dítě narodí. Pověz jí, aby si odpočinula, kdykoli jí to bolesti jen trochu dovolí.“

To už dorazila i Bett s košíkem a posadila se k Nancy, odhodlaně jí položila ruce na břicho a začala šeptat utišující slova. Nancy se svíjela, křičela a křičela a Bett se otočila ke Grace. „Za malou chvíli už to dítě přivítáme na světě. Gracie, přines mi plátno a horkou vodu.“ Zalovila ve svém košíčku a vytáhla olejíček, který si rozetřela po dlaních. „Tak, Nancy, teď udělaš, co ti říkám. Rozumíš?“

Nancy přikývla a zakvílela: „Bůh mi pomáhej, bojím se, že to nepřežiju.“

Na to Bett pravila: „Však už je malá na cestě. Všechno je, jak má.“

O půl hodiny později už si Gabriel podřimoval zavinutý v dečce a Nancy střídavě křičela a skučela. Alice svírala Nancy ruku a s očima vytrěštěnýma hrůzou pozorovala, jak tlačí dítě na svět. Bett s Grace stály Nancy u nohou a Grace pak přestříhla

pupeční šňůru. Bett si spokojeně pokyvovala hlavou. „Dobře, že už se ta šňůra přestřihuje. Můžeš ji prosím opláchnout a zabalit do tepla? Já tu mám ještě nějakou práci.“ Otřela Nancy, která byla v jednom ohni, čelo. „No tak, Nancy, přesně, jak jsem si myslela... máš holčičku.“

„A je v pořádku, Nancy.“ Alice nakukovala Bett přes rameno. „Co tam děláte, paní Bett? Co se to sestře děje?“

Bett bez vyrušení pokračovala a přitom odpověděla: „To je jen placenta, takový vak plný vody, který musí z těla hned po porodu ven.“

„A co se s tím pak dělá?“

„Dám ji Gracie, aby ji šla vyhodit. Spousta lidí věří, že když ji sní žena, jíž nebylo dopřáno plodnosti, rychle pak dítě povije, ale církve to zakazuje, takže se jí musíme zbavit,“ vysvětlila Bett.

„Já s tím Grace pomůžu,“ pravila Alice rozhodně. Natáhla ruce a tatam byla věčná vlídnost v její tváři – s prohnáním výrazem si od Bett přebrala tenoučkou blánu.

Grace zadumaně vložila novorozeněti prst do úst a zaka-bonila se. Vyděšeně zvolala: „Babičko, něco je špatně.“

Bett si otřela ruce do kusu hadru a uháněla ke své vylekané vnučce, načež si dítě vzala do náruče a zkoumavě si ho prohlížela.

„Má rozštěp, zaječí pysk,“ špitla Grace.

„To vskutku má. Nevšimla jsem si. Už mi slábne zrak.“

Grace tomu vůbec nerozuměla. „Ještě nikdy jsem nic takového neviděla. Dá se s tím něco dělat?“

„Nedá,“ odvětila Bett. „Říká se, že děti s rozštěpem se rodí lidem, které postihla stejná pohroma. Ale já zaslechla, že za to může neléčitelná nemoc, co z ní tuze bolí kosti, věčná choro-ba.“ Bett si všimla, jak zmateně na ni Grace kouká, a tak jí pošeptala: „Když mužský běhá za nevěstkami, často se stane, že se narodí dítě s takovým obličejem. Anebo to také může chytit přímo od těch poběhlic.“

„Co si to tam šeptáte? Jak je mému děcku? Žije?“ volala na ně Nancy z postele. „Přineste mi moje dítě.“

Alice neváhala a běžela dát sestře dítě do náruče, když vtom vyjekla: „Co je to? Co to má s pusou?“

Nancy se po dcerce natáhla, a když spatřila její tvář, rozječela se.

Bett si k ní dřepa, konejšivě ji hladila po zádech a snažila se ji utěšit. „Odpočiň si, Nancy. Máš zdravou holčičku. Teď musíš pár dní zůstat na lůžku. Když si odpočineš, všechno bude v pořádku.“

„Jenže to není v pořádku.“ Nancy byla celá rudá a tvář měla oteklou od slz i vzteku. „Cožpak tu pusu nevidíte?“

Alice se k ní sklonila a prstem dětátko něžně pohladila po hebké tvářičce i rozeklaném rtu. Hlas se jí třásl, jak se snažila svůj šok zakrýt slovy útěchy. „Podívej se, Nancy, na ty její dolíčky. Jak jí budete říkat?“

„Vybrala jsem pro ni jméno Agnes. Myslím si, že je to krásné jméno.“ Nancy byla unavená a do očí se jí draly slzy. „Ale moje dcera, obávám se, nikdy krásná nebude.“

Grace zvedla Gabriela z postýlky. Začínal zrovna popotahovat, a tak si rozepnula šaty, aby mu dala najíst.

Bett mluvila vlídně. „Tak teď malinkou Agnes nakrmíš, což, Nancy? Určitě se ti přisaje. Přilož si ji k prsu, ano?“

Nancy dítě zvedla, rozvázala si košili a začala si Agnes nastavovat k prsu, zatímco jí Bett rovnala deku kolem ramen a pod lokty.

Miminko se přisálo, ale pak otočilo hlavu a dalo se do pláče. Nancy chytla Bett za rameno. „Nepřisaje se. Co s ní bude, když ji nedokážu nakrmit?“

„Zkus to ještě jednou – však brzy zjistíš, jak na to.“

Nancy, očividně naprosto vyčerpaná, malou Agnes nadzdvihla, a když si dcera konečně našla cestu k bradavce, Nancy sebou škubla. Hned vzápětí padla do deky, kterou měla naskládanou pod zády, a zavřela oči. „Jsem unavená... trochu

se teď prospím. George už se asi dnes nevrátí. Odpočineme si tu s Agnes, než přijde domů.“

„Já ještě chvíli zůstanu a poklidím tu,“ rozhodla Bett. „Nancy, tu máš trochu mléka s jablečným vínem, co ti Grace připravila. Nechám ti ho tu, aby sis ho mohla dát, až se probudíš. Musíš pořádně jíst, abys tady malou Agnes mohla krmit.“

„Jestli se toho dotkla Grace, tak to nepozřu,“ zavrčela Nancy. „Ještě bych se otráвила. Mého dítěte se prstem dotkla a Nedovi zas nohu proklela. A můj George mi řekl, co se odehrálo tam na poli, když vztáhla ruce na tu mrtvou ovci. Vůbec jsem ji k sobě neměla nechat přiblížit...“

„Vůbec takové věci neříkej – jedna větší hloupost než druhá,“ vyhubovala jí Bett. „Musíš si odpočinout.“

Nancy se zavřenýma očima objímala děcko, stále ještě přísáté k prsu.

Bett si přiložila prst ke rtům a zašeptala ke Grace a Alici: „Jen jděte, ať jste doma před setměním. Alice, tvůj manžel už o tebe má jistě starost. Určitě už na tebe na statku čekají. A Gracie, tvoje děťátko už by mělo spinkat ve vlastní postýlce. Já tu zatím dohlédnu na to, že se Nancy pořádně prospí a že bude děcko pěkně v teple v kolíbe. Tak šup šup, alou domů.“

Na prosvětlené večerní obloze se mísila oranžová s modrou, jak slunce pomalu zacházelo za statek Na Vršku. Zatímco spolu Grace a Alice kráčely k domovu, Grace si k sobě pevně přivinula Gabriela zachumlaného pod pláštěm. Pohroužená do myšlenek si lámala hlavu nad tím, jak malinká Agnes přišla k té pokroucenině na rtu. V uších jí stále dokola zněla Nancyina rozezlená slova. Trápilo ji, že si snad někdo myslí, že by ublížila dítěti nebo že způsobila tu Nedovu nehodu. Jenže Alice si chtěla povídat.

„Určitě ti ho nemám vzít, Grace? Musí na tebe být hrozně těžký.“

Grace se vděčně usmála. „Ale není.“

„Když jsem tak pozorovala, jak sestra přivádí to děcko na svět... takhle jsem si to nepředstavovala.“

Grace se jí pomalu plahočila po boku. „Cožpak sis myslela, že je porod jednoduchý?“

„Nevím, co jsem si myslela,“ povzdechla si Alice. „To je to Evino prokletí, které teď na svých bedrech nosíme. Ale já se nebojím, až bude jednou řada na mně.“

„Amen,“ provolala Grace. „Moc bych si přála, aby to už netrvalo dlouho.“

„Však to já taky.“ Alici se zablesklo v očích, když si vzpomněla na placentu, kterou si schovala v záhybu zástěry. „A chtěla bych tě mít u sebe, až budu na svět přivádět svoje dítě. Budeš tam se mnou?“

„Když to půjde.“

„I po tom, co se stalo Nancy, si nemyslím, že by v tvých rukách přišlo moje dítě k úhoně.“

„Já bych nikomu neublížila,“ zamračila se Grace. „Toho se prosím tě neboj, Alice.“

„V Ashcombu se leccos povídá, ale já na to nehledím. George Shears patří k těm nejhorším. Viní tě z toho, co se stalo Nedovi.“

„Ale vždyť já jsem tu větev nezlomila... ty to přece moc dobře víš.“

„Vím. Ale pak se taky říká to o tobě a té ovci.“

„Nebyla mrtvá. Jen jsem ji otočila a ona utekla.“

„A k tomu navíc George tvrdí, že potom, co jsi ji oživila, proměnila ses v zajíce a utekla jsi pryč.“

To Grace naprosto vyděsilo. „To přeci není možné. Jak bych to udělala?“

„No, asi pomocí čar.“ Alice zavrtěla hlavou.

„To jsou ale jenom klepy, Alice, a ty to víš. Vůbec nerozumím, proč lidé takové věci říkají.“

Alice se zakabonila. „Ale malinká Agnes opravdu má za ječí pysk přesně tam, co ses jí dotkla.“

„Nikdy bych tomu dítěti ani Nancy neublížila. A nikdy bych nikomu nepřála nic zlého.“

„Však já vím a i moje sestra bude zítra ještě ráda, že jsi tam byla s ní a pomohla jí při porodu. Jsi moc dobrý člověk, Grace. To každý ví, že jsi hodná a laskavá. Jsem si jistá, že jen co si George naplní břich mokem a vrátí se v pořádku domů k Nancy, budou moc šťastní, že mají zdravé dítě, a na všechny ty řeči se zapomene raz dva.“

„To bych si opravdu moc přála.“ Zastavily se pod dubem u Trnné chýše a Grace cítila, jak sebou Gabriel pod pláštěm šije. „Jdu pozdě, ještě musím otci uvařit večeři. Přijdeš zítra zase do chlíva dojit krávy?“

„Asi ne. Podařilo se mi přemluvit Nathaniela, aby mne ještě týden nebo dva nechal odpočívat v chalupě. Řekla jsem mu, že jestli mám počít dítě, musím nabrat síly. Paní Harriet si v jednom kuse stěžuje, jak je unavená... to víš, už má svá léta a je teď stále ve špatné náladě, a tak si projednou hraju na hospodyně. Nathaniel s otcem mají teď spoustu starostí s otelením a k tomu musí stavět plot a kamennou zídku, takže zůstanu doma a budu vyrábět sýr, vařit večeři a taky péct chleba a koláče. To mi jde spíš než to dojení krav.“

„Tak tedy dobrou noc, Alice,“ usmála se na ni Grace. „Doufám, že se zase brzy potkáme.“

„Určitě ano. Přinesu ti zase někdy před setměním pár ryb. A třeba mne zas necháš pohoupat si Gabrielka na klíně.“ Pevně Grace objala a něžným hlasem dodala: „Protože já to dítě miluju jako svoje vlastní. A tebe taky, Grace. Jsem ti opravdovou přítelkyní, to ti přísahám. O tom nikdy nepochybuj.“

Selena zaparkovala u vstupu do Jubilejního lesa na konci Hořejilmskho úvozu, vyškrábala se z auta a hned za ní vystoupila Laura s obrovským slamákem nasazeným na fialových vlasech. Bylo parné středeční ráno, osmého června, a Laura už se nemohla dočkat, až Seleně ukáže okolní lesy. Že prý určitě bude chtít namalovat všechny ty stromy a květiny a výhled na Ashcombe.

Laura ukázala na strom pokrytý krémově bílými květy. „Podívej, jak ten bez kvete. Cítíš to? Božská vůně.“

„Takhle voní léto...“ Selena se zhluboka nadechla a udělala si pár fotek.

„Ty mokré smrdí, jako by je počůrala kočka,“ poznamenala Laura. „Joely určitě v týdnu pár kvítků nasbírá a pak z nich vyrobí víno. Ten její perlivý beziňák je hotový lektvar... na té grilovačce u tebe jsem ho vypila půl lahve.“

„Já myslím, že ke konci už jsme v sobě měli všichni několik skleniček,“ usmála se Selena a ukázala na koberec klin-kajících se modrých kvítků. „Zvonečky! Ty jsou nádherné a je jich tu tolik.“

„Letos kvetou docela pozdě.“ Laura se uculila. „Ty jo, slyšíš to? Už je ze mě fakt vesničanka se vším všudy, co? Když si pomyslím, že ještě nedávno jsem byla holka z Bristolu, která prakticky bydlí ve vinárně a nerozezná řebříček od tchynina jazyka.“

„Co to je za strom?“ přerušila ji Seleno s pohledem upřeným na mohutný, vysoký, tenoučký strom bez listů. „Vypadá docela dramaticky.“

„Už bohužel odumřel,“ vysvětlila Laura. „Představuju si, že do něj za burácející bouře uhořel blesk, ale nejspíš prostě seschl stářím... holt jsem beznadějný romantik.“

„A dívej...,“ ukázala Seleno, „... trnka, zrovna jako u mojí chalupy. Už je sice odkvetlá, ale pořád krásná. Ty trny vypadají jako ostré zoubky. Chtěla bych namalovat tu, kterou mám u chalupy, z pohledu skrz okno, jako výhled z obývacího zarámovaný v okně. Pořád mi ťuká na sklo.“

„To jsem slyšela... přijde mi to docela strašidelné.“

„Jé, koukni,“ vyhrkla Seleno. „Tohle chci taky namalovat.“ Ukázala na koruny stromů, jejichž listy se prodíraly sluneční paprsky a na trávě vykreslily nespočet malinkých teček. „Hrozně se mi líbí stíny v kombinaci se sloupcem světla a ten skvrnitý efekt, který to utváří.“ Nastavila se a udělala si pár dalších fotek.

„Já mám takovou radost, že jsme sem šly, Seleno. Věděla jsem, že se ti tu bude líbit,“ zatleskala Laura. „A taky jsem se s tebou chtěla podělit o dobré zprávy. Dostala jsem práci. Mám neskutečnou radost. Je to přesně to, co jsem chtěla. Nastupuju od září.“

„Práci?“

„Na ashcombské základce. Cheryl Clarková, která učí pátáky, odchází, tak jsem se přihlásila na její místo a oni mě vzali. Já se tak neskutečně těším.“

Seleno ji objala. „To je skvělé. Jsi dobrá.“

„Musíme to oslavit. Táta je samozřejmě šťastím bez sebe, že zase půjdu pracovat na plný úvazek. Že prý si potřebuje odpočinout od toho, jak kolem něj pořád poskakuju, i když má radost, že mě tu má.“

Seleno najednou přepadla touha se Lauře svěřit. Ta její upřímnost ji dojala a měla chuť ji opětovat. „Taky jsme ti

chtěla něco říct. Přijel za mnou David z Manchesteru... zničehonic se tu v neděli zjevil.“

„David? Ten tvůj ex?“ Laura se rozechvěla. „A co se stalo? Poslala jsi ho do háje?“

„Jo...“, odpověděla Selena. „Vymámil moji adresu z kluka, který nám s Claire hlídal byt. V pondělí jsem se o tom zmínila Claire a úplně se zděsila. No, tak jsem Davidovi řekla, aby odjel. Myslel si, jak mu nepadnu do náruče, ale já už k němu nic necítím. Vlastně bylo fajn ho vidět. Aspoň jsem si uvědomila, že už jsem ho nadobro dostala z hlavy.“

„A co jeho žena?“

„Myslím, že se rozešli.“

„To je škoda,“ utrousila Laura. „Ale pro tebe jediné dobře. Teď si můžeš najít slušného chlapa a hodit toho neřáda Davida za hlavu.“

„Možná už jsem našla...“ Selenu samotnou až překvapilo, jak sebejistě s někým sdílí svá tajemství.

„Nene, koho? Znáš ho? Povědej,“ tiskla jí Laura paži.

„Vídám se s Nickem Russellem, to je syn Lesley a Iana. Byli jsme zatím na rande jen párkrát... no, vlastně to asi ani nebyla rande, jen jsme se tak přátelsky sešli. Procházeli jsme se tu po okolí, ukázal mi Exmoor, baštu v Culmstocku a tak. Je moc milý...“

„Jo, toho jsem jednou potkala krátce po tom, co jsem se sem přistěhovala. Slavil s Ianem a Lesley Nový rok U Králova dubu... byla tam i jeho sestra s manželem. Nick je teda moc pěkný, Seleno.“

„To je.“

„No a kde je teda problém? V Davidovi asi těžko, ne?“

„Ne...“ Selenu zaplavil bolestivý příval smutku. „Byli jsme zrovna spolu, když David přijel, a on byl tak slušný, že nás nechal, abychom si promluvili. Jenže ještě než odešel, tak se David zmínil o tom mém potratu. A Nick to nevěděl, neříkala jsem mu to.“

Laura se zatvářila přísně. „A proč bys taky měla? Vždyť je to tvůj život. A David neměl nejmenší právo se o tom dítěti zmiňovat. Ty jo, kdyby tu tak teď byl, řekla bych mu to pěkně od plic. Vždyť je úplně jasné, že ti to chtěl s Nickem akorát překazit...“

„Ale co když se mu to podařilo? Třeba už se mnou teď Nick nebude chtít nic mít... jestli teda vůbec kdy chtěl.“

„A promluvili jste si o tom?“

„Ne...“

„No tak to ale musíte.“ Lauře se zableskla sklíčka od brýlí. „Je načase vyložit karty na stůl.“

Selena přikývla. „Asi máš pravdu. Tak jo, zavolám mu.“

„Jestli ses mu od neděle neozvala, bude si myslet, že ses dala znovu dohromady s Davidem nebo že je ti to fuk.“

Selena úzkostlivě sevřela rty. „Abych pravdu řekla, trochu se mu bojím zavolat. Mám mu rovnou napsat?“

„Tady asi nebude signál,“ svěřila Laura koutky. „Lišky tu dávají dobrou noc. Ale ozvat se mu musíš, a to brzo.“

„Ozvu.“ Zarazila se. „Zrovna jsme zkoumali historii Chaty Trnka... víš, jak Jonathan Shears vyprávěl o tom, že tam straší duch staré Cotterové.“

„Jejdamane, přišli jste na něco?“

„Myslím, že jo.“ Selena si ještě udělala pár fotek stromů na mýtince a skvrnitého světla deroucího se skrz větve. „Ten statek původně v sedmnáctém století vlastnil nějaký Harper a Cotterovi pro něj nejspíš pracovali a bydleli v té chalupě – William Cotter s manželkou Anne. Takže Anne bude nejspíš naše stará Cotterová, ale mám dojem, že zemřela dřív než její muž. Nejspíš už v roce 1672.“

„A měli děti?“

„Grace Cotterovou. Ale o té jsem zatím nic nenašla, třeba kolik jí bylo nebo co se s ní stalo.“

Laura se uchechtla. „Nejspíš se provdala za jednoho z místních a porodila mu deset dětí. Nic jiného tehdy ženy nedělaly.“

„Tak si říkám, jestli Anne vážně byla čarodějnice?“ zamyslela se Selena. „Představ si, že když byl v chalupě David, tak prý viděl na odpočívadle mladou ženu v dlouhých šatech a s čepcem. Myslíš, že by to mohla být Anne Cotterová?“

„Nebo Grace?“ opáčila Laura. „Jestli byla mladá...“

„Možná,“ přitakala Selena. „S Nickem jsme se do toho vážně položili a já bych si tak přála zjistit, co se s celou tou rodinou Cotterových vlastně stalo.“

„S tím ti můžu pomoci,“ zvolala Laura nadšeně. „Zeptám se táty, co ví o záznamech z farnosti. Tam jsou i hodně staré zápisy a dají se najít i online. On už bude vědět, jak dohledat data narození a úmrtí Cotterových, určitě je to tam všechno zapsáno. Jak že jsi to říkala? 1672?“

„Přesně tak. Ty jo, to by bylo skvělé.“ Selena se zamyslela. „Myslíš, že jsou pohřbeni na hřbitově U Svatého Bartoloměje?“

„Nejspíš ano.“

Mezitím došly na otevřenou louku obklopenou cesmínovými keři a Laura ukázala do dálí.

„Tamhle je nádherný buk, hodně jedinečný, má totiž fialové listy.“

„To bych mohla namalovat.“ Selena vyběhla vpřed a foťák na telefonu nastavovala do nejrůznějších úhlů. „Mám tolik materiálu, že bych teď mohla malovat měsíce.“

„Mám nápad.“ Lauře se zablesklo v očích. „Dneska je tak krásně, tak co kdybychom šly ještě k nám, já bych udělala sendviče a můžeme si je sníst venku na zahradě. A pak se můžu zeptat tatky, jestli by dokázal něco najít v těch zápisech. Teď zrovna je v Tauntonu, mají tam sjezd archeologického klubu, takže bych dneska stejně obědvala sama,“ řekla a zadívala se prosebně na Selenu. „A víš co? Zatímco se budu lopotit se sendviči, mohla bys zavolat tomu Nickovi. Tím se všechno vyřeší a všichni budeme spokojení.“

„Máš pravdu.“ Selena pomalu vydechla. „Zavolám mu. Přinejmenším bych mu měla dát vědět, že David už je ze hry...“

„Aby do ní mohl vstoupit Nick?“ prohodila Laura roštěácky.
„Jak já miluju romantárny.“

Selena prostírala talíře na malý dřevěný stolek v zahradě a poslouchala, jak se Laura ohání v kuchyni. Okno bylo dokořán, takže k Seleně doléhalo vrčení mixéru i Lauřin výkřik a následné klení: „To teda nebyl dobrý nápad, vyrábět vlastní majonézu... právě mi celá vystříkla z mixéru a ušpinila mi zeď.“

„Potřebuješ pomoct?“ nabídla se Selena.

„Ne,“ ozvala se tlumená odpověď z kuchyně. „Spíš potřebuju, abys zavolala překrásnému Nickovi a všechno to s ním vyřešila.“

„Jasně,“ odvětila Selena. Byla nervózní a odkládala to.

Poodešla od okna, aby ji Laura neslyšela, a přiložila si telefon k uchu. Párkrát zazvonil a Selena už si říkala, že zavěsí. Nick měl nejspíš nějaké jednání nebo konzultace, možná zrovna svým fascinovaným studentům přednášel o Coleridgově poezii a nerada by ho rušila. Nebo ještě spíš nechtěla zjistit, že o ni s Davidovým příjezdem ztratil zájem. Vtom se ozval jeho hlas, přívětivý a veselý. „Seleno?“

„Neruším?“

„Vůbec ne. Jsem v Exeteru. Zrovna jsem na chvíli vyběhl ven, abych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu.“

„Dobře.“ Seleně se třásl hlas a přemýšlela, co říct. Nakonec se rozhodla do toho skočit rovnou po hlavě. „Ta neděle mě moc mrzí.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, načež se jí Nick zeptal: „Jsi v pohodě?“

„Jo, jsem. Děkuju. David odjel.“

„Zpátky do Manchesteru?“ zeptal se Nick tiše.

„Řekla jsem mu, aby šel. Už dlouho mezi námi nic není.“

„Tak jestli ti to takhle vyhovuje...“

„Vyhovuje,“ vyhrkla Selena. „Už ho nechci nikdy vidět, a to jsem mu taky řekla. Už se cítím silnější, mám zase život ve svých rukách, a to hlavně díky tomu, že jsem si v Trnce od všeho odpočinula, vzpamatovala se... a mám pocit, že už zase pomalu začínám být jako dřív.“

Slyšela, jak se Nick tiše zasmál a pak odpověděl: „To jsem moc rád.“ Po chvíli ticha dodal: „Mohl bych se za tebou zastavit?“

„Určitě.“ Selena věděla, že odpověď vyhrkla až moc rychle, ale s upřímností člověk nejdál dojde. Teď už si svými city byla jistá.

„Tak co třeba v sobotu odpoledne? Mohli bychom se ještě trochu ponořit do toho našeho průzkumu ohledně chalupy a pak bychom mohli zajít na večeři.“

„To by bylo skvělé.“ Seleně se ulevilo. Vypadalo to, že se na ni Nick těší stejně jako ona na něj.

„Tak super. Moc mě bavilo dohledávat ty informace a taky bychom mohli probrat, co dál a kde by se toho třeba dalo o rodině Cotterových najít ještě víc.“

„Laura mi nabídla, že se zeptá otce, jestli by něco nedohlédal ve farní kronice.“

„To je prima nápad. Tak já najdu nějakou restauraci, kde bychom se mohli v sobotu najíst. Co máš ráda za jídlo?“

Selena už měla na jazyku „cokoli“, ale pak se zarazila. Už se nebude nikomu podbízet. Teď už se umí rozhodovat sama za sebe. „Miluju řeckou kuchyni... a taky indickou. Tak si můžu vybrat a najít nějakou pěknou restauraci.“

„Vím přesně, kam jít,“ odpověděl Nick a Selena poznala, že se usmívá. „Takže v sobotu ve dvě?“

„Domluveno,“ přitakala Selena nedočkavě.

„Těším se.“

Když si Selena schovávala mobil do kapsy, červenala se a usmívala jako měsíček na hnoji. Otočila se a spatřila Lauru s tácem, na němž měla dva sendviče a sklenky s perlivou vodou. S koutky od ucha k uchu povytáhla obočí.

„Nejsem zrovna nejlepší kuchařka na světě, ale tady máš oběd... užij si to, dokud to jde,“ poznamenala a lišácky na ni mrkla. „Aspoň že s Nickem si dáte v sobotu něco dobrého.“

Celý pátek Selena malovala, stojan si postavila do obývacího pokoje kousek od okna a pomalu vytvářela obrysy okna i trnky za ním. Ve dvě si dala pauzu na oběd, se zasněným výrazem seděla u talíře žitných sušenek se sýrem Brie a přemýšlela nad zítřejší schůzkou. Možná, že Nick zarezervuje stůl v nějaké malinké taverně v Tauntonu, ale taky by ji mohl vzít někam blíž k Exeteru, kde bydlí. Při téhle představě se jí myšlenky úplně splášily – bude ji pak chtít pozvat k sobě domů? Představovala si, že má v obýváku určitě mnoho polic, které jsou plné knih – románů, prastarých i novodobých bichlí a filozofických děl. Jako by přímo před sebou viděla hřbety knih seřazené podle abecedy, Dickens vedle Dickinsových, Pratchett vedle Prousta.

Na dřevěné podlaze v ložnici bude mít tlustý koberec se vzorem, šedé povlečení a na béžové stěně plakát s obrazem od Basquiata nebo Picassa. Poprvé by se mohli políbit třeba na gauči při čtení knihy nebo by ji mohl vzít do náruče ještě dřív, třeba už když budou nesměle přešlapovat u dveří poté, co vystoupí z auta. Nebo ho možná jako první políbí ona. Pak ale svůj myšlenkový pochod rázně utnula a pokárala se, že na to musí jít pomalu. Stráví spolu příjemné odpoledne, prozkoumají historii Chaty Trnka, zajedou si do nejbližšího města na dobrou večeři, pak ji odveze zpátky a pojedou domů.

Kolem půl čtvrté už byla Selena kompletně pohroužena do malování trnky. Náčrt zachycoval prořídou siluetu stromu, ze silných větví vybíhaly tenoučké větvičky a kroutily se směrem k oknu. Pracovala až pozdě do noci a úplně ignorovala, jak jí v žaludku kručí hlady. Pro zvýraznění konečků větviček smíchala stříbrnou barvu s krémově bílou a temné stíny i zlověstné záhyby v popředí vymalovala indigově modrou. Líbilo se jí, co vytvořila, ale ještě chtěla tu trnku nějak zvýraznit, zachytit její sílu. Pustila se do malování noční oblohy, tenkými tahy štětce ostříbřila větve v záři měsíčního svitu a silnějšími vrstvami vymalovala temné nebe v pozadí poseté stříbrnými hvězdami. O krok poodstoupila, aby si dílo prohlédla – už to skoro bylo. Podívala se na hodiny – čas letěl jako splašený. Už odbila desátá, musela jít do postele. Přiložila do ohně další polínko – u krbu jí bylo teplo, ale okno za stojanem bylo studené a na tenkém skle se tvořily krůpěje sražené páry.

Seleně zazvonil telefon, a tak se otočila od ohně i od stojanu, aby ho zvedla – volala jí Claire. Mluvila rychle a omluvně. „Seleno. To jsem já. Promiň, volám pozdě? Celý večer mě to hrozně trápí. Ještě jednou jsem ti chtěla říct, jak moc mě mrzí, že se David dostal k té tvojí adrese. Cítím se fakt hrozně.“

„Z toho si nic nedělej,“ odpověděla Selena klidně. „Na konec to tak bylo nejlepší. Dostala jsem aspoň možnost to celé uzavřít.“

„Gulliver je z toho taky špatný. David byl fakt přesvědčivý, když mu tvrdil, že tu adresu potřebuje, a Gulliver je prostě taková důvěřivá duše, takže Davidovi fakt věřil, že to ty se s ním chceš spojit. Prý ti to vynahradí. Už se nemůže dočkat, až tě zase uvidí. Domů se vrátíš ani ne za tři týdny a pak v galerii vyvěsíme všechny tvoje obrazy. Přemýšlela jsem, jak tu výstavu nazvat – Kolekce ze Somersetu, Tajemná kolekce...“

„Domů,“ odvětila Selena suše při pomyšlení na Manchester. Najednou byla unavená.

„A taky jsem ti chtěla říct... dali jsme to s Gulliverem dohromady, jsme pár, od včerejška.“

Selena se usmála. „Aha. To je skvělé.“

„To je,“ Claire překypovala nadšením. „Oba máme za to, že by to mohlo být ono. Že jsme našli toho pravého. Klapenám to spolu.“

„To je úžasné, Claire.“ Na okamžik jí prolétlo hlavou, jestli by jí taky neměla říct o schůzce s Nickem, ale nakonec si to rozmyslela. Nemohla si být jistá, jak to mezi nimi bude, na to bylo ještě moc brzo, a navíc, tohle byla Clairina chvíle a Selena ji chtěla nechat, aby si to užila naplno. Zhluboka se nadechla. „Mám velkou radost, že ti to všechno takhle vyšlo.“

„To teda jo...“ Claire ztišila hlas. „Vlastně tady teď se mnou zrovna je...“

„To ti moc přeju,“ odvětila Selena potěšeně. „Tak já už tě radši nechám...“

„Díky, Seleno. Uvidíme se brzy. Dávej na sebe pozor, mám tě ráda,“ nechala se slyšet Claire a zavěsila.

Selena se otočila zpátky k obrazu. Zničehonic se v místnosti ochladilo, až jí přeběhl mráz po zádech. Na krku ucítila chladivý dech a na rameni letmý dotek. Někdo kolem ní zrovna prošel a otřel se jí o vlasy.

Otřásla se a podlomila se jí kolena, telefon pevně svírala v ruce. Pak se podívala k oknu. Trnka se lehce kymácela ve větru. Na okně bylo něco napsáno, takové zvláštní kliky-háky. Selena na to upřeně hleděla a srdce jí bilo jako o závod. Na zamlženém skle bylo nepřehledně načmáraných pět písmen, jako by se je snažily poprvé napsat nezkušené prsty. Viděla to naprosto jasně, jméno vepsané do krůpějí na zamlženém skle.

Jméno: *Grace*.

Grace upřeně hleděla na okenice, na měsíc, dýchala vlahý noční vzduch a přála si být venku. Otec seděl v křesle u hřejivého ohně a podřimoval. Podívala se k dřevěným schoďům. Gabriel byl nahoře a spínal v její světničce. Už brzy se k němu přidá. Nemohla se nabažít těch chvil, kdy si ten hřejivý uzlíček zabalený v dece vzala do náruče, přitiskla si ho k sobě a poslouchala, jak se tiše nadechuje a potom zase vydechuje.

Otec zakašlal a mávnutím ruky ji přivolał k sobě. „Pojď se tu ke mně na chvíli posadit, Grace.“

Poslušně se přesunula k ohništi a posadila se na stoličku. „Jak je vám, tatínku?“

„Jsem unavený. Celý den jsme spolu s dalšími muži čistili stáje a stodoly. Duben není na statku o nic jednodušší než který jiný měsíc, ale jsem rád, že už je aspoň o něco tepleji.“ Na rtech se mu mihl úsměv, ale hned byl tentam. „Co bych jen dal za to, abych mohl dát kostem na stoličce při dojení odpočinout.“

„Je to mnohem lepší než plení. Ještě že mi krávy dávají mléko tak ochotně, jinak bych jistě skončila zpátky u trhání plevle.“ Grace zvedla ruku a stiskla si spánek, který ji začal pobolívat, jako by jí hlavu svíral pevný pásek. „Od té doby, co se Nancy narodila malá Agnes, a to už jsou čtyři týdny, se mnou nikdo v chlívě ani nepromluví. Jennet mi nemůže přijít na jméno, Margaret skoro nepromluví a to nové děvče, Joanna, má z Jennet strach, a tak dělá, co jí řekne.“ Grace si povzdechla. „Ale nevadí mi pracovat o samotě. Celý den mám u sebe svého syna a ten mě hřeje u srdce. Jen mi chybí Alice. Teď, když paní Harriet stále odpočívá, je z ní statkářova žena a jindy ji nevidím, než když nám přijde do chlíva zkontrolovat vědra.“

„Grace...“ Will pečlivě volil slova, „... už mi na světě věru mnoho času nezbývá...“

„Otče, to neříkejte...“

„Jen mne vyslechni, dítě. Tak rád bych se za svou Anne odebral, kdybych se nebál vás tu s Gabrielem nechat. Kdybych zemřel, Trnná chýše by nejspíš připadla někomu z čeledínů. Vím, že už se na to pana Nathaniela vyptával George Shears.“

„Má už svou rodinu a všichni společně obývají jednu malou světničku.“

„Den co den se toho mezi muži hodně napovídá, Grace.“

„To i mezi děvčaty. Zasllechla jsem Jennet, jak vypráví Joaně, že si prý pan Nathaniel kupuje nového koně. Už brzy si ho přivede na statek. Je to statné zvíře, a zatímco my budeme pracovat, pan Nathaniel na něm bude jezdit do Tauntonu a po polích.“

„Slyšel jsem.“ Will se jí zadíval do očí. „Ale často se mluví o tobě a malém Gabrielovi, o tom, že nemá otce.“

„To mne mrzí, otče.“

Will měl tvář plnou úzkostných vrásek. „Vyrostla z tebe sličná žena Grace, ale nebylo ti dopřáno matky, která by tě vedla, a já ti byl sotva k užítu. To já bych se ti měl omlouvat.“

„Gabriel je můj. A nic bych na tom neměnila.“

„Viděl jsem tě s ním. Jsi dobrá matka. Tvoje maminka to s tebou také tak uměla. Ten pohled mě hřeje u srdce.“ Will zavřel oči. V oranžové záři ohně měl tvář zvrásněnou a unavenou. Když oči znovu otevřel, řekl: „Lidé se mne ptají, kdo je jeho otcem. Hodně se o tom mluví, někdy ze žárlivosti, vzteku, zášti. Ale ani tak mne to netěší.“

Grace se zhluboka nadechla. „O Gabrielově otci mluvit nemohu. Zapřísahala jsem se, že se o něm nikdy ani slůvkem nezmním.“

„Kdo tedy ví, co nás čeká?“ odvětil Will. „Buď ostražitá, Grace. Někteří o tobě nemluví hezky a skutečně jsem se jim snažil postavit. Nejhorší z nich je George Shears a dobře víš, že co se jednou řekne, už se nedá vzít zpět...“

Grace se na chvíli pohroužila do myšlenek s pohledem upřeným do ohně. Jiskry vířily vzhůru do komína, kde mizely

v temnotě. V ohništi syčela a doutnala vysoká kopa polen, okolo níž se povalovaly zčernalé větvičky jako spálené polámané kosti. Grace natáhla ruce, aby si ohřála dlaně, a když byly horké, přiložila si je na obličej a prsty si tiskla spánky. Za okny foukal ostrý vítr a rozviklanými okenicemi profukoval dovnitř. Uhladila si sukni a zahleděla se do ohně. Pak pomalu vydechla. „Odběhnu si do zahrady, otče, bude to jen chvilka.“

Vyšla z domu a dveře nechala pootevřené. Srpek měsíce se třpytil na temné obloze a jeho stříbřitá záře osvětlovala okraje listů. Bolest hlavy byla pryč. Neslyšnými kroky došla ke studni, zahleděla se na černočernou hladinu a tiše pošeptala slova, která se roznesla daleko do hlubin. Poté se pomalu postavila, otočila se k trnce a usmála se. Byla jejím nejmilejším stromem po celý rok, ale teď v dubnu měla větve poseté květy. Grace natáhla své drobné prsty a špitla k ní svou prosbu: „Mohla bych si kvítek či dva utrhnout a vsadit si je do vlasů?“

Grace se dotkla krémově bílých okvětních plátků, natáhla se, aby si jeden malý kvítek uzmula, hledala ten největší, když vtom ucukla, jak prsty zavadila o trny. Trnka jí odpověděla. Prstem jí vystřelila ostrá bolest a v záři měsíčního svitu spatřila, jak jí po ruce stéká tmavá krůpěj krve. V kůži jí uvízl malý prohnutý trn. Vytáhla ho a přiložila si prst ke rtům, aby zastavila krvácení. Chvilí trvalo, než se z toho šoku vzpamatovala, trásla se. Poranění od trnky je špatné znamení.

Otočila se a zahleděla se na měsíc. Vyklouzl zpoza obláčku a spočíval teď bok po boku s šedým rozedraným mrakem. Vdechla sladkou vůni zahrady, vlhké trávy a voňavých bylin a sundala si čepec, aby si mohl vítr volně pohrávat s prameny jejích vlasů a ochladit jí šíji. Zavřela oči, paže zvedla k měsíci a zašeptala něžná slova v naději, že všechno dobře dopadne, že bude v bezpečí. O kousek dál odhopkal zajíc do stínu křovisek a v dáli zavyla liška.

Selena s Nickem seděli u stolu za haldami papírů a každý měl před sebou notebook. „Takže,“ potukávala si Selena propiskou na rtu, „sedmnácté století. Co se tak tou dobou asi dělo, když Cotterovi žili?“

„Řekl bych, že na začátku sedmnáctého století ještě nebyli ani na světě. Takže abychom si to uvedli do souvislostí, královna Alžběta zemřela v roce 1603 a Spiknutí střelného prachu se odehrálo roku 1605. Tehdy to byl čas nepokojů.“ Zatímco si to Selena zapisovala, Nick se zamyslel a pak pokračoval: „Shakespeare zemřel v roce 1616 a občanská válka začala roku 1642.“

„A co by o tom tak Cotterovi mohli vědět, když žili v Somersetu?“ zeptala se Selena. „Většina z toho se odehrála v Londýně, ne?“

„Mám pocit, že města Yeovil a Street ležely ve středu obrovské bitvy mezi Kavalíry a Cromwellovci. Zúčastnila se jí spousta mužů ze Somersetu, ale řekl bych, že na to byl Will Cotter ještě moc mladý.“

„A co se dělo pak?“

Nick se zamračil. „V roce 1665 vypukl velký mor. Tou dobou už měli nějakých sto let celou zemi dost pod palcem Puritáni a snažili se očistit církve od všech známek katolicství, asi tak do roku 1660, když usedl na trůn král Karel II. a vládl až do roku 1685. Po něm vládl Jakub II., až dokud ho z trůnu

v roce 1688 nesesadil Vilém III. Oranžský. Takže pár změn Cotterovi asi zažili.“

„Jak si všechny ty roky pamatuješ?“ zaujalo Selenu.

„Dějiny souvisí s literaturou té doby – druhé půlce sedmáctého století vládli Milton, Molière, Dryden, Racine...“

„Umění se v té době neslo v barokním stylu,“ pronesla Selena, zatímco datlovala do počítače. „Rembrandt a později taky Vermeer.“

„A v roce 1687 publikoval své dílo Isaac Newton. To nám taky napoví něco o tom, v jak proměnlivých časech Cotterovi žili – co bylo před nimi a jaké změny se odehrávaly za jejich života. Na druhou stranu, když bydleli tady na vesnici jako levná pomocná síla, nemyslím si, že se jim podmínky nějak dramaticky zlepšily. Pravděpodobně se za celý život podívali maximálně tak do Tauntonu.“

„Nejspíš tu v chalupě žili celkem prostý život, dole měli jednu místnost, chodbu a vzadu spíž. A pak ještě nahoře...“, ukázala Selena k alkovně. „Tvoje máma říkala, že tamhle byly původně schody. Tehdy vedly do dvou pokojů, ze kterých je dneska ta velká druhá ložnice. Je tam hodně chladno...“

„Takže...“, Nick odložil propisku na stůl, „Anne Cotterová. Co o ní kromě toho, že zemřela v roce 1672 a že si myslíme, že se jí říkalo stará Cotterová a mohla být považována za čarodějnici, víme?“

„Nicku...“ Selena zvedla ze stolu svůj telefon. „Musím ti něco ukázat.“ Podala mu ho. „Včera večer jsem malovala a pak... se stalo tohle, tak jsem to vyfotila. Je to jméno. Prostě se jen tak objevilo na okně, napsané na zamlženém skle...“

Nick si fotku pozorně prohlédl. „Píše se tam *Grace*. Je to takový škrabopis psaný netrénovanou rukou.“

„To mě taky napadlo. A těsně předtím se mě někdo dotkl.“

„Jsi v pořádku? Mám o tebe strach, že jsi tu tak sama.“ Povzbudivě položil svou hřejivou ruku na její, ale po chvíli ji zase stáhl. „Musela ses hrozně bát.“

„Docela mě to vzalo... Najednou se v celé místnosti příšerně ochladilo.“ Selena se otřásla. „Bylo to docela znepokojivé. Odebrala jsem se do postele, jak nejrychleji to šlo, ale pak jsem nemohla vůbec usnout, jak jsem na to pořád musela myslet. Možná je Grace ten náš duch, a ne Anne. Nikdy se nedozvíme, jestli se nám právě tohle snažila říct, ale rozhodně je divné, že se její jméno jen tak objevilo na skle.“

„Tak se pojďme na Grace ještě podívat...“ Nick vzal papíry ze šanonu a začal se jimi probírat. Nakonec našel, co hledal. „Tak, Anne Cotterová zemřela v roce 1672, takže Grace s otcem nejspíš v chalupě zůstali spolu.“

„Nikde se tady ale nepíše, kdy se narodila, ani jak dlouho tu s otcem žili.“

Nick se zamyslel. „S tím by nám možná mohl pomoci Rob.“

„Takže myslíš, že stará Cotterová je ve skutečnosti Annina dcera Grace? Že se dožila vysokého věku a lidé si prostě jenom začali říkat, že to musí být čarodějnice, protože přežila svého otce a, no, však víš, jak předpokládali tehdy lidé byli vůči ženám, které žily samy jen s kočkou.“

Nick se nadechl. „Jak jsi mluvila o tom původním rozmístění pokojů tady v chalupě...“

„Něco tě napadlo?“

„Pojďme to tu prozkoumat. Máš baterku? A pohodlné boty?“

Selena přikývla. „A kam jdeme?“

„Nahoru na půdu, tam, co bylo původně podkroví a došky, nad tou druhou ložnicí. Asi tam nic moc nenajdeme, už se to tu mockrát přestavovalo – střechu pokryly tašky, proběhly tu různé rekonstrukce –, ale kdoví, třeba tam přeci jen bude nějaké vodítko. Myslím, že bychom se tam měli podívat.“

„Skvělý nápad.“ Selena si stoupla a přímo zářila nadšením. „Pokud chceme získat informace o minulosti, možná bude nejlepší začít v přítomnosti a postupovat pozpátku.“

Při cestě po schodech na odpočívadlo si Selena vzpomněla na ten přízrak s dlouhou sukní a čepcem, který David údajně zahlédl. Myslela také na to, jak z ložnice slyšela něžný hlas zpívat ukolébavku, na krovy plné slámy, na Clairin vyděšený výraz, kroky na schodech i na to, jak se s cvaknutím otevřely dveře, které předtím zavírala. S Nickem v zádech otevřela dveře do druhé ložnice a navzdory červnovému slunečnému počasí ji okamžitě udeřil studený vzduch.

Nick se zahleděl na strop a na dvířka do podkrovní. „Jak se tam jenom dostat? Je tu někde žebřík?“

Selena odpověděla: „Možná by mohl být v té kůlně za chalupou, tam, co Matty složil dříví.“

„Vím kde.“ Nick mrkl a zmizel.

Selena s vědomím, že se tu ocitla úplně sama, pevně sevřela baterku v dlaní. Už v tom pokoji dřív o samotě byla, ale to vždycky něco dělala – stlala postel pro Claire, uklízela. Něco učitela – slabý závan levandule, sladký a uklidňující. Nerozuměla tomu, páčila tu přeci šalvějovou svíčku, ne levandulovou. Špitla: „Grace... kdopak jsi asi byla... a proč jsi pořád tady?“ Tak trochu si myslela, že jí někdo pošeptá odpověď, napíše ji na okno neviditelným prstem nebo že do místnosti vpluje mladá žena s bílým čepcem, ale cítila jen chlad a ten podivně tišivý odér. Čekala, všude kolem bylo ticho, a pak se ozvaly Nickovy kroky a za chvíli vešel dovnitř i s žebříkem.

„Tak jo. Jdeme se podívat nahoru do podkrovní.“

Selena podala Nickovi baterku a ten mrštně vyšplhal nahoru, uvolnil poklop a zmizel na půdě. Pak zavolal dolů: „Chceš pomoci vylézt?“

„Ne, to je dobré.“ Selena by si sice jistě užila teplý dotek jeho dlaně, ale vyšplhat po žebříku zvládne sama.

Následovala ho, a když už se blížila na poslední příčku, natáhla ruku do temnoty. Páchlo to tam zatuchlinou, sevřelo

se jí hrdlo a do nosu ji udeřil zápach staroby, vlhkosti a ještě něčeho, nejspíš slámy.

Nick namířil světlo baterky ke stinným koutům na druhé straně podkroví. „Ta půda je obrovská, táhne se přes celý dům, ale nás zajímá tahle část.“

Selena se protáhla otvorem, posadila se na okraj, vytáhla nohy nahoru a už byla uvnitř.

Nick ji vzal za ruku. „Lepší bude šlapat na ty nosníky... pro jistotu. Kdo ví, jak staré je to dřevo tady.“

„Co je to, tamhle na konci?“ zamžourala Selena do tmy.

„Ta áčková konstrukce? Ta podpírá střechu. Nejspíš tam býval předěl mezi těmi původními pokoji. Když se dostaneme na druhou stranu, budeme přímo nad druhou částí té ložnice. Tam dál už pak dům končí tou krbovou obezdívkou.“

„Jdu hned za tebou,“ řekla Selena. Zatuchlý pach půdy ji bil do nosu a vzduch tu byl studený jako led.

Proplížili se dřevěnou konstrukcí a světlo baterky jim razilo cestu do tmy. Když Nick posvítil nahoru, ve střeše byla vidět stébla slámy. Postavili se a zadívali se k okapům.

Selena se zamračila. „Proč je tam pořád ta sláma?“

„To jsou ještě pozůstatky po doškách. Břidlice se podle mě na vesnicích začala používat až někdy v devatenáctém století...“

„Takže tohle tedy bývala střecha Graceiny ložnice, nebo jednoho z jejích rodičů.“

Nick přikývl. „Asi určitě. Někdo se z postele díval přímo sem na tu doškovou střechu.“

Pokračovali dál do temných prostor vedeni jen jedinou baterkou.

„Co tu vlastně hledáme?“ zeptala se Selena, zatímco jim Nick svítil na dřevěné trámy pod nohama.

„Nemám ponětí. Cokoli, co nám nějak napoví. Třeba to ani nemusí být od Cotterových. Už tu od té doby žila spousta lidí a naši tu podle mě už nebyli roky, jestli tedy vůbec někdy.“

Zastavili se a pozorovali, jak světlo bloudí nahoru a zase dolů, z rohu do rohu. Selena ukázala na podlahu. „Co je to tamhle na zemi?“

Sehnula se a zvedla útržek z novin. Nick jí na nažloutlý kus papíru s vybledlým potiskem a sépiovou fotografií posvítíl baterkou, aby na to lépe viděla.

„Je to jenom cár starých novin z roku 1956. Fotka Marilyn Monroe, jak vystupuje z auta... to je asi z její návštěvy Británie, když sem přijela na premiéru *Prince a tanečnice*. Hrála tam s Laurencem Olivierem.“

Nick zavrtěl hlavou. „Možná sem někdo v padesátých letech vylezl, aby spravil břídlíkové došky.“ Zadíval se nahoru. „Na té střeše všechno drží tak tak.“

„Nechám to tam, kde jsem to našla,“ navrhla Selena. „Třeba sem jednou někdo vyleze a najde to, až to bude opravdový poklad.“

Nick ji vzal za ruku. Měl teplou, suchou dlaň a jeho dotek Selenu naplnil novým pocitem sounáležitosti. „Tak jdeme dál? Myslím, že už vidím konec domu, tu krbovou obezdívku na stěně.“

Malými krůčky pokračovali kupředu a pomalu našlapovali na nosníky, když vtom Nick zvolal: „Počkej. Nehýbej se, Seleno.“

Slyšela to napětí v jeho hlase. „Co jsi viděl?“

„Prosím tě... jenom chvíli zůstaň, kde jsi.“

Selena se ani nepohnula a pozorovala Nicka, jak se pomalu plíží k místu, kde se střecha svažuje k podlaze, a shýbá se. Pak zaslechla, jak zalapal po dechu.

„Co je tam?“ chtěla vědět Selena.

„Zvíře... není to pěkný pohled. Doufám, že už žádné další nenajdeme. To teď nemá cenu řešit. Už je tu dlouho, tak to ještě nějakou dobu počká.“

Selena se zadržným dechem pozorovala Nicka, jak se plíží zpátky k ní a baterkou si svítí pod nohy. Pozorovala jeho

tvář a snažila se rozpoznat, jak se tváří. V té tmě vypadal vážně a trochu polekaně. „Co to bylo?“

„Veverka. Normálně nejsem takový cíta, ale tahle byla mu-mifikovaná. Nejspíš si zalezla pod ty došky, takže už tu může být klidně dvě stě let.“

Selena se otrásla. „Aha...“

„Doufám, že je tu jediná.“ Nick ji opět vzal za ruku. „Tak jo, pojďme se podívat, jestli tu najdeme něco užitečného.“

Přesunuli se až ke krbové obezdívce, kamenné konstrukci, která vystupovala ze zdi.

„Tohle vede z toho krbu dole? Z toho, kde pořád hoří oheň?“ zeptala se Selena tiše. „To je původní, ne?“

Nick se sehnul, aby se nepraštil o trámy, které jim trčely nad hlavou, baterkou posvítil na obezdívku a ruku položil na její hrubý povrch. „Jo, udržuje tu teplo a sucho. Tohle byl skvělý zdroj tepla v ložnici a taky pod tou doškovou střechou.“

„Tamhle něco je... podívej.“ Selena ukázala na velkou skulinu mezi kameny. „Co je to tam zaklíněné?“

Nick na místo namířil baterku. „Je tam něco schované... nějaká truhlička. Dosáhneš tam?“

„Asi jo...“ Selena sáhla mezi kameny a vytáhla starou dřevěnou truhličku. „Něco v ní je.“ Baterka truhličku osvítla a ostré světlo odhalilo obsah naskládaný uvnitř – látku a ještě něco dalšího. „Vezmeme to dolů a prohlédneme si to tam?“

„Rozhodně,“ odpověděl Nick. „Doufám, že je to hodně staré, a jestli jo, tak musíme být opatrní.“

„Nejspíš to nic není... jen nějaké hadry, se kterými tu někdo uklízel,“ podotkla Selena, ale hlas měla i tak plný naděje.

Nick se jí zahleděl do očí, ty jeho jiskřily nadšením. „Tak se tu porozhlédneme, jestli nenajdeme ještě něco, a pak se na to půjdeme podívat dolů.“

Opatrně se proplížili půdou, pak za sebou zavřeli poklop, žebřík nechali v promrzlé ložnici a i s dřevěnou truhličkou se odebrali ke stolu v kuchyni.

Selena ani nedýchala. „Přijde mi, že bychom si na to měli vzít gumové rukavice...“

„Ať už je to cokoli, vypadá to úplně netknutě.“ Nick jí koukal přes rameno. „Je tam nějaká látka, mohlo by to být lněné plátno...“

„Hele!“ zvolala Selena nadšeně. „Tady v tom je něco vyšítego... nějaká čísla.“ Pozorně si prohlížela ztuhlý záhyb na látce. „Když to vyndám ven, rozpadne se to na kousíčky a rozpustí se to v prach?“

„Ta truhlička byla schovaná nahoře pod střechou, nad ohněm, nedostalo se k ní světlo ani vlhkost – bude dobře zakonzervovaná, ale radši opatrně.“

„Bojím se toho dotknout. Co kdyby se to rozpadlo?“ Selena položila křehkou tkaninu na stůl a pečlivě si ji prohlédla. „Má ta výšivka označovat nějaké datum? 1680? 1688?“

„A taky je tam vyšíté písmeno... je to C nebo G?“

„C jako Cotter? G jako Grace?“

„A co je pod tím?“

„A jo!“ Selena opatrně nadzdvihla látku a upřeně se zahleděla na rozkládající se provázek, na němž byly připevněné křehké předměty. „To je kus provázku s uzly, na kterém jsou navázané různé věci.“

„A co je ten malinký kus látky vedle?“ Nick ukázal na kus smotané látky. „Tady ta věc... co myslíš, že to je?“

„Má to oči a chomáčky vlasů... Vypadá to jako nějaká primitivní panenka.“ Nahoře ve druhé ložnici se s hlasitým třísknutím zabouchly dveře. Selena s Nickem se střetli očima. „To nebyl vítr...“

„To máš asi pravdu. Tohle se tu děje často? Seleno, rozhodně je tu cítit... velký neklid,“ zamračil se Nick.

„Je to, jako by tu někdo byl, ano,“ přitakala Selena. „To je součást podstaty toho domu.“

Nickovi se zablesklo v očích. „A jak se s tím vypořádáváš, když tu žiješ sama?“

„Párkrát už jsem z toho byla vážně hodně nesvá,“ připustila Selena, „ale teď už to cítím jinak. Ten duch není zlý. Spíš jako by nás prosil o pomoc.“

„Mohl bych mít návrh? Ty věci necháme v truhličce a nebudeme na to sahat. Na univerzitě znám jednu paní, Colleen, a ta je archeoložka. Má ohromné zkušenosti – skoro čtyřicet let se věnuje studiu nejrozdílnějších historických relikvií. Bude o tom vědět všechno, a kdyby ne, tak nás na někoho odkáže. Zavolám jí. Třeba bude mít čas se na to příští týden podívat.“

„To je skvělý nápad. A co teď?“

Nick se podíval na hodiny, bylo skoro šest.

„Teď máš čas mi ukázat nějaké svoje nejnovější obrazy... a pak jdeme na večeři.“ Nabídl jí rámě. „Myslím, že si ji oba zasloužíme.“

„To rozhodně.“ Selena provlékla paži tou jeho a tělem se jí rozlil hřejivý a spokojený pocit. „Přijde mi, že se posouváme hodně kupředu, jak tu minulost postupně odhalujeme. Snad se nám podaří dodat Graceině duši klid. Myslím, že jsme dneska odpoledne odvedli dobrou práci.“

Selena s Nickem strávili večer v hostinci v Holcombe Fitzpane, kde pro ně šéfkuchař, Nickův přítel, připravil vynikající obložený talíř se zeleninou, sýry, dipy, ovocem, oříšky, mořskými plody a pita chlebem. Na začátku si ve vši vážnosti povídali o přízraku z Chaty Trnka a o tom, co objevili, a Selena přiznala, že byla potom, co se Graceino jméno objevilo na okně, dost vyděšená. O něco později se však uvolnili a u kávy nadšeně probírali všechno možné, včetně průlomů v umění a literatuře dvacátých let. Nick vyprávěl o ztracené generaci Gertrudy Steinové, o spisovatelích jako F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway nebo Virginia Woolfová. Selena ho sem tam přerušila, když se rozvážnila nad tím, jak miluje surrealismus a art deco a že Hopper a Dalí jsou její favoriti už kdovíjak dlouho. Hlavou jí prolétla vzpomínka na to, jak často poslouchala Davida, který opanoval jakoukoli konverzaci, ale rychle ji zaplašila, zadívala se Nickovi do očí a hltala každé jeho slovo, protože s ním naprosto souzněla. Kdykoli se střetli pohledem, nedokázala se od něj odtrhnout.

Cestou domů jeli mlčky a poslouchali smyslný hlas, který v rádiu pěl milostnou píseň. Selena zavřela oči a jen si užívala to teplo a tiché vrčení motoru. Bylo už něco po desáté, a tak ji napadlo, jestli by neměla Nicka pozvat na kávu. Bylo by to ideální zakončení nádherného večera a navíc ho ještě nechtěla nechat jít.

Nick zastavil na příjezdové cestě k chalupě a zadívali se na ni – Selena nechala rozsvíceno ve všech místnostech. Už už ho chtěla pozvat dovnitř, ale něco jí v tom zabránilo. Ve tváři se mu zračil výraz, který u něj ještě nikdy předtím neviděla. Jako by se jí chtěl na něco zeptat. Nakonec řekla: „Díky za krásný večer.“

„Moc jsem si to užil,“ odvětil Nick.

„A už se těším, co nám tvoje kolegyně z univerzity řekne k těm věcem z půdy.“

„Doufám, že nám to ten náš přízrak trochu objasní.“ Zničehonic zvažněl a zadíval se jí do očí. „Seleno...“ Čekala, co bude dál, ale neměla nejmenší ponětí, co to znamená. Srdce se jí rozbušilo úzkostí. „Musím se tě na něco zeptat...“

„Cokoli,“ řekla, co nejveseleji to šlo.

„Přijela jsi do Somersetu malovat, ale mám takový pocit, že jsi sem zároveň přijela i proto, aby ses dostala ze vztahu s tím chlapem, který sem za tebou tuhle přijel.“

„Ano, je to tak,“ odpověděla Selena rozvážně. „David už je passé.“

„A ten potrat, to muselo být hrozně těžké...,“ poznamenal Nick vlídně.

„Jo, bylo to náročné,“ přikývla a uvědomila si, jaký smutek ji naplní pokaždé, když si na své dítě vzpomene. „Hodně pomohlo, že jsem přijela sem a soustředila se celou dobu čistě na malování, i to, že jsem změnila prostředí a poznala nové lidi, což byla taková terapie.“ Selena se na něj podívala s nadějí v očích.

Nick vydechl. „Předpokládám, že bude teda asi ještě nějakou dobu trvat, než budeš připravená na další vztah?“ Vzal ji za ruku. „Přijde mi, že nám to vážně klope, tobě a mně...“

„To ano...“

„Ale nechci do toho skočit po hlavě a všechno to pokazit, když ses z těch událostí ještě pořádně nedostala. Snažím se tím říct, že ještě před pár měsíci jsi byla s někým, kdo pro

tebe určitě hodně znamenal, a asi by ode mě bylo až příliš troulalé po tobě hned chtít, aby sis takhle rychle začínala něco nového.“

Selenu to tak ohromilo, že nevěděla, co na to říct, a tak jen přikývla.

„Můžeme na to jít pomalu.“ Pořád ještě ji držel za ruku. „Rád bych tě příští týden viděl. Možná bychom mohli zase dělat to, co dneska – podívat se na historii rodiny Cotterových a Chaty Trnka a pak zajít na večeři.“

„Moc ráda.“ Selena vzala za kliku – nebyla si jistá, jak si přebrat ten pocit zklamání. Přála si co nejrychleji přeběhnout do bezpečí. „To bude skvělé. Takže v sobotu?“

Vtiskl jí letmý něžný polibek na rty. „Napíšu ti.“

„Super. Tak se uvidíme.“ Věnovala mu ten nejvroucnější úsměv, jaký v tu chvíli dokázala vykouzlit, rozběhla se do noci, a zatímco lovila z kabelky klíče, pozorovala, jak couvá pryč. Hbitě mu zamávala a utíkala dovnitř.

Zamkla za sebou dveře a zastavila se. Představovala si, jak budou s Nickem v objetí sedět na gauči u krbu. Teď přemítala, jestli ho od sebe neodehnala. Přiznala mu, že konec vztahu s Davidem pro ni byl zdrcující – přišla o dítě, což ji naprosto zničilo. Ale teď, když začíná k Nickovi cítit něco víc, on navrhl, aby na to šli pomalu a ona prostě souhlasila. Jenže ani ne za tři týdny jí měl končit pronájem chaty a čekal ji návrat do Manchesteru. Sama sebe mátl a štvála zároveň – bylo by tak jednoduché říct ne. David už byl minulostí, nijak na něm nezáleželo a byla připravená na vztah s o tolik milejším a hodnějším mužem, který pro ni začal hodně znamenat.

Přiložila do ohně několik polínek, aby v místnosti přes noc udržela teplo, a vydala se nahoru. Když na odpočívadle mýjela dveře do druhé ložnice, všimla si, že jsou už zase otevřené. Ve svém vlastním pokoji si pak oblékla pyžamo, vyčistila si zuby, umyla obličej a plácla sebou do postele, načež zhasla a celá místnost se ponořila do stínů. S hlavou plnou

myšlenek se převálila na bok. Kéž by Nicka pozvala dovnitř, aby si o tom všem ještě popovídali. Měla tu příležitost využít k tomu, aby mu vyznala svoje city, a nechat ho, aby jí pověděl o těch svých. Teď měla tak akorát výčitky a šířala ji představa, že si Nick myslí, že není připravená na vztah nebo že po něm nijak netouží.

Dveře do jejího pokoje zavržaly. Selen slyšela, jak se pomalu otevírají, a zatajila dech. Na chvíli se rozhostilo ticho a pak do místnosti někdo vešel. Ve vzduchu ucítila sladký závan levandule, který začal nabývat na intenzitě. Oči měla pevně zavřené, ale instinktivně vycítila, že někdo stojí přímo u její postele a pozoruje ji. Přemýšlela, jestli by neměla oči otevřít – třeba zahlédne siluetu drobné ženy v dlouhých šatech, ale třeba tam také nebude vůbec nikdo. Srdce jí bilo jako o závod, v uších pulzovala krev a najednou jako by se nemohla nadechnout. Pod peřinou se celá rozklepala. Přitáhla si k sobě kolena, schoulila se jako miminko a přetáhla si přikrývku přes hlavu, ale ne a ne se přestat třást. Nepodívá se. Zůstane, kde je, a bude doufat, že brzy usne, a až zase otevře oči, okny už bude dovnitř proudit sluneční svit a zase se uklidní.

Jarní slavnost roku 1683 připadla na sobotu a byl to mimořádně teplý den. Celou náves zaplnili tančící vesničané v barevných šatech a po větru se nesla hudba píšťal a bubnů. Grace postávala s Gabrielem v náruči a pozorovala okolní dění. Jennet Bryantová si našla nového tanečníka, statného mladíka, který ji držel v náruči a hbitě ji proháněl v kole. Soudě podle úsměvu na její tváři si to zřejmě náramně užívala. Grace si vzpomněla, jak při minulé jarní slavnosti tančila s Nathanielem. Za jediný rok se toho tolik událo. Pevně k sobě Gabriela přivinula a pohupovala ho do rytmu, načež

se zahleděla směrem k Bettině chalupě. Toužila po bábině hřejivém krbu a povzbudivých slovech.

Nancy s Georgem Shearsem stáli bok po boku a pozorovali, jak ostatní páry tancují. Nancy držela v náručí řvoucí Agnes a mermomocí se ji snažila utiшит. George se zahleděl k hostinci U Králova dubu, pak své ženě cosi pověděl a odešel pryč. Nancy zachytila Gracein pohled, ale úsměv jí neopětovala. Naschvál odvrátila zrak zpět k dívkám v krásných šatech a s věnci ve vlasech a pozorovala, jak se točí kolem májky.

Grace očima hledala Alici. Čekala, že ji uvidí, jak se v davu ve svých nejlepších šatech vesele tiskne k Nathanielovi, ale ani jeden ještě nedorazil. I Kitty Stokesová s manželem Edmundem už se tísnila mezi vesničany. Kitty držela v náručí své dítě a bylo na ní vidět, že čeká dalšího potomka. Grace si vzpomněla, že jejímu synovi už dnes bude rok. Napadlo ji, jestli by se k ní neměla vydat, zeptat se jí, jak se jí daří, a říct jí, že už se těší, až jí pomůže přivést na svět druhé dítě.

Vtom ale ucítila, jak jí někdo něžně tiskne rameno. Otočila se a spatřila Neda Shearse s rozzářenou tváří. Nakláněl se k jedné straně a opíral se o hůl. Natáhl ruku a pohladil Gabriela po tvářičce.

„Synek vám překypuje zdravím, Grace. Je to ale požehnané dítě.“

„Děkuji,“ odpověděla Grace.

„A vám to také dnes moc sluší...“ Ned byl trochu nervózní. „V těch vyšívaných šatech vypadáte krásně.“

„Jste moc milý,“ usmála se Grace. „Zrovna jsem zahlédla vašeho bratra George, vypravil se ke Královu dubu. Nepopijete tam dnes s ním?“

„Ále, George by pro džbán moku zaprodal vlastní duši,“ zavtipkoval Ned. „Nejsme ze stejného těsta. To já bych raději přivolával jaro.“

Grace pozorovala, jak odvrací zrak směrem k tanečníkům, a špitla. „Je tu i Jennet.“

„Zprostil jsem ji příslibu manželství,“ odvětil Ned bez okolků. „Může si tancovat, s kým bude chtít.“

„To mne mrzí.“

„A mne ne.“ Ned ukázal na svou nohu. „Co se mi udála ta nehoda, najednou se do vdavek nijak nehrnula, a tak jsem si uvědomil, že pro mne není ta pravá.“ Upřel pohled na Grace. „Já chovám city k jiné.“

„Pak byste si s tou dívkou měl promluvit a vyznat se jí...,“ řekla Grace a vtom se zarazila. Zpozorovala Nedův výraz a pochopila.

„Chtěl bych se oženit s vámi, Grace. Nijak nedbám těch pomluv, co se šíří vesnicí. Postarám se o vás i o dítě, jako by bylo moje vlastní. Budu i pracovat – nohu už mám silnější a práce se nezaleknu, obzvlášť když budu mít manželku a dítě, které bude potřeba nakrmit.“

Grace nevěděla, co na to říct. „Nejsem pro vás správné děvče...“

„Ale proč?“ Nedovi se samým nadšením červenaly tváře. „Jste mladá a překrásná. Máte zázračné ruce a k tomu jste milá a vlídná a v jádru dobrá duše.“ Položil jí ruku na rameno. „Mohli bychom spolu přivést na svět ještě hodně dětí. Mohl bych s vámi žít ve vaší chalupě a váš otec by tak mohl odpočívat. Práci u pluhu na poli bych zastal za nás všechny, jen abych se mohl večer k vašemu milému úsměvu vrátit.“

„Děkuji vám, Nede.“ Cítila, jak se jí pod nápořem citů svírá hrdlo. „Jste nesmírně milý a takovou vlídnost si ani nezasloužím, ale obávám se, že to musím odmítnout.“

Ned vytřeštil oči. „To neříkejte, Grace, ještě ne. Promyslete si to. Věřte mi, budu vám dobrým manželem a každický den se o vás postarám.“

„O tom nepochybuji...“

„Tak tedy čekáte na jiného? Doufáte snad, že se otec vašeho synka vrátí?“

Grace zavrtěla hlavou. „Toho na mysli nemám...“

Ned se k ní naklonil tak blízko, až se rty dotkl její tváře. „Pak si tedy mou nabídku promyslete, drahá Grace. Nebudu na vás s odpovědí nijak spěchat, ale ještě mne neodmítejte. Choval bych se hezky k vám i Gabrielkovi.“

Grace sklopila oči. „Promyslím si to. Ale pevně věřím, že se má odpověď nijak nezmění.“

„A přeci budu doufat, že si to rozmyslíte,“ pronesl Ned, otočil se a ztratil se v davu.

Grace políbila Gabriela na tvář a pohupovala se s ním do rytmu. Hlavou jí běžela Nedova slova. Neměla pochyb, že by k ní byl laskavý a choval ji v úctě. Bylo by krásné provdat se za muže, jenž má tolik rád ji i jejího syna, a všem zlým jazykům v Ashcombu by sklaplo. Jenže Ned si zasloužil ženu, která by ho milovala stejně jako on ji, a to mu ona slíbit nemohla. Nathaniela milovala, věřila mu a on jí tolik ublížil. Teď už v srdci nechovala lásku k nikomu jinému než svému dítěti. A navíc, pomyslela si Grace posmutněle, Ned by si zasloužil mnohem víc, než by mu kdy ona dokázala dát.

Z myšlenek ji vytrhlo, jak někdo zvolal její jméno, a to už se k ní řítila Alice ověncená pentlemi a všelijakými ozdůbkami. Objaly se a Alice řekla: „Doufala jsem, že tě tu najdu. Není nad společnost pravé přítelkyně.“

„Kde máš Nathaniela?“ zeptala se Grace zmateně.

„Ále, ten šel odvést koně na statek, koupil totiž v Tauntonu hřebce. O ničem jiném teď nemluví, než jak se na něm bude projíždět po Černých vrších s výhledem na celý venkov.“ Alice vzala Gabriela Grace z náručí. „Mohu si ho na malou chvíli pochovat? Musíš být jistě unavená a já ho tak ráda kolébám v náručí.“

Grace přikývla. Moc ráda viděla Alici šťastnou. Hledala aspoň nějaký náznak, že by Alice sama čekala dítě, ale nic se na té její překrásné tvářičce s dolíčky nezměnilo.

Alice objala Gabriela a políbila ho na temeno hlavy. Uhodla, na co Grace myslí. „Nejsem v očekávání!“ Naklonila se

ke Grace a špitla: „Ale vzala jsem si tu blánu z porodu, ten vak s tekutinami od Nancy. Tvá bába ti řekla, abys to odnesla, ale já si ho nechala. Že prý když to uvaří a pozře neplodná žena, podaří se jí pak povít dítě, tak to říkala. Nebylo to nic příjemného, ale všechno nechutenství jsem hodila za hlavu. Stále doufám, že to pomůže.“

„Věnovala jsem se malé Agnes, nevšimla jsem si...“ Grace se zakabonila – nemyslela si, že by Alice byla schopná takových intrik. „Slíbila jsem bábě, že to vyhodím. Takové jednání je proti církvi.“

„Neřekla jsem ti to... chtěla jsem si to nechat,“ trvala si na svém Alice se ztuhlou tváří. „Udělám cokoli, abych si vlastního syna opatřila, a ty to víš. A už o tom prosím nemluv, vím, že jsi mi dobrou přítelkyní, Grace.“

Grace si povzdechla. „Pokud je to Boží vůle, stane se to. Ale modlím se, aby to zabralo.“

„Určitě ano,“ zařala Alice odhodlaně pěsti. „Příštího roku už ze mne bude šťastná matka. Tím jsem si jistá.“

„Alice!“

Grace i Alice se otočili po pronikavém hlasu, který k nim dolehl z davu.

„Alice, pojď sem ke mně.“

„To je Nancy.“ Alice své sestře zamávala. „Pojď ty sem a přidej se k nám.“

Nancy zavrtěla hlavou a pevně sevřela malou Agnes v náruči. „To tedy ne. Ke Grace Cotterové mne nikdo nedostane. Už tak mému dítěti ublížila dost.“

„To není pravda, Nancy,“ odvětila Grace.

„Grace nic špatného neudělala, pomohla ti přivést Agnes na svět... já u toho byla,“ přitakala Alice.

„Přiložila mému dítěti prst na rty a ty se mu teď kroučí jako zaječí pysk,“ pronesla Nancy s rozzuřeným výrazem. „Ani s ní nepromluví, ještě by mne proklela.“

„Nancy, já ti přeci přeji jen to dobré.“

„Zničila jsi mému dítěti život,“ procedila Nancy skrz zaťaté zuby. „Nikdy ti to neodpustím.“

„Pravdu díš,“ ozvala se těhotná žena s dítětem v náručí, která se s prstem namířeným na Grace postavila vedle Nancy. Byla to Kitty Stokesová. „K mému druhému porodu ani nepáchneš, Grace.“

„Já tomu nerozumím...,“ zamračila se Grace. „Vždyť máš zdravé dítě...“

Kitty mluvila k Alici. „Viděla jsem Grace Cotterovou, jak mému dítěti klade prst na rty... snažila se mému Edmundovi způsobit to samé, chtěla mu přivodit zaječí pysk...“

„To tedy nechtěla,“ vykřikla Grace. „Nemohl dýchat, a tak jsem mu čistila ústa přesně tak, jak mi bába nakázala. Snažila jsem se mu jen pomoci, aby mohl žít.“

Kitty se otočila k Nancy. „Viděla jsem ji. Roztáhla jsem ruce a dožadovala se, aby mi mé dítě přinesly. Jinak by měl to znamení na tváři taky.“

Grace byla zděšená. „Prosím, to neříkej...“ Natáhla se po Gabrielovi a vzala ho Alici z náručí.

Alice jí stiskla rameno a vlídně jí pošeptala: „Nevšímej si jich, Grace. Jsou to jenom ženské bláznivé. Půjdu za Nancy a řeknu jí, aby zmlkla. Na mne dá.“

„Děkuji...“ Grace se tváří rozlila úleva. „Není to dobré, obzvlášť tady, kde je může kdekdo slyšet.“

Alice si to s úsměvem nakráčela k Nancy. „Sestro, ukaž, já ti Agnesku podržím. Musíš být unavená. A Kitty, jak tobě to sluší.“

Grace pozorovala Alici, jak se postavila mezi obě ženy a Nancyino dítě si vzala do náruče. Zanedlouho už se všechny tři smály a tvářily se spokojeně. Grace žasla, jak nadšeně s nimi Alice rozpravuje. Ale nepodívala se na ni, ani se na ni spiklenecky neusmála, jak Grace doufala. Rozhlédla se po davu vesničanů, kteří pozorovali taneční veselici – dvě ženy zaslechly, co Kitty povídala, a teď zamračeně vrtěly hlavou.

Jedna z nich si na ni ukazovala. „To je ta Grace Cotterová, všem se tu s tím svým bastardem ukazuje na očích. Ta snad nemá v těle kouska studu.“

Grace si Gabriela přivinula blíž. Nedokázala vysvětlit proč, ale najednou se bála o vlastní bezpečí. Napadlo ji, že by se mohly ženy pokusit jí vyrvat syna z náruče. Prodrala se davem a rozběhla se k Bettině chaloupce. Srdce jí bilo jako o závod, zoufale toužila po přístřeší a nepřála si nic než moudrá slova útěchy, o která u Bett nikdy neměla nouzi.

„Posaď se tu do křesla a odpočiň si, Gracie,“ podávala jí Bett hrnek. „Jsi celá červená. A toho malého mi dej pochovat. Tak ráda se na něho dívám – úsměv má jako ten andílek.“

„Děkuji, babičko.“ Grace se usadila do křesla a Bett popadla Gabriela do náruče a něžně ho kolébala.

„Když ho chovám, připomíná mi vlastní děti. Vzpomínám si, jakou radost mi dělalo se o ně starat. Ale to už je vše dávno a já jsem teď stará a opuštěná.“

„Máte přeci mne, babičko. A taky Gabriela.“

Bett si povzdechla a volnou rukou se natáhla pro hrnek, svlačila si rty a lačně se z něj napila. „Až moc času trávím sama. Dušičce to nedělá dobře. A teď už jsou všechny mé děti v pánu. Obávám se, že jsem další na řadě, Gracie. Bolí mne kosti a srdce mi slábne.“

„Však nás všechny přežijete,“ usmála se Grace.

„Tohle mi pomáhá,“ dopřála si Bett dalšího doušku. „Ach, máš to ale čiperného kloučka. Jsi dítě štěstěny, děvče.“

„To já vím.“ Grace klesala víčka únavou. „Ale někteří lidé na mně nenechají nit suchou. Tam venku, když všichni sledovali jarní slavnost, povídali, že prý jsem při porodu ublížila Nancyině dítěti. Dokonce ani Kitty Stokesová už mi teď nevěří.“

„Jsou to jenom klepy pomatené,“ utrousila Bett a s tichým pomlaskáváním opětovala Gabrielovi úsměv. „Ale měly bychom si na tyhle zlé řeči přeci jen dávat pozor.“ Chvilí si ještě

dítě chovala, načež ho vrátila Grace a přivřela oči, až z nich zbyly jen malé škvírky. „Máš v chaloupce něco, co by na tebe mohlo vrhnout podezření? Copak jsi udělala s tím žebříčkem z provázku, který sis vyrobila, než se ti dítě narodilo? Máš ještě něco dalšího? Snad amulety či lektvary?“

„Ten žebříček mám, to ano...“

„Tak ho schovej,“ pravila Bett naléhavě. „Kdovíjak to chodí s podezřením, jakmile se na někoho začne ukazovat prstem. Však už jsi to slyšela tolikrát – co je jednou řečeno, nelze vzít zpět.“

Grace přikývla. „Schovám.“

„A Gracie,“ podívala se na ni Bett ustaraně, „asi by ses mimo práci měla zdržovat jen v Trnné chýši. Nějakou dobu se teď drž od Ashcombu dál, straň se zlých jazyků. A až půjdeš v neděli do kostela, sedni si vzadu do rohu, pryč od civějících očí. Třeba na ty své malicherné řeči lidé brzy zapomenou.“

„Ano, babičko.“

„Ach, jaká to škoda, že nemáš manžela, který by tě ochraňoval. Víím, že se Will Cotter snaží ze všech sil, ale je teď až příliš unavený, aby byl co k čemu. Co mu Anne umřela, nepouští ho melancholie.“

„Dostala jsem nabídku k sňatku...,“ pronesla Grace.

„Od hodného muže?“

„Od Neda Shearse. Ano, myslím, že je hodný. Je pozorný a milý a na Gabriela je vždy velmi laskavý.“

„Pak si ho vezmi, Grace. Zachrání ti to jméno a zase bude dobře.“

Grace si povzdechla. „To nemohu. Nemiluji ho.“

„Láska?“ Bett se tlumeně uchechtla. Na takových důvěrnostech, jako je láska, manželství nestojí. Pokud sis našla muže, který umí vzít za práci, každý den ti na stůl jídlo donese a ženu ani děti nebije, pak máš zaděláno na manželství snů.“ Tvář jí zvažněla. „Měla bys jeho nabídku přijmout. Odvrátí to od tebe podezření. Až budete mít po svatbě, ani

se nenaděješ a lidé zapomenou, že Gabriel nemá otce. Zlým jazykům tak bude učiněno zadost.“

„Nechám si to projít hlavou,“ souhlasila Grace a natáhla ruce, aby si od Bett vzala dítě zpátky k sobě.

„Vezmi si ho ode mne, Gracie – záda mám celá rozbolavělá. Musím si na moment odpočinout, ze všech těch řečí jsem k smrti unavená.“

Grace se s dítětem v náručí vyškrábala na nohy a usmála se. „Posadte se a dejte kostem odpočinout, babičko. Já ho pochovám.“

„Ty jsi to nejhodnější děvče,“ usmála se Bett a svalila se do křesla. „A taky máš nejkrásnější děťátko. To ti povídám, že z něj vyroste pořádný mužský a třeba ti jednou, až zestárneš, bude takovým potěšením, jako jsi teď ty mně.“ Tiše se zasmála sama pro sebe. „Ano, z Gabriela vyroste krásný, silný chlapík a maminka na něj bude pyšná, však uvidíš.“

Selena se vlekla po kamenité cestě, která se mezi shluky stromů klikatila do kopce. Zastavila se, aby se nadechla, otevřela batoh, vytáhla z něj kovovou lahev, přiložila si ji ke rtům a svlažila vedrem a žízní seschlé rty. „To je skvělá procházka... s takovou mi pěkně vyhládne.“

Matty s Joely kráčeli hned vedle ní a Laura pár kroků za nimi. Matty se usmál. „Až se vrátíme, tak už bude gril rozpalený tak akorát.“ Otočil se a ukázal z kopce. „Vidíš to pole? Tamhle máme karavan, jak se tam kouří z grilu.“

„Tohle je zatím asi nejteplejší den,“ otřela si Joely pot z čela, „ale vrcholek už je jen kousek.“

„Aspoň že zpátky je to z kopce.“ Laura se sípěním šplhala za nimi. „A ten výhled seshora je fantastický.“

„Já to tady zbožňuju.“ Joely celá zářila. „Prostě tu jen tak stát a dívat se na náš domov a do korun stromů, než se

krajina změnil v planinu s křovisky, a to pak vidíš opravdu na kilometry daleko.“

„Už jenom pár kroků, a pak ještě kousek,“ povzbudil je Matty a štrádoval vpřed. Joely šla vedle něj a nakonec ho předhlonila.

Laura se přihradla k Seleně. „Až vylezeme nahoru, tak půjdeme po rovině a ten výhled už pak poznáš – odtamtud je vidět ta krajina v západu slunce, jak jsi ji namalovala podle snu, ta s těmi božskými barvami.“

„To si pamatuju moc dobře,“ usmála se Selenka. „Claire dala ten obraz na stránku a už máme dva zájemce.“

„To je paráda.“ Laura při chůzi sotva popadala dech. „No a jak jde život v Trnce?“

„Skvěle. Zrovna maluju obraz podle fotky, kterou jsem vyfotila v Exmooru, vřes a hlodáš. A taky mě napadlo, že bych chtěla ještě jednou namalovat tu trnku v zahradě, ale tentokrát z trochu jiného úhlu.“

„A co ten duch?“ Laura si odhrnula prameny fialových vlasů z tváře. „Viděla jsi ho znovu?“

„Mám pocit, že za mnou přišel před pár dní v noci, když jsem ležela v posteli.“ Selenka vydechla. „Abych pravdu řekla, vyděsilo mě to. Nedívala jsem se, ale přišlo mi, jako že tam je. Celou ložnici provoněla levandule.“

„Ježkovy oči,“ zalapala Laura po dechu. „To by se ve mně krve nedořezal.“

„Ve mně taky ne,“ přiznala Selenka.

„Zrovna teď je na levanduli ideální čas. Většinou začne kvést v červnu a pak vydrží ještě několik měsíců,“ zavolala na mě Joely přes rameno. „Právě z ní vyrábím krém na stří. Ten bude mít na čtvrtěčném trhu úspěch.“

Laura se nahnula k Seleně. „A co Nick? Jak se vyvíjí ten váš románek?“

„Pomalu...“ Selenka váhala, jestli zabíhat do podrobností, a tak dodala: „Uvidíme se v sobotu.“

„Tak k nám přijďte na oběd. Táta se teď probírá těmi zápisy, takže už pro nás tou dobou určitě bude něco mít. Hrozně ho baví se prohrabovat všemi těmi jmény a daty a navíc by bylo skvělé, kdybychom mohli strávit trochu času venku na zahradě. Slibuju, že tentokrát připravím něco lepšího než sendviče...“

„Sendvič stačí,“ namítla Selena. „Hlavní je společnost.“

„Už jsme skoro tam,“ zavolal Matty přes rameno. „Připrav si foťák, Seleno. Seshora je ohromný výhled.“

„To tedy. Je odtamtud nejlepší výhled na dvě hrabství naráz,“ přitakala Joely. „Devon a Somerset v celé jejich kráse.“

Když došli až na vrchol, otevřel se jim výhled protknutý cestičkami a křovisky, mezi vrbami tu a tam postával i nějaký ten dub a za drátěným plotem se schovával soukromý pozemek.

Bez hnutí postávali a kochali se výhledem na okolí. Na jedné straně se vrcholky kopců svažovaly k překrásným vesničkám, na druhé se široko daleko rozpínal modrý horizont a v údolí se krčily domečky. V dáli krajinu protínala šedá dálnice a za ní už leželo jen jedno pole vedle druhého. Vzduchem se neslo tiché bzučení včel, cvrlikání ptáků a na hony vzdálený hukot aut. Selena vytáhla foťák a výhled si nafotila ze všech možných úhlů.

„Kolik jsme už ušli?“ zeptala se Laura zrudlá vedrem.

„Asi tak kilometr a půl do kopce,“ zaculil se Matty. „Teď to bude stejně daleko, ale z kopce se to bude zdát kratší.“

„A dívejte... tamhle je Ashcombe, asi dva a půl kilometru odtud, a Ševelánka leží necelý kilometr opačným směrem,“ řekla Joely.

Laura se zasmála. „Tý jo, to je super. Úplně vidím, jak sem v příštím pololetí táhnu třídu dětí, aby napsaly básničku o krajině.“

Joely ukázala kousek od nich. „Vidíte tamhleten kus dřeva, tam, jak končí ta cesta?“

„Jo,“ mhouřila Laura oči za obroučkami. „To je jen kůl za-
ražený do země a vedle něj velký balvan, ne?“

„Ten kůl a kámen značí místo, kde dřív stával strom, kte-
rý od sebe dělil dvě sousední hrabství. Jaký strom to byl?“

„Jilm.“ Matty Joely zamilovaně pohladil po paži. „Už tady
moc jilmů nezbylo, co je v šedesátých letech napadla nějaká
nemoc, ale kdysi jich tu bývalo plno, už od doby bronzové.“

Selena se zamračila. „A čím byla ta hranice důležitá? Má
nějaký důvod, že je značená zrovna tahle část?“

„Nemám ponětí,“ odvětil Matty. „Tudy asi prostě ta hra-
nice procházela.“

„Nejspíš to tady ale bylo důležitější než jen nějaké naho-
dilé místo na hranici,“ namítla Joely. „Má to tu ale takové
kouzlo, že – místo, kde se cesty střetávají.“

„Je to romantické,“ vzdychla Laura. „Připomíná mi to
pohledné loupežníky, kteří přepadávali ženské v kočárech
a okrádali je o šperky a...“

„Ale možná je to ještě něco jiného...“ Selena si vyfoti-
la černou vránu, která se snesla dolů a usadila se na kůlu.
Vzpomněla si na pověsti o Exmooru, které jí Nick vyprávěl,
že se tam schovávají skřítky, duchové, a dokonce i sám dá-
bel. Zdálo se, jako by rozcestí s vytyčeným kůlem, který jako
by tu čekal už celou věčnost, a mohutným balvanem značilo
nehostinné, zlověstné a stíny opanované místo. I přes ostré
sluneční paprsky se Selena otřásla.

O dvě hodiny později už seděli u obytnáku kolem stolu, pili
domácí limonádu a pochutnávali si na jídle z grilu. Joely
s Mattym pro ně připravili hotovou hostinu – pečené bram-
bory, salát, grilované broskve, květák, pórek a avokádo.

Laura se olízla. „To jsem vůbec netušila, že se můžou ně-
které z těchhle věcí grilovat, neuvěřitelné.“

„Cokoli jedlého se dá upéct a chutná to pak ještě líp,“ usmál se Matty. „Babička Boswellová dokonce pekla ježky v hlíně, ale ti už jsou teď chránění. Taky pekla slaninu obalenou v loji, to milovala celá rodina. A slyšel jsem i o lidech, kteří opékají veveryky.“

Selena protáhla obličej při vzpomínce na mumifikovanou veveryku, kterou Nick našel v chalupě.

Joely rozlila do sklenic ještě trochu limonády a prohlásila: „Řekla bych, že ať už jíš jakékoli maso, je to všechno stejný proces, jen je potřeba brát v potaz, jak vzácné to dané zvíře je.“

„Teda, třeba koňské maso bych nepozřela,“ oklepala se Laura.

„Ale mě nadchla ta myšlenka, že se dá grilovat ovoce,“ poznamenala Selen. „V Somersetu jsem se toho tolik naučila.“

„A kdy se vlastně vracíš do Manchesteru?“ zajímalo Joely.

„Na konci měsíce. Dneska je šestnáctého, takže mi zbývájí přesně dva týdny.“

„A už se těšíš zpátky domů?“ zeptal se Matty.

Selena pokrčila rameny. „Nad tím jsem nepřemýšlela. Můj život je tam, mám tam galerii, byt... no, vlastně je to ve skutečnosti Claiřin byt a ta si teď našla svou životní lásku, takže se asi přeci jen pár věcí změní.“

„Tak zůstaň v Ashcombu.“ Laura nadšeně kulila oči. „Nám jsi ohromně přirostla k srdci.“

Selena ji objala kolem ramen. „Claire plánuje v srpnu velkou výstavu u nás v galerii. Máme spoustu obrazů k vystavení. Na některých už teď visí cedulka ‚prodáno‘.“ Na chvíli se zamyslela a pak dodala: „Ale budou mi moc chybět všichni přátelé, které jsem si tu našla.“

Laura se jí s významným pohledem zadívala do očí a Seleně bylo jasné, že má na mysli Selenin vztah s Nickem, jen byla příliš taktní na to, aby to zmínila nahlas.

Selena si povzdechla. „Vážně jsem si to tu neskutečně užila. Dostala jsem možnost malovat obrazy, zahojit všechny

rány a k tomu jsem tu potkala úžasné lidi.“ Samotnou ji překvapilo, že se jí do očí začaly řinout slzy. „Ale můj čas v Trnce se už brzo naplní. S tím mým přízrakem, Grace, nebo kdo to vlastně je, už se začínáme až moc dobře znát. Nejdřív to byly jen takové náznaky, že by tam někdo možná mohl být, a nevadilo mi to, dokud se to dělo jen tak nenápadně, někde v pozadí, ale teď už je to na mě docela dost. Včera jsem se skoro nevyspala.“

„I přes tu vůni levandule,“ podotkla Joely.

„Tak zůstaň u nás. Máme volný pokoj, takže jsi u nás vždycky vítaná.“ Laura se při té představě usmála a přidala si další bramboru.

„No, rozhodně mám o čem přemýšlet,“ řekla Selena. Pak jí na mysli opět vytanul Nick, se kterým se uvidí už za dva dny, a dodala: „A navíc je tu ještě pár věcí, které se musí dříve nebo později vyřešit.“

Grace počkala, až Gabriel ve své podomácku vyrobené kolébce usne, a když se pak po sluchu ujistila, že se Will odvěkl na kutě, vylovila zpoza postele svůj žebříček s peříčky. Našla i malou hadrovou panenku, kterou vyrobila pro Gabriela, vyndala mu ji z postýlky a zahleděla se na krvavou skvrnku ve tvaru srdce, která na látce zůstala poté, co se Nathaniel píchl do prstu. Oba předměty opatrně zabalila do malé dečky – už bylo léto a Gabriela teď nebude potřeba pečlivě zavínovat – a uložila je do dřevěné truhličky, kterou Will nedlouho po svatbě tak pečlivě vyřezal pro Anne, aby si měla kam uložit šití. Pak tiše sešla dolů do zahrady pro starý žebřík, což bylo jen pár dřevěných špruší mezi dvěma tyčemi, co s ním Will lezl na doškovou střechu, když potřebovala vyspravit. Neslyšně si žebřík přinesla do chalupy, opatrně, aby nevzbudila otce, ho opřela o krbovou obezdívku a s nadzvednutou sukní a truhlicí v podpaží začala lézt nahoru.

Z velké výšky, až skoro z vršku, se opatrně podívala dolů. Žebřík se jí pohnul pod nohama, až z toho dostala závrať, ale zapřela se o obezdívku a nahmatala velkou skulinu mezi kameny, kam truhličku vložila. Tady ji nikdo nenajde. Sešplhala zpátky po žebříku a zkontrolovala, že děťátko spinká. Udělalo se jí lépe na duši a najednou se cítila bezpečněji. Při pomýšlení na to, že dala na babiččinu moudrou radu, se usmála a zašeptala: „Tak, a je to. Teď už bude všechno v pořádku.“

Květen se přehoupl v červen, venku bylo dusno k padnutí a Grace po několik dalších týdnů dbala Bettiných slov – od Ashcombu a Georgových, Nancyiných i Kittyiných zlých řečí se držela co nejdál, po celý den dojila krávy ve chlévě a po večerech poslouchala zurčící studnu a starala se o své rostlinky v zahradě. Gabriel už se uměl posadit a pozoroval neustále vše, co se kolem něj dělo, každíčký předmět chtěl pořádně prozkoumat, takže cokoli našel, strčil do pusy. Grace si ho celý den držela u sebe, a zatímco sama seděla na stoličce u dojení, snažila se mu všechno proměnit ve hru, aby udržela jeho pozornost.

Jennet po většinu času vyprávěla Margaret a Joanně o svém novém mládenci, Henrym Brewerovi, o němž tvrdila, že je to její životní láska a že mu Ned Shears nesahá ani po kotníky. Grace poslouchala, ale nic jí na to neřekla. K večeru uvítala Alicinu společnost, když ji její kamarádka na cestě domů přišla navštívit a přinesla jí košík s vejci, kouskem sýra nebo skopového. Neustále Alici pozorovala, jestli se něco nezměnilo, ale po jakýchkoli známkách očekávání, zastřeném pohledu či buclaté tváři nikde ani stopy. Když si Alice vzala Gabriela a políbila ho na tvářičku, Grace se usmívala, ale ve skutečnosti ji rmoutilo, že Alice přes veškerou svou snahu stále ještě nepovila vlastní děčko.

O sobotním večeru ukazovala Grace Gabrielovi na zahradě nové rostlinky. Z trnky opadala všechna kvítka a zelené listí schovávalo ostré trny, před nimiž Grace svého syna vždy varovala a radila mu, aby se jim vyhýbal. Bylinky byly v plném květu – petržel, kopr, kostival, šalvěj a levandule sladce voněly a Gabriel si utrhl plnou hrst letních rostlinek a snažil se si je nacpat do pusy. Grace ho zvedla vysoko do vzduchu a se smíchem mu tahala dlouhé lístky z úst. Věděla, že jsou bylinky dobré na trávení, předchází nevolnostem a povzbuzují

chuť k jídlu, a to mu také vysvětlila, když ho pokládala zpátky do trávy, zatímco se jí Gabriel s úsměvem díval do očí.

Vtom se u branky objevila postava, mladý muž s dřevěnou holí a v nejlepším oděvu. Zamával na ni a Grace na něj zavolala: „Nede, moc ráda vás vidím.“

Nedočkávě se dobelhal až k ní a v ruce držel pugét květin. „Ty jsem vybral pro vás, Grace. Doufám, že se vám budou líbit.“

Přijala je a pozvedla si je k obličejí. „Děkuji. Orlíček, trávníčka, náprstník a kopretina. Jsou překrásné.“

Stál přímo před ní a Grace na něm poznala, že se snaží vymyslet, co říct, načež zamumlal: „Jakpak se daří vašemu malému Gabrielkovi?“

Grace zvedla synka ze země a sevřela ho v náruči. „Daří se mu výborně.“

Sledovala Neda, jak natahuje prst a Gabriel ho svírá ve své baculaté pěsti a chichotá se. Pak se jí Ned zahleděl do očí a tiše se zeptal: „A jak se daří vám, nejdražší Grace?“

„Dobře.“

„A přemýšlela jste o tom, o čem jsme spolu mluvili při jar-ní slavnosti?“

„Přemýšlela.“

„Máte pro mne tedy odpověď?“ vyhrkl Ned. „Mám vás plnou hlavu a tolik doufám, že mne ušetříte té bolesti, kterou mi do srdce zasel strach, že mne odmítnete.“

„Jste tak milý a hodný, Nede, víc než kdokoli jiný.“

Grace viděla, jak se mu z tváře vytrácí barva, když zašep-tal: „Znamená to tedy, že mi dáte košem, když si přitom na světě nepřejí nic jiného, než se s vámi oženit?“

„Kdepak, Nede, neodmítám vás.“ Ve tváři se mu mísil strach s nadějí a Grace při tom pohledu zalila rozněžná vlna sympatie. „Vezmu si vás, pokud nám dá otec požehnání, ale ráda bych s veselkou počkala do jara.“

„Ach, Grace, srdce mi plesá,“ popadl ji Ned za ruce. „Ale nač to čekání?“

„Protože to dá Gabrielovi čas vás poznat a...“, Grace sklopila oči, „my tak budeme mít čas si na sebe zvyknout a já získám čas na to pro vás zahořet, což se mi časem jistě podaří.“

„Nemilujete mne tak jako já vás.“

„Ale jistě se to naučím... časem.“ Grace se usmála a doopravdy věřila, že říká pravdu. Byl to ten nejmilejší muž, a tak se rozhodla, že udělá, co bude v jejích silách, aby se ho naučila milovat tak, jak si zaslouží. „Jste ten nejlepší muž, jakého jsem kdy potkala, Nede Shearsi, a bude mi ctí se o příštím jaru stát vaší ženou.“

„Ani o trochu dříve?“ Ned ovinul paži kolem Grace i Gabriela a přitáhl si je k sobě. „O svátku tří svatých či o vánočních svátcích?“

„Možná,“ odpověděla Grace. „Pojďme spolu strávit letní čas, tady v zahradě či procházkami po polích a lánech, jen vy, Gabriel a já. Dávám vám své slovo, že se vezmeme, pokud nám k tomu otec dá svolení. Promluví s ním. A jakmile se léto v podzim přehoupne, rozhodneme o datu.“

Ned ji nesměle políbil na tvář. „Má Grace, nepřeji si nic než být váš.“

„Tak ať.“ Grace šťastně přivířela víčka. Bába měla pravdu. Cítila se v bezpečí, měla se o koho opřít a někoho, kdo se o ni postará. Ned miloval ji i její dítě. Společně je čeká hezká budoucnost, ba i víc než to. Gabriel bude mít bratry a sestry, Will nebude muset tolik dřít na polích a Grace bude moci celou svou rozrůstající se rodinu obejmout a dát každému z nich nekonečné množství lásky a oddanosti. A Neda se naučí milovat pro jeho čestnost a dobrotu. Vše bude v pořádku.

Otevřela oči a spatřila Neda, jak se dme pýchou. Popadl ji do náruče a políbil na rty. „Věřte mi, Grace, bude z nás ta nejšťastnější rodinka pod celým širým nebem. Nezklamu vás. A teď si pojďme promluvit s vaším otcem.“

Následující pondělí, jedenadvacátého, o slavnostech slunovratu bylo až příliš dusno na dojení. Zvířata chlív nesnášela dobře, obtěžovalo je horko a k tomu je značně zneklidňoval bzučící hmyz. Ani Jennet nebyla v náladě. Pohádala se s Henrym Brewerem, protože jí řekl, že se dřív jak v pětadvaceti oženit nehodlá, a Jennet se mu pak odmítala dál dvořit. Vzduch se ani nepohnul, Gabriel neustále plakal a jednu tvář měl zarudlou. Grace si všimla, že má červené dásně, tak mu je lehce promasírovala prstem s trochou kozlíku a heřmánku, aby ulevila bolesti od rostoucího zoubku. Byl podrážděný, budil se ze spaní a s nataženými ručičkami se dožadoval pochování od maminky.

Jennet se proti tomu popuzeně ohradila: „Ať už je klid, Grace, pro Pána Boha. Kéž už by to děcko zmlklo. Z toho jeho řevu jsou krávy celé tvrdohlavé. Tahle mléko ne a ne dát a to sem Alice brzy přijde zkontrolovat džbery a zase se na mne bude zlobit.“

Grace Gabriela kolébala v náručí, a když mu do pusinky vložila prst, aby ho uklidnila, přestal plakat. Pokračovala tedy v dojení jen jednou rukou, poslouchala, jak mléko stříká do džberu a brzy se ztratila ve vlastních myšlenkách. Již brzy bude mít manžela, toho nejhodnějšího široko daleko, a jednou se bude starat o velikou rodinu. Představila si zahradu kolem chalupy překypující květinami a rostlinkami, trnku, jak něžně pokyvuje větvemi ve větru a ťuká na okenice, vodu ševlíci na dně studny a děti, jak si hrají v trávě. V jejích představách je obklopovala zvěř – zajíci, lišky, králíci, jezečci i zpěvní ptáčky. Shlédlá ke svému dítěti, a když viděla, že usnulo, položila ho zpátky do postýlky a pokračovala v dojení.

V podvečer obloha potemněla a začala se na ní kupit mračna. Margaret se zamračila. „Doufám, že nepřijde bouřka. Po rozbahněném poli je to do Ashcombu dlouhá cesta. Bojím se, abych si nezmáčela šaty.“

„Bouřka bude,“ namítla Joanna. „Však pořádnou bouřku potřebujeme, aby se vzduch pročistil – je dusno a horko.“

„Žádná bouřka nebude,“ ukázala Jennet na oblohu. „Jen se podívejte tam dál – obloha je tam světlejší. Možná trochu zaprší, ale pak bude zase svítit slunko.“

Grace už měla plný džber. Poplácala krávu jemně po zadnici, šeptem jí poděkovala, a zrovna když se ji připravovala odvázat a pustit, objevila se Alice s košíkem překrytým lněným plátnem.

Alice se přísně rozhlédla po stodole a upřela svůj zrak na Jennet. „Jak to, že žádná z vás nenaplní džber tak rychle jako tady Grace?“ pravila rozhněvaně. „Jestlipak to nebude tím, že celý den akorát šíříte klepy? Kam se na ty vaše řeči hrabe kdejaká kuplířka.“

Jennet protáhla obličej, aby dala Alici okázale najevo, že už se chová úplně jako její tchyně. „Je přišerné horko, Alice, a kravám se nechce dávat mléko. Přísahala bych, že jim snad vemena dočista vyschla...“

„Řeči si nech od cesty,“ vyjela po ní Alice. Obrátila se ke Grace a podala jí košík. „Buď tak hodná a odnes to Nathanielovi na úhor. Obávám se, že se opozdí k večeři, přichystala jsem mu chleba s masem.“

Gabriel začal v kolébce popotahovat, a tak ho z ní Grace vyňala a přivinula si ho k sobě. „Alice, Gabriela trápí nový zoubek, má bolesti.“

„Tak já to za ní panu Nathanielovi klidně donesu,“ nabídla se Jennet. „Mile ráda se projdu přes pole, než abych tu seděla v tom rozpáleném chlívě.“

„Půjde Grace. Už jsem řekla,“ založila si Alice tvrdošíjně ruce na hrudi. „Mne bolí záda a budu si muset jít lehnout.“ Položila košík na zem a napřáhla ruce. „Ale Gabriela podržím, zatímco budeš s tím košíkem pryč, Grace. Podej mi ho.“

Jennet se naklonila k Margaret a hlasitě zašeptala: „Má sestra už si s paní Harriet nijak nezadá. Vsadím se, že už

Alice zase krvácí. Nepřekvapuje mne, že má špatnou náladu. Však se její muž bude také pěkně hněvat, až to zjistí...”

Alice po Jennet šlehla pohledem, protože ji její zlá slova zasáhla na tom nejcitlivějším místě. Přivinula si Gabriela blíž k sobě a Grace řekla: „Já mu ten košík donesu. Ale pokud bude Gabriel plakat, opatrně mu, prosím, přilož konec prstu na dáseň, to mu uleví od bolesti. Budu tu hned.“

Alice s úsměvem kolébala dítě v náruči a bez ustání mu pusinkovala tváře. Ani neslyšela, co jí to Grace říkala. Oči měla jen pro Gabriela a tichounce na něj pomlaskávala.

Grace popadla košík a vydala se po úzké cestičce přes pole. Na jedné straně po celém poli rostla pšenice a tenoučká stébla se komíhala ve větru. Grace doufala, že to Alice s Gabrielem zvládne. Své kamarádce věřila, ale měla strach, že nebude vědět, jak ho utiшит. Dál spěchala kupředu. Nathaniel se zrovna nacházel o dvě pole dál, viděla ho, jak sedí na koni, jezdí dokola kolem dvou mužů, kteří stojí u kamenné zídky, něco jim vysvětluje a šermuje u toho rukama. Grace zrychlila – na setkání s Nathanielem se nijak netěšila, ale zkrátka mu předá košík a poběží zpátky do chlíva za svým synem.

Cestou k nim slyšela, jak Nathaniel rozdává příkazy. Ty muže poznávala. Jeden z nich byl George Shears, Nancyin manžel, a ten druhý byl starší, asi tak v otcově věku, Francis Barnes. Přestavovali kamennou zídku, zatímco se kolem nich Nathaniel projížděl na koni jménem Panoš. Bylo to statné tmavé zvíře a hřívá se mu ve slunečním světle majestátně leskla.

Otevřela bránu a tiše k nim přistoupila. Přímo nad nimi visel na obloze nízko nad zemí mohutný mrak. Grace skápla na tvář hřejivá kapička a po chvíli ji následovala další.

Nathaniel k ní přiklusal blíž. Díval se přímo na ni a oči měl temné jako dva uhlíky. Když hřebce zastavil, Grace natáhla ruku s košíkem a postavila ho na zem. „Alice mne požádala, abych vám tohle donesla k večeři.“

„Grace,“ upřeně na ni hleděl a prohlížel si její čepec i jednoduché šaty. „Jak se ti daří? A jak se daří dítěti?“

„Oběma se nám vede dobře.“

„A co moje žena, když ses s ní viděla v chlívě, jak je jí?“

„Byla trochu unavená.“

Zvuk, který Nathaniel vydal, se nápadně podobal odfrknutí hřebce, na němž seděl. Zahořkle pravil: „Jak je to možné, Grace, že ty jsi povila děcko tak snadno a moje žena toho ani po vši té době není schopna? Pověz mi to – ty těm věcem rozumíš.“

„Je na to třeba trpělivost... Buďte k ní laskavý.“

„Ne, je na to třeba pořádnou manželku, ženskou, zatímco ona není víc než vyschlá skořápka.“ Nathaniel se ušklíbl. „Že bych si přeci jen vybral špatnou ženu? Řekni Grace, vybral?“

„To já nevím.“ Ve strachu, že by jí Nathaniel četl ve tváři, raději sklopila zrak a představovala si, jak by mohl její život vypadat, kdyby si býval vybral ji. Jenže si zvolil Alici a Grace o ní špatně mluvit nebude. Tiše pronesla: „Vzal jste si Alici, je mi dobrou přítelkyní.“

Nathaniel se zamračil. „Anebo jsi mne snad proklela? Tehdy, když jsem byl u vás v chalupě, ty jsi vyrobila tu panenku a já se píchl o trn?“

„To nebyl trn, jen obyčejná jehla na šití.“

„Podej mi ten košík,“ vyštěkl Nathaniel rozhněvaně.

Grace mu ho podala a on ho uchopil za ucho. Koně otočil tak, aby s ní ještě mohl promluvit.

„Slyšel jsem, že se tvůj syn těší dobrému zdraví.“

„Ano.“

„Asi se mi podobá, má tmavé vlasy...“

„Gabriel je můj.“ Grace se napřímila, jak nejvíc dovedla, a zadívala se mu zpřímá do očí. Začalo pršet a okolní vzduch svlažily obrovské dešťové kapky.

„To je ale škoda,“ zasmál se Nathaniel zatrpkle. „Ty nemáš muže a já zase syna a dědice.“

„Ale to se obojí může brzy změnit.“ Grace si vzpomněla na Neda. Cítila se mu zavázaná a za jeho vlídnost mu byla neskonale vděčná, ale když si vybavila, jak ji Nathaniel jednou políbil, zase ji zcela zaplnil smutek.

Nathanielovi se v jeho tmavě modrých očích zablesklo. „Budeš se vdávat?“

„V to doufám.“

„Tak to bys pak mohla povít vícero synů,“ zavrtěl hlavou a tvář mu rudla vzteky. „Zatímco já jsem si k sobě až do konce svých dnů uvázel vyprahlou Alici.“

„Přeji vám štěstí,“ řekla Grace. „Přeji vám, abyste byli oba moc spokojení.“

Nathaniel se netvářil příliš důvěřivě. „A já si myslím, že mi nic dobrého naopak nepřeješ, Grace. Spíš mám takový dojem, že mne nenávidíš a přeješ mi újmu.“

„To není pravda.“

„Mám strach, že jsi mé ženě lženo uřkla, že v zahradě u té své trnky šeptáš zlomyslná slova a mne teď bude sužovat kletba na věky věků.“

„Ne, to neříkejte, Nathanieli. Milovala jsem vás. Jak bych vám mohla přát cokoli zlého?“

„Tak proč mám tedy se svou ženou takové trápení? Kdo jiný by to mohl mít na svědomí než ty, Grace? Matka to říkala a všichni tomu věří. Jediná Alice ti důvěřuje a podívej, jak jí to přátelství s tebou svědčí.“ Odplivl si. „Už jsem toho spoustu slyšel. Moji chlapi říkali, že prý jsi oživila ovci a Nedovi Shearsovi jsi zhmoždila nohu.“

„Nikdy bych mu neublížila. Budeme se brát.“

„Tak tím jsi ho tedy učarovala? Že jsi ho proklela? Teď ho žádná jiná nebude chtít.“ Nathaniel zuřil. „Vím bezpečně, že jsi mne uřkla, když jsem u tebe v zahradě stál u té ševilivé studánky. Seslala jsi na mne kletbu, abych ti nedokázal odolat. Tehdy jsi mi přišla krásná, vlídná a milá. Ale teď už vím moc dobře, co jsi zač. Ani to slovo nahlas nevyslovím.“

Mluvil tiše s hrozbou v hlase. „Drž se ode mne dál, Grace, a od Alice jakbysmet.“

„Nathanieli, to ale není pravda...“

Nathaniel zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit, ale pak se jen zhluboka nadechl. Cloumal s ním vztek, a tak zatáhl za otěže, otočil Panoše a zakřičel rozkaz k Georgovi s Franci-sem, kteří postávali a pozorovali je. Nathaniel silně zaryl hřebci paty do slabin, aby se co nejrychleji rozcválal, a uháněl směrem k oběma mužům. Pak Panoš zničehonic na hr-bolaté půdě klopýtl a upadl, Nathaniel se zřítíl k zemi a kůň se svalil přímo na něj. Grace celý výjev zděšeně pozorovala. Muži vykřikli a rozběhli se k Nathanielovi, který ležel na su-chem rozpraskané hlíně, zatímco se jeho kůň stavěl na nohy a uháněl pryč.

Selena procházela štos maleb v zimní zahradě a ze svého úspěchu měla radost. Tolik obrazů a krajinek a každý jí připomínal, co v Somersetu prožila. Nejradši měla strohou malbu, na které zachytila trnku skrz okno. Vybavila si, jak ji malovala u krbu a jak se na oroseném okně objevil nápis, jméno Grace napsané neuhlazeným písmem. Selenu napadlo, co asi Grace prožila, že nedošla klidu.

Zahleděla se na svůj nejnovější obraz exmoorské krajiny. Byl už hotový, ale ještě stále opřený o stojan. Měla z něj radost a už se těšila, až se pustí do dalšího díla. Zahrada už potemněla. Bylo něco po desáté a Selena si říkala, že už by asi měla jít na kutě, ale cítila se nějaká napjatá a spát se jí ani trochu nechtělo. Uvnitř jí bylo podivně úzko. Bylo dusno, parná noc a Selena zatoužila být venku. Pak ji něco napadlo. Mohla by trnku namalovat ještě jednou, z detailu, zalitou měsíčním svitem. Vezme si foťák a udělá pár fotek zblízka pro inspiraci. V přední zahradě bude chladněji a snesitelněji, čerstvý noční vzduch jí přijde k duhu.

U vchodových dveří si vyzula boty, bosky vyšla ven a užívala si pocit vlhké trávy mezi prsty. Zlehka osvětlenou zahradu provoněla sladká, čerstvá vůně. Na obloze svítil kulatý voskově bílý měsíc. Selena vzhledla ke hvězdám, které se jako malinké dírký v nebi kupily ve shlucích, nadechla se a vychutnávala si, jak jí na těle chladí studený vzduch. Poslouchala

studnu, jak ševelí, jen tiché bublání hluboko pod povrchem země. Vybavila si, jak jí Ian nebo Lesley vyprávěli, že prý je snad ta voda z Walesu a dotéká sem až z Breconu. Pak jí myšlenky zabloudily ke Cotterovým, k lidem, kteří tu žili před mnoha a mnoha lety, když se Chatě Trnka ještě říkalo Trn-ná chýše. Stejnou zahradou musela kráčet i Grace Cotterová, dlaněmi se dotýkala stejných stěn a nahřívala si je u téhož krbu. Selenu znovu napadlo, co se s ní asi stalo, a otrásla se. Pak si vzpomněla na Nicka. Zítra bude sobota, což znamená, že se už ráno sejdou a proberou, co vzešlo z jejich posledního bádání, z těch artefaktů, které našli na půdě, a pak zajdou k Lauře na oběd. Tep se jí zrychlil, jen na to pomyslela.

V zahradě bylo ticho, slyšet nebylo nic než tiché houkání sovy. Kdesi ve křoví zacupitalo nějaké zvířátko, jako když hopká zajíc. Selena se zadívala na displej foťáku – i přesto, jaká všude kolem panovala tma, viděla vše naprosto zřetelně. Vyfotila si studnu, její obrys osvětlený měsíčním svitem, načež se otočila a pořídila si ještě pár fotek trnky, jejíž větve se spínaly k nebi a lístky se táhly jako girlandy. Vyfotila si ještě několik fotek zblízka. Černou kůru zahalenou stíny proti stříbrnému světlu, šedé odstíny listů, náznak rudé v ostrých trnech.

Chodidla měla mokrá a začínala jí být zima. Rozhodla se vrátit zpátky do chalupy. Uvaří si hrnek heřmánkového čaje, prohlédne si fotky a půjde si lehnout. Umínila si, že dnes žádné příznaky v pokoji mít nebude. Vyspí se dobře.

O chvíli později v kuchyni popíjela čaj a prohlížela tu ohromnou spoustu fotek, které venku vyfotila. Vyšly přesně tak, jak doufala. Bylo na nich cosi neúprosného, ta matná čern proti stříbrné. Obzvláště studna působila ohromně, zalitá měsíčním svitem, a z trnky vyzařovala strašidelná krása.

Vtom se Selena zarazila a zalapala po dechu. Vrátila se k předchozímu snímku, kde je trnka vyfocená z dálky, a zamračeně si ji prohlížela. Strom se ohýbal jako v modlitbách.

Obrázek si přiblížila a zaměřila se na detaily. Zdálo se jí, že u stromu vidí jakousi nepatrnou mlhu, ale když si ji prohlédla zblízka, rozpoznala siluetu štíhlé ženy s dlouhými světlými vlasy v bílé košili. Zvětšila si fotku ještě o trochu víc a zadívala se na průsvitný přízrak, který v úpěnlivé prosbě se rty pootevřenými spíná ruce k nebesům.

Selena odložila foťák a vyhekla. Obklopila ji silná vůně levandule a aniž by věděla proč, po tváři se jí začaly koulet slzy a zaplavil ji obrovský příval smutku.

V sobotu ráno si Selena hned po probuzení dala sprchu a cítila se krásně odpočatě, po těch událostech předchozího večera už se přeci jen trochu uklidnila. Když seděla u stolu u snídaně s šálkem čaje a prohlížela si na mobilu onu fotku, byla si ještě víc jistá než kdy předtím. Nebyl to optický klam. Ve stínu stromu se schovávala mlhavá postava ženy s utrápenou tváří. Selena si povzdechla. Včera večer, když si fotku prohlížela, ji zcela zaplavil pocit lítosti a ztráty, jako by se stalo něco příšerně smutného. Přemítala nad tím, co se tu asi tak před všemi těmi lety mohlo přihodit, že se to do Trnky tak nesmazatelně vrylo.

Další dvě hodiny strávila v zimní zahradě. Původně chtěla namalovat trnku v noci, ale co chvíli jí na mysli vytanul přízrak ženy ve stínu stromu a tak na obraz nakonec siluetu přimalovala a snažila se co nejlépe zachytit smutek celého výjevu. Hezky to do sebe všechno zapadalo – ostré obrysy stromu, žlutavý měsíc a žena uvězněná ve změti větví. Pak si všimla, že jí Laura nechala hlasovou zprávu – na to, aby jí telefon zvedla, byla až moc zabraná do práce. Když si ji pustila, poslechla si nadšeně drmolící Lauru, jak vypráví o otcových objevech, které vypátral ve farních záznamech. Zrovna si chtěla zprávu pustit ještě jednou, když vtom se ozvalo

zaklepání na dveře. Selena se nedočkavě rozběhla chodbou a otevřela je dokořán.

„Nicku.“

„Moc rád tě vidím.“ Podal jí trs hrachorů se stonky obalenými ve fólii. „Tohle ti posílá mamka... stavil jsem se tam a nenechala se odbýt, že prý sem nemůžu přijet s prázdnou.“

Selena si je od něj vzala. „Děkuju... a Lesley taky. Pak je dám do vázy, někde tu mám takovou krásnou běžovou. Na okně se budou krásně vyjímat.“ Pobídla ho do kuchyně. „Dal by sis šálek earl greye?“

„Ano, prosím. Můžu se podívat na nové obrazy?“

„Jasně, posluž si.“ Zatímco Selena kmitala po kuchyni, Nick se odebral do zimní zahrady.

Slyšela, jak na ni zavolal: „Tenhle je nový. Další trnka?“

„Jo jo, je...“ odpověděla mu.

„A... ta postava, jak sedí v těch větvích, to je náš přízrak?“

Selena položila na stůl dva hrnky. „Pojď se podívat.“ Když došel až k ní, podala mu telefon, na němž už měla připravenou fotku trnky. „Tohle jsem vyfotila včera, když jsem šla ven. Co myslíš?“

Nick vydechl. „To je neuvěřitelné.“

„A přepadl mě úplně neskutečný smutek, jako kdyby se přesně tak cítila i ona,“ vyhrllila ze sebe Selena. „Myslíš, že je tam uvězněná? Co když je pod tím stromem pohřbená? Možná, že se odtamtud snaží vyprostit?“

„Nebo je to pro ni naopak úkryt,“ podotkl Nick. „Moc nevím, co si o tom myslet, obzvlášť potom, co mi Colleen poslala zprávu o těch věcech, které jsme našli na půdě.“

Selena si nemohla pomoci, popadla ho za ruku a pevně ji sevřela. „Co říkala?“

„No, tak zaprvé, ta dečka. Ta látka už je teď hodně křehká, ale Colleen si je jistá, že je tam vyšitý rok 1683 a to písmeno bude spíš G než C.“

„Grace?“

„Možná. Jenže Colleen si tím rokem byla vážně jistá, takže tu truhličku musel na půdě ukrýt někdo z Cotterových. Tak si říkám proč? Nebo tam snad měli nějaký úložný prostor?“

„Ale proč by schovávali zrovna tyhle věci?“

„K tomu nám dávají dost velkou nápovědu ty zbylé dvě.“ Nick jí stiskl ruku. „Ta malinká hadrová věcička je něco jako taková primitivní panenka. Colleen říkala, že to mohla být hračka pro dítě, ale taky by to prý mohl být volt.“

Selena na něj zírala. „Takže buďto je to roztomilá malinká panenka na hraní, nebo voodoo panenka představující nějakou osobu, kterou chceš proklít?“

Nick pokrčil rameny. „To už se nejspíš nikdy nedozvíme, až na to, co Colleen zjistila o té třetí položce. Dala si s tím docela práci a přišla na něco neskutečného.“

„Myslíš ten kus provázku?“

„Prý to byl kus provázku s uzly, mohl mít tak metr a půl, a byla na něj navázaná pírka z kohoutka. Už se prakticky rozpadla v prach, ale Colleen se podařilo zjistit, co to bylo, a získala pár fascinujících poznatků.“ Nick povytáhl obočí. „Byl to čarodějnický žebřík.“

„Čarodějnický žebřík? Co to je?“ zeptala se Selena.

„Colleen k tomu má několik teorií, které se odvíjejí od jejího výzkumu ohledně osmnáctého století. Podle jedné z nich si čarodějnice tyhle žebříky vyráběly proto, aby krávy nemohly dávat mléko – tím se vlastně snažily proklít sousedův státek, aby jeho kravám vyschla vemená.“

„Proč by to někdo dělal?“ Selenu ta myšlenka naprosto pohoršila.

„Asi nějaké uřknutí nebo kletba nebo tak něco.“

Selena se nahnula k Nickovi, ruku mu stále nepouštěla. „A co ještě Colleen říkala?“

„Ten žebřík nebyl k tomu, aby po něm někdo mohl vylézt nebo vylézt – umísťovaly se pod střechu, aby někomu zá-měrně přivodily smrt.“

„Božítku.“ Zalapala Selenu po dechu. „Takže chceš říct, že naše Grace byla vážně čarodějnice?“

„Popravdě, to nikdo neví,“ odvětil Nick. „Třeba vůbec čarodějnice nebyla, ale důkazy k tomu směřují. Je možné, že se tím, že ty předměty ukryla do komína, snažila ublížit někomu, s kým měla spor. Rozhodně to vypadá, že tu měl někdo čáry docela v malíku.“

„Ještě jsem se ti chtěla o něčem zmínit...,“ zamyslela se Selenu. „Párkrát jsem tu různě po chalupě cítila levanduli, a to už od chvíle, co jsem sem přijela. Včera v noci to bylo fakt hodně silné.“

„A jaký má levandule význam v léčitelství?“ zeptal se Nick trochu nejistě.

„Je to tisící rostlina... na uvolnění a úlevu od bolesti.“

Nick tiše promluvil:

*„Tady je pro vás horká levandule, máta a saturejka,
majoránka a měsíčky, co se sluncem jdou spát
a se sluncem zas plačky vstávají.“*

„Z čeho to je?“ zajímala se Selenu.

„Ze *Zimní pohádky*,“ usmál se Nick. „Cotterovi žili nějakých sedmdesát let po Shakespearovi, ale dokazuje to, jak důležité byly tehdy pro lidi bylinky a rostliny, jak důležitou roli v jejich životech hrály.“

„No, na důležitosti zřejmě vůbec neztratily,“ podotkla Selenu. „Jen se zeptej Joely.“

„Rozhodně. Takže... co teď tedy víme o Grace Cotterové?“

„Dvě věci,“ začala Selenu počítat na prstech. „Zaprvé, to nadpřirozeno, kterému se dost těžko věří – dveře, co se samy otevírají, její jméno napsané na skle, vůně levandule, žena, kterou jsem viděla venku a pak taky ta fotka trnky. Všechno tohle ukazuje na přítomnost nějakého přízraku.“

„A ta druhá?“

„Strohá fakta. Věci, které jsme našli u tvé mámy v šanonech – jména, data – a taky ty důkazy od tvé kolegyně archeoložky – čarodějnický žebřík a ta malinká panenka.“

„To pro Grace nevypadá moc dobře – důkazy o čarodějnictví, nevraživosti a žebřících, rozmazaná fotka přízraku, který žije ve stromě čarodějnic.“

„Takhle mu říkal i Rob. Vyprávěl mi, že prý se jeho trny používaly k propichování voskových figurek, které měly reprezentovat podobu toho člověka, na nějž mířila kletba.“

„No, anebo jsou to jednoduše prostě jenom pověry. Grace se mohla stát obětí předsudků,“ řekl Nick. „Když se na to podíváme logicky, víme, že čarodějnice neexistují.“

„Asi jako duchové?“ povytáhla Selena obočí.

„To, co jsi viděla včera večer, vypadá dost reálně. Mám o tebe starost...,“ utrousil Nick.

„Dneska už jsem víc v klidu,“ řekla Selena. „Všechno se to rozjasňuje. Když jsem ji viděla v tom stromě, přepadl mě obrovský smutek. Ale teď už se nebojím, ne tak docela. Prostě to chci jenom zjistit a pomoci jí, pokud to půjde. Přijde mi, jako by mě o to prosila...“

„Vím, co tím myslíš. Už se dostáváme k tomu se o ní něco pořádného dozvědět,“ souhlasil Nick. „Takže, jdeme teda k Lauře na oběd a Rob by pro nás mohl mít ohledně Coterových ještě pár odpovědí.“

Selena nadšeně vychrlila: „Dneska ráno mi akorát nechávala vzkaz, chvíli před tím, než jsi přišel. Prý už strávil hodiny na internetu procházením farních záznamů.“

„A říkala něco konkrétního?“

„Rob nám o tom chce povědět sám. Laura povídala, že prý je tím tak trochu posedlý. Našel ke Cotterovým různá data, s kým byli příbuzní a co se s nimi všemi stalo. Prý si docela počteme.“

„Tak jdeme?“ vzal ji Nick za ruku. „Už se na ten oběd moc těším.“

Selena se mu zadívala do očí a celá zářila. „A večer zase zajdeme na večeri?“

„Jasně,“ odvětil Nick. „Na to se těším ještě víc.“

Usmáli se na sebe. Jak tak stáli ruku v ruce, začínala mít pocit, že z nich přeci jen možná bude pár a že je čeká něco báječného. Když procházela obývacím pokojem, do nosu ji udeřila opojná vůně levandule.

Zatímco hřebec cválal do kopce směrem ke statku, Grace se rozběhla k Nathanielovi. Z nebe se poklidně snášely provazy deště. Zaslechla, jak George Shears volá na Francise: „Běž na statek. Přiveď pana Josefa. A kohokoli, koho potkáš.“

S Georgem k němu doběhli naráz. Nathaniel ležel rozvalený na zádech, dlaněmi si tiskl levou stranu břicha a skuhral. Grace si k němu klekla a srdce jí bilo jako o závod. Měl bolesti a Grace nevěděla, jak mu pomoci. „Co vás bolí, Nathanieli? Co mám dělat?“

Ruce si přendal na rameno a pak zpátky na levý bok. Dýchal přerývaně a zdál se být zmatený.

George na ni zuřivě vyštěkl: „Nedotýkej se ho, Grace Catterová. Už jsi napáchala dost škod.“

„Chci mu jen pomoci...“

Nathaniel otevřel oči, víčka se mu třepotala. „To nejspíš Panoš zahlédl něco běžet v trávě a splasil se... nebo zakopl. Nemohu se hýbat...“

„Kde vás to bolí?“ Grace ho uchopila za ruku. Čepec i tvář měla zmáčenou deštěm.

„Tady... nalevo. Nemohu dýchat. Já...“ Vtom jako by si jí teprve všiml a ve tváři se mu objevil děs. „Grace... ty jsi vyrobila volt a píchla mne trnem... a teď na mne spadl kůň...“

„Co to říká?“ křičel George. „Co jsi mu provedla?“

Nathaniel přivřel oči a zavyl, dýchal jen velmi slabě a sípal. Za nimi se ozvaly hlasy, jak k nim z kopce utíkali lidé

s hlavami skloněnými ve snaze chránit se před deštěm. Doběhl k nim Francis se třemi muži. Jeden z nich byl Nathanielův otec Josef Harper, klidný muž, který za všech okolností mluvil rozvážně a tiše. Dřepl si ke svému synovi. „Co se stalo? Nathanieli, slyšíš mne?“

Nathaniel dýchal jen velmi stěží a pak přidušeně zasípal, jak se snažil nadechnout.

Vtom k nim doběhla i Harriet Harperová a hystericky křičela. Za ní utíkala Alice a v náručí svírala Gabriela.

George řval jako na lesy: „Já to všechno viděl. Kůň se vztyčil na zadní a svalil se přímo na něj.“

Alice spěchala k Nathanielovi, Gabriela podala Grace a vzala svého muže za ruku. Druhou mu s pláčem tiskla jeho matka Harriet.

Alice mu sevřela prsty silně ve své dlani. „Panebože! Nathanieli... Nathanieli?“

Zasténal a po chvíli se z něho vydral jediný dlouhý výdech. Pak už se nenadechl.

Josef si z hlavy sundal klobouk s širokou krempou, nahnul se a poslouchal, načež svému synovi položil ruku na hrud. S očima vytřeštěnými zděšením se otočil k Harriet, tvář mu zmáčel déšť a slzy.

„Odešel. Nathaniel... je pryč.“

Vzduch proťal Harrietin bolestný výkřik.

Josef se otřeseně postavil na nohy. Alice Nathaniela stále držela za ruku a po tváři jí stékaly potoky slz. „Jak se to stalo?“ zeptal se Josef.

George k němu přistoupil. „Já to všechno viděl, pane Josefe. To udělala Grace Cotterová. Proměnila se v zajíce, vyplašila koně a ten pak spadl na pana Nathaniela a převálil se přímo na něj.“

„To není pravda,“ namítla Grace.

Všechny přítomné tváře se otočily k ní a s ústy dokořán poslouchali, jak George pokračuje: „A jeho poslední slova

byla, že prý vyrobila volt, co se mu měl podobat, a ten propíchl trnem. Proklela ho, přesně to udělala.“

„Nic z toho jsem neudělala.“ Grace si k sobě tiskla Gabriela a pohledem tékala mezi všemi těmi zlostnými obličejí. Harriet byla rudá vzteky, Josef na ni nevěřícně zíral a George se triumfálně usmíval.

„Uřkla ho těmi svými čarami. Totéž udělala i mému bratrovi Nedovi. Jemu zhmoždila nohu a mojí dceři Agnes zkrivila ret.“

Grace vrtěla hlavou. „Ne...“

„A nebylo to poprvé, co se proměnila v zajíce. Udělala to už dřív, když tu mrtvou ovci přivedla zpátky k životu.“ George po ní tak chlípně pošilhával, až se Grace celá rozklepala. „Však víte, co je zač, ne? Moc dobře to slovo znáte.“

V tu ránu Harriet přestala vzlykat a ze všech sil se rozječela: „To kvůli tobě má Alice vyprahlé lůno. Moc dobře vím, co jsi jí dala k snědku. Uvařila si tu blánu, kterou jsi jí dala po porodu její sestry a ty víš zatraceně dobře, že takový čin je proti církvi. A teď je neplodná. Udělala jsi to, aby ses nám všem pomstila.“ S tváří zvrásněnou a brunátnou vzteky se rozkřikla: „A teď jsi mi zavraždila syna. Proč? Co ti udělal tak strašného? Tohle ti neodpustím... nikdy.“ Zhroutila se svému manželovi do náruče jako pytel brambor.

„Nic z toho, co tu říkáte, jsem neudělala.“ Grace tlouklo srdce jako splašené. Otočila se a ze všech stran ji obklopovaly rozzuřené tváře. Gabriela si k sobě přivinula ještě o něco pevněji.

„Měli bychom Grace Cotterovou zastavit, než se její hněv obrátí proti nám a všechny nás uřkne. Jen se na ni podívejte. Všechny nás prokleje, přesně tak jako pana Nathaniela.“ George přistoupil ke Grace o krok blíž. „Měli bychom ji vsadit pod zámek.“

Slyšela, jak Josef tiše zamumlal: „Dojděte někdo pro faráře. Provinila se proti církvi.“

„Pana Nathaniela proklínala pohledem už kolik týdnů.“ George byl ze všech nejhlasitější. „Však jsem ji dobře viděl, jak po něm nenávistně pokukuje.“

Grace se otočila a i s vyděšeným dítětem v náruči se dala na útěk. Klopýtala po ztvrdlém úhoru, mraky obtěžkané deštěm potemněly. Za sebou slyšela, jak se k obviněním přidávají další a další. Byla tam i Jennet, která tvrdila, že Grace uřkla krávy, aby nedávaly mléko nikomu jinému než jí. Harriet křičela, že jí zavraždila syna. Grace ztěžklýma nohama dusala po hlíně, Gabriela pevně svírala v náruči a něžně mu špitala do ouška. Netoužila po ničem jiném, než ho od toho spílajícího davu dostat co nejdál.

Hned, jak doběhla do Trnné chýše, začala sbírat věci do košíčku – Gabrielovo oblečení, látku, trochu jídla. Myšlenky se jí honily hlavou jako splašené. Mohla by běžet do babiččiny chaloupky, ale Bett by ji v tak malém domečku nejspíš nedokázala schovávat moc dlouho. Zpráva o Nathanielově smrti už se jistě šíří po Ashcombu a Grace měla strach, že si pro ni vesničani zanedlouho přijdou. Půjde tak daleko, jak jen to bude možné, třeba do Tauntonu – prý je to veliké město, ale určitě tam nedorazí před setměním a představa, že by měla nocí kráčet temnými uličkami s děckem v náruči, ji děsila. Ale Taunton byl na kilometry daleko od Ashcombu, třeba ji tam nikdo nenajde. Srdce jí bušilo. Nejvíc ze všeho se bála o Gabrielovo bezpečí.

Vchodové dveře se otevřely a srdce jí vyskočilo až do krku. Slyšela, jak na ni otec volá: „Grace?“ S vyčerpanou tváří se k ní rozběhl. „Je to pravda? Všude se povídá, že pan Nathaniel zemřel, protože jsi mu splasila koně, aby spadl a svalil se na něj.“

„Ne. Byla jsem u toho, ale nic takového jsem neudělala.“

Objal ji i s dítětem. „Tady nejsi v bezpečí. Musíš pryč.“

Grace přikývla a ukázala na košík. „Jsem připravená. Ach, tatínku, je to taková nespravedlnost.“

Pohlídl ji po vlasech. „Mám o tebe strach, už tu nesmíš zůstat ani chvíli. Pospěš si, vezmi si děcko a Bůh s vámi. Jestli tě tu najdou, nedokážu tě ochránit.“

„Já vím.“ Tvář přitiskla na jeho šlachovité rameno. „Co si počnu? Z čeho budu žít?“

Willovi se ve tváři zračila muka. „To já nevím. Ale musíš jít, Grace, pospěš si.“

„Musím.“ Přechytila si Gabriela, ještě jednou, naposledy, se povídala na otce, načež se rozběhla ke dveřím a otevřela je dokořán.

Děšť mezitím ustal. Slunce znovu vyšlo, bylo parno a dusno. Vtom spatřila dav, jak na ni čeká venku v zahradě. Ztuhla. Reverend Walters stál s vážnou tváří vedle muže, kterého nikdy předtím neviděla.

Za nimi stáli Josef Harper, Harriet, Alice, George Shears a o něco dál i Jennet a Margaret, Francis Barnes a několik dalších čeledínů.

Grace zoufale hledala aspoň někoho, kdo by se jí mohl zastat. Když uviděla Alici, prosebně se jí zadívala do očí, ale ta jen s vytřeštěnýma a zkroušenýma očima nepatrně zavrtěla hlavou.

Vtom promluvil reverend Walters, štíhlý muž s protáhlým obličejem. „Grace Cotterová. Je to vaše jméno?“

„Však to víte sám.“ Grace se klepala a Gabriela si tiskla ke svému bušícímu srdci.

„Toto je Barnaby mladší z Hockholleru. Rád by si s vámi promluvil.“

Barnaby mladší byl urostlý muž s kulatou tváří a svěšenými koutky. Prohlédl si Grace a pravil: „Měli jsme v Hockholleru tyfus. Jaké štěstí, že jsem byl zrovna navštívit reverenda Walterse, abychom spolu probrali, jak šíření nemoci zastavit, a oběma nám je velmi dobře známo, že na počátku vždy stojí kletba jisté ohavné ženy.“

Grace na něj zírala a z tváře se jí vytratil veškerý výraz.

Nic z toho, co říkal, nedávalo smysl. Zavrtěla hlavou. „Ne-vím, o čem to mluvíte.“

„Říká vám něco jméno Robert Hunt z Tauntonu?“

„Neříká.“ Grace políbila Gabriela na tvář. Začínal zrovna popotahovat z hladu a ona měla strach, že se brzy rozplácě a bude chtít nakrmit.

„Zemřel před třemi lety. Pohřben je ve vesnici Compton Pauncefoot, ale za svůj život odvedl v Tauntonu ohromný kus práce ve snaze zbavit svět té zlovolné zhouby. Jsem velkým obdivovatelem jeho práce a chci v ní pokračovat.“

„Já vám nerozumím.“ Grace si Gabriela přivinula blíž. „Můj syn má hlad... musím ho nakrmit.“

Barnaby ji ale nevyslyšel a řečnil dál. „Už jste někdy slyšela o jisté Elizabet Stilové? Ta babizna zemřela v roce 1664 v Tauntonské věznici poté co z ní pan Hunt dostal přiznání. A co Edmund Bull nebo Julian Cox, o těch jste také neslyšela? Pan Hunt je nechal za jejich zločiny v Tauntonu pověsit.“ Zavrtěl hlavou a zarytě přehlížel Gabrielovo kňourání. Zvýšil hlas a promluvil k davu, jenž ho obklopoval. „Kateřina Axfordská z Mere, Elizabet Castlová z Glastonbury, Anna Greenová z Wincantonu, ta byla ubodána, aby mohly být její kletby zlomeny, Elizabet Busherová z Hintonu byla pohřbená poblíž Býčí jámy. V naší zemi se to jen hemží takovými lstivými ženštinami i mužskými, co se paktují s ďáblem, aby poctivým lidem, jako jsme my, mohli působit hoře.“

Gabriel se nespokojeně vrtěl. Grace ho kolíbala v náručí a tvář se jí úzkostně křivila. „Potřebuje se najíst...“

„Kdo je otcem vašeho dítěte?“ dožadoval se Barnaby mladší odpovědi.

Grace tiše odvětila: „Jeho jméno nesmím prozradit.“

Lidé se na sebe podívali a začali si mezi sebou šuškat, načež Barnaby zvýšil hlas a zopakoval otázku: „Kdo je jeho otcem?“

Grace otevřela ústa, ale nevydala ze sebe ani hlásku.

Vtom se z davu ozval George. „Já vím, kdo to je. Viděl jsem s ním Grace Cotterovou na Prvního máje po tancovačce.“ Vypadal sám se sebou spokojený, protože se veškerá pozornost upínala na něj, a tak pokračoval. „S mým bratrem, Nedem, jsme se zrovinka vraceli z tancovačky. Byli jsme U Králova dubu, vypili nějaký ten korběl nebo dva a tou dobou jsme spávali ve stodole, do které jsme zrovna měli namířeno – to bylo ještě před tím, než jsem se oženil...“

„Zrychlete to,“ vyjel po něm Barnaby.

„Grace Cotterová byla v zahradě s nějakým chlapem. Zahlédl jsem jeho tvář. Pamatuju si to jako včera.“

Celý dav zalapal po dechu. Gabriel se Grace kroutil v náručí, cítila, jak se jí srdce roztlouklo jako o závod.

George se rozmáchl a řekl: „Byl oděný celý v černém, leželi spolu s Grace na zemi a splynuli tam v jedno zvíře s dvojitým hřbetem.“ Rozhlédl se kolem a slyšel, jak Harriet Harperová zalapala po dechu. „To s ďáblem tu noc byla. Viděl jsem je spolu.“

Barnaby mladší vypnul hruď a zahleděl se zpříma na Grace. „Grace Cotterová, doznáváte se k paktování s ďáblem?“

„Ne.“ Grace přitiskla Gabrielovi rty na horkou tvář. Mezitím začal kňourat.

„Přiznáváte, že jste čarodějnice?“

„Ne...“ To už Gabriel plakal.

„Viním vás z přináležitosti k pekelnému spolku čarodějnic. A teď, když už zde s námi není pan Hunt z Tauntonu, vykonám jeho práci za něj.“ Barnaby promlouval tak hlasitě, aby přehlušil veškeré výkřiky z davu a ujistil se, že ho všichni dobře slyší. „Doznáváte se, že jste Nathanielu Harperovi přivodila smrt? Doznáváte se, že se měníte v zajíce a že se spolčujete s ďáblem?“

„Ne, nedoznávám,“ odvětila Grace.

„A jsou zde i další obvinění,“ pokračoval Barnaby. „Spolu s bábou jste asistovaly při porodu Agnes Shearsové a vy

jste se dotkla rtu dítěte, jež si následkem tohoto činu nese zaječí pysk.“

„Ne.“

„Nedu Shearsovi jste pochroumala nohu a Alici Harperové vaším počínáním vyprahlo lůno tak, že nedokáže povít dítě.“

„Nic z toho jsem neudělala.“

Grace ucítila na rameni otcovu ruku. Will stál přímo za ní a šeptal jí do ucha: „Jsem tu s tebou.“

Barnaby mladší se zamračil. „Bude pro vás lepší, když se ke všemu ihned doznáte. Pokud ne, nechám vás odvést do Tauntonu, kde už vás přinutíme říct pravdu za použití všeho, co bude třeba.“

„Nebudu lhát jen proto, abych vás uspokojila,“ namítla Grace tiše. „Nejsem čarodějnice.“

Farář se do toho vložil a pištivým hlasem pronesl: „Tak to se pak budeme asi muset podívat ještě po dalších čarodějnicích, které jí pomáhaly s očerňováním naší komunity. Možná na to není sama. Co třeba její bába, Bett Whiteová. Anebo že by dokonce její otec...?“

„Ne,“ odvětila Grace.

„Tak řekněte pravdu, Grace.“ Barnaby mladší se od ní otočil směrem k davu. „Mohu dokázat, že je čarodějnice. Hledte.“ Z kapsy vytáhl dlouhou jehlu. „Tato jehlice dokáže, kým skutečně je. Čarodějnice při bodnutí necítí bolest.“

George Shears vykřikl: „Do toho... dokažte to před námi všemi.“

Barnaby vykročil ke Grace, strhl jí šátek z krku, čímž odhalil její nahé rameno, a zabodl jí jehlu do paže. Grace ani neucukla. Barnaby byl štěstím bez sebe. „Důkaz přímo před svědky. Bodnutí jehlicí jí nezpůsobilo ani tu nejmenší bolest. A tak tedy pravím, že jest usvědčena z čarodějnictví.“

Will Cotter přitiskl Grace rty na ucho. „Viděl jsem, jak se ta jehlice noří sama do sebe... vůbec se ti nezapíchl do kůže.“

Barnaby ji popadl za paži. „Dalších důkazů netřeba. Čili, Grace Cotterová, přiznej se k čarodějnictví, jinak tě i s otcem a bábou nechám odvést do věznice v Tauntonu, kde budete souzeni a shledáni vinnými z ohavných činů a všechny tři vás za to stihne trest.“

Grace pomalu vydechovala a rozhlížela se po všech těch rozzuřených tvářích. Gabriel utichl. Cítila, jak zavzlykal a jak se jí třese v náručí. Sesula se na otce, který ji zachytil a postavil zpátky na nohy, načež zašeptala: „Pak je to tedy, jak říkáte. Nemohu to popřít... jsem, za koho mne máte.“

Z davu se ozvalo zvolání: „Chyťte tu čarodějnici.“

„Doznala se. Již není třeba žádného soudu. Nebudeme to dále odkládat,“ rozhodl Barnaby mladší. „Vezmeme ji na vrcholek Dlouhé cesty a tam se s ní vypořádáme.“

Grace se otočila k otci. „Prosím vás, tatínku... postarejte se o Gabriela...“

Vtom k ní přiběhla Alice. „Já se o něj postarám.“ Vyňala jí Gabriela z náruče. „Budu o něj pečovat, Grace, věř mi. Vždy jsme byly přítelkyně, postarám se, aby měl vždy vše, co bude potřebovat...“

Grace si Gabriela ještě jednou, naposledy, přitiskla k srdci, nakonec ho pustila a nechala Alici, aby ho vzala do náruče. Oči měla zalité slzami, když tichounce pronesla: „Děkuji ti, Alice. Pomáhej mu Pán Bůh. Gabriel je to nejlepší, co tu po mně zůstane.“

Alice se usmála a tvářila se tak nelítostně, jak ji Grace ještě nikdy neviděla. S tváří zmáčenou od slz ji strnule pozorovala, jak si k sobě vine jejího syna, tulí se k jeho hebounké tvářičce a čichá si k sladké vůni jeho vlasů. Pak Alice přitiskla Grace rty k uchu, políbila ji na tvář a tichounce jí pošeptala: „I po Nathanielovi. Celou tu dobu jsem to věděla. Ale teď je můj, přesně jak jsem si vždy přála.“

Selena s Nickem kráčeli za slunečního svitu ruku v ruce po cestě z Ševalánky do Ashcombu. Selena přemýšlela nad snímkem trnky, který večer vyfotila. „Příští týden ten obraz dodělám se vším všudy,“ pronesla a dál vykračovali bok po boku. „S tou rozmazanou siluetou ženy to bude vážně síla, vypadá, jako by tam patřila.“

„Už se těším, až ho uvidím,“ odvětil Nick s úsměvem.

„To, co jsem si tu jako malířka prožila, bylo neuvěřitelné – celá ta cesta od prvního obrazu zadní zahrady na jaře se všemi těmi zvonečky, tulipány, narcisy a s tím polem v pozadí až po obrazy přízraků, které maluju teď. Grace Cotterová se nakonec stala úplně stejnou součástí mého pobytu jako samotná Chata Trnka.“

Nick chvíli nic neříkal, načež pronesl: „Doufám, že sis to tu užila.“

„No jéje, a jak,“ odvětila Selena a přemýšlela, jak Nickovi říct, že i on je pro ni neméně důležitý – nebyla připravená ho opustit.

Zrovna se mu chtěla zmínit, že by možná mohla Lesley požádat, jestli by jí pobyt neprodloužila, když vtom Nick řekl: „Dneska ráno jsem vedl s mámou na statku poměrně zajímavý rozhovor. Prý zvažuje, že by Trnku prodala.“

„Aha?“ Selena se cítila až podivně zklamaná. Představila si chatu s novými majiteli, kteří ji přemalují, znovu rozšíří,

přestaví a změní její podstatu. Myslela i na ducha a ta představa ji znepokojovala – už si na Grace vlastně skoro zvykla a nedovedla si představit, co se s ní stane, když chatu převezmou noví majitelé. Selena by si koupí nemohla dovolit. Nešťastně se na něj zahleděla. „A proč ji chce prodat?“

„Nikdy z ní nebyly moc velké příjmy a řekl bych, že teď, když už jsou naši v důchodu, by jim ty peníze přišly vhod, a taky už se nechtějí pachtit s tím pronájmem. A navíc,“ stiskl Seleně ruku, „máma si strašně dlouho vůbec nepřipouštěla, že by tam nějaký duch mohl skutečně být, a ty jsi ji teď přesvědčila, že by tam přeci jen být mohl, takže by asi byla docela ráda, kdyby se té chalupy někdo ujal.“

„Takže ji prodá i s duchem a tak?“ zavtipkovala Selena, ale pak zvážněla. „Dost často na Grace myslím. Představuju si, jak po téhle cestě procházela, když se to tu ještě ani nemenovalo Ševelánka, nebo jak chodila do Ashcombu, zrovna jako my teď. Tak si říkám, co asi dělala, kam se tehdy vypravovala?“

„Bývala to chalupa pro pomocnou sílu na statku, takže buď ona, nebo její rodiče pracovali na statku Na Vršku.“

„Představuju si, jak tam žila – dotýkala se stejných zdí jako já teď, stejných dveří. Kráčela po stejných cestách.“ Selena přemýšlela nad tím, co právě řekla... začínala Grace rozumět. Skoro jako by mezi sebou měly jakési propojení.

„Až na ten asfalt,“ zaculil se Nick. „V sedmnáctém století tu nejspíš byla prašná cesta.“

„A taky neměli v chalupě žádnou koupelnu ani záchod... tak si říkám, jak asi prali?“ řekla Selena a vykulila oči. „Ani kuchyň neměli. Museli žít a vařit v jedné místnosti jenom na ohni.“

„Tu chudobu si jde jenom těžko představit,“ podotkl Nick. „Bylo by skvělé o Cotterových zjistit něco víc. Určitě toho mají hodně co vyprávět.“

„Myslíš, že se vdala a měla děti?“

„Většina žen to tak měla...“ Nick se jí zadíval do očí. „Tehdy muselo být hodně těžké narodit se jako žena nebo být chudý.“

„A co když byla přeci jen čarodějnice? Co s tím?“

„Obvinění z čarodějnictví byla tehdy klasická forma sexismu a předsudků. Ženy se trestaly za to, že byly moc mladé, moc staré, moc atraktivní, moc osamělé nebo jenom trochu jiné. Jen se mezi lidmi začalo šuškat o problému a už měli nějakou chudinku za čarodějnici.“

„Lidé umí být zlí, plní nenávisti.“ Selenu pocítila obrovské znepokojení a zoufale toužila vědět, co se s Grace stalo. „Ne, že by se věci nějak obzvlášť změnily, co?“

„Ne dost,“ odvětil Nick.

Mezitím dorazili k Lauře. Ta jim otevřela v kraťasech a pruhovaném tílku, fialové vlasy měla sepnuté do drdolu.

„Pojďte dál, pojďte. Táta je akorát na cestě zpátky.“ Odvedla Nicka a Selenu do zahrady, kde už byla na stole připravena karafa s perlivou vodou a čtyři sklenice. „Stavil se ještě v Tauntonu. Objednal si totiž v knihovně odbornou knížku o Británii v době Římanů a akorát mu ji tam doručili. Laura se otočila k Nickovi a napřáhla k němu ruku. „Dlouho jsme se neviděli... naposledy někdy na Nový rok U Králova dubu.“

Usmál se. „To si pamatuju, noc plná zpěvu a Jezevčích slin...“

„To teda... druhý den jsem měla příšernou kocovinu,“ vypískla Laura. „No, táta by tu měl být každou chvíli a pak bychom se najedli tady, jestli to nevadí. Hrozně se těší, až vám poví o těch farních zápisech a o všem, co vybádal. Strávil nad tím celou věčnost a vypisoval vám k tomu nejrůznější poznámky... nechápu proč... máme tiskárnu,“ zasmála se.

Nick si od ní vzal sklenici s vodou. „Už se těším, až nám o tom poví. Se Selenou jsme našli pod střechou nějaké artefakty a vypadá to, že nám docela napověděly.“

„Uh,“ Seleně v kapse zazvonil telefon, až nadskočila. Vytáhla ho. „To je Claire... promiňte, to bych měla vzít.“

Uchem se jí rozezněl Clairin hlas. „Seleno. Zrovna jsem v galerii. Máš chvíli?“

„Mám. Copak se děje?“

„Mám tu návštěvu... někoho, kdo tě tu hledá a chce s tebou mluvit. Asi by sis ji měla vyslechnout.“

„Aha, no dobře, když myslíš.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, jak Claire někomu podávala telefon. Pak se ozval slaboučký hlásek: „Dobrý den, Seleno. Tady je Veronika Marshová.“

Selena ztuhla. Neměla nejmenší ponětí, proč jí volá Davidova žena, respektive žena, se kterou už nežije, ani proč Claire souhlasila, aby použila její mobil. Nadechla se. „Co pro vás můžu udělat, Veroniko?“

„Zaslechla jsem, že za vámi David nedávno jel?“

„Ano.“ Selena se soustředila na Verončin tón a snažila se v něm rozpoznat, v jaké je náladě. Zdálo se, že mluví velmi nevzrušeně a odhodlaně, i když se jí hlas nepatrně třásl.

„Vyhodila jsem ho. Předpokládám, že vás přišel prosit, abyste ho vzala zpátky? Pravděpodobně vám taky řekl, že mě opustil.“

„Přesně tak.“

Veronika si povzdechla. „Není to dobrý chlap, Seleno. Chtěla jsem se vám omluvit. Přišla jsem za vámi do Ariel Artu, ale vaše kolegyně mi řekla, že jste někde na dovolené. Tak doufám, že jste v pořádku.“

„Ano, to jsem, děkuju,“ odpověděla Selena tlumeně.

„To jsem ráda. S Davidem jsme spolu byli sedm let. Ještě než potkal vás mi byl nevěrný s jinou ženou, o níž mi taky lhal. Řekl mi, že jste ho stalkovala, a já jsem byla blázen, že jsem mu uvěřila. Je to pokaždé stejné. Když jsem s tím na něj nastoupila, přiznal pravdu, nebo tedy aspoň takovou jeho zkreslenou verzi.“

„Aha, to mě mrzí...“, odvětila Selena. Soucítila s ní – i Veronika si s ním protrpěla své.

„Hrozně si vyčítám, jak jsem vám předtím volala. Tak zoufale jsem se snažila zjistit, co mezi vámi bylo, když mi řekl, že ho uháníte. Intuice mi samozřejmě říkala, že je v tom víc než jen nějaká vaše urputná fixace. Šíleně jsem si s vámi potřebovala promluvit a přesvědčit se, že mi David říká pravdu a že to zvládneme, chtěla jsem nějaké odpovědi. Nejspíš jsem to chtěla celé hodit na vás a věřit mu, ale myslím, že někde uvnitř jsem to stejně věděla...“

Seleně samou lítostí pukalo srdce. Měly toho s Veronikou tolik společného, a kdyby si o tom bývaly promluvíly dřív, možná by jejich bolest byla o něco snesitelnější. „Měla jsem si s vámi promluvit... ale hrozně mě to celé bolelo...“

„A já už chápu proč... řekl mi o tom potratu. Pěkně mě v tom vymáchal, aby mi dokázal svoje mužství a ještě mi trochu víc ublížil. Samozřejmě jsem mu už předtím řekla, aby odešel, tak to do toho všeho jen přihodil k dobru jako takovou třešničku na dortu. Ale teď už jsem se ho konečně zbavila a je to tak lepší.“ Na chvíli se rozhostilo ticho a pak Veronika zašeptala: „To s tím dítětem je mi hrozně líto...“

Selena přikývla a cítila, jak ji znovu zaplavuje známá bolest. Nadechla se a přemýšlela, co říct, jak Davidově bývalé ženě vyjádřit soucit, jak jí dát najevo, že z celého srdce doufá, že se časem všechny rány zahojí a bude moct jít dál. „Jsem moc ráda, že už je vám líp...“

Veronika odpověděla už o něco hlasitěji: „Přežila jsem to. Chodím teď na terapie, ale časem se posunu dál. Akorát mě štve, že jsem s ním ztratila sedm let života...“

„A mě mrzí, co jsem udělala,“ řekla Selena. „Vážně jsem vám nechtěla ublížit. Hrozně jsem se mýlila...“

„Děkuju, moc to pro mě znamená,“ odvětila Veronika, tentokrát o něco tišeji. „I když tedy vím, jak přesvědčivý umí David být. A to si představte, jak byl pyšný na to, že jste o mně

několik měsíců dokonce vůbec nevěděla – myslí si, že dokáže ženy kdovíjak zmanipulovat. Ale tím já se rozhodně trápit nebudu. Už mám vlastní život.“

Selena poznala, že Veronika zadržuje slzy, a tak řekla: „Doufám, že budete moct už brzy jít dál.“

Veronice se zlomil hlas. „Určitě, zvlášť když jsem si teď s vámi mohla promluvit. A možná bych, víte, až se vrátíte do Manchesteru, mohla přijít k vám do galerie a koupit si nějaký váš obraz. Ráda bych se vám tím omluvila a nějak to celé uzavřela.“ Polkla na prázdno a odhodlávala se k tomu, aby dodala: „Ublížil mi.“

„Mně taky,“ opověděla Selena. „Ale už je to všechno za námi.“

„Už se s ním neuvidím. Všechno za mě teď řeší můj právní zástupce,“ pravila Veronika zatrpkle. „Už se na něj nedokážu ani podívat. Po všech těch lžích a přetvářkách. Ale s vámi jsem chtěla mluvit a Claire byla tak laskavá, že mi půjčila svůj telefon.“

Selena zavřela oči. Zaplavila ji ohromná úleva. „Děkuju, že jste se mi ozvala. Jsem moc ráda, že už můžeme všechno to špatné mezi námi hodit za hlavu.“

„David za to nestál. Bez něj nám bude oběma líp.“

„To tedy ano,“ usmála se Selena. „Hodně štěstí vám přeju, Veroniko.“

„I já vám.“ Veronika se zřejmě taky usmívala, protože zněla už mnohem veseleji. „A to s tím obrazem myslím vážně. Někdy se za vámi stavím v galerii...“

„To by bylo skvělé. Děkuji.“

„Na shledanou.“

Na druhé straně linky se ozvalo cvaknutí a Selena se s úsměvem na rtech otočila k Nickovi a Lauře. Najednou se cítila lehčí, jako by jí někdo sňal veškerou tíhu z ramen. „To byla Veronika, Davidova bývalá žena. Myslím, že jsme se usmířily.“

„Jako na zavolanou,“ odpověděla Laura. „Táta už je tu... a bezlepkové tortellini jsou hotové, pokud jsem tedy nepřipálila tu omáčku...“

Po obědě je Rob zavedl do místnůstky, kterou používal jako pracovnu, a Selena, Nick i Laura se sešli kolem stolu. Rob se tvářil vážně. „Myslím, že jsem rodině Cotterových přišel na kloub. Všechno jsem vám to tady sepsal, abyste si to mohli vzít s sebou.“

„Děkujeme.“ Seleně se vzrušením rozbušilo srdce.

„Tak nám to všechno pověz,“ pobídla ho Laura nadšeně.

Rob se zhluboka nadechl. „Tak tedy, zdá se, že Ashcombe nebyl v sedmnáctém století nijak veliký, neustále se tu opakují ta samá jména – Stokes, Bryant, Shears, Barnes, White, Harper. Statek vašich rodičů, Nicku, vlastnili Harperovi. A tady se podívejte – když v Trnné chýši žili Cotterovi, tedy William a Anne s dcerou Grace, která se narodila roku 1660, statek vlastnil nějaký Josef Harper s manželkou Harriet. Měli pět synů, z nichž čtyři zemřeli už při porodu nebo v útlém věku, a poslední, Nathaniel, zemřel v roce 1683. Po něm zůstalo jedno dítě. Nathaniel si vzal Alici Bryantovou, a když se podíváte tady do těch poznámek, tak si všimněte, že od Bryantů tu žilo hned několik rodin. Nancy Bryantová se provdala za George Shearse... to bude zřejmě předek našeho kominíka, Jonathana Shearse.“

„Páni, to je zajímavé,“ zatleskala Laura. „A co se stalo s Georgem Shearsem?“

„V roce 1684 se nastěhoval do Trnné chýše a roku 1692 zemřel na tyfus. Ještě před tím stihl s Nancy počít šest dětí, ale všechny až na jedno zemřely při porodu nebo krátce po něm. Podívejte – první dcera, Agnes, se narodila v roce 1683 a zemřela hned následující rok na tyfus. A ti ostatní... Mabel,

Thomasin, Peter, Stephen... jediný George mladší přežil, a na-
konec měl vlastní rodinu. Chudinka paní Shearsová.“

„To je strašné,“ špitla Selen a vzala Nicka za ruku.

„To jeho bratr měl větší štěstí,“ přejížděl Rob prstem po listu. „Edward Shears, ale říkalo se mu jen Ned, se narodil v roce 1658 a zemřel roku 1736. Dožil se vysokého věku, ale nikdy se neoženil.“

„To by mě zajímalo proč?“ ozvala se Laura. „Za těmi jmény se musí skrývat tolik příběhů...“

„A tohle je zajímavé – matka Anne Cotterové, Graceina babička, Elizabeth Whiteová. Měla tři děti, ale jen to poslední, Anne, přežilo. A stará paní Whiteová žila dlouho – narodila se v roce 1621 a zemřela roku 1702, tedy v jedenaosmdesáti.“

„To je na tu dobu opravdu obdivuhodný věk,“ poznamenal Nick. „Ta tedy musela mít tuhý kořínek.“

„A co se Harperových týče, těm štěstí taky zrovna nepřálo. Josef a Harriet Harperovi oba zemřeli v roce 1684 na břišní tyfus. Alice Harperová, což byla vdova po Nathanielovi, žila do roku 1703. Jejímu synovi bylo nějakých dvacet let, když mu statek připadl.“ Rob otočil list. „Ale Gabrielu Harperovi se velmi dařilo. Oženil se s nějakou Catherine Stokesovou, která se narodila roku 1683, a po roce 1706 se jim narodilo celkem šest dětí. Neuvěřitelné je, že všechny přežily, což bylo na tu dobu poměrně nevídané. Muselo jim být skutečně přáno.“

Nick se k němu naklonil. „A co Cotterovi?“

„William Cotter zemřel v roce 1684. Při práci na poli dostal infarkt.“

„A co Grace?“ zeptala se Selen. „Hrozně mě zajímá, co jste o ní zjistil. Jsem si jistá, že právě Grace v Trnce stále ještě je, a soudě podle toho, co jsme s Nickem našli v podkroví, bude mít asi poměrně zajímavý příběh.“

„Grace Anne Cotterová,“ začal Rob číst z poznámek, „dcera Williama a Anne. Zdá se, že pracovala jako pomocná síla na statku, nejdříve plela na polích a později se z ní stala dojička.

Po smrti matky žila v chalupě, takže se nejspíš starala i o svého otce.“

„Jen si to představte,“ otřásla se Laura, „celý den pracovat a pak ještě vařit, uklízet a starat se o dům, a to přitom byla tak mladá.“

„Nicméně pak to s ní začíná být poměrně zajímavé.“ Rob se otočil a podíval se na Selenu. „Zemřela roku 1683. Bylo jí třiadvacet.“

„Chudinka,“ Selena stiskla Nickovi ruku. „Byla nemocná?“

„Ne.“ Rob se odmlčel. „Tady v tom starém zápise je toho o ní napsáno poměrně dost... všechno, z čeho byla obviněna. Zdá se, že se uměla proměňovat v zajíce a taky věděla, jak někoho proklít.“

„Grace?“ Selenu polilo horko. „To určitě ne.“

„To by sedělo k těm věcem, které jsme našli na půdě,“ podotkl Nick a vyměnili si se Selenou pohled.

„Jenže já z ní cítím jenom ohromný smutek,“ namítla Selena. „Není zlá.“

„No, každopádně už chápu, proč by mohl v Trnce bloudit duch, který nemůže dojít klidu.“ Rob se na okamžik odmlčel. „Vypadá to, že naše Grace byla údajně čarodějnice.“

Grace vedli po pěšině, která směřovala k Ashcombu. V čele průvodu kráčel reverend Walters s Barnabym mladším a následoval je dav vedený Georgem Shearsem. Cestou se k průvodu přidalo několik vesničanů a snažili se prodrat dopředu, hulákali, křičeli, někteří dokonce házeli i kameny, a za nimi následovali čeledíni i děvečky a Alice s děckem v náručí. Josef Harper objal svou ženu kolem ramen a s hlavami svěšenými se odpojili od davu a kráčeli směrem ke statku. Willu Cotterovi nohy vypověděly službu a s tváří zakrytou dlaněmi padl v zahradě před Trnnou chýší na kolena. Pak se zahleděl na nebesa a tiše se pomodlil ke své ženě, aby jeho dceru přijala do náruče.

Vyprahlý vzduch se vlnil horkem, když dav postupně mizel na kopci za horizontem, ale hlasy vesničanů a vzrušené výkřiky se dál rozléhaly po okolí. Vtom ze statku vyběhl muž s holí. Ned Shears zrovna uklízel v chlívě a zprávy o Nathanielově smrti se mu donesly až s velkým zpožděním. S tváří zkřívenou strachem se belhal za davem a ze všech sil se je snažil dohonit.

V Ashcombu se celé shromáždění zastavilo a Grace naložili na vůz tažený koněm. Ruce měla svázané před sebou. Šaty měla pomačkané a zamazané blátem, špinavou tvář zmáčenou slzami, ale nevydala ani hlásku. Dav se s neutuchajícím řevem seskupil kolem ní a Nancy Shearsová s malou Agnes

v náručí po Grace hodila jablko, které ji bolestivě udeřilo do ramene, ale Grace ani nemrkla. Oči upírala na Gabriela, jehož Alice pevně svírala v objetí. Nechtěla nic než vidět svého syna, dívat se mu do tváře až do samého konce.

Vtom řev vesničanů přehlušil výkřik a Bett Whiteová si mezi nimi razila cestu kupředu. Chytla reverenda Walterse za zápěstí a vši silou ho stiskla. „Co se tu děje, reverende? Co je s mojí Gracie?“

Pohrdavě se na ni podíval a otočil se od ní pryč. „Doznala se k čarodějnictví. Podstoupila soud a byla shledána vinnou.“

„Takový nehorázný nesmysl!“ zaječela Bett. „Pusťte ji! Je to moje vnučka, čistá jako déšť z hůry.“

„Máme práci,“ pravil Barnaby. „Uhni z cesty bábo, nebo se pak pro tebe vrátím a budeš taky souzena za čarodějnictví.“

Z davu vyletělo jablko a udeřilo Bett zezadu do hlavy. Otočila se a další ji trefilo přímo do břicha. Ohnula se v pase a George Shears se mohl potřhat smíchy. „Škoda jablek na mošt,“ utrousil a hihňal se dál.

Bett se vydrápala na nohy a rozběhla se k chaloupce, kde natrhala několik stébel levandule a uháněla zpátky ke Grace. Na chvíli přiložila své vnučce levanduli pod nos tak, aby cítila její vůni, načež jí stébla vložila do dlaně a ovinula jí kolem nich prsty. Naklonila se Grace k uchu a zašeptala: „Necht je vůně levandule to poslední, co ucítíš, než se ti zavřou oči. Kéž ti dodá klid a pošle tě na odpočinek, má Gracie.“

Na to se shromáždění dalo znovu do pohybu a dav postupně odstrčil Bett z cesty. Dva muži dali koni povel, a když se vůz rozjel, vesničané dál pospolitě kráčeli za ním. Barnaby mladší zvolal: „Vezměme tu čarodějnici na vrchol Dlouhé cesty. Tam na rozcestí, jenž dělí dvě hrabství, stojí jilm. To budiž místo, kde se s ní vypořádáme.“

Bett zůstala stát na místě a zděšeně sledovala, jak dav kráčí vesnicí. O pár minut později už stála na cestě úplně sama, dlaně si tiskla k srdci a z hrudi se jí dral nelidský výkřik

plný utrpení. Vtom spatřila muže, jak se belhá směrem k ní, mává a cosi volá. Byl to Ned Shears.

Grace cítila, jak vůz drkotá po prašné cestě, ale stále nespouštěla oči z Gabriela. Natáhl k ní ručičku. Chtěl k ní a Grace pozorovala, jak s Alicí zápasí a snaží se dostat k matce. Grace se z hloubi duše modlila, aby se mu dostalo dlouhého života, dětí, lásky a požehnání. V dlaních stále svírala levanduli. Vdechla její vůni a doufala, že dá klid srdci, jež bilo jako o závod. Nevšímal si toho, jak se Alice usmívá, jak se jí spokojeně zvedají koutky. Grace měla oči jen pro svého syna. Vzduch kolem ní se ochladil, byla jí zima. Šaty měla potrhane, ztratila čepec i šátek a zrzavé vlasy jí padaly do obličeje. Vnímala všechny ty rozezlené, rozzuřené tváře, které se na ni dívaly, civěly, v uších jí zněl křik, nadávky i sprostá slova, ale ona stále jen upřeně hleděla na Gabriela.

Slunce už začalo pomalu zapadat. Za zděnou zídou se kopce a lány nořily do tmavě růžové záře a obloha se hemžila odstíny rumělkové a azurové barvy jako malířská paleta. Grace si sama pro sebe špitla: „Den končí. A žádný další už nepřijde.“ Myslela na svého syna, na den, kdy ho přivedla na svět, na těch několik měsíců, které s ním v chaloupce strávila, na to, že od jeho narození dýchala jen pro něj, i na to, že ji každou hodinu, co je na světě, naplňoval neskonálním štěstím. Kéž by to stačilo. Jenže nestačilo. Doufala v budoucnost. Věřila, že ho jednou uvidí dospět v urostlého muže, že se dožije jeho veselky a dětí. Přála si zřít jeho tvář každičkový nový den, sdílet s ním něco jedinečného, okamžik, úsměv, slovo. Tolik budoucích vzpomínek jí proklouzne mezi prsty a nedokáže je zachytit. Sevřela v dlaních stonky levandule a jejich vůně začala pomalu stoupat vzhůru.

Vtom se povoz zastavil. Cesta utekla tak rychle, jako by se čas pohyboval rychleji než kola u vozu. Někdo ji hrubě popadl a zvedl ji na nohy, takže teď vzpřímeně stála na povozu. Zezdola ji pozorovaly tváře. Grace nevěděla, kdo je kdo, ale

snažila se znovu najít Gabriela – Alice s ním teď stála úplně vzadu. Stále se jí díval přímo do očí.

Pak si před ni stoupl reverend Walters a Barnaby mladší. Do nosu ji udeřil odporný pach jejich dechu a propocených šatů. Farář vytáhl zpod hávu Bibli a přiblížil ji k ní. „Doznáváš se ke svým hříchům, Grace? Žádáš o odpuštění za všechny zlé skutky, které jsi napáchala?“

Grace odvrátila tvář a naklonila ji ke straně v zoufalé snaze spatřit své dítě.

Farář začal tiše a monotónně předčítat: „Kdyby pak někdo vypůjčil něčeho od bližního svého a ochromělo by anebo umřelo v nepřítomnosti pána jeho, bez výmluvy navrátí zase. Pakli by pán jeho byl s ním, není povinen platiti, poněvadž bylo za peníze najaté a přišlo za mzdu svou. Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s ní: dát jí věno, a vezme ji sobě za manželku. Pakli by otec její nikoli nechťel jí dáti jemu, odváží stříbra podlé obyčeje věna panenského. Čarodějníci nedáš živu býti.“ Farář s klapnutím zavřel Bibli a pronesl směrem k davu: „Tak praví Pán. Exodus, dvacátá druhá kapitola, verš osmnáctý.“

Grace cítila, jak jí kolem krku omotávají cosi hrubého – režný konec provazu svázaného do smyčky. Nohy jí zeslábly a podlomila se jí kolena. Barnaby mladší ji ale svými silnými pažemi udržel vestoje.

Reverend Walters k ní znovu promluvil. „Lituješ všeho zla, které jsi způsobila, Grace? Smrti Nathaniela Harpera i všech dalších prohřešků, které jsi na lid ashcombský seslala svými ďábelskými činy páchanými ve jménu čarodějnictví? Vzdáváš se ďábla, s nímž jsi obcovala, abys povila dítě?“

Grace vyschlo v ústech, jazyk se jí lepil na patro, ale z posledních sil zvýšila hlas a zvolala: „Otcem mého dítěte není ďábel – je jím Nathaniel Harper. Zeptejte se Geroage Shearse. Zeptejte se Neda. Procházeli kolem zahrady...“ To už však její slova přehlušil bouřící se dav.

Někdo hodil jablko a to jí udeřilo do hrudníku. Skácela se nazad, ale okamžitě ji zase napřímili. Cítila, jak se jí provaz svým drsným povrchem zarývá do hrdla, a udělalo se jí na omdlení.

Farář pokračoval v řečnění, ale Grace ho přes pulzující krev v uších vůbec neslyšela. Oči se jí samy od sebe zavřely a zase otevřely.

Reverend Walters jí přiložil rty k uchu. „Rozuměla jsi, co jsem ti právě řekl, Grace?“

Grace se skelným pohledem zavrtěla hlavou.

„Budeš oběšena na větvi jilmu, dokud nezemřeš. Tvé tělo bude odneseno do toho nejzazšího kouta kostelního hřbitova, kde budeš pohřbena bez obřadu a modliteb. Nikdo tvůj hrob nenavštíví ani nebude nikomu povoleno ti na něj donést květiny...“

Grace se probrala z mrákot a zadívala se faráři do očí. „Žádné květiny? Žádné modlitby? Ale jak pak mám vstoupit na nebesa a setkat se s Bohem?“

Na to se Barnaby, jenž stál vedle ní a svíral jí paži, jen bezduše zasmál a pravil: „Pro takové jako ty nebe není. Ty patříš na to druhé místo, kde budeš na věky věků trpět v mukách.“

Grace zmateně svažovala obočí. „To nikdy nedojdu klidu?“

„Přesně to si za své hříchy a všechna provinění zasloužíš,“ odvětil Barnaby stroze.

Grace odvrátila zoufalé oči plné slz k reverendu Waltersovi. „Ale jak se mám potom v království nebeském setkat se svou maminkou a časem i se svým synem tak, jak jste nám o tom říkal?“

Reverend se k ní otočil zády, takže už jen viděla, jak beze slova sestupuje z povozu.

Grace na něj volala: „Jak se odtud má duše dostane?“

Reverend Walters ji dál zarytě ignoroval.

Grace znovu zvolala: „Mějte s mou duší slitování, jak mohu jinak odpočívat v pokoji?“

Barnaby mladší zavřel oči. „Obávám se, že na soucit už je pozdě. Grace Cotterová, jsi čarodějnice a za všechno zlo, které jsi ve svém životě napáchala, teď budeš...“

Zbytek už Grace neslyšela. Zběsile popadala dech a zoufale se snažila vdechnout uklidňující vůni levandule. Nad hlavou jí kroužilo několik vran. Vzhlédla. Jedna z nich se usadila na větvi jilmu přímo nad ní a ze zobáku se jí vydralo hlasité zakrákání. Kousek od ní si pak sedla druhá a pozorovala okolní dění. Grace se naklonila, aby ještě jednou spatřila Gabriela, ale nedokázala ho v davu najít. Viděla George Shearse, jak se na ni šklebí, a Jennet Bryantovou, jak na ni zírá s pusu dokořán. Francis Barnes se s hlavou skloněnou křížoval. Pak spatřila Alici, jak s Gabrielem v náručí odchází a mívá muže s holí, který se belhal do kopce, seč mu síly stačily. Pak do Grace někdo vší silou strčil, její tělo padlo do strany, kolem krku se jí pevně stáhl provaz a zastavil jí dech. Zavřela oči, myslela na Gabriela a přála si, aby ho mohla ještě jednou sevřít v objetí, políbit ho na hebounkou tvář a vdechnout tu vlahou sladkou vůni jeho kadeří. Celým svým srdcem zatoužila vrátit se domů do Trnné chýše, ještě jednou jedinkrát.

Ještě zaslechla, jak Barnaby mladší volá: „Budiž počínaje tímto dnem Dlouhý úvoz znám jako Hořejilmský, jelikož právě zde jsme skoncovali s hoří, jež nám ta čarodějnice způsobila.“

A pak bylo po všem.

Selena s Nickem seděli v hostinci v Holcombe Fitzpaine naproti sobě u stolu se svíčkou a s propletenými prsty se skláněli nad kávou. Většina hostů už odešla. Tiše probírali, co Rob zjistil z farních záznamů.

„Přijde mi to tak strašně smutné, co Rob říkal, že jí udělali,“ pronesla Selena. „Bylo jí jen třiadvacet.“

„Kdo ví, co se tehdy doopravdy stalo.“ podotkl Nick. „Pár cárů látky, kus provázku a několik peříček. Třeba to byly prostě jenom věci, které si mladá pověřčivá dívka vyrobila proti zlým silám. Tak si říkám, z čeho asi usoudili, že je čarodějnice? Je to příšerné.“

Selena stěží dokázala vyslovit Graceino jméno. „Nejspíš to byla jenom obyčejná holka s těžkým životem. Skoro by se dalo říct, že život vlastně vůbec neměla. Tolik lidí na vesnici umíralo v útlém věku, ale ne tak jak ona, tak strašlivou smrtí. Jaké to pro ni asi muselo být?“

„Je to nepředstavitelné.“

„Jen si představ, že by tě někdo obvinil z čarodějnictví,“ podotkla Selena a poslední slovo jen zašeptala.

„A tvrdit, že se dokáže proměnit v zajíce – ten seznam obvinění byl strašlivý. A všechna se odvíjí od pověr a ignorance.“

Selena si povzddechla. „No, asi bych se k ní teď měla vrátit. Mám pocit, že už jí rozumím o něco líp. Není divu, že tu pořád bloudí.“

Nick se zvedl a počkal, až vstane i Selena, načež ji objal kolem ramen.

Vyšli ven do studené noci a cestou přes parkoviště jim pod nohama křupal štěrk. Na obloze nebyl ani mráček.

Sevřel ji o něco pevněji. „Byl to krásný večer... děkuju.“

Selena se zhluboka nadechla a otočila se k němu. „Nechci být dneska sama.“

Nick ji pohladil po vlasech. „Kvůli Grace...?“

„Ne,“ odpověděla a sama nemohla uvěřit tomu, co říká. „Prostě jenom chci, abys zůstal.“

Zůstali stát v objetí, Selena zavřela oči a ztratila se v jejich prvním opravdovém polibku. Zcela ji pohltilo teplo jeho náruče, vášeň vzájemného objetí a ohromná víra, že mu zcela věří a chce ho celého pro sebe jen proto, že se tak rozhodla.

Když oči otevřela, Nick se usmíval. Něžně ji políbil na čelo, vzal ji za ruku a řekl: „Tak jdeme domů.“

Ráno se probudila v jeho náručí a s pocitem, že ji hřeje něčí tělesné teplo, se přetočila, nechala se od něj obejmout a těšila se z jeho hebkých rtů.

Nick zamumlal: „Dobré ráno.“

Selena se usmála. „Tohle je nejlepší nedělní snídaně za hodně dlouhou dobu.“

„A jako bonus croissanty a earl grey?“

„V županu na zahradě.“

Nick se rozesmál. „Jaká je pravděpodobnost, že si máma zrovna přijde půjčit cukr? Už si nejspíš všimla, že tu v noci zůstalo stát moje auto...“

Selena se požitkářsky protáhla. „Bude nadšená.“

„To já taky,“ špitl Nick a znovu ji políbil.

Seděli v zahradě za domem na dece, jídlo měli na táce, dveře do zimní zahrady byly dokořán a sluneční paprsky se odrážely od skleněných tabulí. Selena upila čaje a podotkla: „Grace byla v noci potichu.“

Nick se zaculil. „Mám pocit, že jsem na ni na chvílku úplně zapomněl.“

Přitulila se k němu o něco blíž. „Ale na odpočívadle je pořád cítit levandule.“

„Toho jsem si všiml,“ políbil ji. „Pořád je tu s námi.“

Selena přikývla. „Nechce se mi věřit, že už mi v Trnce zbývá jenom jedenáct dní.“

„Jedenáct úžasných dní,“ povzdechl si Nick.

„Nicku,“ Selenu náhle něco napadlo a posadila se. „Asi by se ti nechtělo v úterý vstát fakt hodně brzo a přijet sem za mnou, že?“

„Jasně, že chtělo.“ Nick se na okamžik zamyslel. „A v kolik je pro tebe brzo?“

„Joely s Mattym pořádají snídani k letnímu slunovratu. Ve tři čtvrtě na pět už budeme stát u nich na kopci a pozorovat východ slunce, pak se ještě vrátíme k nim a tam se najíme.“ Naklonila se k němu. „Bude tam i Laura a Rob. Šel bys?“

„To bych moc rád. Můžu si v úterý předělat rozvrh, abych začínal až odpoledne, a pak bych tím pádem pracoval do večera. Jo, to by mělo jít.“

„Ještě jsem nikdy neviděla východ slunce. Bude to nádhěra,“ řekla Selena.

„To bude...“ Nick ji uchopil za ruku. „Nevypravíme se dneska někam? Je den jako dělaný na procházku.“

„Tak jo... a co navrhuješ?“

„K baště? Nebo někam dál? Do Exmooru? Nebo třeba na pláž?“

„Jé, tak si pojďme udělat den na pláži,“ popadla ho Selena za ruku. „Teď o slunovratu to tam bude skvělé.“

„Souhlasím.“

„Tak jo.“ Selena se vydrápala na nohy a s úsměvem se Nickovi zahleděla do očí. „Kdy jindy než teď hned. Tak se jdeme oblíknout a vypravit.“

Sebrala tác a Nick složil deku. Zrovna vcházeli do zimní zahrady, když vtom z vedlejší místnosti zaslechli ránu, jako by se něco rozbilo.

Selena se zamračila. „Slyšel jsi to?“

Odložila tác na stůl a rozběhli se do obýváku. Běžová váza s hrachory spadla z parapetu, na který ji Selena včera postavila. Roztříštila se o podlahu a mezi střepey ležely rozházené květiny.

„Těmi starými okny občas pěkně táhne,“ podotkl Nick. „Možná ji převrhl vítr?“

Střetli se pohledem a Selena se zamračila. „Stála celkem pevně...“

Za oknem se zakývala větev trnky. Selena se nadechla. Květiny na podlaze sice voněly silně, ale jejich vůně se mísila ještě s nějakou další, jemnější, uklidňující. Klekli si a společně začali sbírat květiny i střepey. Selena se nepřestávala mračit. Jako na povel na sebe oba pohlédli se stejnou myšlenkou a Nick pravil: „Pojďme na pláž a Grace teď na chvíli pustíme z hlavy. Dneska je náš den.“

Na úterní ráno si Selena nastavila budík na půl čtvrtou, ale s trhnutím se probudila už ve čtvrt na čtyři, zírala do tmy a naslouchala.

Něco ji vzbudilo. Něco jí říkalo, že v pokoji někdo je. Dívala se do všech rohů, jestli v nich neuvidí nějaký pohyb, pečlivě pozorovala každyčkový stín v očekávání, že se pohne. Za dveřmi se ozvalo zaskřípání, odněkud z odpočívadla. Selena zadržela dech a poslouchala, ale žádný další zvuk už potom nenásledoval.

Vtom zazvonil budík a srdce jí vyskočilo až do krku. Byl čas vstávat.

Selena rozsvítila lampičku, osprchovala se a rychle se nasoukala do džínů a svetru. Nick dorazí ve čtyři a domluvili se, že vyzvednou Lauru s Robem a autem vyjedou až nahoru na konec Hořejlmského úvozu, kde by mělo slunce vyjít chvíli před pátou hodinou, viditelnost by dnes měla být dobrá.

Nazula si tenisky, otevřela dveře od pokoje a na odpočívadle rozsvítila světlo. Dveře do vedlejší ložnice byly pootevřené. Selena ztuhla. Z ložnice se ozval tlumený zvuk.

Selena ani nedýchala – byla si naprosto jistá, že zaslechla přidušený sten. Tichými kroky se vydala k vedlejšímu pokoji s tím, že nahlédne dovnitř. Na chvíli zaváhala, protože si nebyla jistá tím, co tam uvidí, a připadala si jako vetřelec. Když si představila, kdo asi za dveřmi stojí, zrychlil se jí tep a vtom ji napadlo, že by možná měla kolem ložnice proběhnout a seběhnout po schodech dolů do bezpečí kuchyně.

U dveří se zarazila a váhavě se zadívala do tmy. Se zrychleným dechem pozorovala pohybující se útlý stín. Když se postava otáčela jejím směrem, zahlédla záblesk zrzavých vlasů, nataženou ruku a obrys šatů a znovu zaslechla i zasténání. V tu ránu sebou Selena trhla, pokoj nechala za zády a upalovala po schodech dolů, v uších jí pulzovalo. Když doběhla do kuchyně, rozsvítila a celou místnost okamžitě zaplavilo světlo, a to přesně ve chvíli, kdy se od vchodových dveří ozvalo zaklepání.

Padla Nickovi do náruče a celým tělem se jí rozlila úleva. Usmál se. „To mám radost, že mě tak ráda vidíš.“

S hlavou na jeho hrudi zašeptala: „Zrovna jsem ji viděla, v té druhé ložnici. Víím jistě, že to byla ona.“

Nick s vážnou tváří vešel dovnitř. „Chceš se jít podívat nahoru? Mám jít s tebou?“

„Ne, teď ne,“ zavrtěla Selena vehementně hlavou. „Asi bych šla radši ven...“

„Dobře,“ usmál se Nick. „Až se vrátíme, už bude světlo.“

Ještě za tmy došli k Lauře a Robovi, ale ti byli oba tak znavení, že se sotva dokázali zapojit do jakékoli konverzace, jen Laura brblala, že měla radši zůstat v posteli.

Selenu napadlo, jestli se jim nezmínit o tom přidušeném zasténání, které slyšela z vedlejší ložnice, a o hýbající se siluetě, ale nakonec se rozhodla, že to nechá na později, až po východu slunce.

Nick jel po úzké cestě, přední světla ozařovala hopkající zajíce a také jezevce, který zmizel v křoví, načež došli až na vrcholek kopce, kde sloup a balvan značily hranici mezi dvěma hrabstvími. Joely s Mattym už tam čekali a s baterkami v ruce na ně mávali.

Šest postav tu teď stálo ve tmě a s očekáváním hleděly na horizont.

Nick vzal Selenu za ruku. Byla zima a Selena cítila, jak se její dlaň v té jeho postupně ohřívá.

Joely špitla: „Mám tady připravené zrcátko... můžeme se střídat.“

„Zrcátko?“ zívla Laura. „V tomhle stavu se na sebe teda rozhodně dívat nebudu. Určitě vypadám příšerně.“

„Vypadáš překrásně, drahá,“ pravil Rob láskyplně. „Tolik mi připomínáš svou maminku.“

„To zrcátko se nastaví směrem ke slunci, a když se v něm odrazí paprsky, tak si musíš přát něco, po čem nejvíc toužíš, aby se to vyplnilo příští rok,“ vysvětlila Joely.

„To je zvláštní, přát si něco zrovna tady,“ podotkl Rob. „Váže se tady k tomu historie. Dost děsivá.“

„Proč děsivá?“ chtěla vědět Selena.

„Protože právě tady všeli čarodějnice...,“ odvětil Rob. „Sem odvedli i tu vaši Grace Cotterovou.“

„Tady?“ Selena se rozklepala a Nick ji objal kolem ramen.

„Nejspíš na tom jilmu, řekl bych...,“ utrousil zasmušile Matty, „... ale ten už je dávno pryč, úplně stejně jako všechny ty chudinky, které tu zabili.“

„To jich bylo víc?“ zeptala se Selena.

„Nevím, jestli zrovna tady pověsili ještě někoho dalšího... na to bych se musel podívat do záznamů.“ Rob se upřeně zahleděl na horizont. Po světle nikde ani stopy.

„Ale čarodějnice se vraždily v celém Somersetu, a dokonce i dál – v Evropě i ve Státech,“ podotkl Nick. „Ta mánie trvala celá staletí.“

„Jednou jsem šla na hru *Čarodějky ze Salemu* od Arthura Millera,“ ušklíbla se Laura s odporem. „Bylo to neskutečně smutné a všech těch žen mi bylo tak hrozně líto. Vinili je ze všeho možného a co mě nejvíc překvapilo bylo to, že z toho ani jejich manželé nevyvázli bez trestu.“

„Bylo to nechutné,“ procedila Joely. „Já bych tehdy neměla nejmenší šanci...“

Laura si sáhla na své fialové vlasy. „To já taky ne.“

„Chudák Grace... jen si představte, co se tu před všemi těmi lety stalo,“ povzdechla si Selena. „Je mi jí tak líto.“

Rob si nespokojeně pomlaskl. „Rve to srdce.“

Pak Nick ukázal za obzor. „To je ono?“

Za kopcem se objevil narůžovělý paprsek a lehký záblesk.

„Slunce...“ zašeptala Joely.

Všech šest přátel se objalo kolem ramen a sledovali, jak se tma přeměňuje v safírovou modř a v ní se pak s prvními záblesky slunce rozpíjí odstíny karmínové a sytě oranžové.

Joely nastavila zrcátko proti světlu, a když se od něj odrazily paprsky, na chvíli zavřela oči a pak pronesla: „Tak, já mám přání vyřčené.“ Podala zrcátko Mattymu. „Teď je řada na tobě.“

Matty ho pozvedl, pevně zavřel oči a pak ho podal Seleně.

Zachytila Nickův pohled a usmála se. Zvedla zrcátko, snažila se vyhnout třepotajícím paprskům, které se od něj odrážely, a všechny myšlenky soustředila jen a jen na své přání, které jí našeptával její vnitřní hlas. Věděla úplně přesně, co chce, s kým chce odtěd být i co by si přála, aby z jejich

vztahu vzešlo. Pak zrcátko předala Nickovi a pozorovala, jak se s vážnou tváří soustředí na vlastní myšlenky.

Když přišla řada na Lauru, s úsměvem si něco přála a pak přesvědčila váhajícího otce, aby to zkusil taky.

Nakonec se zrcátko vrátilo zpátky k Joely, ta ho pozvedla a pronesla: „Amen.“

Selena zavřela oči, myslela na Grace pod jilmem a představovala si ji tam osamělou a vyděšenou proti rozzuřenému davu. Všechno to viděla až podivně jasně – jak Grace táhne nějaký mohutný chlap, její slzami zmáčenou tvář a vztyčenou bradu i dav, který ji obklopuje a sprostě jí nadává. Selena byla najednou neskutečná zima.

Když otevřela oči, rudý kotouč slunce se vznášel na krvavě zbarvené obloze. Selena všechny ty barvy pozorovala okem umělkyně a zařekla se, že ten pohled namaluje, ale místo sloupu a balvanu na obraz přidá jilm. Vyndala telefon a namířila ho na sytě rudou oblohu, která jako by krvácela do oblak, načež Rob prohlásil: „Tak, už je čas na snídani?“

Slunce už z trávy pomalu vysálo všechnu ranní rosu, když Joely na talíře naskládala palačinky a Matty rozlil kávu do hrnků. Rob se rozhlížel po okolí a Laura už měla skoro snědenou první palačinku.

„Jsou výborné, Joely... a ty borůvky jsou luxusní. Ty jsi nasbírala v lese?“

„Ty jsem koupila v obchodě,“ zaculila se Joely. „Maliny, borůvky a ještě mám v lednici jahody, kdybyste chtěli.“

„Ano, prosím,“ olízla se Laura.

Nick se naklonil k Seleně, vzal ji za ruku a pošeptal jí: „Jsi v pohodě? Vůbec nemluvíš.“

„Vážně? Aha, promiň,“ řekla Selena a jako na povel se začala usmívat. Prohlédla si všechny přítomné tváře a natáhla se po svém hrnku s kávou. „Myslím, že jsem ráno zahlédla toho ducha... nebo teda něco jsem viděla určitě.“

„Šmankote,“ zamračila se Laura. „Co se stalo?“

„Už jsem o tom vyprávěla Nickovi. Slyšela jsem něco v mojí ložnici, vzbudilo mě to, ale nic tam nebylo. A pak jsem se podívala do té vedlejší a tam jsem zahlédla postavu, vím určitě, že se tam něco pohnulo, a taky jsem slyšela nějaký zvuk, něco jako zavzlykání.“

Laura na ni valila oči zpoza obrouček. „Já bych se zbláznila strachy.“

„Pak se navíc v obýváku převrhla váza...,“ podotkl Nick. „Mohl to být jenom průvan...“

Selena zavrtěla hlavou. „Podle mě nebyl.“

„Jak tam můžeš bydlet, Seleno?“ nechápala Laura.

„Zpočátku to bylo celkem snadné, protože jsem se hodně soustředila na práci, ale musím uznat, že poslední dobou mě to už párkrát celkem dost vyděsilo...“ stiskla Nickovi ruku. „Mám pocit, že už jí teď rozumím o něco líp, ale rozhodně jsem radši, když tam nemusím být sama.“

Matty se zamračil. „A co si o tom všem myslí tvoji rodiče, Nicku? Je to jejich chata.“

„Táta se těmi historkami docela dobře baví. Máma vždycky jakékoli zmínky o nadpřirozenu dost ignorovala – je hodně pragmatická a na duchy nevěří.“ Nick pokrčil rameny. „Ale teď uvažuje nad tím, že by Trnku prodala.“

„Vážně?“ Joely se zablesklo v očích. „To je škoda, že ji nemůžeme koupit, Matty... mně by se tam moc líbilo bydlet. Ta zahrada a všechny ty bylinky... a k tomu ten výhled na statek. Je to tam překrásné.“

„Já bych tam teda nebydlel ani za nic,“ zasmál se Matty, ale pak zvážněl. „Duchové mi ani tolik nevadí, ale vyhovuje mi, jak jsme s naším obytnákem a políčkem nezávislí. Zavřít se mezi čtyři stěny, to bych nedokázal.“

„Uvažoval jsem, že bych jí udělal nabídku a koupil to sám,“ zamyslel se Nick.

„Byla by škoda, kdyby si z ní někdo udělal chatu na prázdniny,“ povzdechla si Selena. „I když přesně to vlastně teď je. Jenže ona je tak krásně útulná, hlavně ta novější část, tam je hezky teplo. Byl by z toho skvělý rodinný dům. Ten duch bloudí především v té starší části.“ Na chvíli se zamyslela. „Když jsem ráno zahlídla tu postavu, byla jsem asi nejvyděšenější za celou tu dobu, co tam bydlím. A dneska na tom kopci jsem ji vůbec nemohla dostat z hlavy.“

„No, to dává smysl, protože, koneckonců, právě dnes se to stalo,“ poznamenal Rob.

„Co se dnes stalo, tati?“ stiskla mu Laura ruku.

„Včera jsem to našel v záznamech. Grace Cotterová zemřela jedenadvacátého června 1683.“

Na okamžik se všichni odmlčeli, načež Laura zašeptala. „Šmankote.“

Nick vzal Selenu za ruku. „To by možná vysvětlovalo, proč jsi ji ráno slyšela, to vzlykání...“

„Kde je Grace teď, Robe?“ zeptala se Selena se slzami v očích a napřímila se. „Kde je pohřbená? Chci navštívit její hrob. Kdy jindy než právě dnes.“

Rob zavrtěl hlavou. „O tom se nikde psát nebude. Tehdy se těla pohřbívala bez rakve, zabalili je jen do plátna a málokdy se jim vůbec dostalo náhrobku. Můžu se podívat do záznamů, kdybyste chtěli. Udělal jsem si složku, do které se dostanu přes telefon.“

„Prosím...“ otřela si Selena slzu. „Chudinka Grace.“

„Podle mě je otřesné, jak s ní zacházeli,“ poznamenala smutně Joely. „Není divu, že její duše nedošla odpočinku. Není to fér, no ne, jak společnost vždycky všechno svalovala na nevinné ženy...“

„Počkat...“ nadzdvihl Rob telefon. „Tady něco je.“

Všichni se naklonili k Robovi a ten začal předčítat: „Tělo Grace Cotterové bylo pohřbeno v nejzazším koutě kostelního hřbitova bez modliteb a obřadu. Na hrob byl uložen kámen ze strachu, že by snad čarodějnice z mrtvých vstala a na zem se vrátila...“

„Co to znamená?“ zeptal se Matty.

Rob stiskl rty. „To znamená, že pokud je to místo označeno kamenem, měli bychom ho dokázat najít. Jestli ho nepřemístili, tak uvidíme, kam přesně ji uložili k odpočinku.“

„Nebo spíš tam, kde se jí odpočinku nikdy nedostalo...“, podotkla Selena. „Můžeme tam hned po snídani zajít? Chtěla bych jí na hrob položit květiny.“

Joely s Laurou pomohly Seleně natrhat pár divokých květin na louce a také ze zahrádky za karavanem. Než došli na hřbitov u kostela svatého Bartoloměje, svírala v dlani pugét kopretin, pryskyřníků, hrachorů, třapatkovek, růží, vlčích máků a také levandule.

Selena se nadechla jejich opojné vůně a Nick jí stiskl ruku. „Určitě se jí budou moc líbit.“

„Tak jo,“ mávl Rob rukou. „Myslím, že vím, kam jít... je to tam na té nejzazší straně hřbitova.“

Rob šel první, Selena ho v tichosti následovala, po boku jí kráčela Laura s Nickem a hned za nimi šel Matty s Joely. Procházeli hřbitovem jako bezhlasé procesí. Navzdory silnému slunečnímu svitu byl vzduch kolem nich chladný, skoro až mrazivý. Míjeli zástupy hrobů, některé se ohýbaly v prapodivných úhlech a jiné vybledly pod nánosem lišejníku. Na jednom z oblých kamenů seděla vrána s roztaženými křídly a tmavým zobákem si čistila své černočerné peří. Rob je zavedl až za vrbu, která se svými svěšenými větvemi otírala o zem, a pak prošli brankou, nad níž se klenul oblouk.

„Tady to je nejvzdálenější a rozhodně i nejstarší část hřbitova,“ špitl.

Selena se otrásla.

Rob ukázal do protějšího rohu. Bylo to temné stinné místo pod napůl zborcenou zídkou, zarostlé vysokou trávou. „Tamhle by to podle mě mělo být.“

Selena ho následovala, v náruči svírala květiny a ostatní šli hned za nimi. Na hrbolaté cestě plné ostrých kamenů rostl plevel. Když pěšina skončila, překročili několik poškozených náhrobních desek a travnatých mohyl a zastavili se v chladném rohu pod zborcenou zídkou.

Rob si klekl k obrovskému balvanu. „Tohle bude ono.“

„Jste si jistý?“

Rob si povzdechl. „Nedopřáli jí žádné modlitby, Seleno, ani pořádný pohřeb, protože byla...,“ zarazil se, protože na

hřbitově to slovo vyslovit nechtěl. „Tady ten balvan je těžký. Umístili ho zřejmě přesně tam, kde leželo její tělo. Pověřiví lidé se báli, že by se mohla vrátit.“

„Svým způsobem se možná skutečně vrátila.“ Selena cítila, jak se jí opět hrnou do očí slzy. Jedna jí z oka vyklouzla a pomalu stekla po tváři. Nick jí položil ruku na rameno a ona věděla, že Joely, Matty a Laura stojí jen kousek za nimi. Pozvedla květiny a chystala se je položit na kámen, ale rozmyslela si to – na balvan, který ji celou tu dobu tíží, nepatří. Raději je rozložila kolem něj a světlé barvy tak tvořily krásný kontrast se suchou vybledlou trávou a tvrdou zeminou. „Doufám, že najdeš klid, Grace,“ zašeptala. Vzhledla, a když viděla, že na ni Rob povzbudivě kývl, dodala: „Snad už se ti teď dostane odpočinku.“

Rob tiše vysvětlil: „Nedopřáli jí chudince křesťanský pohřeb, který by pro ni nejspíš tolik znamenal. Možná bychom měli pronést pár slov aspoň teď, Lauro? Ty takové věci umíš z těch vašich školních shromáždění a tak.“

„Tak dobře.“ Laura sepjala ruce a zhluboka se nadechla. „Pomodleme se.“

Selena spojila dlaně a zavřela oči. Na mysl jí přišel výjev, jak asi vypadala Grace v jejích posledních okamžicích – vyděšené děvče, nepokojná duše.

Laura tiše zarecitovala:

„Grace Cotterová nechť v pokoji spočívá.

Dokud nocí září luna,

dokud voda v řekách proudí,

dokud slunce neusíná,

dokud tráva k nebi bloudí,

nechť v pokoji spočívá.“

Selena si sama pro sebe špitla „amen“, vstala a povzdechla si. Nick ji objímal kolem ramen a Selena mu za to byla vděčná, protože se jí najednou rozklepala kolena.

Joely se leskly oči. „To byla nádhera, Lauro.“

„To je modlitba šajenských indiánů,“ zašeptala Laura. „Jen jsem ji trochu upravila...“

Rob tiše navrhl: „Měli bychom to podle mě dělat každý rok o slunovratu – položit jí květiny na hrob a říct pár slov.“

„Budeme.“ Laura objala Selenu a pošeptala jí do ucha: „Kéž bys neodjížděla...“

Selena přikývla. Rozhostilo se ticho. Nick se Selenou se na sebe podívali, načež Matty pronesl: „No, tak zase tu nemůžeme postávat celý den. Musím nasekat dříví.“

„A já musím vyrobit kostivalovou masť,“ přidala se Joely.

Nick natáhl ruku a propletl si se Selenou prsty. „Já se pak taky potřebuju vrátit do práce. Měli bychom jít.“

„Co kdybychom se v pátek večer sešli v hospodě?“ navrhla Laura nadšeně.

„Určitě,“ souhlasila Selena a celá skupina se otočila, aby se přes hřbitov odebrala zpátky. Seleně se hlavou honila spousta myšlenek. Znepokojilo ji, na jak odříznutém a osamělém místě Grace pohřbili. Stále ji neopouštěl pocit nepřekonatelného smutku – Grace tím zapudili na celá staletí, byla naprostým vyhnancem. Jak tak Selena držela Nicka za ruku, byla čím dál víc vděčná za všechny své přátele, za skvělou práci a vzkvétající vztah, který toho do budoucna tolik sliboval. Včera večer, když spolu leželi propletení u ní v posteli, jí Nick vyznal veškeré své city a ona si teď s ostrým bodnutím v srdci uvědomila, že nechce odjet.

O dvacet minut později stáli Selena s Nickem před chalupou a hleděli na ni. V prosvětlené zahradě se ve vánku vlnily barevné květiny a zpoza domu se tyčily vysoké kopce a dalekosáhlá pole.

„Zbožňuju to tady,“ pronesla Selena.

„Nedovolím mámě, aby to tu prodala,“ odvětil Nick.

„Je to tu krásné... a je tu skryto tolik vzpomínek. Ale taky budoucnost.“ Představila si, jak by chalupa mohla vypadat zaplněná smíchem, s dětmi, které si hrají na zahradě, co rodinných výletů by se tu dalo podnikat, jak by asi mezi jejími zdmi znělo tiché vyprávění pohádek v objetí na dobré noc. Povzdechla si.

„Ještě bych měl čas na jeden šálek čaje, než vyrazím zpátky do Exeteru,“ nadhodil Nick.

„Jé, tak to je skvělé.“ Selena ještě nechtěla, aby odjel. „Tak půjdeme dovnitř?“

V chalupě bylo teplo. V chodbě to bylo vzhledem ke kamenným zdem, ve kterých se obvykle držel chlad, skoro až překvapivé. V obývacím pokoji se Selena zarazila a zadívala se na krb, v němž hořela polínka. „Ještě tam trochu přiložím.“

Nick ji políbil. „Tak já postavím na čaj.“

Pozorovala, jak kráčí směrem ke kuchyni, a vtom jí zase vytanulo na mysli, že už jí do konce pobytu zbývá jen něco málo přes týden. Bude muset přehodnotit své plány a promluvit si s Claire.

Manchester byl odtud jen pět hodin cesty – kvůli prodeji tam nebude muset být pořád, a kdyby tam byla potřeba kvůli výstavám, stačilo by ze Somersetu vyjet před snídaní a kolem oběda by byla v galerii. A navíc, Claire s Gulliverem už se pomalu stávali neodlučitelnými. Selena si byla téměř jistá, že se k ní Gulliver co nevidět nastěhuje, a Lesley říkala, že by Seleně nájem klidně prodloužila. Ale nejdřív ze všeho si o tom musí promluvit s Nickem. Nedovede si představit, že by ho teď jen tak opustila.

Selena si klekla ke krbovým kamnům, otevřela železná dvířka, vložila dovnitř několik polínek a páčkou je zase zavřela. Skrz sklo pozorovala, jak se dřevo postupně rozhořívá, jiskry proudí do komína a plameny poskakují, šlehají do výšky a zase se stahují zpět. Pak pomalu vydechla.

Nick stál přímo za ní a ruce jí položil na ramena. Cítila, jak ji jemně a láskyplně svírá. Tvář si jí něžně opřel o hlavu, tak lehce, že se jí skoro ani nedotýkal, a Selena se cítila v naprostém bezpečí. Chvilí tam jen tak zůstala klečet, nehýbala se a celá rozechvělá si ten pocit plnými doušky vychutnávala. Pak se otočila, aby ho objala, jenže za ní nikdo nestál.

Dvěmi proklouzl stín, jemný jako mlhovina, štlhlá postava tak průzračná, že byla jen stěží vidět. Ať už to bylo cokoli, Selena to chtěla následovat do chodby, když vtom zaslechla, jak se vchodové dveře rozletěly dokořán a s třísknutím narazily do stěny. Všude kolem se vznášela vůně levandule.

Selena se rozběhla za hlukem, ale v chodbě se zastavila a zadívala se otevřenými dveřmi na zahradu, na oslnivé barvy, kamennou studnu a košatý dub na konci příjezdové cesty. Rozhlédla se a za okamžik spatřila malinké světlé stvoření s podlouhlými ušima – na šterku seděl zajíc a bez hnutí ji pozoroval. Selena se mu upřeně zahleděla do očí a na malou chvíli od sebe nedokázali odtrhnout pohled, načež zajíc na hbitých nožkách odhopkal do křoví a byl pryč.

„Jsi v pořádku?“ Nick stál za ní a něžně jí šeptal do ucha. „Donesl jsem ták s čajem k ohni.“

„Dobře.“ Selena ho vzala za ruku a společně odkráčeli do obýváku, kde se uvelebili na gauč a v tichosti tam jen tak seděli. Selena nakrčila nos a špitla: „Cítíš tu vůni levandule?“

„Ano,“ přitakal Nick.

„Byla tu se mnou. Byla tady a pak zmizela.“

Nick se jí zahleděl do očí. „Ale ještě něco... co to je? Něco je jinak, něco se tu změnilo.“

„Je tu takový lehčí, teplejší vzduch.“ Selena chvíli mlčela a pak zamumlala: „Myslím, že je pryč.“

Nick přikývl. „Možná máš pravdu.“

„Někdo za mnou stál a objímal mě... myslela jsem si, že jsi to ty.“ Selena viděla, jak se Nick tváří a třesť oči. „Musela to být ona – najednou jsem cítila úžasný klid, ne smutek jako

doted', jenom absolutní a nefalšovanou lásku. Skoro jako by ten dům celou věčnost zadržoval dech a teď konečně vydechl. Šla jsem za ní do zahrady, ale nikdo tam nebyl. A pak jsem uviděla zajíce – jasně, já vím, byl to jenom zajíc –, který utekl za svobodou.“

„Co kdybychom šli na chvíli ven, než se ten čaj vylouhuje?“ navrhl Nick.

„Tak jo.“ Selena vyšla do zahrady s Nickem po boku a v intenzivním slunečním světle musela chvíli mrkat, aby se rozkoukala – před očima jí poskakovaly světlé tečky, i tráva se zdála být skvrnitá. Společně se vydali k ševalivé studánce, kde se Selena zastavila a zaposlouchala se do něžného bublání z hlubin.

„Jsem hrozně ráda, že jsme jí na hrob položili květiny a že se za ni Laura pomodlila,“ špitla Selena. „Pohřbili ji pod kamenem. Uvěznili ji, zavrhli a nenáviděli. A to, co jí udělali na tom kopci, to si jde jen těžko představit...“

„Už se jí dostalo odpočinku...,“ řekl Nick. „Snad už bude mít klid. Čas na nový začátek...“

„Nový začátek,“ zopakovala Selena. „To tedy ano.“

„Chtěl bych, abys tu zůstala...“

„Už jsem se rozhodla. Do Manchesteru se nevrátím.“ Selena se otočila čelem k Nickovi s náznakem úsměvu na rtech. „Chci tu s tebou zůstat.“

„To jsem hrozně rád,“ špitl Nick. „Už jsme tu doma.“

Selena si opřela hlavu o jeho rameno. „To jsme.“

Nick jí ovinul ruku kolem pasu a jen tak tam společně stáli a dívali se přes pole k Návršnímu statku. Selena zavřela oči a prsty se dotkla malého přívěsku, který měla na krku. Vypravila si, co jí řekla ta žena, která jí ho na trhu prodala: malachit otevírá srdce bezpodmínečné lásce. Selena se usmála. „Ke konci podzimu dozrají trnky...“

Ale myšlenky jí utíkaly úplně jinam než k plodům stromů a ročním obdobím. Přemítala nad chalupou, která tu stála už

tolik let, a každý z nájemníků v ní zanechal neodmyslitelnou stopu. Tolik dlaní se dotýkalo týchž zdí, hrálo se u téhož ohně a objímalo své blízké. Teď byla řada na ní. Selena s Nickem si tu vytvoří své vlastní vzpomínky. Představovala si společnou budoucnost – rok za rokem, každý plný oslav, radosti a lásky. Celou chalupu zaplní smích a štěstí. Napadlo ji, že jejich první dítě pojmenuje Grace, a to jí vykouzlilo úsměv na tváři.

Korunou trnky se propletl jemný vánek, neslyšný a neochvějný jako dech. Trnité větve třikrát zaklepaly na okno a pak utichly.

Dvě ženy v jednom domě žily a pod jeho ochrannými křídly pozorovaly a vyčkávaly. Dvě ženy, jedna tehdy, jedna teď.

Grace stála v tichosti za dveřmi a sledovala ženu jménem Selena, jak ze sluncem zalité zahrady vstupuje do chladu a každyčkou místnost plní svým neštěstím. Grace ji následovala. Pro její zlomené srdce měla pochopení. Věděla, co ji přivádí do Trnné chýše, co ztratila. Cítila tutéž prázdnotu.

Grace zadržovala dech už tři sta let. Nespatřena postávala mezi stíny, když Ned s Francisem přinesli z pole studené mrtvé tělo Willa Cottera. Přiložila otci prst na rty a do ucha mu pošeptala slova plná něhy. Nikdo si nevšiml ani toho, když Neda láskyplně pohladila po tváři. Tak rychle zestárl.

Ze zahrady pozorovala, jak Gabriel Harper spěje z malého chlapce ve statného muže. Byl přesně takový, jakého si ho představovala – pohledný, zvědavý, laskavý –, a Grace ho milovala z celého svého srdce. Stála u okna, když se vracel z kostela s Catherine Stokesovou v náručí. Na kratičký okamžik se s úsměvem na rtech zastavil u branky. Napadlo ji, jestlipak si na ni tehdy vzpomněl.

Grace tu zůstávala, i když už ji všichni opustili: Bett, Ned, Gabriel, jeho děti – všichni se na věčnost odebrali až moc brzy, jeden po druhém. Osaměle bloudila mezi stěnami i v zahradě, každý den nahlížela do oken, ale sklo se pod jejím dechem nikdy nezamlžilo. Za svitu měsíce k ní doléhalo houkání sovy, která se schovávala ve větvích trnky. Ta

už tu stála o mnoho let déle, než by měla. Tolik rozbřesků i setmění už přestála a žádný ji nezdolal. Její tmavé kořeny se zarývaly hluboko do země, tak hluboko jako nevyčtená pravda: každý květen jí vyrašily květy a každý říjen plodila nahořklé plody.

Po léta do chalupy přicházeli lidé, ale žádný z nich tu dlouho nezůstal. Za dne Grace nedokázala spočinout – myslela na svého syna a úpěnlivě volala, kéž by mohla být s ním. V noci jí pak úryvky ukolébavek visely na rtech jako polibky a celý dům plnila vůně levandule. Byla to její poslední hezká vzpomínka.

I ta druhá žena, Selena, přišla o dítě. Grace o tom věděla – utěšovala ji, když plakala. Grace jí stála po boku, když se klepala u krbu a snažila se ohřát dlaně, natahovala je k ohni tak blízko, div že si je nespálila. Společně pozorovaly kouř, jak se tichounce jako kouzlo klikatí a stoupá.

Pak znovu nastal slunovrat, ten den, kdy Grace nazvali čarodějnicí a odtáhli ji k jilmu. Právě tehdy ji připravili o dítě, o život a o klid. Ta žena, Selena, své štěstí našla, ale také cítila Gracein neutuchající žal. Toho dne zazněla vlídná slova na onom chladném pustém místě, kde ji pohřbili a její duši zatížili kamenem. Bylo to vůbec poprvé, co se za ni někdo pomodlil, a ta modlitba rázem celou chalupu zalila světlem.

Pak konečně přišel ten okamžik, sladký jako jarní déšť. Když Grace naposledy stála v Trnné chýši, zavřela oči a vzpomněla si na otcovu vlídnou tvář, na bezzubý úsměv báby Bett i matčinu radostnou a láskyplnou tvář. Ještě jednou si vybavila Gabrielovy oči a pomyslela si, jak nádherné by bylo moci se rozběhnout vstříc jeho mužné náruči a přičichnout si k jeho hebké kůži. Neváhala – rozběhla se tak, jak by zajíc chvátal za svobodou.

A pak bylo po všem.

POZNÁMKA AUTORKY

Od patnáctého do osmnáctého století probíhaly v Anglii čarodějnické procesy. Jejich výsledkem byla smrt pětiset až tisíce lidí, z nichž devadesát procent byly ženy. Podezírání a obviňování z čarodějnictví nejvíce nabralo na intenzitě za občanské války a v době Puritánů v polovině sedmnáctého století.

Mezi lety 1484 až 1750 byly ženy mučeny, upalovány a věšeny a často bylo proti nim jako usvědčující důkaz použito i to nejkřehčí svědectví, neopodstatněné obvinění, na jehož základě byly následně zneužívány, obžalovávány, mučeny a vražděny.

Často byly podezřívány starší ženy z chudých poměrů, obzvláště pokud je některý z jejich rysů od ostatních odlišoval – například pokud jim čouhal jeden zub, když měly vousky nad rty, špičatou bradu anebo bradavice. Obzvláště pak když byly spatřeny s pomocníky – za ty byli nejčastěji považováni kočky a psi.

Ani mladší ženy však nebyly v bezpečí. Podezření padlo na vdané ženy, které měly příliš mnoho dětí nebo jich naopak neměly dost, což je oboje odlišovalo od ostatních. Dívka zběhlá v léčitelství nebo taková, jejíž chování bylo pokládáno za „podivné“, ihned padla v podezření, stejně jako žena s mateřským znaménkem nebo pihou.

V Somersetu byla příčina úmrtí jednoho procenta lidí mezi lety 1573 až 1600 uváděna jako „smrt uřknutím“ nebo prokletí. V polovině sedmnáctého století byly na základě

obvinění z čarodějnictví oběšeni Edmund Bull a Julian Cox. Obviněna byla také Elizabeth Stilová, která roku 1664 zemřela ve věznici v Tauntonu. Jane Brooksová a Alice Cowardová ze Shepton Mallet byly obžalovány z toho, že uřkly dvanáctiletého chlapce.

V roce 1887, když dělníci bourali ve Wellingtonu v Somersetu starý dům s hliněnými zdmi, našli v prostoru, který oddělovat střechu od horních pokojů, šest košťat, starobylé křeslo a provázek s peříčky. Dělníci tak byli přesvědčeni, že se jednalo o pozůstatky po čarodějnici a že onen provázek byl čarodějnický žebřík.

Po celém Somersetu se nachází místa s fascinujícími jmény, která evokují tuto část historie, od Cesty čarodějnic v Bridgwateru po hostinec U Šibenice v Tauntonu.

Poslední poprava spojená s čarodějnictvím se v Anglii odehrála v roce 1684, kdy v Exeteru v hrabství Devon oběsili Alici Mollandovou, ačkoli se k této popravě nedá dohledat žádný zápis. Čarodějnictví se trestalo smrtí za vlády tudorovské a Stuartovské dynastie. Po roce 1736 už se „čarodějnice“ všet nesměly, čímž ovšem ještě zdaleka neskončila jejich perzekuce. Mělo se za to, že udržovaly úzký vztah s ďáblem a že byly jeho pozemskými pomocnicemi. Ignorance a strach vedly lidi k víře, že za každou zlou událost je zodpovědný ďábel nebo čarodějnice. Král Jakub I. sepsal o čarodějnictví knihu, v níž navrhl hned několik způsobů, jak čarodějnici identifikovat a lapit.

Na tomto základě jsem vytvořila příběh Grace Cotterové. Vesnice, v níž žije, tedy Ashcomb, později Ashcombe, vznikla spojením názvů několika vesnic v okolí Černých vrchů u Tauntonu. Zatímco Grace se zrodila čistě v mých představách, ona i všichni, se kterými přišla mezi lety 1682 až 1683 do kontaktu, reprezentují somersetské čeledíny a děvečky, jejichž životy tak hluboce ovlivnila pověřivost a silná víra v nadpřirozeno. Gracein příběh začíná na jaře roku 1682, tedy

deset let předtím, než vypukl nechvalně proslulý čarodějnický proces v Salemu v Massachusetts.

V rámci svého výzkumu ke knize jsem na internetu dohledala několik takzvaných „znamení čarodějnic“ a několik takových, jako například šestilístek, jsem našla i v nejstarší části své vlastní chalupy.

PODĚKOVÁNÍ

Již několik let píšu pod vlastním jménem Judy Leigh, spřádám optimistické příběhy, v nichž starší hrdinové dostávají druhé šance, příběhy o zábavě, lásce a naději. Teď jsem ale nadšená, že jsem dostala šanci napsat pod jiným jménem knihy z tohoto úžasného žánru. Moje díky patří tolika lidem, kteří mi věřili a dali mi šanci:

Mé agentce Kiran Katarianové, moudré, efektivní a laskavé profesionálce.

Nakladatelství Boldwood Books, konkrétně dvěma bystřým a úžasným ženám, výkonné ředitelce Amadně Ridoutové a editorce Sarah Ritherdonové.

Celému boldwoodskému týmu, který je pro mě jako rodina. Zvláště bych pak chtěla jmenovat talentovanou Ninu Beynonovou, Claire Fenbyovou, Megan Towsendovou a Rachel Gilbeyovou z Rach's Random Resources.

Na tom, že kniha vůbec spatřila světlo světa, nese velký podíl také tým skvělých lidí – grafici, editoři, technici, hlasoví herci, recenzenti i blogeri. Vám všem patří obrovský dík, protože jste srdcem celé knihy.

Také bych ráda poděkovala všem těm fantastickým spisovatelům, kteří píší pro nakladatelství Boldwood, za jejich neutuchající podporu a povzbuzení. Často mám pocit, že hraji za ten nejlepší fotbalový tým na světě...

V mé práci mě podporuje tolik lidí, které nosím v srdci – přátelé, se kterými se neustále setkávám, i ti, se kterými se

nevidám dost často, přátelé, se kterými jsem se ještě nikdy nesetkala, ale často si píšeme na sociálních sítích, recenzenti, blogeři a tolik lidí v nejrůznějších zemích, kterým tiše děkuji každý den.

Líbám našeho Tonyho a Kima.

Lásku posílám obzvlášť mamince, která mi ukázala, jakou radost přináší čtení, a tatínkovi, který za celý život hrdě nepřečetl vůbec nic.

Spousta lásky patří i mé rodině, Liamovi, Maddie, Cait a Big G, mé spřízněné duši.

V neposlední řadě bych také ráda zmínila svou babičku, Nell Collinsovou, jejíž jméno jsem si vypůjčila. Podobně jako Bett Whiteová v této knize byla i babička léčitelka, věštkyně a mívala ten nejúžasnější smích, pištivý, jako by se smála banda nezbedných myší.

A konečně, ten nejvřelejší dík posílám svým čtenářům, ať už jste kdokoli a kdekoli. Díky vám je tahle cesta neskutečná. Líbám vás.

EDIČNÍ POZNÁMKY

Strana 163: „Křídla pěnkavy, kaštany v žáru žhavené, kraj plotů s pásy pastvin, meze, políčka.“ Citát z kolekce básní *Jsem výšleh ohně k ohni*, báseň „Pestrá krása“ od Gerarda Manleyho Hopkinse, překlad Josef Hrdlička. Olomouc: Centra Aletti, 2016.

Strana 214: „Já zvednu se a půjdu, vždyť ve dne, za noci z jezerních břehů slyším pleskot vod slabounce. Na šedé dlažbě stojím, na prašné silnici a ten zvuk mě bere za srdce.“ Citát z kolekce básní *Slova snad pro hudbu*, báseň „Jezerní ostrov Innisfree“ od Williama Butlera Yeatse, překlad Jiří Valja. Praha: Městská knihovna v Praze, 2018.

Strana 261: „Zda člověk listům podobá se, tvá svěží mysl právě ptá se? Ach, jak srdce stárne, vadne, zůstává k těm jevům chladné.“ Citát z kolekce básní *Jsem výšleh ohně k ohni*, báseň „Jaro a podzim“ od Gerarda Manleyho Hopkinse, překlad Josef Hrdlička. Olomouc: Centra Aletti, 2016.

Strana 267: „Na pánvi nebes měděné terč sluneční se pek; a v poledne stál nad stěžněm, malý jak měsíček.“ Citát z kolekce básní *Tušivá rozpomnění: jezerní básníci*, báseň „Píseň o starém námořníku“ od Samuela Taylora Coleridgeho, překlad Václav Renč. Praha: Jitro, 2010.

Strana 334: „Tady je pro vás horká levandule, máta a saturojka, majoránka a měsíčky, co se sluncem jdou spát a se sluncem zas plačky vstávají.“ Citát z díla *Zimní pohádka* od Williama Shakespeara, překlad Martin Hileský. Brno: Academia, 2011.

ELENA COLLINS STROM ČARODĚJNIC

Z anglického originálu *The Witch's Tree*
přeložila Jana Buchalová.

Vydal DOBROVSKÝ s.r.o.,

Květnového vítězství 332/31, 149 00 Praha 4,
v edici Red v roce 2024
jako elektronickou knihu.

Odpovědná redaktorka: Monika Hrdlicová

Jazyková korektura: Lucie Krčová

Obálka: Alice Moore Design

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

ISBN 978-80-277-4908-9 (pdf)

Více informací o edici Red naleznete na:

www.nasnakladatelstvi.cz

www.instagram.com/nasnakladatelstvi

